

GÜNAHKÂR

Petra Hammesfahr

Çeviren: Zeynep Zuhal Göçmen

Çora temmuzun başında, sıcak bir gün Cora Bender ölmeye karar verdiği o sıcak günden bir gece önce Gereon'la birlikte olmuştı. Düzenli olarak cuma ve cumartesi akşamları sevisirlerdi. Çora, Gereon'u reddetmezdi, onun buna ne kadar ihtiyaç duyduğunu çok iyi bilirdi ve severdi onu. Sevginin ötesinde bir şeydi bu aslında, minnettarlıktı, kayıtsız sartsız sadakattir, mutlak denebilecek bir şeydi. Gereon, onun herkes gibi -yani normal bir genç kadın-olmasını mümkün kılmıştı. Bu yüzden de kocasının başarılı ve mutlu olmasını isterdi Çora. Eskiden Gereon kendisine sefkat gösterdiğinde çok zevk alırdı, ama yaklaşık altı aydır o da bitip gitmişti. Aksilik bu ya, Gereon tam da Noel akşamı, yatak odasına bir radyo yerleştirme düşüncesine kapılmıştı, çok güzel bir gece olması için özel bir çaba gösteriyordu. Noel akşamı evlilikleri tam iki buçuk yılını dolduruyordu, minik oğulları da on sekizci ayını.

Gereon yirmi yedi, Çora yirmi dört yaşındaydı. Gereon, bir seksen boyunda, oldukça ince yapılı bir adamdı. Hiç spor yapmadığı halde -ki buna hiç vakti yoktu- son derece sportif bir görünüme sahipti. Dogustan açık sarı olan saçlarının dibini zaman içinde hafifçe koyulaşmıştı. Yüzü güzel değildi, ama çirkin de değildi, Gereon Bender nasıl vasat biriyse, yüzü de vasat bir yüzdü işte.

Cora Bender'in de dış görünüşünde göze çarpan bir şey yoktu aslında, alnındaki yara izi ve kötü kaynamış bir kol kırığı dikkate alınmazsa tabii... Başındaki ize neden olan bir kazaydı; kolundaki kırığın kötü kaynamış olmasına hastanedeki tedavi sırasında yapılan iğnelerin yol açtığı bir iltihaplanma neden olmuştu. Çora, Gereon'a böyle anlatmıştı. Ayrıca hiçbir ayrıntı hatırlamadığını da eklemişti. Söylediği gerçektir. O zamanlar doktoru da, bastaki ağır yaralanmaların çoğu zaman hafıza kaybına neden olduğunu belirtmişti zaten.

Hayatında bir boşluk vardı Cora'nın. Kirlili, karanlık bir bölüm saklıydı o boşluğun içinde. Hatırlayamadığı halde... biliyordu. Birkaç yıl önce geceleri durup durup bir kaosu içine düşüyordu. En son, dört yıl önceydi. O zamanlar Gereon'u tanımıyordu henüz. Her nasılsa, o boşluğu kapatmayı başarmıştı o zaman. Yeniden aynı duruma düşebileceğini ise hiç aklına getirmemişti, Gereon ile evlendikten beri hiç mi hiç hesaba katmamıştı bunu. Ve sonra hem de aksi gibi tam Noel akşamı...

Önce her şey yolundaydı; hafif bir Noel melodisi ve Gereon'un gittikçe yoğunlasan sefkati, yavaş yavaş artan oksamaları... Sonra yavaşça asagılara doğru kayması... Yste o anda her şey tatsızlaş- vermisti. Çora, Gereon'un dilini bacaklarının arasında hissettiginde, birden kafasında bir müzik sesi yükselmisti. Bir baterinin hızlı darbeleri, bir bas gitarın sesi ve bir orgun yüksek ve kulak tırmalayıcı tonları... sadece saniye sürmüstü aslında, çok çabuk gelip geçmisti, ama bu çok kısa an bile yetmisti... Tıpkı çok iyi kilitlenmis bir çelik kasanın kaynak lambasıyla açılması gibi, Cora'nın içinde bir şey yıkılmış ya da kırılmıştı. Gerçek dışı bir duyguydu. Sanki kendi yatağında degildi artık.

Sırtında bir sertlik hissediyordu, ağzının içinde bir şey, sanki çok kalın bir bas parmak dilini asagiya doğru bastırıyor ve onu bogmaya yelteniyordu... Korkunçtu!

Tepkisi tam anlamıyla ve sadece reflekti. Dizlerini Gereon'un boynuna dolay ip baldırlarıyla her iki yandan sıkımsı var gücüyle. Az kalsın, kocasının boynunu kırıyordu ya da boguyordu adamı. Ama farkında bile degildi Çora, o an orada degildi sanki, o kadar, uzaklardaydı ki... Gereon soluk soluga hırslayarak onu kenara itip. tırnaklarını belinin yumusak etine bastırdığında Çora kendine gel-, di, ancak canı yanımsı.

Gereon, derin bir nefes alarak, "Delirdin mi sen?" diye bağırđı, "Ne yapıyorsun?" Ensesini ovarken öksürüyordu bir yandan da. Eliyle bogazına dokundu, sonra basını iki yana sallayarak gözlerini Cora'ya dikti.

Çora'nın bu garip tepkisinin nedenini anlayamamısı. O an birdenbire, kendisine bu denli igrenç, bu denli tiksindirici gelen şeyin ne olduğunu Çora da bilmiyordu. Öylesine korkunç bir duyguydu ki, bir saniye için, bir ölünün dili kasıklarının arasında dolasıyor gibi gelmisti.

Sadece, "Bundan hoslanmıyorum," diyebilđi. Sonra hissettigi şeyin ne olduğunu sordu kendine. Müzik hâlâ, son derece yavaş ve yumusak bir tonda devam ediyordu. Bir çocuk korusu söylüyordu: "Sessiz gece, kutsal gece. Tanrı'nın oğlu, ah, senin ilâhi ağzından, ask nasıl da gülüyor." Böyle bir aksamda baska ne tür bir müzik olabilirdi ki?

Beklemedigi, ummadigi saldıırı, hevesini kaçırmısı Gereon'un. Radyoyu kapattı, ısığı söndürüp örtüyü üzerine çekti. Yyi geceler bile dilemeden homurdandı sadece: "Demek ki su anda istemiyorsun, ne yapalım!"

Gereon kısa bir süre sonra uykuya dalmısı. Çora uyumusu muydu? Bilmiyordu, daha sonra da bunun cevabını veremeyecekti zaten. Bir anda yatakta dimdik oturup kendini yumruklayarak bağırılmaya başlamısı. "Yeter, kesin! Bırakın! Bırakın beni!

Kesin, domuzlar!" O sırada, kafasının içinde, baterilerin, bas gitarın, orgun sesleri yankılanıyordu. Gereon uyanmısı, Cora'nın ellerini tutup onu sarsmaya başladı, bir yandan da: "Çora, yeter, kes artık! Nedir bu saçmalık!" diye bağırıyordu. Çora, susanıyordu bir türlü, uyananıyordu da. Karanlıkta oturmuş, ümitsiz bir şekilde, bir seyle mücadele ediyordu. Yavaş yavaş üzerine doğru gelen bir şeydi bu. Çora sadece, her ne ise, onun kendisini aklını kaçırarak kadar dehsete düşürdüğüünün farkındaydı. Ancak Gereon yanaklarına hafif birkaç tokat attıktan sonra kendine geldi. Gereon neler olduğunu, en azından, buna kendisinin sebep olup olmadığını bilmek istiyordu. Ama Cora'nın kafasındaki hiçbir şey, kocasına o an cevap verebilecek kadar açık ve net degildi. Bos bos bakıyordu sadece. Birkaç saniye sonra Gereon tekrar yatmısı. Çora ne yapacağını bilmez bir halde ona doğru döndü ve elinden geldigince, kocasını bütün bu olanların sadece alıstığı kabuslardan biri olduğuna ikna etmeye çalıştı. Ertesi gece, Gereon olanları telâfi etmek isteyince, aynı şeyi tekrar yasadılar. Oysa bu kez yatak odasında radyo yoktu. Gereon da sevgi adına hissettiklerini hareketleriyle Cora'ya yansıtmaya başlamamısı henüz. Önce müzik başladı; sesi biraz daha yüksekti ve biraz daha uzun sürmüstü. O kadar ki, Çora bunu daha önce hiç duymadığını fark edebilmisti. Sonra, bağırıp kendisini yumruklayarak tekrar o siyah bosluga düştü. Uyananıyordu da -ancak Gereon kendisini tutup sarstıktan ve yanaklarına vurarak adını haykırdıktan sonra kendine gelebilmişti.

Aynı sahneyi ocak ayının ilk haftasında iki kez, ikinci haftasında ise sadece bir kez yasadılar. Gereon cuma günü çok yorgun olduğunu söyledi. Cumartesi ise, "Bütün bu saçmalıklardan bıktım artık aslında," dedi, "yeter." Belki cuma gecesi Cora'dan uzak durmasının gerçek sebebi buydu, kim bilir? Mart ayında ise, Cora'nın artık bir doktora gitmesi gerektiğine karar vermisti Ge-eon. "Bütün bunlar hiç normal degil, kabul

etmelisin," demisti. "Artık bir şeyler yapılmalı. Yoksa hep böyle mi devam etsin istiyorsun? O zaman ben de kanepede yatarım."

Çora doktora gitmedi. Gidecegi doktor mutlaka bir takım sorular soracaktı. Bu garip kâbus için bir açıklaması olup olmadığını bilmek ya da en azından, neden hep Gereon'la sevisirken başladığım öğrenmek isteyecekti. Doktor, o boslugu karıstırmaya başlayacaktı büyük ihtimalle, Cora'yı, her şeyi açıklığa kavuşturmak için ikna etmeye çalışacaktı. Bazı şeylerin nedenini bilmenin ne kadar zor olduğunu anlamayacaktı doktor. En iyisi bir eczaneye basvurmak, diye düşündü Çora. Hafif bir uyku ilacı önerdiler eczaneden. Bağırıp kendini yumruklaması bitmisti en azından, Gereon her şeyin düzeldiğini zannetti. Hiçbir şey düzelmemisti oysa.

Her hafta sonu durum daha da kötüye gitti. Mayıs ayı geldiğinde, Cora'nın cuma aksamlarından ödü kopar olmuştı. Yavaş yavaş, içten içe kendini paralayan bir hayvan gibiydi. Temmuz ayının ilk cumasının öğleden sonrası ise cehennemdi adeta. Çora büroydu, bir ardiyenin tahta perdeyle bölünmüş bir kösesinden ibaret olan büroda. Çalışma masasının üzerinde bir lamba yanıyordu. Isık çemberinin dışında, tarihi ve saati gösteren bir faks makinesi duruyordu.

4 Temmuz 16:50! Tam on dakika sonra hafta sonu tatili baslıyordu. Gereon'un elini uzatıp ona dokunmasına, daha yaklasık bes saat vardı. Pazartesi sabahına kadar öylece oturduğu yerde kalsa ne iyi olurdu. Su çalışma masasında oturduğu sürece akıllı ve becerikliydi. Kayınpederine ait sirketinin ruhu ve motoruydu Çora.

Sadece kendisi, kayınpederi, Gereon ve bir görevliden, yani Manni Weber'den ibaret bir aile sirketiydi bu. Isıtma ve su tesli-satlılarıyla ugrasıyorlardı ve Çora olmadan isler yürüyemezdi. Ysyerindeki pozisyonuyla gurur duyuyordu'genç kadın, bu hiyerar-sik düzende ne kadar ugrassa zor elde ederdi böyle bir isi.

Nikâhtan sonraki gün, kayınpederi Cora'dan büro islerini üst-lenmesini istemisti. Hiçbir bahaneyi de kabul etmemisti. "Ben burada yapamam da ne demek?" demisti "Yki gözün var! Kitaplara bak, öğrenirsin. Yoksa kıcını yayıp aylak aylak oturmayı mı düşünüyordun?" Kıcını yayıp oturmak hiç tarzı degildi Cora'nın. Bunu açık açık söyleyince, ihtiyar memnun bir ifadeyle basını sallamisti. "Tamam," demisti, "mesele yok o zaman."

O zamana dek, kayınpederi bütün kâğıtlarla kendisi ugrasmak zorunda kalmisti. Kayınvalidesi de telefona bakıyordu. Baslangıçta Cora'nın elinden de daha fazla bir sey gelmemisti zaten.

Yhtiyarlardan, o güne dek isleri nasıl yürüttüklerine dair ne bir tavsiye geliyordu ne de bir talimat. Kitaplardan bilgi edinmesi gerekiyordu, ama bunun için de ciddi olarak kendisine yol gösterilmesine ihtiyacı vardı aslında. Bazen, ihtiyar, onun çaresizliğini seyrediyordu sanki, ya da Cora'ya öyle geliyordu. Ancak çaresizligi çok da uzun sürmedi.

Nelerin önemli oldugunu çok çabuk kavramisti, ugrasa ugrasa bir seyler elde etmisti sonunda. Hiçbir sey hazır gelmiyordu önüne; büro kösesini ardiyeden ayıran tahta duvarlarla bile mücadele etmek zorundaydı neredeyse.

Çora ilk yılı, bir köse de oturup ısıtılmayan ve her zaman pis olan koca odayı seyrederek geçirmisti. Mutfak masasından bozulmuş bir masası vardı. Orada otururken kendini hep annesinin yanındaymış gibi hissetmisti. Yhtiyar ona hiç ücret ödemedigi halde, Çora hiçbir sekilde sikâyet etmeye yeltenmemisti. Zaten Ge-reon da sadece harçlık alırdı. Oturdıkları ev ve yiyecek için bir sey ödetiliyorlardı, Gereon'un arabası da sirket aracı olarak görünüyordu. Bunların dışında bir seylerle ihtiyaçları oldugunda, Ge-reon harcama yapabilmek için babasından izin almak zorunday-di. Hamileligi bile bir ayrıcalık veya azıcık olsun rahatlık sağlamamisti Cora'ya. Son dakikaya kadar ardiyedeki kösesinde oturmisti. Sancıları basladığında, masa basında, ayakta, bir dogal-

gaz kalorifer tesisatının teklifi üzerinde çalışıyordu. Sırtındaki o korkunç çekilme yüzünden hiçbir sekilde oturamıyordu. Kayınvalidesi, durumun bu kadar hızlı gelismesinden dolayı histeri krizine girmisti neredeyse. Cora'nın karnına birkaç kez çok siddetli kramplar girmis, ardından da suyu bosalmis ve karnının alt kısmında muazzam bir agrı baslamisti.

Hastaneye gitmek istemisti önce. Ama kısa bir süre sonra "Bir ambulans gerekli!" diye bagırmaya baslamisti avazı çıktığı kadar, "Bana bir ambulans çağırın!"

Kayınvalidesi orada öyle duruyordu. Masayı göstererek, "Daha isin bitmedi," demisti, "en iyisi önce isini bitir. Çok kötü bir sancı olamaz zaten. On dakikada çocuk mu dogurulur? Ben Gereon'u dogururken bütün bir gün yatmıstım. Bu aksama isler yetismezse, baba çok sinirlenir. Nasıl biri oldugunu biliyorsun."

Çok iyi biliyordu hem de. Nikâhtan beri aynı çatı altında yasıyorlardı. Yhtiyar son derece zalim ve istismarcı bir adamdı. Kayınvalidesi ise her seye boyun egip katlanan bir kadın tipi ydi.

Gereon, emir alandı, Çora da köle, büyük bir pazardan, sadece ve sadece düzenli bir yasantı görüntüsünü tamamlamak için ucuza satın alınmış bir köle hem de.

Eski mutfak masasının yanında iki bükülmüdü Çora. Pisligin ortasında, gözleri ayagının dibine yayılmış olan su birikintisine takılmış duruyor, elini bacaklarının arasına bastırmis, orada nasıl bir hareket oldugunu hissetmeye çalışıyordu. Birdenbire gözü hiçbir sey görmez oldu. Yetmisti artık! En iyisi önce isini bitir, öyle mi? Hayır!

Hastanede yatarken, Cora'nın yasantısını düşünebilecek vakti olmuştı. Düzgün zannedilen ilişkilerin kötü yanları oldugunu kavramisti sonunda. Hayaller kendiliginden gerçeklesemiyordu bu çevrede, ümit beslemek bosunaydı. Kafasını kurcalayan tek soru, ne kadar risk alması gerektiği ydi. Kucagında bir çocukla çok daha kolay gibiydi sanki, her seye karsı koyabilmek için üç buçuk kilo kadar bir ağırlığı vardı artık.

U.

Birkaç gün sonra geri döndüğünde, düşündüklerini gerçekleştirmeye başladı. Küstah ve saygısız bir yaratık olmalıydı her şeyden önce. Ne kadar yumusak bir kadın olduğunu söylerdi ihtiyar, sık sık. Aslında kesinlikle yumusak değildi, sadece mecburiyetten öyle davranıyordu. Birçok konuda izin almak da hiçbir ise yaramamıştı zaten.

Önce büroyu düzenledi; çalışma masası, dosya dolabı ve kalorifer koydu. Bu arada baska özgürlükler de elde etmeye çalışıyordu. Gereon'a ve de kendisine ücret ödemeye başladı, ihtiyar kudurmuş gibiydi, terbiyesizlik ve açgözlülüğünden söz edip duruyordu sürekli. "Baskalarının kasalarına el atmayı nereden öğrenil din?"

Bunları duyduğunda, Cora'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu, "Ya bize de diğerleri gibi ücret ödersin, ya da gider baska yerde çalışırsın. Sen bilirsin, ver kararını. Diğer şirketlerde ne paralar ödendiğini araştırırsan, ne kadar kârda olduğunu görürsün zaten. Ve sakın bir daha senin kasana elimi soktugumu söyleme! Kendi param için çalışıyorum ben!" Yhtiyara söz geçirmek çok zor olmuştur, ama Çora bunu basarmıştı. Bir yıl kadar önce, zorla da olsa kendine bir ev koparmayı becermişti. Aslında birkaç kez kapı dışarı edilme korkusu yaşamıştı, çocuğu vardı çünkü. "Nereden geldiysen, oraya git!" Ve Gereon saskın bir yüz ifadesiyle orada öylece durmuştu sadece. Karısına hiç arka çıkmamış, savunmak için agzını bile açmamıştı.

Çocugunun doğumundan kısa bir süre sonra, Çora kocasından destek göremeyeceğini anlamıştı. Çok acıydı, ama artık hiç önemi de kalmamıştı. Gereon böyleydi iste, isini yapıyor, isi dışında da huzur istiyordu sadece, bir de cuma ve cumartesi bir parça sevgi. Çora, sonuncusuna karşı mücadele edemiyordu, çünkü sevgi iyi, güzel, tamamen doğal ve normal bir şeydi.

4 Temmuz 16:52! Yazılacak bir fatura kalmıştı sadece. Son dakikalarda oyalanmak için önüne çekmişti faturayı. Yeni bir ısıtma kazanı. Çarsamba günü Gereon, Manni Weber ile birlikte monte etmişti. Gelecek hafta için, çalışma planında, iki tane daha görünüyordu. Yeni çıkan hasar yönetmeliği, insanların eski tesisatlarını hurda demir olarak elden çıkarmaya zorluyordu. Gerçi yönetmelik birkaç yıl önce yürürlüğe girmişti, ama birçok kimse masraftan kaçınmış, bölge yetkilileri eski kazanların söndürüle-ceği konusunda uyarana kadar da beklemişti.

Çok garip bir zihniyet aslında, komikti. Herkes neler olacağını biliyordu ve hiçbir şey yapmıyordu! Bekliyorlardı sadece. Bir ısıtma kazanı bir günde katı bir norma uyum sağlıyordu, insanın içindeki boşluk da bir dakika içinde kapanabiliyordu o halde.

Dört yıl önce olmuştur da nitekim. Bir dakikada kapanmamıştı tabii ki, birkaç ay sürmüştü. Gerçi Gereon yoktu o zaman, birkaç günlük yamayı tek bir el hareketiyle söküp atamamıştı.

4 Temmuz 16:52! Yapacak baska bir iş kalmamıştı. Geçen cuma ücret bilançosuyla oyalanmıştı bir süre. Sadece bir aldatmacaydı ama olsun, en azından panige kapılmasını engelliyor, korkusunu biraz olsun kontrol altına alıyordu. Sadece korku değildi Cora'nın hissettiği, onu huzursuz eden tek bir duygu değildi. Beynini . dolduran, her kösesine zorla giren, bütün sinirlerini bloke eden, grili kırmızılı bir buluttu.

Tatil akşamı! Uyumus parmaklarıyla kâğıdı makineden çekti. Büyük bir itina ile her noktasını kontrol etti. Düzeltilecek hiçbir yeri yoktu, sadece çalışma masası biraz toparlanmak istiyordu o kadar. Önüne gelecek haftanın takvim sayfasını açtı. Pazartesi! O güne dek iki karanlık bilinmez vardı önünde, aynen iki kez ölmek gibi. O an yan ölü sayılırdı zaten.

Bacakları onun değildi sanki. Güçlülükle ufakık büroyu ve ardiye geçip avluya çıktı. Dışarı öyle sıcaktı ki. Güneş, bulutsuz gökyüzünde bir bebek yüzü gibi gülümsüyordu. Isık o kadar parlaktı ki, gözleri yasarırdı birden. Ancak ısıyla çok da fazla ilgisi yoktu bu gözyaşlarının. .

Caddenin ön tarafında kayınvalidesi ile kayınpederinin evi vardı. Kendi evleri ise eski bahçenin içindeydi. Oldukça modern

dekore edilmiş, kocaman bir evdi. Beyaz meseden yapılmış mutfak, rüya gibiydi adeta. Aslında, sahip olduğu her şeyle gurur duyardı Çora. Ama o gün, o an, gurur veya kendine güven gibi duygulardan yoksundu. Yçinde sadece korku vardı, çılgınca bir korku, delirme korkusu. Delirmek ölmekten çok daha kötüydü onun için.

Yaklaşık saat yediye kadar ev işleriyle uğraştı. Gereon henüz gelmemişti. Cumaları Manni Weber ile bir meyhaneye gidip bir iki bira içerdi genelde. Ykiden fazla içtiği olmazdı pek, içerse de alkolsüzünü tercih ederdi. Kayınpederinin evinde saat tam yedide akşam yemeği için bulustular.

Yemekten sonra, sekize doğru kendi evlerine geçtiler. Çora oğlunu da eve getirdi. Zaten tek yapacağı şey çocuğu yatağına yatırmak olacaktı. Kayınvalidesi gece için bezini degistirmiş, pijamasını bile giydirmişti çocuğun.

Gereon, televizyonun karsısına geçti. Önce haberleri izledi, sonra da seyredecek bir film buldu. Saat on olduğunda o sinirli bakış yerleşmişti yüzüne. Bir sigara daha yaktı. Yakmadan önce, "Bir tane daha içeceğim," demeyi de ihmal etmedi.

Gereon son derece gergin ve tedirgindi. Haftalardır nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Birkaç dakika sonra, sigarasını söndürüp, "Ben yukarı çıkıyorum," dedi. Bir kamçıyla vursa ya da çirkin şeyler

söylese daha iyiydi.

Çora oturduğu koltuktan kıpırdamadı bile. Kısa bir süre sonra kocası, "Çora, geliyor musun?" diye seslendi, "ben hazırım."

Dusunu almış, dislerini fırçalamış tıras makinesini yanakla-ırla boynunda bir kez daha gezdirmisti. En son olarak biraz after-shave sıkırmıştı. Tertemiz ve mis gibi kokarak banyonun kapı-sındaydı, iyi görünüyordu dogrusu. Üzerinde sadece bir külot vardı. Ynce kumasın altındaki ereksiyon hali fark edilmeyecek gibi degildi. Çekingen bir tavırla sırtırtırken, elini ensesinde gezdirdi öylesine, dus alırken ensesindeki saçlar hafifçe ıslanmıştı. "Yoksa canın istemiyor mu?" dedi çekinerek.

Hayır, demek kolay olurdu aslında. Çora bir an bunu söylemeyi düşündü de. Ama sorun çözülmüş olmuyordu ki o zaman. Ertelemek, olayı büyütme demekti.

Hemen banyoya girdi. Çarçabuk hazırlandı. Lavabonun üzerindeki dolaptan uyku ilacı kutusunu çıkardı. Başlangıçta kullandığından çok daha kuvvetli bir seydi, kutu da hemen hemen dolu sayılırdı. Yarım bardak suyla iki tablet içti önce. Sonra, bir anlık bir duraksamanın hemen ardından geri kalan on altı ilacın hepsini yuttu. Her seye bir son vermek için yeterli olacağını umuyordu. Yatak odasına girdi, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle Gereon'un yanına uzandı.

Gereon çok fazla uzatmadı, bir an önce bitirmek için uğrasiyordu. Elini hedefe uzattı, parmağını soktu; olası ihtimalleri deniyordu. Bosuna. Orasından öpmeyi denediginden beri her şey kötüye gitmişti.

Gereon bu duruma alısmıştı artık, üzerine çıkıp içine girmeden önce krem sürdü biraz, hafif ve yumusak hareketlerle masaj yaparak.

Yste o zaman başladı cinnet anı. Oda son derece sessizdi. Sadece Gereon'un nefes alıp vermesi duyuluyordu. Başlangıçta nefesini tutmuş, sonra yüksek sesle ve hızlı hızlı alıp vermeye başlamıştı. Nefes sesinden baska bir şey yoktu, ama yine de sanki görünmeyen bir radyonun çaldığını duyuyordu Çora. Altı aydır bu ritme o kadar alısmıştı ki, kendi kalbinin sesi gibi iyi biliyordu artık. Son derece hızlı çalan vurmali çalgılara, bas gitarın sesi ve orgların tiz ısıkları eslik ediyordu.

Gereon hızlandıkça sesler de yükseldi, ta ki Çora, kalbinin patlayarak yerinden dışarı fırlayacağına inanana dek. Ve Gereon isini bitirip yanına yuvarlandığı anda, bıçakla kesilmiş gibi bitti. Kocası arkasına dönüp hemen uykuya daldı. Çora gözlerini karanlığa dikmiş, on altı tabletin etkisini göstermesini bekliyordu.

Midesi sıvı kursunla doluydu sanki, yanıyor, atese düsmüs gibi sarsılıyordu. Sonra sıcak ve yakıcı bir şey yukarı, gırtlığına kadar çıktı. Bogazına çıkanları, banyoya kadar güçlükle agzında tutabildi ve hepsini bir kerede kusup çıkardı.

Uykuya dalarken aglıyordu, gecesini bin parçaya bölen rüyasında aglıyordu, Gereon omuzlarından tutup sarsarak "Neyin var senin?" diyerek bos bos baktığında da hâlâ aglıyordu Çora.

"Yapamıyorum," dedi sadece, "yapamıyorum artık." Kahvaltıda hâlâ midesi bulanıyordu, siddetli bir bas ağrısı vardı. Hafta sonları sık sık bası ağrırdı. Gereon geceki olayın sözünü bile etmedi, sadece tedirgin ve süpheli bakışlarla karısını gözölüyordu.

Gereon'un hazırladığı kahve fazla koyuydu, Cora'nın zaten kötü olan midesi iyice ayaklanmıştı. Kocası oglunu yatağından alıp kucagina oturtmuş, bir dilim beyaz ekmegin üzerine sürdüğü tereyag ve reçelle beslemeye çalışıyordu. Yyi bir babaydı, vakit bulduğunda çocuğuyla çok ilgilenirdi.

Ufaklığa bütün hafta kayınvalidesi bakmıştı. Oglan onların evinde, Gereon'un eski odasında yatıyordu.

Çora çocuğu hafta sonu için kendi evlerine almıştı. Simdi onu orada Gereon'un kucagina otururken görmek hosuna gidiyordu. Bu çocuk hayatı boyunca sahip olduğu en iyi seydi.

Gereon, oglunun çenesini ve agzının kenarındaki reçeli silerek, "Üstünü giydiririm ben," dedi.

"Alısverise onu da götürereceksin sanırım."

"Daha geç gitmek istiyorum bugün," dedi Çora, "Hem bu sıcakta onu götürmesem daha iyi olur."

Saat daha dokuz olmasına ragmen, termometre yirmi bes dereceyi gösteriyordu. Basındaki agrıdan Cora'nın gözleri yuvalarından fırlayacaktı sanki. Düşünemiyordu da, daha itinalı planlar yapıp uygulamalıydı. Dün geceki kararına benzer ani kararlar iyi degildi aslında; o zaman geride gözden kaçan birçok şey kalıyordu. Gereon çimenlerle ilgilenirken, Çora, kayınvalidesinden sadece reçeteyle satılan o çok kuvvetli agrı kesicilerden aldı bir tane. Hemen ardından da mutfagi, banyoyu, merdiveni ve koridoru, daha önce hiç yapmadığı kadar itina ile temizledi. Her yer pırıl pırıl olmalıydı.

Saat on birde oglunu kayınvalidesine bırakıp elinde iki tane bos alısveris torbasiyla arabaya dogru yürüdü. Araba en kolay çözüm gibi geliyordu ona, ama arabaya binip hareket ettiginde, bu düşünceden vazgeçti. Gereon arabasız yapamazdı çünkü. Pazartesi günü müsterilerine nasıl giderdi sonra? Ayrıca, o kadar para ödenmiş olan, yepyeni bir arabayı parçalamak, hiç de Cora'nın tarzı degildi.

Alışkanlığını sürdürerek süpermarkete girdi. Alışveriş sepetini doldururken, baska olasılıkları ölçüp biçiyordu. Yık hamlede pek bir şey gelmedi aklına. Sarküteri reyonunun önünde belki bir düzine kadın bekliyordu. Söyle bir düşündü Çora, içlerinden kaç bir aksamı ipe çeker, içlerinden kaç onun gibi hissetmek isterdi ki? Hiçbiri! Bundan emindi.

O, istisna idi. Her zaman istisna olmuştur, alnında damgasıyla, değişik, kendine özgü bir tipti. Cora Bender, yirmi beş yaşında, zarif, ince uzun, üç yıldır evli bir kadındı. Ambulansa biner binmez, neredeyse ayakta doğurduğu, yaklaşık iki yaşındaki minik oğlanın da annesiydi. Erken doğum demisti doktorlar. Ama kayınvalidesi baska gözle bakıyordu. "Yeterince fahiselik yapmıştır sağda solda," diyordu. "Çocuk düşüncecek gibi değil ki yapısı, alt tarafı yeterince geniş. Kim bilir, neler yapmıştır daha önce! İyi şeyler olmadığı kesin, ailesi onu görmek istemediğine göre. Nikâha da geldiler zaten. Ynsanın kafasında soru işaretleri oluyor tabii ki. Neden gelmediler?"

Çora Bender'in, omuzlarına kadar inen, kızıl kahverengi saçları vardı. Kâkülüyle alnındaki yara izini kapatıyordu. Ynce, zarif, hoş bir yüzü vardı. Sanki alışveriş sepetine belli bir ürünü koymayı unutmuş da çaresizlik içinde arayan bir ifadeyle dolu kahverengi gözleri, tel sepetin içindekilerin üzerinde geziniyor, huzursuz bir şekilde, yogurt kaplarını sayıyordu. Elleri küçüktü, alışveriş sepetinin sapını sıkı sıkı tuttuğunda beyaz ve sivri kemikleri görünüyordu. Gözleri bir süre, elmaların mukavva kutusuna takılıp kaldı. Altı tane elma, kocaman ve sulu, sarı kabuklu.

YZ

Golden Delicious. Bu cinsi severdi Çora. Yaşamım da severdi, ama hiçbir şey kalmamıştı ki geriye. Söyle esaslı bir şekilde incelediğinde görüyordu ki, hiçbir zaman tam olmamıştı zaten. Nasıl sona erdirebileceği takıldı tekrar aklına.

Öğleden sonra, o cehennem gibi öğle sıcaklığı geçtikten sonra, Otto-Maigler Gölüne gitmek üzere yola çıktılar. Direksiyona Gereon geçmişti. Cora'nın göle gitme teklifinden pek hoşlanmamıştı, ama itiraz etmemişti. Hosnutsuzluğunu baska yollardan gösteriyordu. Böyle davranarak Cora'nın kararını daha da güçlendirdiğinin farkında bile değildi. On beş dakika kadar girise en yakın, olan tozlu park yerinde döndü durdu.

** Arkalarda bir sürü boş yer vardı. Çora defalarca söylemeye

çalıştığı halde, "Bütün bu piliyi pırtıyı o kadar uzaktan taşıyacak halim yok," diye cevap verdi.

Arabanın içi çok sıcaktı. Çocuğun cereyanda kalıp üsümesinden korktukları için, yolculuk sırasında camları açamamışlardı. Çora yola çıktıklarında son derece sakindi, ama su manevralar sinirlendirmişti onu. "Yeter artık," dedi. "Park etsene suraya. Bosuna gelmiş olacağız yoksa."

"Nedir bu acelen, anlamıyorum," dedi, Gereon. "Birkaç dakika fark eder sadece. Belki biri çıkar diye bakmıyorum."

"Saçma. Bu saatte kimse evine dönmez. Ya park et artık, ya da bırak beni ineyim. Önden giderim, sen istersen aksama kadar dönüp durabilirsin."

Saat dörttü. Gereon yüzünü buruşturdu, ama sesini çıkarmadı. Biraz geri geri gitti, oysa geri gidince Cora'nın kötü olduğunu biliyordu. Sonunda park etti, ama baska bir arabaya o kadar yanasmıştı ki, Cora'nın tarafındaki kapı tam olarak açılmıyordu.

Çora, zor da olsa kendini dışarı attı. Alnına çarpan hafif esinti içini ferahlatmıştı bir parça. Sonra arkaya, havasız arabanın içine doğru eğildi, çantasını omzuna yerleştirip, özel koltuğundan oğlunu alıp dışarı çıkardı. Çocuğu arabanın yanına yere bırakıp Gereon'un eşyaları boşaltmasına yardım etmeye gitti.

Göl kenarında bir öğleden sonra geçirmek için gerekli olan her şey vardı yanlarında. Daha sonra kimse bir kasıt aramamalıydı. Örtüyle semsiyeyi koltuğunun altına sıkıstırdı, açılıp kapanan iki sandalyeyi de öteki eliyle kavradı. Gereon'a sadece havlular, buzluk ve çocuk kalmıştı.

Çora ısığa bakarken gözlerini kırptırıyor. Koca alanda hiç gölge yoktu. Kenarlarda birkaç çalılık vardı sadece, onların da tozdan renkleri kaçmıştı. Güneş gözlüğü omzundaki çantanın dibinde olmalıydı. Arabada takmamış, güneşliği indirmişti sadece. Yürürken elindeki sandalyeler bacasına çarpıyordu. Dışarı doğru çıkmış bir metal parçası çıplak tenini kötü bir şekilde çizmiş, kıpkırmızı bir iz bırakmıştı.

Gereon girişteki bariyere ulaşmış, Cora'yı bekliyordu. Koluyla tel örgüleri gösterip, çocuğa bir şeyler açıklıyordu bir yandan da. Üzerinde sadece sortu, ayagında da sandaletleri vardı. Gövdesinin üst kısmı tamamen çıplaktı, cildi bronz rengi ve parlaktı. Çok iyi bir fizigi vardı: Geniş omuzlar, adaleli kollar ve ince bir bel. Çora, onun orada öylece durusuna baktı, kendine çok çabuk baskasını bulabilir, diye düşündü; bundan emindi. Yanına yaklaştığında, Gereon hiç kıpırdamadı; Cora'nın elindekilerin birazını olsun almaya da yellenmedi.

Giriste, park yeri için ücret ödenmesi gerekiyordu. Çora kartları çantasına atmıştı. Sandalyeleri yere bıraktı, omzundaki çantanın içinde cüzdanını aramaya koyuldu. Çocuğun bezleri ve temiz iç çamaşırları arasında dolastırıyor elini. Yki elma, bir muz, bir paket kek, yogurt için bir plastik kase geldi eline, sonra bir meyve bıçağının keskin tarafını hissetti parmaklarının arasında. Neredeyse elini

kesiyordu. Sonunda aradığını bulmustu. Dokunduğu şey deriydi. Hemen kartları çıkartıp giristeki kadına uzattı. Sonra sandalyeleri yerden aldı ve Gereon'un arkasından parmaklıkların içine doğru itti. Basılmaktan dümdüz bir hale gelmiş çimenlerin üzerinde yürümek, sayısız örtünün, oturan grupların ve oynayan çocukların

arasından dolanmak zorunda kaldılar. Çantanın askısı Cora'nın omzunu kesiyordu.

Örtüyle semsiyeyi sıkıstırdığı kolu iyice uyusmıyordu ve bacağı acıyordu. Sandalyenin metal kısmının çizdiği yerdin canını yakan. Ancak hepsi de bedeniyle ilgili sıkıntılardı ve artık hiçbir rahatsızlık vermiyordu. Yasamına son verecekti Çora. Artık sadece normal davranmaya Gereon'un süpheleneceği bir şey yapmamaya çalışıyordu. Gerçi o güne dek, Gereon'un kasıtlı yapılan bir hareketi ya da kötü niyetle söylenen bir cümleyi doğru yorumlayabildiği olmamıştı ya...

Sonunda Gereon bir yer bulup durdu. En azından gölgeye benzer bir şey vardı. Tepesi görünen cılız ağacın yapraklarının hepsi aşağıya bakıyordu, gövdesi ise bir kol kalınlığında bile değildi.

Çora sandalyeleri ve çantayı çimenlerin üzerine bıraktı, semsiyeyi açtı, ucunu iyice toprağın içine soktu, altına örtüyü serdi ve sandalyeleri açtı. Bu arada Gereon, çocuğu örtünün üzerine oturtup, elindeki buzluğu arkaya semsiyenin altına itmisti.

Hemen ardından da çömelip, çocuğun ayakkabılarıyla çoraplarını, üzerindeki ince tışörtü, altındaki renkli pantolonu, hepsini çıkarmıştı.

Ufaklık, altında bezi, onun üstünde beyaz külotuyla öylece oturuyordu. Yuvarlak saç kesimiyle oğlandan çok kıza benziyordu aslında.

Çora gözlerini oğlandan alamadı bir süre, "Beni bir daha hiç göremezse, arar mı acaba?" diye düşündü bir an. Pek zannetmiyordu, bebek vaktinin çoğunu kayınvalidesinin yanında geçiriyordu, ona daha çok alışıyordu. Aramaz herhalde, dedi içinden.

Bir yığın insanın içinde olmak, çok tuhaf bir duyguydu. Arkada büyükçe bir aile, bir sürü örtüye dağılmış yatıyordu. Anne, baba, büyükbaba, büyükanne, yaklaşık dört ve bes yaşlarında, fırfırlı bikiinileri içinde iki küçük kız. Semsiyenin altındaki salıncagın içinde de tepinen bir bebek vardı. Erkekler güneşin altında pinekliyorlardı. Büyükbaba suratına bir gazete kapatmış, baba ise basındaki kasketin siperini gözlerinin üzerine indirmisti. Annenin alı al moru mor bir hali vardı. Küçük kızlardan birine, burnunu temizlemesi için sesleniyor, bir yandan da sepetin içinde kâğıt mendil arıyordu. Sağ taraflarında, sezlonglarına uzanmış yatan yaşlı bir çift vardı, soldaki çimenlige henüz kimse yerleşmemisti, ama orada da bir grup çocuk top oynuyordu.

Çora önce tışörtünü çıkardı, sonra etegini indirdi. Yçinde mayosu vardı. Bir süre çantasında güneş gözlüğünü aradı, sonra sandalyelerden birine yerleşti.

Gereon da oturmustu. "Krem sürmemi ister misin?" dedi. "Evde sürmüştüm." "Sırtına sürmemissindir."

"Ben sırtımı güneşe vermiyorum zaten." Gereon umursamaz bir ifadeyle omuz silkti, sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Çora ise bos bakışlarla suya bakıyordu. Yyice gerilmiş lastik bir ip gibi çekiyordu su onu. Tecrübeli bir yüzücü için hiç de kolay olmayacaktı aslında. Önce bir tur yüzüp bütün gücünü yitirirse, belki... Oturduğu yerden doğruldu, güneş gözlüğünü çıkarıp "Ben suya giriyorum," dedi. "Söyleme-sem de olurdu," diye geçirdi içinden, çünkü Gereon gözlerini bile açmamıştı.

Çimlerin üzerinden yürüyüp dar kumsalı geçti. Suyun içinde kıyıda yürüdü biraz, serin su iyi gelmişti. Sonra birden atladı; bası suya girdiğinde her yanını hos bir ürperti kaplamıştı.

Cankurtaranın altındaki sahili açık gölden ayıran sınıra kadar yüzdü. Sınır boyunca biraz daha yüzdükten sonra cesaretlendi birdenbire, hemen yapmalıydı. Sınırı geçip, ileriye doğru yüzmeliiydi. Yasak değildi. Öbür kıyıda da suya girmekten çekinen birkaç kişi vardı. Tahta kulesindeki cankurtaran sürekli olarak bütün sahili gözlüyordu. Ancak her şeyi görmesi mümkün değildi, çok ilerilerde bir şey olduğunda zamanında olay yerine yetisemeye-bilirdi. Ayrıca birinin, imdat, diye bağırarak yardım istemesi ya

22

da en azından kollarını sallayarak çırpınması gerekirdi. O kalabalığın içinde bir kafa batıp gitse kim fark ederdi ki?

Gölde bir zamanlar bir adamın bogulduğu ve cesedinin bulunamadığı söylenirdi. Çora bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Eger doğruysa adam hâlâ aşağıda bir yerde olmalıydı. Çora da orada, balıklarla yosunların arasında, onunla birlikte yasayabilirdi.

Sarkıların ve simsiyah rüyaların olmadığı, sadece sıkıntıların duyulduğu ve de her şeyin esrarengiz bir şekilde yeşil veya kahverengi görüldüğü bir dünyada, su altı dünyasında yaşamak ne güzel olurdu kim bilir? Gölün dibindeki adam hiç bateri sesi duymamıştı garanti. Sadece kendi kalbinin sesini duymustu herhalde. Bas gitar, orğların tiz sesi, hiçbir yoktu kesinlikle. Öte yandan, belki de ona neden gitmek zorunda olduğunu açıklardı. Ufaklık anlamazdı ya, çaktırmadan Gereon'la da vedalamak istiyordu.

Gereon'un yanına döndüğünde, sağ taraflarındaki yaşlı çift yoktu. Sadece sezlongları duruyordu. Soldaki yer ise artık bos değildi. Oyun oynayan çocuklardan ve toplarından eser yoktu, gitmişlerdi. Oturduğu açılır kapanır sandalyenin hemen yanına, yere açık yeşil bir örtü serilmişti. O kadar

yakınındaydı ki, sandalyesinin ayağı neredeyse kumasın üzerindeydi. Örtünün orta yerinde de kocaman bir portatif kaset çalarh radyo, yeknesak bir hava tutturmuş çalıp duruyordu. Radyonun çevresinde dört kişi vardı. Hepsi kendisiyle Gereon'un yaslarında gibiydiler. Yki erkek, iki kadın. Yki çift! Bacaklarını toplamış dik oturan ikisi, samimi bir şekilde sohbet ediyordu. Ykisinin yüzü de profilden çok net görünüyordu. Diger çiftin yüzleri görünmüyordu. Uzanmış yatıyorlardı, kadın sırtüstü, adam onun üzerinde.

Kadının saçları görünüyordu sadece, neredeyse beyaz denecek kadar açık bir sarıydı ve de çok uzundu, kalçalarına dek iniyordu.

Adamın ensesinde kıvrılan, sağlıklı, kahverengi saçları vardı.

Adaleli bacakları, kadının bacakları arasındaydı. Elleriyle kafasını tutmuş, öpüyordu kadını.

Bu görüntü, birdenbire Cora'nın kalbinin sıkışmasına neden oldu. Güçl  kle nefes alabiliyor, bedenindeki kanın tamamının bacaklarına   kt  g  n   hissediyordu. Kafasının içi bosalmı tı sanki. Tekrar doldurmak istercesine semsiyenin altına egilip, bir havlu aldı. Kalbinin çarpıntısı her yerden duyuluyordu sanki, onu bastırmak için elindeki havluyla Çocugunun basını sildi, birkaç kelime s  yledi, çantasından çıkardığı kırmızı plastik balığı tutusturdu oğlanın eline.

Sonra oturduğu sandalyeyi, sırtı radyonun çevresindeki gruba gelecek şekilde çevirdi. Kısa bir s  re sonra zihninde yavas yavas — silinmeye başlamıştı kadınla adamın g  r  nt  s   ama tamamen yok olmamıştı. H  l   g  z  n  n   n  ndeydiler. Biraz sakinle ti. Arkasındaki çiftin ne yaptığından ona neydi? Son derece normal ve zararsızdılar. M  zik de çok kederli degildi. Biri Yngilizce bir seyller s  yl  yordu iste...

M  zik dışında tiz bir kadın sesi ile bir erkek sesi duyuluyordu. Oturan adam olmalıydı. Konustuklarına bakılırsa, adam kadını çok iyi tanı mıyordu. Alice, diye hitap ediyordu. Cora'ya çocukken sahip olduğu bir kitabı anımsatmı tı. Alice Harikalar  lkesi 'nde. Bir g  nl  g  ne sahip olmustu kitaba! Ve bir g  n okuyup bitirmesine yetmemisti. Kendisi okumamı tı da babası anlatmıştı kitapta yazanları. Ancak babasının anlattıkları, verdiği s  zden daha değerli olmamıştı hiçbir zaman: "G  n  n birinde, her sey daha iyi olacak."

Sandalyesinin arkasındaki adam, bağımsız olmak istediğini anlatıyordu. Bir klinige girmek için iyi bir teklif aldığını s  yl  yordu Alice'e. Diger ikisinden ise hiç ses çıkmıyordu.

Gereon, Cora'nın kolunun altından arkadakilere bakarak sırtıttı.  ora da otomatik olarak arkasına d  n  p baktı. Koyu renk saçlı adam, do rulmustu. Dizlerinin üzerinde duruyordu, açık sarı saçlı kadının bikinisinin  st  n   çıkarmış, g   slerinin arasına g  ne 

ya ı d  k  yordu. Bir s  re sonra d  kt  g   ya ı yaymaya başladı. Kadın, erkeğin ellerinin altında pervasızca uzanmı , çok keyif alıyor gibiydi. Sonra o da doğruldu, "Simdi sıra sende," dedi adama, "ama önce doğru d  r  st bir m  zik bulalım, bu m  zik uyutur insanı."

Açık sarı saçlı kadının bacaklarının hemen yanında, renkli bir kumaş çanta vardı. Kadın, elini sokup içinden bir m  zik kaseti çıkardı. Koyu renk saçlı adam, "Hayır, Ute," diye karşı  ıktı "Onu değil! Nereden buldun onu? Ver bakayım bana!" Kadının kolunu kavradı, kadın arkaya doğru d  st  , adam da  zerine. Ykisi birlikte yuvarlandılar, neredeyse  rt  n  n dışına  ıkmı lardı.

Gereon h  l   sırtıyordu.

Adam alttaydı bu kez, kadın ise ata biner gibi üzerine oturmustu, elindeki kaseti havada sallıyordu. Soluk solugaydı, ama g  l  yordu, bir yandan da. "Kazandım, kazandım. Keyfimizi kaçırma sevgilim. Bu m  zik fantastik," diyordu. Kaset alara doğru uzandı, uzun, açık sarı saçları adamın bacaklarına s  r  nd  . Kaseti koyup, d   melerden birine bastı. Sonra sesini iyice açtı.

"Keyfimizi kaçırma," c  mlesi ve "sevgilim" s  zc  g  , bir darbe indirmisti Cora'ya, içinde bir sey savrulmustu sanki. M  zik başladığında, açık sarı saçlı kadın  ne doğru gelip elleriyle adamın y  z  n   kavradı. Sonra kucagına oturdu, bir yandan erkeği  p  yor, bir yandan da kalçasını oynatıyordu. Gereon'un y  z  ne yine o sinirli bakış yerleşmişti. "Simdi seni krelememi ister misin?" diye sordu. "Hayır!"  ora bu kadar sert olmak istemisti aslında. Ama kadının orada yaptıkları ve Gereon'un verdiği reaksiyon sinirine dokunmustu.

Hemen ayağa fırladı.  ocuguyla vedala ma zartanı gelmişti artık. Burnunun dibinde, kendisinin beceremedi i seyi yapmakta olan bu karının g  zleri   n  nde, kararını uygulayamayacaktı kesinlikle. Sakin ve huzurlu bir şekilde olmalıydı.

"Su m  zi i biraz kısıar mısınız?" dedi. "Y  ksek sesle m  zik dinlemek yasak burada."

Gereon k    mser bir ifadeyle y  z  n   burusturdu. "Birazdan burada nefes almak da yasaklanacak. Saçma sapan seyllere sinirlenme! M  zik hosuma gidiyor, geri kalanı da çok hosuma gitti, ne kadar atesli baksana."

 ora, duymazlıktan geldi, umurunda bile degildi.  ocugunu kucagına aldı, diger eliyle de kırmızı balığı kavramı tı. Bebegin sıcak, yumusacık tenini hissetmek iyi gelmişti, sakinleşmişti biraz. Beyaz k  lotunun içindeki be i, ensesine doladı ı minik kolu, kendisine bakan o bebek y  z  ...

Kıyının sığ tarafında yere indirdi oğlanı. Çocuk önce irkildi; bir süre güneşte kaldığından olsa gerek, su serin gelmişti. Birkaç saniye sonra suyun içine oturdu. Gözlerini, kırpıştırarak yüzünü annesine doğru kaldırdı. Çora, kırmızı balığı eline verince, sevinçle suyun içine soktu hemen.

Çok sirin, sessiz, sakın bir çocuktuk. Fazla konuşmazdı. Kelime dağarcığı oldukça genisti ve bazı kısa cümleleri çok anlamlı şekilde heceleyebiliyordu: "Mama istiyorum." "Baba çalışmak zorunda."

"Büyükanne puding yapıyor." "Bu annenin yatağı."

Bir kez, kendi evlerine taşındıktan kısa bir süre sonra bir pazar sabahı, Çora oğlunu yataga, yanına almıştı. O zaman çocuk daha bir yasıdaydı. Kollarında uyuya kalmıştı. Çok derin, çok sıcak bir duyguydu, ona sarılmak, hiçbir seyle kıyaslanamazdı.

Suyun kıyısında, yanında dururken, oğlunun minicik beyaz sırtına baktı Çora; kırmızı balığı yüzdüren minik ellerine; neredeyse beyaz denilebilecek kadar açık renkte saçlarla kaplı, önüne eğdiği basına; narin ensesine... O duygu tekrar sardı her yanını. Eger yeterince nedeni olmasaydı bile, sadece onun için yapardı zaten. Özgür ve dertsiz yetisebilmesi için... Yanına çömelip, omzundan öptü oğlunu. Mis gibi, tertemiz kokuyordu. Çora suya girdiğinde, Gereon güneş sütü sürmüştü her yanına.

Yarım saat kadar çocukla oyalandı sığ suyun içinde. Yeşil örtünün üzerindeki çifti, vedalasmasını çirkinleştirecek her şeyi unutmamıştı. Çimenlerin üzeri yavaş yavaş bosalıyordu, saat altıya geliyordu neredeyse. Tam zamandı aslında. Çocuk yanında olmasaydı, Gereon'u aklına bile getirmeden yüzer giderdi. Bu çaresiz minik herifi, kıyıda tek basına bırakmaya içi elvermedi. Arkasından gelmeye kalkabilirdi.

Tekrar kucagina aldı oğlunu, serinlemiş bacaklarını, ıslak külotunu ve ensesine sımsıkı sarılan yumuşak kolunu hissediyordu yine. Ufaklık, minicik elleriyle kırmızı balığın kuyruğunu iyice kavramıştı.

Yeşil örtünün üzerinde hiçbir şeyin degismemis olduğunu an-*» çak yaklaştığında fark etti. Müzik aynı şekilde sonuna kadar açıktı. Çiftlerden biri halâ, birbirlerine degmeden oturmuş sohbet ederken, diğeri çift örtünün üstünde yatıyordu.

Hiç ilgilenmedi, dönüp bakmadı bile. Çocugun bezini degistirip kuru bir külot giydirdi. Gitmeye hazırdı artık, "Mama istiyorum," dedi oğlan birden. Yste yine engel çıkmıştı.

Birkaç dakikanın bir önemi yoktu aslında. Çora bütün dikkatini oğluyla geçirdiği su son dakikalara vermişti. "Ne yemek istersin?" dedi sevecen bir ses tonuyla, "Yogurt, muz, bir parça kek veya bir elma?"

Ufaklık basını hafifçe yana egdi, ciddi bir şekilde sorunun cevabını düşünüyör gibiydi sanki. "Elma," dedi sonra. Çora sandalyesine oturdu tekrar, çantasından bir elma ve küçük bir meyve bıçağı çıkardı. Gereon, Cora'nın yoklugunda sandalyesini iterek örtüye yakın gelmişti. Arkası dönük degildi artık, çok daha iyi görebiliyordu etrafını. Bacaklarını uzatmış, ellerini karnının üzerinde birleştirmiş; suya bakar gibi yapıyordu. Aslında gözü sarısının göğüs-lerindeydi. Çora yok olup gittiginde, kocası kendine böyle birini arayacaktı garanti.

Aslında bu düşüncelerin onu sinirlendirmesi gerekirdi, ama sinirlenmedi. Üzülmedi bile. Hissedebilen kısmı, ölüydü çoktan;

son altı ay içinde bir aralık ölmüştü, tek kisi bile fark etmeden hem de. Su anda sadece her şeyi nasıl daha da kolaylaştırabileceğine kafa yoruyordu.

Suya karşı direnmeyecekti. Sınırın başladığı yerde, gölün içine doğru, çalılıklarla kaplı küçük bir kara çıkıntısı vardı. O kısımda insanların görüs alanından çıkabilirdi, rahatlıkla. Sonra gölün ortasına kadar yüzerdi. Bastan itibaren dalmaya baslarsa, bir süre sonra gücü de azalırdı zaten.

Kasetçalardan bir batıri solosu duyulmaktaydı. Hiç üzerinde durmadığı halde, alnına doğru çarptığını hissetti birden. Elindeki elmayı sıkı sıkı tutmaya çalıştı. Tüm vücudunu, ensesinden bas-layan bir titreme kaplamıştı, omuz kasları gerilmisti iyice. Sırtı buz gibi oldu birden. Tas gibi de sertleşmişti. Sanki, sıcak havada degildi de soguk bir yerde yatıyordu... Ve agzının içine kocaman, basparmaga benzer bir şey bastırıyordu. Tipti Gereon'un Çora için güzelleştirmeye çalıştığı Noel aksamında olduğu gibi.

Kuvvetlice yutkundu. Elindeki meyve bıçağıyla elmayı dörde böldü, üç parçasını birbirine yapıştırdığı bacaklarının üzerine koydu.

Arkasında konuşan Alice idi, aynı samimi tonda, "Ates var içinde, gerçekten de," diyordu.

Oturan adam, "Bugün artık kimse inanmaz ona. Zaten bes yıl geçti. Frankie'nin çılgın haftalarıydı.

Birkaç haftadan daha fazla da degildi aslında. Pek hatırlamak istemeyecektir. Ama bana kalırsa, Ute haklı. Müzik oldukça fantastik, bundan dolayı utanmasına gerek yok. Üç erkek arkadaşları onlar, mahzenden dışarı çıkamadılar ne yazık ki. Bateria Frankie oturuyordu," diye cevap verdi.

Frankie sözcüğü, Cora'nın kafasının içinde çınladı birden. Arkadaşlar... mahzen... batıri... hepsi kafasına yerleşmişti bir anda.

"Sen de orada mıydın?" dedi Alice.

Adam, "Hayır," dedi. "O zaman daha tanıımıyordum onu."

Gereon, oturduğu yerde hafifçe doğrulup, Cora'nın elindeki elma parçalarına bir göz attı, "Oglan hepsini yemez nasıl olsa," dedi. "Kalanı bana verebilirsin." "Kalanını ben yiyeceğim," dedi Çora. "Sonra bir tur daha yüzmek istiyorum. Baska bir elma al, bir tane daha var orada." Son olarak bir parça elma! Golden Delicious, çocukluktan beri çok severdi. Düşüncesi bile ağzını sulandırmaya yetiyordu.

Sarısın kadın örtünün üzerinde doğruldu birden. Çora gözünü dikip ona bakmasa da yandan görüyordu. Kadın, "Bekle biraz," dedi, kasetçaların düğmelerinden birine basarak, "bir parça ileri sarsın. Simdiye dek çalan parça, Song of Tiger ile kıyaslandığında hiçbir şey. Su ana kadar dinlediklerinizin içinde en iyisi bu, inanın."

Koyu renk saçlı adam yuvarlanıp kadının kolunu yakaladı Çora ilk kez yüzünü görüyordu; hiçbir şey ifade etmediğini düşündü. Sesi de, insanın bir kulagından girip, öbür kulagından çıkıp gidiyordu. Adamın sesi, bu kez daha sertti. "Hayır Ute, yeter artık. Bunu yapma bana." Tavrı oldukça ciddiymiş bunları söylerken. Ama Ute gülüyor ve adamın ellerini itiyordu.

Çora evini düşündü. Kayınvalidesi her kösesini karıştıracaktı kesinlikle, ama söyleyecek bir şey bulamayacaktı. Her yer pırıl pırıl, tertemizdi. Kitaplar bile düzenliydi. Arkasından hiç kimse, pasaklı diyemeyecekti.

Dörtte bir elmanın çekirdeklerini çıkardı, kabuğunu mümkün olduğunca ince soyarak oğluna uzattı. Bir baska parça aldı, onun da çekirdeklerini çıkarmalıydı. O anda müzik tekrar başladı, bu kez ses daha da yüksekti. Çora bakmak istemediği halde, görüntü yine de yandan gözüne çarpıyordu.

Sarısın kadın tekrar sırtüstü yatmıştı. Yki eliyle adamın omuzlarından tutmuş kendine doğru çekiyordu ısrarla. Adamın tek eli kadının açık sarı saçlarındaydı, görüyordu Çora. O da kadını çekiyor, basını hoslanabileceği, rahat edebileceği pozisyona getiriyordu. Sonra öpmeye başladı. Ve batırı... Çora ayaga fırladı, elma parçaları çimlerin üzerine düşmüştü. Bağırmağa başladığında, Gereon oturduğu yenden sıçradı. "Kesin artık domuzlar! Kesin! Bırak onu! Onu bırak diyorum!"

Yık cümlede, Çora kendini örtünün kenarında, dizlerinin üzerine bırakmıştı, son cümlede ise elindeki meyve bıçağını adama saplamıştı.

Bıçak ilk olarak adamın ensesine isabet etmişti. Adam dehşet içerisinde haykırarak döndü, Cora'nın bileğini kavramaya çalıştı. Yakaladıktan sonra bir iki saniye sıkı sıkı tuttu. Bu arada saskınlık ve acı içinde bakıyordu. Sonra bileğini de bıraktı, sadece bakmaya devam etti. Bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu. Müzik o kadar yüksekti ki, ne dediklerini anlamıyordu Çora.

Oydu iste! Kafasının içindeki sarkıydı bu! O çıldırma halini baslatan bu sarkıydı! Çimlerin üzerinden geçip, dehşetle bakan yüzlerde, dimdik oturan vücutlarda yankılanıyordu.

Ykince darbe adamın boynuna geldi. Adam gözlerini açmıştı, ama hiç sesi çıkmıyordu, sadece bir eliyle boynunu tutmuş, öylece bakıyordu. Parmaklarının arasında, küçük plastik balığın renginde, kıpkırmızı kan fısırlıyordu. Sarısin kadın ciyak ciyak bağırıyor, adamın bacaklarının arasından çıkmaya çabalıyordu.

Çora bıçağı bir kez daha batırdı, sonra yine bir kez daha... Bir tane gırtlığına, bir tane omzuna, bir tane yanığına. Bıçak küçüktü, ama çok sivri ve çok keskindi. Müzik o kadar yüksekti ki, sarkı Cora'nın kafasının içini doldurmuştu.

O ana dek sadece oturup Alice ile sohbet etmiş olan adam da bağırarak bir şeyler söylüyordu. Sanki "Kesin artık, yeter!" gibi bir şeyler söylüyordu.

Tabii! Konu buydu! Kesmek! Kesin artık domuzlar! Oturan adam sanki Cora'nın kollarını tutmak istercesine bir elini öne doğru uzattı. Yapmadı ama. Hiç kimse bir şey yapmıyordu. Sanki o an hep birlikte donmuşlardı. Alice iki eliyle ağzını kapatmıştı. Sarısin kadın ise bir inliyor, bir avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Fırfırlı bikiniler giymiş olan küçük kızlar annelerine yapışmışlardı. Büyükbaba gazeteyi suratından indirip doğruldu. Büyükanne bebeği kaldırmış, göğsüne bastırıyordu. Baba ise ayaga kalkmaya hazırlanıyordu.

Gereon da kalkmıştı sonunda sandalyesinden, bir saniyede Co-ra'nın üzerindeydi. Sırtım yumrukluyor, bıçağı tutan elini yakalamaya çalışıyordu. Bir yandan da bas bas bağırıyordu, "Çora! Bırak bu saçmalığı! Çıldırıyor mı?"

Hayır, hayır, akli tamamen basındaydı. Her şey gayet iyiydi. Her şey dogruydu. Öyle de olmalıydı. Kesinlikle öyle olması gerektiğini biliyordu. Adam da biliyordu bunu, gözlerinden okunuyordu zaten. "Bu benim kanım. Senin günahların için dökülecek." Gereon üzerine atladığında oturan adamla küçük kızların babası yardıma geldiler, ikisi iki taraftan Cora'nın kollarını tuttular, bu arada Gereon da parmaklarının arasındaki bıçağı kapmış, bir eliyle saçlarından yakaladığı basını arkaya doğru çekiyor, suratına yumruklar indiriyordu.

Gereon'un kolu da iki veya üç yerinden kanıyordu. Çora hiç istemediği halde onu da itmisti birkaç kez. Oturan adam, şimdi de Gereon'a, "Yeter bırak artık! " diye bağırıyordu. O da bırakmıştı zaten, ama Cora'nın ensesini tutmuş, yüzünü adamın kanlar içerisindeki göğsüne bastırıyordu.

Adamın göğsü hareketsizdi. Onun dışında baska seyler de durmustu, her sey sessizdi artık. Birkaç ritm, bant bitmeden önce son bir bateri solo... Sonra bitmişti. Kasetçaların düğmesi kendiliğinden atmıştı.

Çora, Gereon'un elini hissetti. Yumrugunun geldiği yerler uyusmustu, dudaklarındaki kan tadını hissetti. Bir yandan da etrafındaki homurdanmaları, mırıldanmaları duyuyordu. Sarısin kadın ise inliyordu.

Çora elini kadının bacağına doğru uzattı. "Korkma," dedi, "Sana vurmayacak. Gel, gel gidelim buradan. Kaçalım. Buraya hiç gelmemeliydik. Kendi basına ayaga kalkabilir misin? Yoksa sana yardım etmemi ister misin?" Örtünün üzerinde oturan çocuk ağlamaya başladı.

YK.

Çocukken çok fazla ağlamazdım, sadece bir kez ağladığımı hatırlıyorum. O zaman da ağlamamıştım aslında, korkudan bağırmıştım sadece. Ama çok iyi hatırlıyorum. Los bir yatak odasıydım. Pencerelerdeki ağır kahverengi perdeler hareket ediyor. Camlar açık olmalı, çünkü oda soguk, üsüyorum.

Çift kişilik bir yatağın yanındayım. Yatağın bir yarısı çok muntazam düzeltilmiş, pencere kenarındaki diğer yarısı ise darmadagınık. Dağınık taraftan, sanki çarşaf uzun süredir degistirilmemiş gibi, küfe benzer, eksi, pis bir koku yayılıyor etrafa, Odadan hoslanmıyorum. Bu soguk, aylarca birikmiş ter kokusunu andıran bu koku, çıplak tahta zeminin üzerinde yürüyen ayakların çıkardığı o çirkin ses... Geldiğim yerde, kalın bir halı vardı; çok güzel, sıcacıktı. Elimi tutan eli çekistiriyorum. Gitmek istiyorum bir an önce.

Yatağın düzgün yapılmış tarafında bir kadın oturuyor. Üzerinde bir manto var, kucagında da bir bebek. Bebek bir örtüye sarıl-

mış ve ben ona bakmak zorundayım. Kız kardesim Magdalena o. Bana artık bir kız kardesim olduğunu ve gidip görmem gerektiğini söylemişlerdi. Ama sadece mantolu kadını görüyorum ben.

Kadın tamamen yabancı bana. Aslında uzun süredir görmediğim annem o. Altı aydır. Bu süre, küçük bir çocuk için çok uzun. Hafızam daha fazlasına yetmiyor.

Kadının yüzü beni korkutuyor. Çok sert, gri ve keskin. Sonunda benim yüzüme bakıyor. Sesi de görüntüsüyle uyumlu, çok sert çıkıyor. "Tanrı suçumuzu bağışlamadı," diyor.

Sonra, örtüyü açıyor, minicik mosmor bir yüz görüyorum. Kadın devam ediyor konuşmaya, "Bize bir sınav gönderdi," diyor, "bu sınavdan geçmek zorundayız. Bizden beklediklerini yapacağız."

Bu sözleri o zaman anlayabildiğime inanmıyorum. Daha sonraları o kadar sık söylendi ki bana, bu yüzden çok iyi hatırlıyorum.

Oradan gitmek istiyorum bir an önce. Kadının komik sesiyle, o örtünün içindeki minik mor suratla, hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Elimi tutan eli çekistirerek, bağırmaya baslıyorum. Biri beni yukarı kaldırıp kucagina alıyor, sakinleştirmeye çalışıyor konusarak. Annem! Bundan eminim, beni kucagina alan, benim gerçek annem. Sıkı sıkı sarılıyorum ona, beni tekrar sığa götüreceği için içim rahat. Çok küçüküm daha, on sekiz aylığım.

Magdalena aynen benim gibi Buchholz'daki hastanede doğduğunda, bir yasıındaydım. Doğum günlerimiz aynı ayın içindeydi. Ben 9, Magdalena ise 16 Mayıs. Kız kardesim mor bebek olarak gelmişti dünyaya. Doğumundan hemen sonra Eppendorf'da-ki büyük kliniğe getirilmiş ve orada kalbinden ameliyat edilmisti. Bu arada doktorlar Magdalena'mn baska hastalıkları da olduğunu tespit etmişlerdi. Ellerinden geldigince yardımcı olmaya çalışmışlardı, ama her sey yolunda gitmemisti iste. Başlangıçta, onun sadece birkaç gün, en fazla birkaç hafta yasayabileceğini söylemişlerdi. Doktorlar, annemin onu eve götür-

•M

mesini istemiyorlardı. Annem de Magdalena'yı yalnız bırakmak istemiyordu. Bu nedenle Eppendorf da, onun yanında kalmıştı. Altı ay sonra, kardesim hâlâ yasıyordu, doktorlar da onu sonsuza dek orada tutamazlardı. Çaresizlik içinde, evine, ölüme yollamışlardı.

Bu altı ay süresince komsumuz olan, Aligar'lar, misafir etmişlerdi beni. Küçük bir çocuk olarak, onların gerçek ailem olduğuna iyice inanmıştım. Bunun nedeni, gerçek annemin benimle ugrasmak istemediği için beni sık sık Grit Adigar'a emanet etmesiydi herhalde. Beni bir kez ondan geri almıştı, ama çok uzun sürmemisti ne yazık ki.

O zamanlara ait pek ayrıntı hatırlamıyorum. Grit ve kızları Kerstin ve Melanie ile geçirdiğim haftalara, aylara ait en azından birkaç bir sey hatırlayabilmeyi o kadar çok isterdim ki. Çok sık düşünürdüm onları.

Grit çok gençti, yirmilerinde olmalıydı. On yedi yasında ilk çocuğunu, on dokuzunda da ikincisini doğurmuştu. Kocasını çok seyrek evde olurdu. Kendisinden epeyce büyüktü, denizlere açılır, çok da iyi

para kazanırdı. Grit'in her zaman bol parası ve kızlarına ayıracak yeterli vakti vardı. Çok eğlenceli ve

sade biriydi, çocuk gibiydi neredeyse.

Kızlarından birini yakalayıp yere yatırarak gıdıkladığını, onların da nasıl sevinç çıgılları atıp oynadıklarını kaç kez seyretmistim. Bana candan bir şekilde baktığı sıralarda, bir kez benimle de böyle oynadığını bugün bile hâlâ hatırlarım. Kerstin ve Melanie ile oynadığımız oyunları; Grit'in, aksamın kucagina oturtup, aynen kendi çocuklarını sevdiği gibi beni de sevdiğini; öğleden sonraları bana kek yedirdiğini ya da eğlenceli bir hikâye anlattığını ve bana, "Sen iyi bir çocuksun, Çora," dediğini.

Ama altı ay geçip gitmişti. Annem, Magdalena ile hastaneden döndükten sonra, Grit'le geçirdiğim o birkaç hafta sona ermisti. O günlerden sadece bastan savılma, defedilme, cennetten kovulma duygusunun izleri kaldı içimde. Cennette sadece saf melekler olurdu çünkü, Tanrı'nın sözlerini son harfine kadar takip eden; yasaklarını hiçbir şekilde göz ardı etmeyen; ona karşı çıkmayan ve ısırmayı akıllarına bile getirmeden, elmaların ağaçtaki görüntülerini seyredebilen melekler.

Ben bunları yapamazdım. Çok kolay ayarılabilirdim, güçsüz, günahkâr bir insancıktım; içinde uyanan istekleri kontrol altına alamayan biriydim. Gördüğüm her seye sahip olmak isterdim. Ve sanırım Grit Adigar da böyle bir insanla aynı çatı altında yaşamak istemiyordu.

Bu yüzden de, üzme istemediğim bir kadına 'anne', onunla aynı evde yaşayan bir adama da 'baba' demek zorundaydım. Gerçi — babamı severdim. O da bir günahkârı çünkü. Annem ona hep öyle derdi.

Ben günahlarımı içimde tasırdım, babam ise dışarıda. Günahını çok görmüstüm, ben küvette otururken, o tuvalete girmek zorunda kaldığında. O önündeki şeyin, günah olduğunu nereden çıkardım, nasıl düşündüm, hiç bilmiyorum. Belki de benim öyle bir şeyim olmadığı için gelmişti aklıma. Kerstin ile Melanie Adigar'ın da yoktu zaten. Ben kendimi çok normal görüyordum, babamdaki şey fazla olmalıydı o halde. Üzülürdüm bu yüzden. Sık sık, bu kusurunu kestirmek istediğini düşündürürdü bana.

Aynı odada yatıyorduk. Bir gece uyanmıştım ve babamın son derece huzursuz olduğunu sezmistim. Sanırım, üç yaşlarınday-dım. Babama da çok düşkündüm. Eskileri sıkmaya başladığında, yeni ayakkabılar alırdı bana. Aksamı yataga yatırır, uykuya dalana dek eskileri anlatırdı. Çok eskileri, Buchholz'un ufacık, fakir bir köy olduğu zamanlar. Sadece birkaç çiftliğin olduğu, toprağın çok kötü, hayvanların son derece çelimsiz olduğu zamanların hikâyesini dinlerdim. Hayvanlarını güçsüzlükten kış bittikten sonra otlaga çıkamadıklarını; insanların onları sürüklemek zorunda kaldıklarını; sonra demiryolunun gelisini; her şeyin nasıl daha iyiye gittiğini...

Böyle hikâyeleri severdim. Biraz umut vardı içlerinde, biraz söz vermek gibiydi. Ufacık, fakir bir köy, güzel bir kasabaya dö-nüsebiliyorsa, her şey çok daha iyiye gidebilirdi o halde.

O akşam, babam vebayı anlatmıştı bana. Gece yarısı uyandığında, babam inliyordu, aklıma hemen veba geldi, çok korktum, hastalandığını sanmıştım. Ama sonra, günahını elinde tuttuğunu gördüm. Bence çekip koparmak istiyordu. Basaramadı ne yazık ki. Çok kuvvetli çekersek, becerebileceğimizi düşündüm o an. Bunu ona da söyledim. Ayrıca yardım isteyip istemediğini de sordum. Hiç gerek olmadığını ileri sürüp yataktan kalktı, karanlıkta banyoya girdi. Onu, kesmek istediğini düşündüm yine. Banyoda — kocaman bir makas vardı çünkü.

Ama bir sonraki cumartesi, hâlâ önünde olduğunu gördüm. Evet, korkmuş olabilirdi, ben de olsam korkardım dogrusu. Bütün kalbimle, babamın günahının kendiliginden düşmesini, çürümesini veya elime batan kıymığın iltihaplanması gibi, cerahat içinde kalıp kopmasını diledim.

Bunları söyledimde, gülümseyerek her şeyini pantolonunun içine soktu babam. Küvete gelip, beni yıkarken, "Evet," dedi, "düşmesini umalım. Bunun için dua edebiliriz."

Dua edip etmediğimizi hatırlamıyorum. Ama sanıyorum etmisizdir. Sürekli olarak sahip olmak istediklerimiz ve istemediklerimiz için dua edilirdi çünkü bizde. Mesela ahududu surubu gibi şeyler istiyordu canım. Sık sık içim sıkılıyordu bu konuda.

Dört yaşlarında olmalıydım, annemin yanında mutfaktaydım. Gerçek annem olduğuna hâlâ inanamıyordum. Herkes, öyle olduğunu söylüyordu, ama ben insanların nasıl yalan söylediğini çoktan öğrenmistim ve her zaman, herkesin yalan söylediğini düşünüyordum.

Susamıştım, annem bir bardak su verdi. Musluk suyu, hiç sevmemistim. Çok tatsızdı. Annem bardağı hemen geri alıp, "Susamamışsın o zaman," dedi.

Bu doğru değildi, susamıştım. Ahududu surubu içmek istedi-

gimi söyledim. Grit'te vardı. Annem, Gritler'e gitmemden pek hoşlanmıyordu. Ama benimle uğrasacak, ne yaptığını takip edecek vakti de yoktu. Ben de kaçıp gidiyordum; gerçek ailemin yanında olmak için her fırsatı değerlendiriyordum.

O gün de yan tarafa geçtim oynamaya, Grit bir yere gidecekti. Çok geniş bir arkadaş ve tanıdık çevresi vardı. Kocası uzun süre dışarıda olduğundan, birçok yerden davet alırdı her zaman. Yıkayıp giysilerini

degistirmek için çocuklarını eve çağırmıstı. Ben de onlarla gitmek istiyordum. Grit'e gelip gelemeyecegimi sordugumda, "annemin" buna izin vermeyecegini, eve gitmem gerektiğini söyledi. Hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Öğleden sonraydı. Temmuz sonu veya agustos başı olmalıydı. Dışarısı çok sıcaktı. Mutfak penceresi açık duruyordu, güneş olduğu gibi içeri vuruyor, bütün çirkinliği, yoksulluğu, her şeyi aydınlatıyordu.

Babam, Hamburg'da serbest limandaki bir büroda çalışıyordu. Bazen anlatırdı bana. Dört yasındaydım, ama onun iyi para kazandığını biliyordum. Çok daha iyi bir yasantımız olabilirdi aslında. Eskiden öyleydi de, annemle babam sık sık Hamburg'a dans etmeye, yemek yemeye giderler veya buna benzer şeyler yaparlardı.

Ama Magdalena doğdugundan beri, babamın daha fazla paraya ihtiyacı vardı. Klinige gidip gelmek bir sürü para tutuyordu. Eppendorf'daki doktorlar, Magdalena'nın yasamasına hayret ediyorlardı.

Magdalena sık sık klinige gitmek zorundaydı. Bazen uzun süre yeni bir ameliyat için kalıyor, bazen de muayene olup birkaç gün içinde dönüyordu. Annem, hep yanındaydı. Annemin yatak ve yemek parasını babam ödemek zorundaydı. Geri dönüyorlar ve bir süre sonra aynı şeyler tekrarlanıyordu.

Birkaç hafta veya en fazla birkaç ay sonra her şey sil bastan...

Ölümlle aynı çatı altında yasıyorduk. Annem, her gün mücadele halindeydi. Magdalena'yı hiçbir şekilde gözünün önünden ayırmıyordu, geceleri bile. Bu yüzden de babam benim odamda yatıyordu. Evimizde sadece iki oda ve bir banyo vardı. Evi alırken, hiç çocukları olmayacağını düşünmüşlerdi herhalde. Ykinci oda misafirler içindi.

Ahududu surubu istedigimi söyledigimde, annem elektrikli ocagın basındaydı. Buzdolabımız da vardı. Ama mutfaktaki esyaların hepsi, evlendikten sonra edindikleri, eski, kaba saba, tahta mobilyalardan ibaretti. Evdeki her şey eskiydi, annem de.

O sırada kırk dört yasındaydı annem, ince, zayıf yüzlü, kocaman bir kadındı. Oldugundan çok daha yaşlı gösteriyordu. Kendine ayıracak hiç vakti yoktu. Saçları gri idi, karmakarışık bir şekilde omuzlarına dek inerdi. Çok fazla uzadığında, uçlarından birazcık keserdi.

Önünde renkli bir önlük, tencerenin içindeki bir şeyi karıştırıyordu. Cam bardağı bulasık yıkadığı yere bırakmıstı. Bana doğru dönerek "Ahududu surubu mu?" diye sordu.

Çok yumusak bir sesi vardı, her zaman son derece alçak sesle konusurdu, duyabilmek için zorlanırdı insan. Hiç onaylamadığını belirtecek şekilde basını sallıyordu, böyle şeylerin aklıma nereden geldiğini anlayamamış gibiydi. Sonra aynı sakin ve ağırbaşlı haliyle devam etti: "Kurtarıcımız ölüm döşeginde, susadım, dediginde ona ne verdiklerini biliyor musun? Sirkeyle ıslatılmış bir sünger dudaklarına sürmüşler. Bir kap su, onu mutlu eder, ağrılarını dindirir misin oysa. Ama o hiç şikâyet etmemiş, ahududu surubu da istememistir mutlaka. Ne öğrendin bundan?"

Bu, annemle aramda geçen bu tip konusmaların ilki degildi. Cevabı da ezberlemistim artık:

"Kurtarıcımız her zaman mutluydu."

Oysa ben hiç mutlu degildim. Zor bir çocuktum, inatçı, kuduruk, egoist. Her şeyi istiyordum ve her şeyi sadece kendim için istiyordum.

Beni engellemediklerinde her şey daha kolay oluyordu. Annem, Magdalena'nın bu yüzden hasta olduğunu anlatmıstı bana. Magdalena annemin karnından çıkmıstı. Kısa bir süre önce de ben vardım karnında. Annem sık sık, içindeki, en az üç çocuga yetecek gücün hepsini, tek basıma kendime aldığını söylüyordu. Magdalena'ya hiçbir şey kalmamıstı.

Annemin böyle şeyler anlatması umurumda degildi. Ylle de kötü biri olmak istemiyordum, ama kız kardesim söz konusu olduğunda, iyi olmak çok da önemli degildi benim için. Magdalena'yı sevmiyordum. Tahta parçası gibi bir şeydi benim gözümde. Yürüyemiyor, konusamıyordu. Doğru dürüst ağlayamıyordu bile. Bir yeri ağrıdığında, acı acı bağırıyordu sadece. Genellikle yatagındaydı, bazen de bir saatligine filan mutfakta bir iskemlede oturuyordu. Ama bu da çok iyi günlerinde olurdu sadece.

Düşündüklerimi rahatça söyleyemiyordum elbette. Tam tersini söylemek zorundaydım hep. Bunu da çok iyi beceriyordum. Ynsanlara duymak istedikleri söylüyordum sadece. Annem cevabımdan hosnuttu.

"Kurtarıcımızı örnek alman gerektiğini düşünmüyor musun sen de?" diye sordu. Hevesli bir şekilde basımı salladım. Annem devam etti, "O zaman git, merhamet ve güç vermesi için yalvar ona."

Susuzlugum geçmemisti hâlâ. Ama, dua etmezsem, bir bardak musluk suyunu bile vermeyecegini biliyordum. Oturma odamıza geçtim.

Orası da aynen mutfak gibi çirkin ve eski moda döşenmişti. Bir kanep, incecik, egri bacaklı, alçak bir masa ve iki iskemle. Ama odaya giren hiç kimsenin dikkatini çekmezdi nedense bu köhne esyalar. Bakışlar hep pencerenin önündeki kösede duran kilise kürsüsüne takılırdı. Aslında babamın üst bölümünü testereyle kesip ayırmak zorunda kaldığı bir dolaptı bu. Önünde, üzerine diz çökmeye yarayan tahta bir sıra dururdu. Dolabın üzerinde beyaz bir örtü, dört samdan ve içinde her zaman çiçekler olan bir vazo vardı. Çiçekler genellikle gül olurdu.

Gül çok pahalıydı, ama annem, evi idare edecek parası kalmasa bile, gül alırdı. Kurtarıcımıza bir fedakârlık yapmak için, birinin kalbini sevinçle doldurmak gerekir, derdi hep. Benim kalbim hiçbir zaman sevinçle dolmuyordu, evlatlık verdiğim süphesiyle doluydu. Gerçek annem Grit Adigar, epeyce bir süre önce, benim kötü biri olduğumu anlamış olmalıydı. Bu yüzden de, Kerstin ile Melanie'nin bundan etkilenip Magdalena gibi hasta olmalarını istemiyordu elbette. Bunun için de beni bu kadına getirmisti. Onun, kötü bir insanı iyi yapabileceğini çok iyi biliyordu çünkü. Yyi bir çocuk olduğumu herkese gösterir, sürekli dua eder ve hiç günah islemezsem, en azından günah isledigimi baskaları fark etmezse, kısa sürede tekrar gerçek ailemin yanına dönebilirim, diye düşünüyordum.

insanların, hasta çocuk Magdalena'nın bir gün daha yasamasını sağlayabileceğime inanmalarını düşünmek bile istemiyordum. Bunu nasıl becereceğimi de anlayamamıştım bir türlü. Bu bir daha asla evime dönmeyeceğim, çok uzun süre bu komik kadın ve kurtarıcımızla birlikte kalmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Kurtarıcımız, dolabın üzerinde, çiçek vazosu ile içinde kocaman, beyaz mumlar olan dört samdanın arasında duruyordu. Minik çivilerle otuz santimetre yüksekliğinde tahta bir haçın üzerine çakılmıştı. Sırtından da yapıştırılmıştı ayrıca, bir keresinde annem yokken, dolaptan alıp incelemiştim. Niyetim sadece gözlerini açıp açamayacağıma bakmaktı. Annem, onun bakışlarının, insanların kalplerinin derinliklerine kadar isledigini, bütün günahları, ihtirasları, hırsları, her şeyi gördüğünü söylerdi sürekli. Ama iyice salladığım halde kurtarıcımız gözlerim açmıyordu. Acıdan egilmiş basındaki tacı sarstım, karnına vurdum, bosuna. Masaya vuruyor gibiydim sanki.

Beni göreceğine inanmıyordum. Ondan çekinmiyordum da. Çekindigim annemdi, bunun da sebebi, beni günde üç kez veya daha fazla, diz çöküp merhamet, güç ve sefkat istemeye zorlama-sıydı. Kalbimi tertemiz yapacaktı sözüm ona. Ben tertemiz bir kalp istemiyordum ki! Benim kalbim sağlıklıydı, bu da bana yeti-

yordu. Kurtarıcımız bana vazgeçme gücü vermeliydi, anneme göre. Böyle bir güç de istemiyordum. Anneme göre hep vazgeçmek gerekiyordu; sekerlemelerden, ahududu surubundan, diğer enfes seylerden; Grit Adigar'ın sürekli ikram ettiği kekten mesela. Grit her cumartesi bir kek yapardı, üzerinde kalın bir tabaka pudra sekeri olurdu. Ve pazartesileri içinde üç veya dört parça kek olan bir tabakla gelirdi. Biraz kurumuş olurlardı bazen, ama olsun. Annem kabul etmezdi hiç. Benimse tabağı gördüğüm zaman ağzımın suyu akardı.

Uzun süre baktığımda, annem, "Yine o açgözlü bakışlar var gözünde," der, beni içeriye, oturma odasına yollardı. Kösedeki dolabın üzerindeki kurtarıcımızın bizim günahlarımız için kanını döktüğün haçın önünde diz çökerdim.

41

Bir ölünün yanında diz çökmek, onun kanını, diğerlerinin korkusunu görmek, insanın kafasını karıştıran bir şeydi. Sarısın kadın ona dokunmasına, elinden tutup kaldırmasına, alıp götürmesine izin vermiyordu kesinlikle. Çora, yanına yaklaştığında, kadın iki eliyle birden ona vurmaya başlamıştı. Oturan adam Ute'yi rahat bırakmasını söyledi sadece. Çora da adamı dinledi. Ute onu ilgilendirmiyordu zaten.

Kolundaki yaralar için Gereon'dan özür diledi. Gereon hâlâ yüzüne vuruyordu. Oturan adam, epeydir ayaktaydı aslında. Karsısında diz çökmüş, muayene ediyordu ölüyü. Öylesine zamansız bir şeydi ki, o hep oturan adam olarak kalmak zorundaydı. Gereon'a "Allah kahretsin, bırakın artık!" diye bağırmaya başladı, "Yeter! Kesin sunu!" Gereon ise "Delirdin mi sen?" diye haykırıyordu "Neden yaptın bunu?" O da bilmiyordu neden yaptığını, ne olursa olsun utanç vericiydi.

Ölüyle birkaç dakikalığına yalnız kalmayı ne kadar da isterdi.

Bakışlarındaki memnuniyeti, o sınırsız hafiflemeyi, o gururu huzur içinde seyredip keyfini çıkarabilmek için...

Uzun zamandır sürüklediği sevimsiz bir isi tamamlamış gibiydi sanki. Neredeyse, "Bitirdim!" diye haykıracaktı. Ama hiçbir şey söylemeden orada öylece duruyor ve kendini olaganüstü hissediyordu. Polislerin gelmesi de hiçbir şeyi degistirmede. Üniformalı dört kişiydi gelenler. Yçlerinden biri, ufak meyve bıçağının Cora'ya ait olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Onun olduğunu öğrenince, "Adamı bu bıçakla mı öldürdünüz?" diye sordu.

"Evet, tabii," dedi Çora, "ben öldürdüm."

— Polis memuru bunun üzerine Cora'yı tutuklamak zorunda ol-

duklarını söyledi. Yfade vermeyebileceğini, avukat tutma hakkı olduğunu vs. açıklayıp duruyordu.

Çora ayaga kalkarken, "Çok tesekkür ederim," dedi, "avukat istemiyorum. Her şey yolunda." Öyleydi de. Her şey en iyi şekilde gerçekleşmişti. Bu harika duygular, bu sevinç, bu iç huzuru onu mutlu ediyordu. O ana dek kendini hiç böyle hissetmemisti.

Polislerden biri, emreden bir ses tonuyla Gereon'dan çantanın içinden temiz iç çamasırları vermesini ve kimlikle ilgili formları doldurmasını istedi. Bunları çantasından Cora'nın almasına izin vermemişlerdi.

Sadece etegini ve tisörtünü alabildi. Bir de havlu almak gelmişti aklına.

Gereon, çantanın içini karıstırmaya başladı. Bir yandan da, "Tamam iste, beni de yaraladın!" diye bağırıyordu. Çora ise son derece sakin ve güçlü bir şekilde cevap veriyordu. Gereon, bulduğu çamasırları polise uzattı. Elinden gelen başka bir şey yoktu artık.

Cora'nın yıkanıp temizlenmesine izin verdiler. Yki üniformalı giristeki alçak binada bulunan personel tuvaletine kadar eslik etti Cora'ya. Lavabo son derece kirliydi, lavabonun üstüne bir askıyla asılmış olan ayna da sıçrayan sular yüzünden leke içinde kalmıştı. Çora yine de yüzünü net olarak seçebildi. Eliyle sağ saka-

gına dokundu, derisi sıyrılmış göz kapagı da iyice sismisti. Gözünü güçlükle kırabiliyordu, ama bu Cora'yı rahatsız etmiyordu.

Dilinin ucunu, üst dudagında gezdirdiğinde kan tadı aldı. Oturma odasının kösesindeki tahta figür gelmişti aklına; el ve ayakla-rmdaki kırmızı boyayı düşündü. Bir sürü ince çizginin asagılara doğru indigi yara gözünün önünde canlandı. Dört yasında olduğu halde, boya olduğunu anlamıştı. Ama o adamın kanı, Cora'nın yüzüyle vücudundaki kan, gerçektir. Ve kurtuluş buydu iste.

Her şey kırıkmızıydı. Mayosu, kolları, elleri, hatta saçları bile. Kendisine kalsa öylece bırakırdı, ama polisleri kızdırmak istemiyordu. Önce musluğu açıp elleriyle kollarını temizledi. Sonra basını incecik akan suyun altına sokup, kanın lavaboya nasıl aktığını seyretti. Suyla karışınca rengi açılmıştı, tıpkı ahududu surubu gibiydi. Suyla karıştırılmış koyu bir suruptu zaten.

43

Bir ara annesi yelkenleri suya indirmiş, Cora'nın açgözlülüğüne boyun eğip taviz vermisti. Her gün bir bardak sekerli suya izin vardı. Aslında iki bardaktı, biri Çora, diğeri de Magdalena için.

Çora bir an kendini, üzeri bir sürü çentik ve çizikle dolu olan, eski mutfak masasının başında dururken gördü. Annesinin surubu büyük bir itinayla iki bardaga esit olarak dökmeye çalışmasını izliyordu bütün dikkatiyle. Sonra, içindeki surup belki sadece on milimetre daha yüksek olan bardağı telasla kaptığını gördü. Annesi, aradaki ufacık farkı anlayıp onu oturma odasının kösesine kovalamadan önce.

Yıllardır bunları düşünmemisti, ama şimdi sanki dün gibi geliyordu. Günahını bedeninden koparmak için mücadele veren babası; bugünle yarının sanki hiç olmadığı, eski Buchholz hikâyeleri; renkli mutfak önlüğü, dağınık saçları ve haçıyla annesi ve mosmor parıldayan, ölümün siddet ve kusursuzlunun yansıd-

gı bir porselen surat: Magdalena. Cezasını çeken Magdalena, baskalarının günahlarını ödeyen bir güçsüzlük yumagı.

Geçmiş, bitmişti. Kurtarıcı kanını vermiş, insanların suçlarını üzerine almış ve ölümüyle onlara gökyüzünün yolunu açmıştı. Çora tam önünde bir yüz görüyordu, bu onun bakışlarıydı, bu gözlerdeki idrak, anlayış, affetme ona aitti. Ve o yakarı: "Baba, bağışla onu, çünkü o ne yaptığını bilmiyor." Hiç kimse her şeyi bilemez!

Mayosunun yıkadıktan sonra, gögsüyle karnını temizlemek için sünger gibi kullandı. Üzerindeki ıslaklığı elleriyle silmeye çalıştı, lavabonun yanında asılı bir havlu vardı gerçi, ama haftalardır orada asılıymış gibi kirliydi. Sonra, giyindi. Yç çamasırları da tisörtü de nemliydi, üzerine yapışmıştı ve içini gösteriyordu. Bir an için durakladı, asagiya doğru bedenine baktı. Göğüsleri ince kumasın altından iyice belirgin bir hale gelmişti. Bu şekilde dışarı çıkamazdı. Kapının önünde polisler bekliyordu.

Erkekler! Karsılarına böyle çıkacak olursa, tahrik olurlardı. Anne tecavüze ugramış, anne evdeki kilise masasının üzerindeki mumlan yakmak zorundaymış, diz çökmeye mecburmuş...

Birdenbire neden şimdi oluyordu bunlar, anlayamamıştı. Ve neden bu kadar önemliydi? Zorla da olsa silkinip kendine gelmeye çalıştı, ama gitmiyordu hiçbir. Gözünün önünde mumların alevleri dans ediyordu. Görüntüyü kovalamak için kuvvetle gözlerini kırptırdı. Bu da fayda etmeyince, telasla kapıyı açtı ve polislerden birine, "Bana verebileceğiniz bir ceket var mı?" dedi.

Ykisinin üzerinde de gömlek vardı sadece, birbirlerine baktılar bir an. Daha genç olanı mahcup bir tavırla basını önüne egdi. Diğeri, kırklarının başında olmalıydı, Cora'nın ıslak tisörtün altından görünen göğüslerine değil de, gözlerinin içine bakabilmeyi basarmıştı. Konunun ne olduğunu öğrenmek ister bir hali vardı. "Cekete ihtiyacınız yok," dedi, babacan ve yumusak bir ses

tonuyla. "Su arkada oturanların üzerinde sizden daha az şey var. Tamam mı? Gidebilir miyiz?"

Çora, basını salladı sadece.

Bakışlarını yüzüne çeviren memur gözlerini içine bakarak, "Kim yaraladı sizi?" diye sordu.

"Kocam," dedi Çora, "ama kasıtlı olarak yapmadı. Çok sinirlenmişti, kontrolünü kaybetti." Polis, duyduklarına sasırmış gibiydi, alnı kırıkmıştı. Bir eliyle Cora'nın dirseginden tutmaya kalktı, genç kadının irkildiğini görünce, hemen elini çekti. "Gidelim," dedi sadece.

Mumların alevleri sönmüştü nihayet.

Cora'nın tuvalette geçirdiği zaman içerisinde, piknik alanı neredeyse bosalmıştı. Sahitlik yapabileceklerin hepsi kaybolmustu. Sadece iyice arkada, ölünün yattığı yeşil örtünün olması gereken yerde, bir grup insan duruyordu.

Saat yediye geliyordu. Alçak binanın bitişindeki terasta, yaklaşık yirmi bes kişi oturuyordu.

Yaklaştıkça daha iyi görüyordu Çora; hepsi ona bakıyorlardı. Bu korku dolu, soran bakışlar hiç hoş değildi.

Örtünün üzerinde oturan gruptan geriye kalan üçü, kenara çekilmisti. Oturan adam, her iki kadını teselli etmeye çalışıyordu. Ute ise adamın elini itiyor ve hiç durmadan ağlıyordu. Hemen yanlarında, ayakta duran esofmanlı genç adam ise sürekli bir şeyler soruyor, aldığı cevapları, elindeki deftere not ediyordu. O sırada terasa iki sağlık memuru geldi. Ute'yi alıp götürdüler. Alice de onu takip etti. Film gibiydi. Her tarafta bir faaliyet vardı, bir şeyler oluyordu ve Çora sadece seyrediyordu. Daha yaşlı olan polis memuru, onu bir sandalyeye oturtup sağlık memurunun, yüzünü ve daha da çok sisen gözünü muayene etmesini sağlamaya çalışıyordu. Son derece içtendi, genç meslektaş birkaç kelime konuşmak için esofmanlı adamın yanına gittiğinde, Cora'nın basından ayrılmadı.

Gereon da oradaydı, çocuğu kucagina almış, kolundaki ban-

m
daja bakıyordu. Esfomanlı adam ona doğru gidip, bir şeyler söyledi. Gereon sert bir ifadeyle basını salladı. Sonra ayağa kalkıp oturan adama doğru yürüdü. Cora'yla hiç ilgilenmiyordu. Karısı iki yanında birer polisle tel örgülere doğru götürülürken basını çevirip bakmadı bile.

Girisin hemen yanındaki birkaç ağacın gölgesinde iki devriye arabasıyla bir başka araç duruyordu.

Birden, Cora'nın aklına Ge-reon'un arabasının çok arkalarda, güneşin tam altında olduğu geldi.

Olduğu yerde durdu bir an, daha yaşlı olan polise döndü. Adam meslektaşına göre çok daha olgun ve tecrübeli görünüyordu. "Lütfen, isminizi söyler misiniz bana?" ** "Berrenrath," dedi adam otomatik olarak.

Basıyla teşekkür ederek, devam etti Çora, "Bakın, Bay Berrenrath. Geri dönüp, kocamla konuşmanız gerekiyor. Ona, arabasını çok iyi havalandırmasını, sonra da yola çıkmadan önce camları kapatmasını söyleyin. Onu tanıyorum, bunu düşünemez. Bu tür şeyleri hiç akıl edemez o. Ufaklığın kulakları çok hassas, sık sık hastalanıyor. Atesi çok yükselirse havale geçirebilir."

Berrenrath basını salladı sadece, devriye arabasının arka kapısını açarak, eliyle binmesini isaret etti Cora'ya. Genç olanı, arabanın arkasından dolanıp direksiyona geçti, gözü sürekli Cora'daydı. Sanki ondan korkuyormuş gibi bir hali vardı.

Çora, sakinleştirebilirdi onu aslında, ama bunu nasıl yapacağını, durumu nasıl açıklayacağını

bilmiyordu. Geçmişti! Ama su polis memuru, anlayamıyordu bunu. Kendisi de anlayamamıştı ya.

Hissediordu sadece. Adamın kaniyle alnına yazacaktı neredeyse: GEÇTY!

Berrenrath, gerçekten de Gereon'un yanına gitmişti, ancak kısa bir süre sonra geri geldi. Cora'nın yanına otururken, "Kocanız söyledigimiz konuda dikkatli olacak," dedi sadece.

Çora kendini her şeyden kopmuş hissediyordu. Herkesten farklı ve biraz içe dönmüştü. Zaferle sarhoş olup açıklara doğru yüzmüş ve orada kaybolmuştu sanki. Çok iyi bir duyguydu bu, ama sadece karın ve kalp bölgesiyle sınırlıydı ne yazık ki. Beyni sinisi bir duygunun etkisine girmeye başlamıştı. Yasanan olaya başka bir açıdan, mesela güzel bir öğleden sonra geçirmek için göl kenarına gelen insanların gözüyle bakıyordu. Çocuk geldi aklına, örtünün üzerinde, oturduğu yerde nasıl ağladığını hatırladı. Zavallı minik adam, her şeyi seyretmek zorunda kalmıştı. Gerçi olan biteni fark edemeyecek kadar küçüktü. Çora kendini bu düşünceyle teselli etmeye çalıştı. Daha bebektir, gördüklerini unutacaktı mutlaka. Cora'yı da unutacaktı. Gereon, kayınvalidesi ve kayınpederiyle büyüyecekti. Kayınvalidesi bebeğe karşı çok iyiydi, ihtiyar da öyle, o kaba saba hödük, torununu gözü gibi korurdu her za-man.

Yolculuk uzun sürmedi. Çora öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki, hiçbir şeyin farkında değildi.

Araba durunca, Berrenrath aşağıya inip, kendisinin de inmesini istediğinde, bir an toparlandı, sonra hemen -geçmişle uğrasmamak için- gelecekle ilgili düşüncelerine daldı yeniden.

Müebbet! Tamam anlamıştı. Ne de olsa bir cinayet işlemisti. Bu da tamamdı, bunu da anlamıştı.

Cezasını çekecekti tabii ki. Belayı yasayanı, demir parmaklıklar korkutamazdı kesinlikle. Hücre düşüncesinin endişe verici bir tarafı yoktu aslında. Düzenli yemek saatleri, mutfak veya çamasırhanede çalışmak... Neler yapabileceğini herkese gösterir, iyi davranırsa, belki de bir büro isisi... Gereon'la geçirdiği üç yıldan daha farklı bir şey olamazdı nasılsa. Parmaklıklardan içeri bakanlar, kayınvalidesi ile kayınpederi veya birkaç gardiyan olmuş, ne fark ederdi ki... Sadece hafta sonları ortadan kalkardı. Kül tablasında söndürülen son izmarit, kendisini çıldırtan o son sigara olmayacaktı artık.

Tekrar kendine geldiğinde, açık renk boyanmış, aydınlık bir odada, bir iskemlede oturuyordu.

Gelisigüzel duran bir iki iskemle daha vardı odada. Orta yerde iki çalışma masası, masaların üzerinde daktilo ile telefon ve ikisinin arasına bir yığın dağınık

kâğıt... Rahatsız olmuştü. Bir an kalkıp toparlamak, düzenlemek istedi etrafı, sonra polislerden izin alması gerektiğini düşünöü.

Genç polis kapının yanındaydı, Berrenrath ise, iki saksının durduğu büyük pencerenin önünde. Güneş hâlâ, insanın gözünü alan bir parlaklıkla içeri vuruyordu. Çora gözlüğünü unutmuştu. Sağda, saksıların yanında birkaç dosya ilisti gözüne. Cora Bender Dosyası, diye düşünöü öylesine. Ynce bir dosya olmalıydı. Her şey oldukça açıktı zaten. Tabii ki birkaç soru sormak zorundaydılar ve...

Birisi mutlaka bu bitkilerle ilgilenmeliydi, acınacak haldeydiler. Öğleden sonra kızgın güneşin altında kalmışlardı herhalde, yapraklarında kahverengi lekeler vardı. Toprakları da kupkuruydu mutlaka.

Çora, "Bay Berrenrath," dedi, "o bitkileri pencere kenarından almalısınız. Bunlar güneşe dayanıklı değildir. Orada büyüteç altında durur gibiler. Herhalde suya da ihtiyaçları var. Bir bakabilir miyim?"

Berrenrath afallamış görünüyordu, birkaç saniye duraksadı, sonra basını salladı.

Kapının yanındaki duvarın önünde, lavabosu olan bir dolap vardı. Lavabonun yanında da eski bir kahve makinesi. Demliğin içinde berbat, kahverengi bir tabaka oluşmuştu. Hiç doğru dürüst yıkanmıyordu herhalde. Makinenin yanında kullanılmamış bir kahve fincanı duruyordu. Ytina ile fincanı yıkadı Çora, sonra demlige uzandı, onu da temizlemek istiyordu.

"Bırakın sunu," dedi Berrenrath. "Lütfen oturun yerinize."

"Bir dakika," diye karşı çıktı Çora, "Çiçekleri sulamama izin verdiniz. Fincan da kirliydü. Biraz temizlememin ne sakıncası var?"

Berrenrath derin bir iç çekerek omuz silkti. "Bence hava hoş, çiçeklere bakabilirsiniz. Ama ortalığı temizlemek sizin göreviniz değil."

"Yyi o zaman," dedi Çora, "Sadece iyilik yapmak istemistim."

Fincanı suyla doldurup, pencereye doğru yüröü. Gerçekten de toprak iyice kurumuştu. Elindeki fincanı pencere kenarına koydu önce, sonra her iki saksıyı da çalışma masasının üzerine taşıdı. Bu arada iskemlelerden ikisini çıkartmadan iterek düzelitti, kâğıtlardan bir kaçını itina ile istifledi, ortalık biraz daha derli toplu görünsün diye ugrasiyordu. Sonra, fincanı alıp saksıları suladı.

Fincanı ikinci kez suyla doldurduğunda, polisler saskın gözlerle ona bakıyorlardı. "Çok susamışlar," dedi, yerine otururken.

Bir anda ortalık sessizleşmişti. Çora, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Bundan sonra sırada ne varsa, kendini ona hazırlamalıydı. Sorgu! Bu işlerin nasıl yüröüğünü izlediği filmlerden biliyordu. Aslında bütün mesele suçunu itiraf etmesiydi sadece. Polis için önemli olan buydu. Onun durumunda, sorgulama son derece gereksizdi, zaten suçunu kabul etmişti. Bütün yapacakları, itirafını kagıda döküp imzalatmaktı. Kimsenin bu işlerle ilgilenmemesi çok komikti. Tekrar Berrenrath'a döndü. "Ne bekliyorsunuz?"

"Sorumlu memurları," diye cevapladı Berrenrath.

"Siz sorumlu değil misiniz?"

"Hayır."

Çora gülümsedi. Büyöleyici bir gülümseme olması gerekirken, bu perisan suratıyla nasıl görünüyordu, Allah bilir. "Bir dakika beni dinler misiniz? Bu çok saçma. Polis polistir. Eger bu konuyu siz ele alırsanız çok sevinirim. Söylediklerimi yazın, ben de imzalarım. Böylece cuma akşamı burada beklemekten kurtulursunuz."

"Sorumlu memurları beklemek en iyisi," dedi Berrenrath, "her an gelebilirler."

Gelen giden yoktu tabii ki. Çora, izlediği filmlerde görmüşü, amaçları süpheliyi iyice bezdirip, karşı direncini azaltmaktı. Ancak bunu neden ona da uyguladıklarını anlayamıyordu. Kendisi sadece süpheli değil, açıkça suçluydu..Ayrıca zorluk çıkarmak gibi bir niyeti de yoktu.

Bu bekleme iyice sinirlerini bozmuştu. Aklına tekrar Gereon

geldi. Göl kenarındaki terasta ne garip bir tutum içindeydi. Hiç tanımadığı bir yabancıymış gibi davranmıştı karısına. Çora ile en ufak bir ilgisi yoktu sanki. Aslında anlıyordu tabii ki. Gereon korkunç bir sok yaşamıştı. Ynsan kendini bir de onun yerine koymalı, diye düşünöü. Göl kenarına gitmek istememisti bir kere. Öğlen yemeginde Çora teklif ettiğinde, havanın çok sıcak olduğunu ileri sürmüştü.

Zaten suya girmekten pek hoşlanmazdı. Sonra da, birkaç saniye içinde, Çora adarmı. dünyasını paramparça etmişti. Bir vahşi gibi üzerine atlaması ; dsmamak gerekirdi. Acaba eve dönmüş müydü? Anne babasına ne anlatmıştı? Çocukla tek basına geri döndüğünde, kim bilir ne kadar sasırmışlardı?

Gözünün önüne, kayınvalidesiyle kayınpederinin soru soran, saskın yüzlerini getirmeye çalıştı. Kayınvalidesi, "Çora nerede?" diyecekti. Aileyi ilgilendiren konularda, ihtiyar pek fazla konuşmazdı. Ve solgun yüzüyle Gereon... Bir kolu beyaz bandajlı, sağlam kolunda çocuk... Önce, bagajı bosaltmak için birinin ona yardım etmesini isterdi kesin. Annesi dışarı çıkardı onunla birlikte. Gereon dışarıda, ihtiyarın duyamayacağı bir sesle, "Çora, adamın birini bıçakladı," derdi annesine.

Ve daha sonra, hep birlikte oturma odasında otururlardı. Anlatacak çok fazla bir şey olmadığı halde, Gereon olanları sırayla anlatırdı. Annesi ağlar, sizler, komsuların ne diyeceğini düşünürdü. Babası ise sadece bunun isyerini nasıl etkileyeceğini sorar, ardından da eklerdi, "Peki şimdi evrak işlerini kim halledecek?"

Nihayet kapı açıldığında, saat dokuza geliyordu. Gereon ile ailesinin görüntüsü Cora'nın zihninden silindi gitti bir anda. Yçeriye terasta görmüş olduğu esofmanlı adam girdi. Adım söyleyerek kendini tanıttı önce. Cora'nın duymasıyla unutması bir oldu adamın adını. Ynsallah gereksiz sorularla oyalamaz, diye geçiriyordu içinden.

Adam tam da onu yaptı! Daktilonun basına geçti, kimlik bilgileri konusunda bir süpheli varmış gibi, önce adını, sonra soyadını ve kızlık soyadını sordu sırayla. Kaç yaşında olduğunu kaç yıldır evli olduğunu, çalışıp çalışmadığını, her şeyi bilmek istiyordu. Hepsi de olayla hiç mi hiç ilgisi olmayan şeylerdi. Sonra kayınvalidesi, kayınpederi, annesi, babası ve kardeşleri hakkında bilgi istedi. Kayınvalidesiyle kayınpederine kadar son derece gönülsüz ama gerçeğe uygun cevaplar verdi, Çora. Sonra, "Annemle babam öldü," dedi birden, "kardesim de yok!"

Adam, yazı masasının üzerindeki bitkileri inceliyor, Cora'ya bir yandan da çiçekleri sevip sevmediğini, ağrısı sızısı olup olmadığını, doktor isteyip istemediğini veya kahve içip içmeyeceğini soruyordu. Çora ise eski makineye dikmişti gözünü, hepsine "Hayır," dedi kesin bir şekilde.

Bütün bunlara konsantre olup, sakın kalabilmek çok zordu Çora için. Aleyhine bir beklenti, isi daha da uzatacaga benziyordu. Esfomanlı adam, hangi sebeple suçlandığını açıklamıstı. Sanki bilmiyormusum gibi, diye geçirdi içinden Çora. Adam birkaç madde saydı, sonra Berrenrath'in göl kenarında söylediği hakları tekrarlardı. Yfade vermek zorunda olmadığını vesaire...

Orada Çora sözünü kesti. "Çok teşekkür ederim," dedi. "Bay Berrenrath'a açıkladım, hiç gerek yok.

Avukat istemiyorum. En iyisi yazın siz. Hemen başlayabiliriz."

Bunu yapamazlarmıs. Esfomanlı adam, "Sefi beklemek zorundayız," dedi.

Yine on bes dakikadan daha uzun bir süre geçti. Hiçbir şey yapamadan, orada o iskemlede oturup açık renk duvarları incelemek Cora'nın içine sıkıntı vermisti. Böyle bombos oturmaya hiç alışkın değildi. Ynsanın aklına kırk türlü düşünce üsüsüyordu. Tıpkı ögleyin süpermarkette olduğu gibi... Çözüm buldugunu düşünmüstü ya...

Cinnet gibi bir şeydi. Kendi ölümüne öylesine kesin bir şekilde karar vermisken, birden bire adamın üz"erine atlamıstı. Hem de sadece sarısın kadın -o sırada ismi aklına gelmemisti- bir sarkı çalıyor diye...

Kadına o parçayı nereden buldugunu sorsaydı kes-

ke ve keske biri kendisine, o parçanın kadının aklına nereden gelmiş olabileceğini açıklayabüseydi.

Hiç kimse konuşmuyordu. Tek gürültü, musluktan damlayan suyun çıkardığı sestı. Ykinci kez fincanı doldurduğunda musluğu sıkıca kapatmamıs olmalıydı. Adamların umurunda bile değildi. Berrenrath'ın gözü kapıdaydı. Genç meslektaş da elleri arkasında öylece duruyordu. Esfomanlı olanı ise, göl kenarındaki terasta aldığı notları düzene koymakla mesguldü.

Sahitler neler anlatmışlardı acaba? Delinin biri adamın üzerine atladı, demislerdi herhalde! Diger insanlara böyle görüldüğü kesindi. Çora onunla neden bu kadar vakit harcadıklarını kavra-yamıyordu. Anlayamamışlardı, çünkü Gereon gibi onlar da, nedenini bilmek istiyorlardı.

Bu düşünceler, kalbini içi kursun dolu bir kütleye dönüştürüyordu. Beyni ise gri-kırmızı renkte bir dumanla doluyordu. Ellerinin nemlendiğini hissetti birden, titremeye başlamıstı.

Baslangıçtaki hafiflikten, büyük sevinçten ve zafer coskusundan eser kalmamıstı. Mantıklı bir açıklamaya ihtiyacı vardı.

Nihayet kapı açıldığında, içinden saymaya başlamıstı, -on sekiz, on dokuz, yirmi- böyle yaparak biraz olsun sakinlesmeyi umuyordu. Yçeri giren adam, elli yaşlarında olmalıydı. Biraz keyfine düşkün ve iyi yürekli bir izlenim bırakıyordu insanda. Adam herkesi selamladı, her iki polis memuruna da basıyla bir isaret yaptı. Berrenrath da aynı şekilde karşılık vermiş ve sonra komik bir şekilde basını Cora'ya doğru çevirmisti. Esfomanlı adam ayaga kalktı, yeni gelen adam ve Berrenrath'la birlikte dışarı çıktı.

Çora yine beklemeye başladı. Üçünün kapıda ne konustuklarını, su gülünç bas sallamanın ne anlama geldiğini genç polis memuruna sorabilseydi en azından... Bu sessizlik dayanılır gibi değildi. Bir cumartesi akşamı gibiydi neredeyse. Kafasının içi sessiz değildi, içinde o sarkı çınlamaya başlamıstı. Damlayan musluk aynen bateri gibiydi. Sarkıdan sonra da hep o kâbus... üstelik su anda uyumuyordu! Eger adamlar hemen geri gelmezlerse...

Sadece on dakika sürdü, ama bu altı yüz saniye demekti, her saniye de yeni bir düşünce... Ve her yeni düşünce aklını bir kurt gibi kemiriyordu. Onu en çok huzursuz eden şey ise, islediği cinayetin içinde ortaya çıkardığı duygulardı. Normal bir insan, böyle bir şey yaptığında dehsete kapılır; ümitsizlige düşer; suçluluk duygusuyla kahrolurdu. Oysa Çora kendini çok iyi hissetmisti, bu normal değildi.

Nihayet geri geldiler. Esfomanlı adam yine daktilonun basına oturdu, Berrenrath da pencerenin yanındaki yerini almıstı. Sef ise Cora'nın tam karşısına geçti. Yçten bir şekilde gülümseyerek kendini tanıttı. Söylediği öteki şeyleri anlamadığı gibi, adamın adını da anlamamıstı Çora. Yçindeki her şey bir

yay gibi gerilmisti. Kısa, kesin cevaplar. Ve deli olabilecegi süphesinin söz konusu olmaması için, geçerli bir sebep.

Berrenrath elinde bir şey tutuyordu. Cora'nın cüzdanıydı bu. Nereden bulup aldığını bilmiyordu Çora. Hiç dikkat etmemisti, bütün prosedür sil bastan tekrarlandı: Adı, soyadı, kızlık soyadı, dogum tarihi, dogum yeri, medeni hali, meslegi, annesi, babası, kardeşleri.

"Burada bir oyun mu oynuyoruz yoksa?" dedi Çora, "Geç kaldınız. Cevaplar için puanlarımı çoktan topladım ben. Yoksa, sadece aklımın basında olup olmadığını mı saptamak istiyorsunuz? Hiç merak etmeyin, aklım basımda benim. Aynı soruları üçüncü kez sormanız dikkatimi çekti. Size bir teklifim var. Degisiklik olsun diye, arkadaşınıza sorabilirsiniz mesela. Suradaki, her şeyi not etti. Ayrıca kagıtlarım da onda."

Berrenrath'dan degersiz biriymis gibi, "suradaki" diye söz ettiği için üzgündü. O adam bu sözleri hak etmemisti. O ana dek gerçekten de çok içten ve yakın davranmıstı Cora'ya. Cora'nın da daha nazik ve yumusak davranması lehine olurdu mutlaka. Yumusak davranmaya razıydı, ama biraz flaha acele etselerdi. Bu tempoda giderse, daha fazla dayanamayacaktı.

Cora'nın küstahlığına kimsenin tepki verdiği yoktu. Genç memurun biraz alnı kırsımıstı sadece. Berrenrath, elinde tuttuğu cüzdanı, yazı masasının üzerine bıraktı. Esofmanlı uzanıp aldı hemen. Çora, adamın adını hatırlayamadığını fark etti, sefmkini de unutmustu. Hatırlamaya çalıştı, ama kafasından geçen her düşünce, ölünün suratında takılıp kalıyordu ve "Özür dilerim, az önce aklım karıştı, isminizin ne olduğunu anlayamadım," demek istemiyordu. 'Saskının teki' diye düşünürlerdi o zaman.

Üniformalı polislerin ikisi de çıktılar odadan. Böylesi daha iyiydi, herkes gitse, bir tek Berrenrath kalsaydı keske. O çok anlayışlı biriydi. Ama bunu rica etmek istemiyordu. Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmemeliydi. Esofmanlı adam, cüzdanı açtı, içinden aldığı kimliği sefe uzattı. Sonra ehliyeti aldı eline, bir an durdu, basını kaldırıp Cora'ya baktı. Ehliyetteki fotoğrafa takılmış olmalıydı gözü. Hasta, gri bir suratı, yaslı bir kadına aıtmis gibi görünüyordu. Çora birden korktu, bir şeyler söyleyecek sandı. Ama adam susuyordu. Yara izini fark etmesin diye, telasla saçlarını alnına döktü. Bu arada, sef de kimliğindeki tarihleri inceliyordu, o da Cora'ya dikmisti gözünü. "Cora Bender," dedi, "Çora, kısaltılmış bir isim gibi sanki. Çora tam adınız mı?"

Son derece hos, sıcacık, insanı sakinleştiren, kalın bir ses tonu vardı. Ama o durumda Cora'yı etkilememisti. Ellerini kontrol edemiyordu, titremesi daha da artmıstı. Sağ elini kucagında duran sol elinin üzerine koyup sıkıca tuttu, ne yapacağını bilemiyordu. "Beni dinleyin," dedi "kabalık etmek istemiyorum ama, bence çok geç oldu. Bu yüzden, su hafif çatışmayı sonraya sakla-sak."

Sef gülmeye başladı. "Vaktimiz çok. Ayrıca azıcık çatışma in-Sanı gevsetir. Siz kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Bender?" , "Çok iyi, tesekkür ederim."

"Yaralısınız." Yüzünü isaret ediyordu, "Önce size bir doktor çağıralım."

Birden, "Beyaz gömleklileri uzak tutun benden!" diye haykırdı Çora, ates püskürüyordu. "Bir sağlık memuru baktı, görüldüğü kadar kötü degil. Çok daha kötü şeyler yasadım ben."

"Mesela ne?"

"Sizi ilgilendireceğini sanmıyorum," diye cevapladı Çora.

Adam, "Yyi, tamam, Bayan Bender," dedi sakin ama kesin bir ifadeyle, "ille de böyle olsun istiyorsanız, baska türlü yapabilirim. Ayrınız olduğunda ya da kendinizi kötü hissettiginizde, söyleyin bana. Ayrıca, kahve içmek veya bir şey yemek istediğinizde de söyleyebilirsiniz tabii ki. Ama lütfen önceden haberim olsun."

Kızdırmıstı adamı. Çora huzursuz bir sekilde omuzlarını oynatıyor, sismemis olan sol gözünü kırpıstırıyordu. "Biraz sesimi yükselttim için üzgünüm," dedi, "Niyetim olay çıkarmak degil. Sadece biraz sinirliyim ve her şey bir an önce bitsin istiyorum artık. Kocamın adının ne olduğunu, neden üç kez söylemek zorundayım? Olayla ne ilgisi var? Yfademi yazın, imzalatın bana, sonra rahatça birer kahve içebiliriz."

Sef basıyla isaret ettiğinde, esofmanlı adam küçük siyah bir kutu koydu masanın üzerine. Çora irkildi. Bu bir kasetçalardan baska bir şey degildi. Adam, dügmelerden birine bastı hemen. Çora onu engellemeye kalkışmadı, geç kalmıstı zaten. Her iki eliyle iyice bastırarak kulaklarını kapattı. O an, kafasının içinde bir ates vardı sanki. Biliyorlardı! Birisi o müzik parçasından bahsetmis olmalıydı onlara. Ve simdi tekrar dinlemesini istiyorlardı. Pesinden neler olacağını Allah bilirdi. Belki ayaga fırlayıp, adamlardan birinin kafasına bir sakı geçiri-verirdi, kim bilir?

Ama müzik başlamadı, hiç ses yoktu. Her iki adam da süpheci bir tavırla Cora'ya bakıyorlardı.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" dedi sef birden. ,

Çora sinirli bir şekilde gülümseyerek, ellerini aşağıya indirdi ve "Hayır," dedi hemen, "her şey yolunda.

Sadece kulaklarımda

tuhaf bir basınç var. Sanırım sudan. Daldım ve... Ama geçti şimdi. Gerçekten, sizi çok iyi duyabiliyorum."

Adam sonunda başladı. Daha önce saydıkları maddelerle vakit kaybetmedi, mümkün olduğunca çabuk geçti oralari.

"Bayan Bender, saat on sekizi biraz geçse, Otto-Maigler Gö-lü'nde bir adam öldürdünüz. Çevrede olayı gören ve ifade verebilecek bir sürü insan vardı, ifadelerden birkaçı zapta geçirilip, imzalandı. Cinayet aleti de saptandı. Buraya kadar her şey tamam. Ama yine de size birkaç soru sormak istiyoruz. Yfadeyi kabul etmeme hakkınız var. Bir avukat tutma hakkınız..."

Çora elini kaldırıp adamın sözünü kesti. Bu kez ses tonunun çok yumusak çıkmasına özen gösteriyordu. Masanın üzerindeki siyah kutunun, bir kayıt cihazı olduğunu anlamıstı bu arada.

Söylediği her kelime kaydedilecek, sonra da dinlemesi gereken insanlara dinletilecekti. Herkes duyacaktı ne söylediğini, nasıl söylediğini de... Ve herkes kendine göre yorum yapacaktı.

"Biliyorum hepsini," dedi Çora, "ve iki kez söyledim. Avukat istemiyorum. Yfade veririm, ayrıca baskı uygulamadığınıza veya baska bir şey yapmadığınıza, defalarca haklarınızı hatırlattığınıza dair bir yazı da imzalarım. Tamam mı?"

"Tamam," dedi sef, "eger böyle istiyorsanız." Öne doğru eğilmiş oturuyor, gözlerini Çora'dan ayırmıyordu.

Derin bir nefes aldı Çora. Yık cümlede bedensel ve her şeyden önce ruhsal açıdan yüzde yüz sağlıklı olduğunu nasıl ifade edebileceğini düşündü. Ellerinin titremesini çok güzel kontrol altına almıstı. Bir elini diğerinin üzerinde sıkıca tutması yeterliydi, dikkat çekmiyordu o zaman. Ayrıca ellerine baktıkları da yoktu zaten, yüzüne bakıyorlardı sürekli. Yki saniye sonra, çok kesin bir ses tonuyla, "Saat on sekizi biraz geçse, Otto-Maigler Gölü'nde bir adamı bıçakladım. Ogluma elma soyduğum küçük bıçağı kullandım bunun için."

Sef, masasının üzerine içinde kanlı bıçak olan seffaf bir torba koydu. "O bıçak bu mu?"

Önce basını salladı Çora, sonra bunun kayda geçmeyeceği geldi aklına ve "Evet," dedi kısaca.

"Bu bıçağı, sadece elma soymak için mi almıstınız göl kenarına giderken?"

"Evet, tabii," dedi Çora, "yanımızda bıçak kullanmamızı gerektirecek elmadan baska bir şey yoktu."

"Ama yine de adamın birini bununla bıçakladınız," dedi sef. "Bu bıçağı batırdığınızda, neler olacağını biliyor muydunuz?"

Çora önce hiçbir şey anlamamış gibi adama baktı, sorunun ne anlama geldiğini ancak bir süre sonra kavrayabildi. Gülümsemeye başladı "Bakın," dedi, "biraz sinirliyim diye, benimle aklından zoru olan biriyle konuşur gibi konuşamazsınız. Bu bıçağı birine batırmca neler olacağını tabii ki biliyorum. Yaralanır, hatta ölür. Bıçağı öldürecek şekilde sapladım zaten, bilerek yaptım. Sorunuzu tam olarak cevaplamış oldum mu?"

Sef, bu sözcüklerden nasıl etkilendiğini belli etmiyordu kesinlikle. "Bıçağı bilerek batırdıysanız, Bayan Bender," diye devam etti, "ilk darbenin adamın neresine isabet ettiğini de hatırlıyor musunuz?"

Çora gülümsüyordu hâlâ. Hatırlıyor musunuz? Hayatı boyunca unutmayacaktı ki! Baska her şeyi unutulabilirdi, ama bunu hayır! "Ensesine," diye cevap verdi. "Sonra bana doğru döndü. O zaman da boynuna isabet etti. Küçük bir bıçaktı. Göğsüne batırır-sam, belki kalbine rastlamaz diye düşünmüştüm. Ama boynu öyle değil, sahdamarı var, gırtlacı var. Oralari hedeflemistim. Ysabet ettirdim de. Çok kan kaybettiğine bakılırsa, sahdamarına gelmiş olmalı. Baska yerlerine de geldi, yüzüne mesela. Bir de bıçak elimden kaydı bir an, o zaman da omzuna girdi."

Sef, basını sallayarak, "Adamı öldürmenizin sebebi neydi?" diye sordu. "Doğru anladım değil mi, isteyerek öldürdünüz."

"Evet, isteyerek," dedi Çora, çok keskin bir sesle. Ve o anda, çok uzun süredir bunu yapmak istediğini anladı. Bu adamı öldürmek istiyordu, baska birini değil, özellikle bunu.

' , |

üç

Göl kenarına hangi nedenle gitmiş olduğunun hiçbir önemi yoktu artık. Olaylar bambaska bir şekilde gelişmişti, böyle olması da iyiydi. Oraya giderken yolda, böyle olsun istememisti. Giristeki kadına, adamın birini öldürmeye geldiğini söyleseydi, onu deli zannederdi herhalde. Ama, adamı öldürdüğüne göre de deli olmalıydı! Çıkardığı sonuç onu biraz sakinleştiriyor-du.

Her iki adam da bu kısa ifade karşısında soka girmiş gibi görünüyorlardı. Tavırlarından belliydi. Çora, daha az dikkat çekecek bir şekilde ifade verebilirdi aslında, düşünüp taşınmadan konuşmıstı iste. Şimdi ise darbe üzerine darbe geliyordu.

Sef soruları soruyor, esofmanlı adam ise gözlerini Çora'dan ayırmadan yanında oturuyordu sadece.

"Adamı tanıyor muydunuz?" .

"Hayır."

Georg Frankenberg karısıyla biraz oynamaktan başka bir şey yapmamış, başlatan da karısıymış

zaten. Adamın üzerine, 'Kesin artık, domuzlar,' diye saldırmışsınız, ikisini birden kastediyordunuz, değil mi?"

Bütün bu sözcüklerin içinden sadece ikisi, yumruk gibi oturmustu Cora'nın boğazına. Adamın karısı ha! Zorlayarak çıkarabildi sözcükleri ağzından. "Karısı mı?" diyebilirdi sadece.

Sef basını salladı. "Georg Frankenberg evleneli daha üç hafta olmus. Önceki gün seyahatten dönmüşler. Daha balaymday-mıslar sizin anlayacağınız ve birbirlerine deli gibi âşık olduklarını söylüyor herkes. Oynasmaları çok normal, umuma açık bir yerde yapmalarına gelince, artık günümüzde kimse ayıplamıyor bu tür şeyleri. Ancak siz sinirlenmişsiniz. Neden, Bayan Bender?"

Georg Frankenberg'in karısını dövebileceği de nereden geldi aklınıza?"

Georg Frankenberg? Doğru olmayan bir şey vardı. Beklediği gibi değildi olanlar. Olaydan sonra sarısın kadın elini ittiğinde hissettiği huzursuzluğu hissediyordu Çora. Karısı ha! Bu, Cora'yı son derece şaşırtmıştı.

"Bakın," dedi, "bana böyle şeyler anlatıp saçma sapan sorular sormanızın hiçbir yararı yok. Artık hiçbir şey söylemeyeceğim. Yfademi alırsanız, epeyce zaman kazanmış oluruz. Adamı öldürdüm. Baska bir şey söylemeyeceğim."

"Daha baska bir şey söylemek istemiyorsunuz," dedi sef, "ama elimizde birkaç ifade var. Sahitlerden biri, cinayetden sonra Bayan Frankenberg'e sarılıp, onunla konuştüğünüzü anlattı. Ona ne söylediğinizi hatırlıyor musunuz?"

Çora hiddetlenmeye başlamıştı. Georg Frankenberg de karısı da Cora'nın umurunda değildi! Sef öyle söylediğine göre, öyle olmalıydı herhalde. Bir polis memuru, niçin yalan söylesin ki? Yalan söylemesi ona hiçbir yarar sağlamazdı. Gereon... Basını çevirip bir kez olsun Cora'ya bakmamıştı.

Büyük bir ihtimalle, rahatça televizyonun karşısına oturmuş, film izliyordur şimdi, diye düşündü. Onun hayatı is ve filmlerdi sadece. Gerçi, oturma odasında anne babasıyla oturuyor da olabilirdi. Heps i Cora'ya ates püskürüyordu tabii ki. Yhtiyar, "Rezil kadının tekiydi. Ylk kez kapıdan içeri girdiğinde anlamıştım zaten. Hemen o gün, geldiği yere geri göndermeliydik," diyordu mutlaka.

Gereon'un annesi de hiç kuskusuz, "Derhal bosanmaksın. Etraf için yapmalısın bunu. Böyle biriyle ne isimiz olduğunı düşünmemeli insanlar," diyordu.

Gereon basını sallıyor olabilirdi. Anne babasının söylediği her seye basını sallardı o. Biri çıkıp da saçma olduğunu göstermedikçe, dediklerini de yapardı.

Su an durumu ona açıklayacak ve saçma olduğunu söyleyecek biri yoktu yanında. Ama çok çabuk bulurdu böyle birini. Erkekti o, evi de vardı. Ayrıca kazancı da kötü sayılmazdı. Gerçi bunu ona sağlamak için Çora epeyce uğraşmıştı, ama bu sadece bir ayrıntıydı. Günün birinde sirketi üzerine geçirecek, kendi firmasının sahibi olacaktı. Bir kadına verecek çok seyi vardı, sadece maddi değil, manevi de... Yçki içmezdi, dayagı yoktu, her türlü tartışmadan kaçardı. Çok müsfikti, -evet, Gereon'da sefkat vardı. Eger kutsal gecede, orasından o şekilde öpmeyi denemeseydi, yıllarca hatta yüzyıllarca yatabilirdi onunla. Pek çok kadını, bu şekilde çok mutlu edebilirdi aslında.

Onu hak ettiği şekilde sevebilecek biri gerekiyordu Gereon'a. Birlikte yatakta olmaktan keyif alacak biri... O asagılara kaydıgında, aynı seyi yapacak, atesine karşılık verecek biri... Bunları ** hayal etmek bile acı veriyordu Cora'ya, ama en kısa zamanda böyle bir kadın bulmasını istiyordu bütün kalbiyle. Çok normal bir adamdı Gereon! Peki, ya Çora... O da normaldi. Tümöyle normal! Çocuklугundan beri hem de, Grit Adigar söylemişti o zamanlar.

Çocukken kavramak zorunda olduğum en kötü şey, bizde hiç kimsenin normal olmadığıydı. Benim de o gruba ait olduğumu ve benim için hiçbir seyin, hiçbir şekilde degismeyeceğini ne zaman anladım, tam olarak bilemiyorum. Özel bir sebeple mi yoksa yavas yavas mı kavradım? Onu da bilemiyorum. Sadece bir ara o iğrenç kadının, beni doguran annem olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Sehilde birlikte görünmek zorunda kaldığımızda, Sen Piyer'in peygamberimizi tanımaması gibi, ben de onu tanımak istemez, inkâr ederdim. Ama yine de bu sefil hayat hiç mi hiç degismiyordu.

Babam, benim için hayatı biraz daha çekilebilir hale getirmeye uğraşıyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Okula yazıldığım gün, babam Hamburg'dan bir sırt çantasıyla, mavi bir elbise satın almıştı. Önünde minik beyaz düğmeleri, belinde kusagı olan, beyaz yakalı, çok sık bir elbiseydi.

Ertesi gün, oturma odasındaki kilise kürsüsünün önünde, elbiseyi yakmak zorunda kalmıştım, -süse düşkünlük de bir günahtı çünkü- hem de metal bir kovanın içinde. Annem, elinde içi suyla dolu bir güğümlle yanımda duruyordu, evin her yanını alevler sarmasın diye.

Aksam babama anlattığımda, basını iki yana salladı. Annemin Katolik olduğunu, bu yüzden de biraz katı davrandığını açıklamaya çalıştı bana. Daha sonra, yataga yattığımızda, Buchholz'daki ilkokulu anlattı, bana.

1654 senesinde inşa edilmiş ve de sadece iki odası varmış. Sınıf, aynı zamanda öğretmen in ailesinin oturma odasıymış. Ve o zamanlar, insanlar çocuklarını okula göndermezlermiş, çünkü çiftlikte çalışacak insana ihtiyaçları varmış. Kendileri okur-yazar olmadıkları için çok fazla önemsemezlermiş okulu. Ama günümüzde okuyup yazabilmenin ne kadar önemli olduğundan ve okulda, her seyin

insanın kendi elinde oldugunun öğrenildiginden söz etmistı babam o aksam. Onun tarzında, 'Kendın

için elinden geleni yap, Çora. Ben sana yardım edemem,' demekti bu.

Ynsanın ne giydiği hiç önemli değildi, kafasının içindekiler önemliydi babam için. Eskiden çocukların üstlerinin baslarının döküldüğünü, ayakkabılarının bile olmadığını anlatırdı. Neyse ki, benim ayakkabılarım vardı. Ylkokula gittigimde paçavralar giymek zorunda değildim en azından. Yine de o iki dirhem bir çekirdek kızların yanında çöplükten çıkmış gibiydim.

Digerleri gibi sırtımda yeni bir çanta vardı, ama üzerimdeki, annemin pisman olup dolaptan çekip çıkardığı, eski yüzlü, çuval gibi bir elbiseydi. Üstelik buram buram naftalin kokuyordu. Öteki çocukların elleri sekerleme külahlarıyla doluyken, benim ellerim bombostu.

Sansım vardı ki, okulun ilk gününde benimle gelebilecek vakti yoktu annemin.

Yine de herkes biliyordu. Bu tür seyler inanılmaz bir hızla yayılıyordu.

•65.

Daha okulun ilk günü dışlanmıştım, hasta bir kız kardesim vardı çünkü. Evet o hâlâ yasıyordu.

Doktorlar saskınlık içerisindeydiler, ama Magdalena'nın umurunda değildi. Sık sık, benden intikam aldığını düşünür olmuştum artık. Annemin karnındayken onun gücünü ben yiyip bitirmistim ya, bu yüzden o da inatla yaşamaya devam ediyordu.

Hiç arkadaşım yoktu. Kerstin ve Melanie Adigar da okul bahçesinde benimle birlikte görünmek istemiyorlar, diğer çocukların alay etmesinden korkuyorlardı. Büyük teneffüslerde hep tek basıyordum; her gün, her hafta, her ay. Diğer çocuklar oynayıp ku-dururken, ben içimden dua edip peygamberimiz Hz. Ysa'dan af dilemek, Magdalena'ya bir sonraki günü bağışlamasını, bana da güç ve merhamet vermesini istemek zorundaydım.

Okula başladığımdan beri, her şey daha da kötüye gidiyordu. Eve sürekli hastalık taşıyordum: Öksürük, nezle veya boğaz ağrısı. Çok yakınına gitmediğim halde, hemen Magdalena'ya bulasıyordu. Sadece bir kez bile hapsirsem, hemen mikrobu kapıyordu. Annem bu hastalıkları, dua etmeye fazla vakit ayırmamama bağlıyordu. Öğleden önceleri mümkün değildi zaten. Ama büyük teneffüste görevimi yerine getirmek zorundaydım en azından, yapıyordum da. Magdalena'nın gerçekten de kardesim olduğunu anlamak, beni de bir şekilde felçli yapmıstı sanki. O yasadığı sürece onunla aynı kefiye konacak, aynı şekilde damgalanacaktım. Onun ölmesini istemiyordum -gerçekten. Ama okul bahçesinde benimle oynayan, öğleden sonraları bana gelen arkadaşlarım olsun istiyordum. Pazar günleri gezmeye gitmek, annem ve babamla dondurmacıda oturmak istiyordum. Yeterince vakti olan, yıkanıp saçını yapan, sık elbiseler giyen bir anne istiyordum. Bir kez olsun Grit Adigar gibi tırnaklarını boyamasını veya dudagina ruj sürmesini istiyordum.

Gülebilen bir babam olsun istiyordum. Sürekli eskileri, çoktan ölüp çürümüş seyleri anlatmayan, geceleri gınahıyla mücadele etmek için banyoya kosturmak zorunda kalmayan bir babam... Bir kez olsun ertesi günden veya gelecek hafta sonundan söz etmesini istiyordum. Bir kez, sadece tek bir kez, "Hamburg Katedrali'ni ziyaret edelim!" demesini istiyordum, "pamuk sekeri yiyip dönme dolaba binelim!" demesini...

Annemle alışverişe çıkmak istiyordum. Dükkandayken, bir paket çikolata veya bir torba patates cipsi isteyip istemediğimi sormasını istiyordum. Sürekli olarak, kötü ve açgözlü biri olduğumu duymak istemiyordum artık.

Annesinin karnındaki tüm gücü alan çocuk ha! Tekrar Allah kahretsin! Bilerek yapmamıstım ki! Hem arkamdan güce ihtiyacı olacak birinin daha geleceğini nereden bilebilirdim?

Bazen annemin abarttığını düşünür, karşı çıkmayı denerdim. Bu tür konuşmalara da son derece becerikli baslardım aslında. Yine de anlamsız bir isti. Anneme, kötü biri olduğumu anlayıp düzelmek için mücadele ettiğimi söyledigimde, sadece, "Acele et o zaman," der gibi bakardı yüzüme.

Okulda çocukların benimle alay ettiklerini söyledigimde ise, "Peygamberimizle de alay etmişler," derdi, "hem de çarşıya gerildiginde bile. O ise gözlerini gökyüzüne çevirmiş ve 'Baba bağışla onları' demiş 'ne yaptıklarını bilmiyorlar.' Ne öğrendin bundan?"

Nasıl da nefret ediyordum bu cümleden!

Asıl öğrendiklerimle ilgili en ufak bir şey söylemeye gelmezdi anneme. Okumak, yazmak, hesap yapmak, yalan söylemek ve diğer çocuklar yüksek sesle gülüp alay ederek, parmakla beni gösterdiklerinde beni koruması için öğretmene yaltaklanmak. Kız kardesimden nefret etmeyi ise, hepsinden önce öğrenmistim.

O zamanlar, gerçekten de nefret ediyordum Magdalena'dan, bir çocuk ne kadar nefret edilebilirse tabii. Onu mutfakta gördüğümde, bağırıp inmesini duyduğumda, her yerinin ağrımasını diliyordum hep, ağrıyabilecek ne kadar yeri varsa, hepsinin...

Ancak o mayıs gününden sonra değismisti bu durum. Okula başladıktan sonraki seneydi. Benim için son derece normal bir

gündü. Sabah hiç kimse değişik bir şey söylememisti. Sadece öğretmenim teneffüste elime dokunup "Artık sen de yedi yasındasın Çora," demisti gülümseyerek.

Öğlen, her zamanki saatte eve geldim. Annem, kapıyı açar açmaz oturma odasına yolladı beni. Yemek filan yoktu ortada. Ne ocagın üstünde bir tencere, ne de masanın üzerinde ekmek vardı. Ekmek, mutfak dolaplarını birinin üst rafındaydı, üstelik kilitliydi. Annem anahtarı her an yanında taşırdı, "Bizi seytana uydurma!" diye dua ederek.

Annem, tekrar Magdalena'nın yanına çıktı. Nisan basında okuldan nezle getirmistim ona, bir türlü toparlanamamıştı. Hiçbir yere çarpmadığı halde, sık sık burnu kanıyordu. Annem, dislerini fırçaladığında bile, Magdalena kan tükürüyordu. Sık sık kusuyordu, ayrıca hiçbir şey de yemiyordu. Vücudunun her yerinde mor ve kırmızı lekeler vardı. Saçları dökülüyor, sürekli ishal oluyordu. Annem, Eppendorf'a gitmeye cesaret edemiyor, Magdalena'yı tekrar ameliyat edeceklerinden korkuyordu. Her aksam, masaya oturdugumuzda, "Yarın için dua edelim," den baska bir söz duymuyorduk. Öğleden sonra, geç vakit babam geldi. Hâlâ midem gurulda-yarak, bir demet taze gülün altında büzülmüş oturuyordum. Güllerin sapları öyle uzundu ki, arkasındaki haç görünmüyordu nere-4 deyse. Bu güller yüzünden pazar günü sadece bezelye çorbası v içmistik, içinde bir parça sucuk bile yoktu. Mutfaktan geçip içeri giren babam, yavaşça seslendiğinde hemen gittim yanına. Elinde bir şey tutuyordu.

Bir paket çikolata! Görür görmez midemin gurultusu daha da artmıştı. Babam önce öptü beni, sonra da, "Bunu sana dogum gü-., nün için hediye ediyorum," diye fısıldadı.

Dogum gününün ne olduğunu, sınıftaki diğer çocuklardan biliyordum. Grit'in kızlarının dogum günü olduğunda, yanımızda-, ki evde dev bir kutlama yapıldı; kuruyemis, patates cipsi ve dondurma yiyerek hem de. Benim de bir dogum günüm olabileceği hiç konuşulmamıştı o güne dek. Babam, herkesin böyle bir günü olduğunu ve hemen hemen herkesin kutladığını anlatıyordu; arkadaşların davet edildiğinden; pasta yendiğinden; hediyeler alındığından söz ediyordu. Konusurken gözü sürekli koridora açılan kapıdaydı. Üst kattan annemin gürültüsünü duyuyorduk. Kısa bir süre önce Magdalena'ya birkaç kasık tavuk suyu içirmeye çalışmış, Magdalena da üçüncü kasıktan sonrasını küsmüştü. Annem önce yatağı temizleyip degistirmiş, sonra da Magdalena'yı yıkamak için banyoya tasımak zorunda kalmıştı.

Annem mutfaga girdi birden. Merdivenleri indigini duyma-mistik ikimiz de. Yık parça çikolatayı henüz atmıştım ağızma. Yki adım attıktan sonra olduğu yerde donup kaldı. Babama dönmeden önce, bakışları elimde ağızım arasında gitti geldi bir süre.

"Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" diye sordu. "Öteki içinde küçücük bir lokma bile tutamazken, bunu çikolatayla besliyorsun sen."

Babam ise basını öne egerek, "Bugün onun dogum günü, Elsbeth," diye mırıldandı. "Baska çocuklar hediyeye boguluyorlar, akrabaları geliyor, herkes bir şey getiriyor. Yandakile-re bir bak, onlar bile nasıl... Grit, bütün sokakı topluyor evine. Oysa burada..."

Devamını getirmedi. Annem sesini yükseltmedi, hiçbir zaman yükseltmezdi zaten. "Burada," diye yumusak bir ses tonuyla sözünü kesti babamın, "burada sadece bir tek dogum günü geçerlidir, o da peygamberimizinki. Ve şimdi, hepimiz ona dogru dönmeli, bize içimizdeki seytana karşı direnme gücü vermesi için yalvarmalıyız. Kalplerimiz tertemiz olmazsa, rahmetini nasıl kullanır ki?"

Sonra elini uzattı bana dogru, "Onu buraya koy ve git mumları yak."

Üçümüz birden minik sıranın üzerinde çömelip oturduk öylece, yaklaşık bir saat kadar. Annem, yatmaya gönderdi beni sonra. Aksam yemeginden vazgeçmeye hazır olup olmadığımı sordu bu arada. Sadece "evet" diyemezdım, buna hakkım yoktu. Gerçekten de fedakarlık yapmaya hazır olmalıydım.

Korkunç derecede açtım, ama basımı sallayıp yukarı çıktım. Dislerimi bile fırçalamadan yataga attım kendimi. Midem bulanı-yor, karnım ağrıyordu, bir kez olsun çok hasta olmayı diledim o an, ya da ölmeyi. Belki de açlıktan öldürdüm.

Uyuyamıyordum bir türlü. Babam odaya girdiğinde bile uyanıktım hâlâ. Saat dokuza geliyor olmalıydı. Ysten erken geldiği zaman, dokuzda yatardı çünkü. Yazın, hava aydınlık olduğunda bile degismezdi bu durum. Baska ne yapabilirdi ki? Diğer insanlar aksamaları televizyonda bir film izler, radyoda bir program dinler ya da gazete veya kitap okurlardı. Bizde böyle şeyler yoktu. Sadece annemin kutsal kitapları vardı, hem de bir sürü. Bir Tevrat, bir Yncil, bir tane de çocuklar için kutsal kitap. Çocuklar için olan resimliydi, içinde peygamberimizin gerçekleştirdiği mucizelerin güzel hikâyeleri vardı sadece.

Annem o kitabı, Magdalena'ya okurdu, sık sık. Resimleri gösterir ve günün birinde onun da saf bir melek olarak Tanrı'nın huzurunda oturabileceğini ve diğer meleklerle birlikte sevinç çığlıkları atabileceğini anlatırdı. Son haftalarda dinleyecek hali yoktu Magdalena'nın. Annem deniyordu yine de, ama okumaya veya anlatmaya başladığında Magdalena hemen basını çeviriyordu.

Babam, kapıyı kapatırken, mırıldanıyordu, "Yakındır sabrımın tasmaı. Ya bu saçmalık son bulur, ya da vururum kışına tekmeı." Kendi elini yumrukluyordu bir yandan da, uyanık olduğumu fark etmemisti.

Adı Rudolf Grovian'dı. Bazıları bilerek yanlış söylerdi, biraz zorbalığı çağırırdı o zaman. Ama zorba bir adam değildi, tam tersi, özel ilişkilerinde öyle yumusaktı ki, zaman zaman biraz sertleşmesi bile gerekiyordu, kendisi de bilirdi bunu. Elli iki yaşındaydı, yirmi yedi yıldır evliydi, yirmi bes yıldır da babaydı. Kızı, inatçı, dik kafalı bir yaratıktı, anne ve babasının tepesine çıkmıştı, sürekli olmadık isteklerde bulunurdu. Bu kendi suçuydu elbette. Çocuk eğitimini sadece karısına bırakmakla hata etmişti. Mechthild çok duygusal ve fazla iyi niyetli bir kadındı. Sınır koymayı becerememiş, kızının söylediği her saçmalığa saf saf inanmıştı. Eskiden Grovian bir şey söylemeye kalktığında, "Rudi, bırak," derdi, "o daha çok küçük."

Sonra kız daha da büyüdü ve de hiç söz söyletmez oldu kendisine, hele babası hiçbir şey diyemiyordu. Mechthild sürekli aynı cümleyi tekrar edip duruyordu: "Sinirlenme Rudi, safra keseni düşün. Bu yaşlarda kızlar böyle olurlar."

Kızı üç yıldır, son derece iyi niyetli ve mükemmel bir genç adamla evliydi. Yki yıl önce bir oğulları olmuştı. Rudolf Grovian, kızının artık aklını basına toplayacağını ummıştı. Belki artık sorumluluğunu kavrar, isteklerini azaltırdı.

Ama o cumartesi, zorla da olsa, bazı umutlarının bosa çıktığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Öğleden sonra baldızının doğum günü partisindeydi. Kızı, damadı, torunu da davetliydiler tabii ki. Kızıyla torunu gelmişlerdi, ama damadı ortada yoktu.

Rudolf Grovian, kızıyla karısı konuşurken, bölük pörçük bir şeyler duymuş, müthiş bir endişeye kapılmıştı. Çok fazla 'avukat' sözcüğü kullanıyorlardı. Bir trafik sorunundan ya da komsular arasındaki bir tartışmadan söz ediyor olabilirler, diye kendini kandırarak kadar da budala değildi.

Aksamın akışı içerisinde, kızına bir iki ciddi laf etmeye karar verdi. Aslında hiçbir işe yaramayacak, sadece safra kesesini az-dıracaktı, biliyordu. Zaten daha konuşmaya başlamadan, gelip almışlardı onu. Mesleğinden dolayı ara sıra basına bu tür şeyler gelirdi.

Rudolf Grovian. Polis Merkezi'nde Bas Komiser'di. Birinci Komiserlik'te amirdi. Yası ve konumuna göre, Çora Bender'in

ZL

babası olacak durumdaydı. Genç kadını sorularıyla sürekli maziye götüren sefti o. Yavas, ama adım adım hep geriye, Cora'yı ölümden daha fazla korkutan delirmenin içine doğru sürüklüyor-

du.

Her iki taraf için de uğursuz bir karşılaşmaydı bu aslında: Özel yaşamında genelde sinirli, ama bazen de süt dökmüş kedi gibi olan bir baba ile babaların insana yardım edemeyeceklerine; bunu denemeye kalktıklarında her şeyin çok daha kötüye gideceğine inanmış olan bir kadın!

O cumartesi, Rudolf Grovian'ın her zamankinden biraz daha ı sinirli olması çok normaldi. Yine de işini yapıyordu, alıstığı se-** kilde -tarafsız ve mesafeli.

Otto-Maigler Gölü'ndeki olay haber verildiğinde, hemen makamına gitmişti. Ulasabildiği bütün meslektaşlarını, hatta büyük suçlarla uğraşmayanları bile, bir araya toplamıştı sorgulama için. Hafta sonu olmasına rağmen, her şey çok yolunda gitmiş, civardaki her yere dağılmışlardı. Bir ipucu yakalayabilmek için, herkesle konuşmıştı Rudolf Grovian. İnsanlar da en ufak bir ayrıntıyı bile hatırlayıp anlatmaya çabalıyorlardı bütün iyi niyetleriyle.

Her şey doğrudan doğruya cinayetin sekline dayanıyordu. Bu felakete sebep olarak gösterilebilecek hiçbir delil yoktu. Tecrübelerine dayanarak tahmin edebiliyordu, bu tip durumlarda sebep ya geçmişte aranmalıydı, ya da cinayeti isleyenin kişilik yapısında. Suçlu, kadındı, gözü kararmış bir şekilde, yabancı bir adamın üzerine saldırıp onu öldürmüştü. Rudolf Grovian o güne dek böyle bir olayla hiç karşılaşmamıştı. Hiç kimseden de buna benzer bir şey duymamıştı.

Kadınlar, çocuklarını gırtlaklıyor; uyuyan kocalarını kesiyor, bakıma muhtaç yoksul annelerini zehirliyor veya boguyorlardı. Kadınlar ilişkilere dayalı suçlar işliyorlardı. Ve bu cumartesi akşamı, Rudolf Grovian'ın saat yedi ile dokuz arası dinlediği her şey, klasik bir anne modeline uyuyordu.

En önemli ifadeyi, Georg Frankenberg'in meslektaşı ve yakın arkadaşı olan Winfried Meilhofer'den almıştı Grovian. Kurban gibi, Meilhofer de Köln'deki Üniversite Klinigi'nde doktordu ve son derece sakın bir adamdı. Geçirdiği büyük soka rağmen, birkaç cümle konuşmıştı. Yık söylediği, kadının ilahi adalet istemesine üzerlerine geldiği.

"Felç olmus gibiydim," demisti Meilhofer, "Hiç tepki veremedim, hareket edemedim. Görünüşe bakılırsa, ilk basta Frankie tek basına kadının hakkından gelebilirdi aslında. Çünkü, öldürücü etkisi olmayan ilk bıçak darbesinden sonra, bileğinden kavramıştı kadını."

Çocuklu bir adam da olanları onaylamıştı. "Hiç anlayamadım," demisti, "öyle iri yarı, güçlü bir herif, o durumda kalsın! Önce yakalamıştı kadını. Ama sonra bıraktı birden. Çok iyi gördüm her şeyi. Kadın çekip kurtarmadı kendini. Adam hiç zorlanmadan tutabilirdi onu aslında, ama kadının kendisini bıçaklamasına, hiç direnmeden boyun eğdi. Ve o sırada, kadına nasıl baktığını anlatamam! Bana kalsa, kadını tanıyor gibiydi, neden üzerine saldırdığını da biliyordu sanki."

Georg Frankenberg'in, Cora Bender'i tanıyor olması! Adamın bu tahminine Winfried Meilhofer omuz silkerek, "Olabilir," demisti, "Bilemiyorum. Biz geldigimizde, orada sadece adamla çocuk vardı. Kadın sonradan geldi, -sudan çıkmıştı sanıyorum. Frankie ile Ute'ye garip garip baktığı için dikkatimi çekmişti. Korktuğu hissine kapılmıştım. Ancak Frankie'nin onu fark ettiğini zannetmiyorum. Aslında niyetim arkadaşımı uyarmaktı, ama kadın yerine oturdu ve bir daha bizim tarafa bakmadı. Ben de ilgilenmedim açıkçası. Üzerine atladığında... Frankie, kadının yüzüne bakıp, bir seyler söyledi. Ama ne dedigini anlamadım dogrusu. Daha fazla bir şey söyleyemeyeceğim için üzgünüm Bay Grovian. Frankie'yi iki yıldır tanıyorum ve sakın, ağırbaşlı bir adam olarak biliyorum. Bir kadını delirtecek bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Kadın Ute'ye, 'Sana vurmayacak,' demisti. Frankie kadınlara el kaldıran bir tip degildi ki, tam tersi onun gözünde kadınlar kutsal yaratıklardı."

Winfried Meilhofer, Frankie'nin bir kez bahsettiği bir olayı ammsamıştı sonra. Üniversiteye başladığı yıllarda bir kıza âşık olmuştı Frankie, hem de sıırıslıklam, ama kız bir kazada ölmüştü. Winfried Meilhofer, "Tam olarak anlatmamıştı ama," demisti, "konusmalarından, kız ölüırken yanında olduğunu çıkarmıştım. Bilemiyorum. Sonra da bir türlü atamamış üstünden. Zannediyorum, baska kimseyle de olamamış uzun süre. Altı ay öncesine kadar, yani Ute ile tanışana kadar, sadece mesleği vardı onun için. O kaza anında yardım edemediği için, suçlu hissediyordu galiba kendini." Winfried Meilhofer bu hikâyeyi dinledikten sonra arkadaşım yalnız bırakmak istememiş, birlikte bir meyhaneye gitmişler, fonda müzik olan bir yere. Frankie, ölmüş hastasıyla ilgili konusup duruyormuş sürekli, genç bir kadının böyle birdenbire ellerinde can vermesine inanmadığını anlatıyormuş. Sonra, aniden müzikten söz etmeye başlamış, kendi yaptığı müzikten, yaşamındaki o çılgın haftalardan, bateriden. Bir arkadaşı ikna etmiş, müziği bırakıp eğitimine konsantre olması için. Müziği bırakıp eğitime dönmüş Frankie, ama çok büyük bir hata yaptığını anlamış. Saatler sonra Winfried Meilhofer evine bırakmış arkadaşını. Ölen sevgilisinden söz ediyormuş yine. Sonra da Meilhofer'e Ute'nin göl kenarında çaldığı kaseti göstermiş. Hatta kaset çalara koyup çalmış. Yere oturup tempo tutmuş, yumruklarını havaya sallayarak. "Bunu her akşam dinliyorum mutlaka," demis. "Dinleyince onun yanımda olduğunu düşünüyorum. Onu hissedebiliyorum ve ancak onu hissedersen uyuyabiliyorum."

Rudolf Grovian, epey bilgi edinmişti kurban hakkında. Gere-on Bender'den de katil hakkında bir seyler öğrenmeyi umuyordu. Cora Bender'in kocasını, küçük çocuğun hatırına, evine götürmeyi teklif etmişlerdi. Ekip olarak beraberinde gidip, evde konuşacaklardı onunla. Gereon Bender siddetle karsı çıkmıştı. Sahitlerin ortasında büyük bir istisna olmak istemiyordu. Polis esliginde eve gitmesi, mümkün degildi! Ancak görev yerine gitmek için emir aldığı gıderdi onlarla. Çocuk sorun çıkarmazdı. Çok uslu ydu, babasının kucagında elindeki keki kemiriyor, arada bir de, "Anneye gidelim," diyordu.

O incecik çocuk sesi, ok gibi saplanmıştı Rudolf Grovian'ın içine, günler sonra bile etkisinden kurtulamamıştı. Gereon Bender heyecanlı bir sekilde konuşuyordu: "Neden öyle bir anda aklını kaçırmış gibi davrandı, bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Bana bir şey anlatmazdı, hele eskiden olmus bir kazadan hiç haberim yok. Aramızda sorun yoktu. Bazen babama sinirlenirdi. Pek hoslanmazlardı birbirlerinden. Aklına koydugunu, istedigini yapardı Çora ve her zaman da benimle çok mutlu olduğunu söylerdi." En son söylediği gerçeğe uymuyordu.

Olay yerine ilk gelenlerden biri olan Berrenrath, enteresan bir şey yakalamıştı. Cora Bender, Georg Frankenberg'in cesedinin yanından uzaklaşırken, kocası sinirli bir sekilde bağıırıyordu. Çora ise son derece sakindi, sadece bir kez yavaşça dönmüş ve "Üzgünüm Gereon," demisti, "Seninle evlenmemeliydim. Kendimi nerelere sürükleyeceğimi biliyordum ben. Simdi özgürsün. Bugünden itibaren özgür kalacaktın zaten. Yüzmeye gitmek istiyordum çünkü."

Rudolf Grovian bu sözleri oldukça anlamlı bulmuştu. Çıkardığı sonuçlar, tahminlerini kuvvetlendiriyordu: Geçmiş yıllardaki bir kazaya ait, birbiriyle bağlantısı olmayan iki ayrı anlatım ve - kisisel duygulara da dayansa- şüphe uyandıran iki ifade. Kurbanın ve katilin ifadesi. Otto-Maigler Gölü'nde ilk kez karşılaşmamışlardı, daha önceden tanıyorlardı.

Georg Frankenberg'in saldırı karşısındaki tepkisizliğini-korkuyla soktan kaynaklanmış olabileceğini düşünerek- dikkate almamıştı Rudolf Grovian. Daha yakın olandan yola çıkmak istiyordu.

Cora Bender'i saat dokuzu biraz geçe ilk gördüğünde, tir tir titreyen, kanayana kadar darbe yemiş suratı ve biri iyice sismis, digerinde çıırçıplak panik okunan gözleriyle süklüm püklüm biriydi karşısındaki. Berrenrath hemen açıklamaya kalkmıştı. "Burnundan soluyor, Bay Grovian. Tek istediği bir an önce kurtulmak. Etrafı topladı, düzenledi. Eger izin vermiş olsaydım, büromuzu da pırıl pırıl yapardı sanırım."

BerrenratYm insanları tanımadaki tecrübesine güvenilirli kesinlikle.

Rudolf Grovian, kısa bir süre içinde Cora'nın hüngür hüngür ağlayarak, anlayış dilenerek, eski bir askın trajik hikayesiyle bü-** yük bir hayal kırıklığını ya da kendisini cinayet işlemeye yöneltecek baska bir şeyi anlatmasını beklemisti, ama bosunaydı.

Birkaç dakika sonra, sükûnet ve içtenliği sağlamakta da zorlanmisti. Masanın üzerine bir yumruk atıp, bu yavrucaga, her çakan simsegin ardından gök gürültüsünün geldiğini hatırlatmasına ramak kalmisti. "Sorunuzu tam olarak cevaplamış oldum mu?"

Grovian o güne dek böylesi bir sogukkanlılıkla karsılaşmamisti.

Çora bir granit kütle gibi oturuyordu karsısında. Kalp atışlarını duymuyordu Grovian. Beyninin içindeki gri-kırmızı duman da sızmiyordu kulaklarından dışarıya. En son sordugu soruyu yanıtlamamisti. Tehdidini gerçekleştirmek istiyor gibi bir hali vardı. "Artık hiçbir şey söylemeyeceğim." Rudolf Grovian, tavırlarıyla sözlerinin birbirine uymasını bekliyordu. Ama beklediği gibi olmadı.

Cora'nın yorgun argın yüzü gevsedi aniden. Bakışları içe doğru döndü, kucagında sımsıkı duran elleri de bosalmış gibi baldırının üzerine düştü. Birkaç dakikalığına kot etegi, beyaz tisörtü ve çıplak ayaklarındaki sandaletleriyle son derece içten ve sirin oluvermisti. Ynsanın kendi çocuklarını, gözünü kırpmadan birkaç saatliğine emanet edebileceği, güvenilir bir genç kadındı o an.

Aile içinde yasadıkları yüzünden Grovian'ın ruhu yorgundu, gergin geçen günün sonunda tükenmisti artık.

Tereddütlü bir ifadeyle genç kadını seyretti biraz, sonra adıyla seslendi iki kez. Çora karşılık vermiyordu. Deneyimli polis bir an huzursuzluk hissetti. Cora'nın yüzündeki darbe izlerinden huy- lanmisti. Sürekli tekrarlayıp durduğu iddiaların aksine, tam olarak her şey yolunda degildi, bu da baska bir konuydu aslında. Bedensel durumundan çok ruhsal durumuna bağlıyordu bunu Grovian. Kadının aklının bıçak sırtında dengede durduğunun farkında degildi, ama kafasına gelen o siddetli yumruklar hosuna gitmemisti.

Winfried Meilhofer, "Onu döverek öldüreceğini düşündüm bir an," demisti. Saatler sonra belirti veren bir iç kanama olabilirdi. Bu tür şeyler, siddet olaylarından sonra çok sık görölüyordu. Orada öylece çökmüş oturduğuna bakılırsa...

Aslında Cora'nın söylediklerine hiçbir şekilde güvenmeme-liydi. Bir doktora ihtiyacı vardı onun, hem de Grovian'ın tahmin ettiği intihar girişimini kurcalayacak bir doktora.

Normal şartlarda, sorumluluğu baska birinin üzerine atmak, hiç tarzı degildi, ama savcının gelip bir karara bağlamasını istedi birden. Devam mı etmeliydi yoksa? Ya da sorumlu hakime mi yollamalıydı? Veya ileride ihmal düşünülmesin diye, en yakın hastaneye gönderip kafasının röntgenini mi çektirseydi?

Savcı o sırada baska bir olayla mesguldü. Köln'deki meyhanelerden birinde, birkaç hafta önce kız arkadaşının kafatasını çatlatan bir süpheli yakalanmisti. "Su anda bir müşahededeyim. Yarın sabah erkenden gelir, evrakları alırım," demisti. "Eger kadınlı isiniz bittiyse, Brühl'deki sorumlu hakime sevk edin. Buraya kadar her şey açık, degil mi?" Öldürdüğü adamı tanımadığım iddia ettiği sürece, hiçbir şey açık degildi aslında. Ama sorumlu hakim için sahitlerin ifadeleri yeterliydi. Gerisiyle de uzman bir psikolog ilgilenirdi herhalde. Birinin müdahale etmesi gerekiyordu mutlaka.

77

Rudolf Grovian, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde bu olayı basından atmak istiyordu. Bu kadında onu sinirlendiren bir şey vardı. Sustukça, az da olsa bir süphe hissediyordu ve bu gittikçe artıyordu. Ama gerçeği söylüyorsa?

Saçma! Namuslu bir es ve anne olan bir kadın, sebepsiz yere tamamen yabancı bir adamı bıçaklamazdı! Olamazdı böyle bir şey. Mümkün degildi!

Alyansıyla oynuyordu Cora Bender. Tırnaklarının arasında hâlâ kan vardı. Temizlemeye çalıştı, elleri yeniden titremeye başlamisti. Basını kaldırıp, Grovian'ın yüzüne baktı. Çocuk gibiydi bakışları, çaresiz ve bos. "Bir şey mi sordunuz bana?"

"Evet, sordum," dedi Grovian, "ama görünüse bakılırsa konsantre olamıyorsunuz artık. Ysterseniz bugünlük bırakalım, Bayan Bender. Yarın devam ederiz."

En iyi çözüm buydu. Belki hücrede geçireceği bir geceden sonra, daha yaklaşılabılır bir hale gelirdi, kim bilir? Belki de esas amacını gerçekleştirebilmek için kullanırdı bu zamanı...

Yüzmeye gitmek! Çok daha baska yöntemler vardı bu is için. Meslektaşlarına talimat vermeliydi, Cora Bender sürekli nezaret altında tutulmalı, bir saniye bile gözetmisiz kalmamalıydı. En ufak bir ipucunda, olay onun için açıklığa kavuşmuş olacaktı zaten. Aynen kızının evlenmek istediğini söylediği zamandaki gibi. Derin bir nefes almış ve de sonunda huzura kavuşabileceğini düşünmüştü.

"Hayır, hayır," dedi Çora telasla, "Ben iyiyim. Sadece bazen insanın kafasından bir anda bir çok şey geçiyor." Ellerin titremesi artmış, kollarına ve omuzlarına doğru yayılmıştı. "Kendimi konuya veremediysem, özür dilerim. Kocamı düşünüyordum. Çok heyecanlandırdı bu olay onu. Bu kadar sinirlendiğini hiç görmemistim."

Sanki kocasının arabasına çarpmış gibi konuşuyordu. Enerjisi belirgin bir şekilde azalmıştı. Ellerini inceliyor, hakimiyeti kaybetmemek için tam olarak konsantre olmaya çalışıyordu. Grovian, kadın hakimiyetini kaybederse, neler olabileceğini soruyordu kendi kendine. Bir ağlama krizine mi kapılacaktı? Sonunda gerçeği mi anlatacaktı? Yoksa göl kenarındaki sahne mi tekrar edecekti? Yeniden şüphe girmisti içine, bu defa daha da fazla. Kendi kendine soruyordu. Nasıl bir kadındı bu? Birdenbire geçmişinin tatsız bir bölümüyle ya da çevresindeki yıllardır iyi niyetli ve normal olduğu telkin edilen atmosferin değişmesiyle yüzlesen genç kadın, gözle görülebilir bir sebep olmadığı halde, patlamamak için mi yapmıştı bunu yoksa? Onun da üzerine atlar mıydı acaba? Esofmanlı adam -Werner Hoss- alçıdan bir heykel gibi yazı masanın arkasında oturuyordu. Grovian'ın nöbetçisiydi. Normalde bu kadar suskun da değildi. Suskun olmadığı gibi, Grovian'la aynı fikirde olurdu hep. Ama bu kez aynı fikirde değildiler. Üçü birden kapıda durduklarında, Berrenrath, Cora'nın burnundan soludugunu söylemiş, sonra da kısaca sahitlerden çıkan tahminleri bildirmisti Rudolf Grovian'a. Hoss ise, "Bilmiyorum," demisti basını sallayarak. "Çok garip ve kahrolası bir tesadüf olmalı bu. Kocasıyla son derece mutsuz bir kadın, intihar etmek istiyor ve tam bu durumdayken, eskiden birlikte olduğu adamı görüp üzerine saldırıyor. Bana kalırsa, Frankenberg'leri bir arada gördüğünde, içinde zaten var olan bir şey ortaya çıkmış sanki..."

Cora'nın sesi, Rudolf Grovian'ı düşüncelerinden sıyırdı; çok yavaş çıkıyordu, korku doluydu adeta. "Simdi bir kahve alabilir miyim, lütfen?"

Aslında Grovian karşı çıkmayı denemek isterdi. 'Burada ancak herkes memnun olduğunda kahve içilir. Haydi bakalım, kızım! Kafanın içinden geçenleri anlat bizlere. Dondurmana konan bir arıyı halletmiş gibi davranamazsın. Orada boğulmak istiyordun, öyle değil mi? Buna inanmak isterdim, ama olanlara bak! Adam gençti, hayat kurtarmayı kendine görev edinmişti ve sen kudurmuş bir köpek gibi üzerine saldırıp boğazladın onu. Peki, ama neden?' demek istiyordu

Aklından geçenleri söylemek yerine, "Bir şeyler yemek de ister misiniz?" dedi sadece.

"Hayır, tesekkür ederim," diye cevapladı Çora çabucak. "Bir tek kahve lütfen, basım ağrıyor da. Çok kötü değil. Yani, demek istediğim, elim ayakım tutuyor. Yarın, kendimi çok kötü hissettim, diye bir iddiada bulunmayacağım, merak etmeyin."

Sözleri gerçeklere uymuyordu. Bir aşağı, bir yukarı inip çıkıyordu sürekli, bir asansör gibi. Gereon'dan babasına, babasından annesine, annesinden Magdalena'ya, Magdalena'dan suça... Kahve istemiyordu aslında, sadece bir soluk alma molasıydı istediği, o da, önünde ansızın yığılan bu dağın ne kadar yüksek olduğunu tahmin edebilmek için.

Bir seferde hepsi birden fazla gelmişti. Hatıralar... Yeni kararlar... Yık dakikalardaki huzurdan, mutluluktan, o sınırsız hafifleme duygusundan eser yoktu. Geçip gitmemiş, o boşluk kapanmamıştı hâlâ. Tam ortasında saplanıp kalmıştı. Siyah duvarlarla çevrilmiş hissediyordu kendini Çora, durdurulamaz bir şekilde gittikçe yaklaşıp simsiyah duvarlarla...

"Basınız ne zamandan beri ağrıyor?" Rudolf Grovian, içinde yeni uyanan mesleki hırsın yarattığı, karmasık bir ruh haliyle yük- 3 seltti sesini. Sezgi ve tecrübenin ifadesiydi bu; devam etmek! Co-ra'nın ses tonu, durusu, birdenbire ortaya çıkan uysallığı, bildiği şeylerdi Grovian'ın, en az yüz kez yaşamıştı bu tür sahneleri. Önce son derece küstah olurlar, sonra içinde bulundukları durumun çaresizliğini görüp masum bir rica ile kaybetmiş oldukları sempati puanlarını toparlamaya çalışırlardı. Kahve makinesine doğru gitti Grovian, demliği alıp, muslugin altına tuttu. Çora arkasında titreyerek, derin derin soluk alıp veriyordu. "Basım birkaç dakikadır ağrıyor," dedi. "Gerçekten de çok kötü sayılmaz."

"Göl kenarındayken ağrınız yoktu o halde?"

"Hayır."

"Yaralarınıza bakması için bir doktor çağırmalıyız."

Çora, "Hayır!" dedi birden. Soğuk havada atkısını bağlamak istemeyen küçük, inatçı bir çocuk gibiydi.

"Doktor istemiyorum. Ben istemezsem, çağıramazsınız. Eger istemezsem, hiçbir doktor muayene edemez beni. Kisiye saldırı sayılır bu."

'Bakar mısın, kisiye saldırıymış,' diye düşündü Grovian. "Doktorlara karşı bir antipatiniz mi var?" diye sordu yüksek sesle.

Yan gözle, Cora'nın omuzlarını kaldırıp, sonra tekrar nasıl bıraktığını gördü. Birkaç saniye sonra da "Onlara karşı bir antipatiniz mi var, derken çok abarttınız," dedi. "Hiç önemsemem ki doktorları, saçma sapan şeyler anlatırlar sadece. Ve aksini ispatla-yamadığınız için de, onlara inanmak zorunda kalırsınız."

"Georg Frankenberg'in hangi meslekle uğraştığını biliyor musunuz?"

Cora'nın sesi, ümitsizlik dolu bir su birikintisinde yüzüyor gibiydi. Bu durum Grovian'ın gözünden kaçmamıştı. "Adamı tanımadığımı söyledim ya, mesleğini nereden bileyim?"

Gerçekti bu, saf, katıksız gerçek. Yabancı bir adam. Ama karısı o sarkıyı çalıyordu! Kadın, "Biraz ileri sardırayım..." demis ve Cora'nın kafasında da bir seyler geri sarmıştı. Sef düşünmesi için zaman tanımıyordu ki! Kasetteki o sarkı, nasıl, ne zaman ve hangi sartlar altında kafasının içine girmiş olabilirdi. Bunu bilmek, çok önemliydi.

"Sık sık basınız agrır mı?"

"Hayır. Sadece iyi uyumadıysam."

"Aspirin ister misiniz? Sanırım, buralarda birkaç tane olacak."

Veremezdi aslında, yasaktı, aspirin gibi zararsız bir sey bile verilemezdi. Daha sonra, bana bir sey içirip özgür irademe ket vurmaya çalıştılar, diye iddia edebilirdi çünkü. Degisiklik olsun da, bunca 'hayır'dan sonra agzından bir 'evet' çıksın diye sormustu sadece.

Çora ise, "Hayır," dedi. "Çok düşüncelisiniz, ama bana aspirinin hiç faydası olmuyor. Kayınvalidemin baska ilaçları var, ba-

zen onlardan alıyorum. Sadece reçeteyle satılanlardan, çok kuvvetli ilaçlar."

"Öyle ise agrınız da çok siddetli olmalı," dedi Grovian, bir yandan da filtre kagıdına kahve koymaya çalışıyordu. Filtreyi yerleştirdi, makinenin düğmesine basıp Cora'ya dogru döndü.

"Evet, bazen, ama şimdi degil. Gerçekten." Basını sallıyordu Çora. "Dayanabilirim. Bakın, makineyi durdurup önce su demligi bir yıkasanız? Çok kirli, dibindeki o tabakayı görüyor musunuz? Ovmanız gerekir, sadece suyla yıkamak yetmez."

Yüzündeki tikslenme ifadesi görülmeyecek gibi degildi. Titiz bir kız, diye düşündü Rudolf Grovian.

"Bahse girerim," dedi alçak sesle, "demligi her seferinde iyice yıkıyorsunuzdur."

"Tabii." "Evinizde de her yer pırl pırlıdır."

"Ev isleri için çok fazla vaktim yok, ama her yeri temiz tutmaya çalışırım."

"Yasamınızı da mı?"

Çora, çok net düşünemediği için, kendini acınacak bir durumda hissediyordu. Yine de adamın ne demek istedigini anlamıstı. Otomatik olarak yaralanmış olan kollarının iç tarafına gitti elleri. Kısık bir sesle, "Bunu nasıl söylersiniz?" dedi.

"Dedigim gibi. Geçmisten konuşmak istemiyorsunuz. Kocanız hayatınızdaki ilk erkek degildi mutlaka. Onunla mutlu muydunuz, Bayan Bender?" Cora basını salladı sadece.

"Peki o zaman, birkaç saat önce ona neden, 'Seninle hiç ev-lenmemeliydim!' dediniz?"

Genç kadın omuz silkere elini agzına götürdü, bas parmağının tırnağını kemirmeye başlamıştı.

"Size kötü davranmış," dedi Rudolf Grovian, yüzünü isaret ederek, "sık sık döver miydi sizi?"

"Hayır!" Hafifçe öksürmesine gerek kalmadan geçmişti sesinin kısıklığı. Birden enerjik biri oluvermişti.

"Gereon bana hiç

vurmamıştı. Yık kez bugün vurdu. Anlasabilir bir sey aslında. Onun yerine koysanıza kendinizi! Karınız aniden oturduğu yerden fırlayıp yabancı bir adamı bıçaklasa, ne yapardınız? Siz de, karınızın elinden bıçağı almaya denerdiniz tabii ki. Vermeyince de vurmaya baslardınız. Bu çok normal."

Rudolf Grovian, demligin dibini parmak uçlarıyla temizleyip, pırl pırl yaptı. Sonra filtrenin altına yerleştirip düğmeye yeniden bastı. Bir yandan da konuşuyordu: "Kendimi kocanızın yerine koyamam, Bayan Bender. Benim karım asla böyle bir delilik yapmazdı çünkü."

Cora'nın tepkisi, Grovian'ın beklediginden çok daha sert oldu. Bir ayagıyla yere vurarak, "Ben deli degilim," diye bagırdı var »î gücüyle.

Yık basta da olmustu bu tip çıkışları. Tekrarlaması, Grovian'ın kafasında bu yönde ilerlemesi gerektiği düşüncesini uyandırmıştı. "Ama insanlar öyle oldugunuzu zannedecekler, Bayan Bender. Eger davranışınız için bir açıklama yapmazsanız tabii ki. Normal bir insan, sadece müzige sinirlendi diye yabancının birini öldürmez. Az önce kocanızla konustum. Uzun uzun..."

Çora bir seyler kekeleyerek Grovian'ın sözünü kesti. Grovian ne dedigini anlamamıştı. Sert bir dille, "Kocamı rahat bırakın!" dedi. "Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok." Biraz daha sakın bir ses tonuyla devam etti, "Gereon iyi bir adamdır. Çalışkan ve dürüştür. Yçki içmez. Vahsi biri degildir o."

Basını önüne egdi. Ses tonu sertligini kaybetmişti iyice. "O, bir kadını, istemediği bir seyi yapmaya asla zorlamaz. Beni de hiçbir zaman zorlamadı. Dün, sordu hatta, arzu edip etmedigimi. Hayır diyebilirdim, ama ben..."

Rudolf Grovian'a biraz sıradan gelmişti bu söyledikleri. Ama dogru dürüst de anlamamıştı aslında. Vahsi bir hayvan gibi, savunmasız bir adamın üzerine atlamıştı Cora-Bender. Yntikam alır gibi minik meyve bıçağıyla saldırmıştı.

Üstelik tavırlarında ne bir pismanlık belirtisi vardı, ne de kur-

banına karşı en ufak bir acıma hissi. Ama orada o iskemlede oturmuş, titreyen dudaklarıyla kocasının özelliklerini anlatırken, kendisi kurbandı sanki.

Sonra gülümsedi tekrar, kendisinden emin ve magrur bir tavırla, her zaman yaptığı gibi, "Beni dinleyin," diye başladı. Bu haliyle Grovian'ı yeniden sinirlendirdiginin farkında degildi. "Sizinle kocam hakkında konuşmak istemiyorum. Yfadesini verdiyse yeterli. Sanırım vermiş. Aynı ifadeyi bir de

mahkemede tekrarlamak zorunda. Daha ne olsun? Geri kalanını burada aramızda çözebiliriz. Dışarıdaki insanların olaya karıştırılmasını anlamıyorum."

Grovian, "Dışarıdan bir sürü insan karıştırılacak bu olaya, Bayan Bender," dedi, sesi istediğinden daha da sert çıkmıştı. "Su anda size olayların ne merkezde olduğunu söylüyorum sadece. Siz de neden birdenbire kontrolünüzü kaybettiğinizi açıklamak istemiyorsunuz veya açıklayamıyorsunuz, her neyse..."

Çora tam ağzını açmıştı ki, telasla devam etti Grovian "Tekrar sözümü kesmeyin. Sadece kontrolünüzü kaybetmekten söz ettim ben. Deli olduğunuzu iddia etmedim. Simdiye dek hiç kimse böyle bir şey ileri sürmedi zaten. Ama siz, akıl almayacak bir şey yapmışsınız. Bizim görevimiz de bunu neden yaptığınızı bulup ortaya çıkarmak. Sizin hosunuza gidip gitmediğine bakmadan, kanun bununla yükümlü kılıyor bizleri. Birçok insanla konuşmak zorundayız. Yakın çevrenizde olan herkesle. Kayınvalideniz, kayınpederiniz, anneniz, babanız. Hepsine soracağız..."

Devamını getirmedi. Çora oturduğu iskemleden fırlayıp ayağa kalkmaya hazırlanıyordu, iskemleyi, iki eliyle iki tarafından sımsıkı kavramıştı, sanki ancak bu şekilde tutunabiliyordu. Annesi, babası! Kafasının içinde çınılıyordu bu iki sözcük!

Bir kedi gibi, "Sizi uyarıyorum!" diye tısladı. "Babamı rahat bırakın. Bence kayınvalide ve kayınpederimle konuşun. Duymak istediklerinizi, onlar anlatır size. Sadece avuç açabilen biri olduğumu, terbiyesiz olduğumu. Fingirdek, evet kayınvalidem basın- dan beri hep söyledi, fingirdek ve hafifmesrep biriymisim. Böyle adilesebiliyor iste. Sürekli azarlardı beni, sürekli."

Rudolf Grovian, Cora'nın annesiyle babası için, öldüler, dedigini biliyordu. O kadar çok konuşulacak şey vardı ki, ayrıntılar kaynayıp gitmişti arada. Werner Hoss'un isaret ettiğini fark etti o an. Kesmesini ima ediyordu Hoss, öyle gelmişti Grovian'a. O an, o konuşmayı kesmeyi düşünemezdi. Kadın yeni yeni çözülmeye başlamışken, kim bitirmeye yanasırdı ki? Ve Grovian devam etti. Buzul erimisti, akan sular kulaklarında çağlıyordu sanki. Hassas bir noktaya dokunduğunu hemen fark etmişti Grovian. Anne, baba, özellikle baba! Çora konuşmaya devam ettikçe, pek çok şey çıkıyordu ortaya. Hoss, bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. "Anne, baba ölü" diye okudu Grovian, uzun düşünmeye zaman kalmamıştı. Cora'nın sesi iki cümleden sonra canlılığını kaybetmişti. Pis suların içinde yüzen kâğıttan bir gemi gibi bir yukarı bir aşağı sallanıp duruyordu.

"Çocuğu kaybetmedim. Erken doğumdu. Doktorlar, bunun her kadının basına gelebileceğini söylediler. Tek bir adamla ya da yüz tane adamla yatmış olmanın hiçbir ilgisi yok bununla. Zaten çocuklğumdan beri, erkeklerin oralarının çürüyüp düşmesini beklemişimdir hep."

Sag eliyle sol elinin parmaklarını kavramış, ovuşturuyordu, parçalamak ister gibi bir hali vardı. Rudolf Grovian, büyülenmiş gibiydi, zaferle karışık tuhaf bir duyguyla gözlüyordu Cora'yı. Çora ise bakışlarını yere çevirmiş, alçak sesle devam ediyordu, "Ama Gereon'la güzeldi. O beni hiç zorlamadı. Bana karşı her zaman iyiydi. Onunla evlenmemeliydim, çünkü... çünkü... Bu rüyayı görüyordum sürekli. Gerçi son zamanlarda görmez oldum. Ve ben... Ben sadece..."

Devamını getirmeden önce, basını kaldırıp Grovian'ın, yüzüne baktı. Sesinde panik vardı, "Ben sadece genç ve düzgün bir adamla birlikte normal bir yasantı istedim. Herkes gibi olmak istedim. Anlıyor musunuz?"

Grovian, evet anlamında basını salladı. Kim anlamazdı ki? Hangi baba kızının böyle bir hedefi olsun istemezdi ki? Doğru, dürüst bir adamla mutlu olma hedefi! Rudolf Grovian için perspektiflerin yer değiştirdiği bir andı o an. Hiçbir şeyin farkında değildi oysa, kendini her şeye uzak kalmış, bir polis memuru gibi görüyordu, suçlunun mutsuzluğuyla yüzleşip ona acıyan bir polis memuru. Acımak yasak değildi, acırken, hedefi gözden kaçırmamak şartıyla tabii ki. Bir saniye olsun kaçırmıyordu o da. Görevinin amacı, cinayeti aydınlatmak, nedenini açığa çıkarmak, en karanlık köseleri araştırıp, delil aramaktı. Ve bu karanlık köse, bir binada olmus, bir ormanda, ya da bir insanın ruhunda olmus, hiç önemli değildi.

Rudolf Grovian, yetkili uzmanlara ait bir olayı üstlenecek kadar hırslı değildi. Zekâsını bosa kullanan ve bastan çıkarılmaya yatkın bir adam da değildi. Yık tahminlerinin doğru olduğunu ispatlamaya çalışmıyordu. O sadece, kendisine meydan okunmuş bir insandı, ilk tehlike sinyallerini ve kadının ciddi bir travmanın etkisi altında olabileceğini göz ardı etmişti. Su anda yapması gereken tek şey haklı olduğunu ispatlamaktı.

Cora Bender gözlerini kapattı, dili dolasıyordu konuşurken, "Başlangıçta da öyleydi. Her şey çok normaldi. Gereon bana yaklaştığında, hosuma giderdi. Onunla yatarken zevk alırdım. Ama sonra... yine başladı. Onun suçu değildi. Sadece iyi niyetli biriydi o. Baskaları hoslanabilir, hatta özellikle isteyebilirler böyle bir şeyi. Gereon, benimle yaptığında nelere sebep olacağını tahmin edemezdi tabii ki. Olana kadar, ben kendim de bilmiyordum. Aslında onunla bu konuyu konuşmam gerekirdi. Ama ona ne söyleyebilirdim ki? Lezbiyen olmadığımı mı? Degildim, yani sanırım degildim. Bilmiyordum, ama... Demek istediğim, diliyle yapanların sadece kadınlar olmadığımı biliyorum. Erkekler de yapıyorlar

bunu ve hepsinin de hosuna gidiyor. Sadece ben hoslanmıyorum. Sonra... Gereon bundan bir türlü vazgeçmedi. En iyisinin yüzmeye gitmek olduğunu düşündüm ben de. Kazaymış gibi görünürdü. Gereon da çok fazla eleştirmezdi arkamdan o zaman.

"Bu tip olaylarda en kötü şey, ölenin arkasından onu kınamak, eleştirerek konuşmaktır.

"Çünkü, 'Engelleyebilirdim!' düşüncesi insanın aklından çıkmaz bir türlü. Çocuk beni oyalamasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Kadın o kaseti ileri doğru sardığında, ben çoktan gitmiş olacaktım."

Çora birden göğsünü yumruklamaya başladı, gözleri hâlâ kapalıydı, sesinin tonu ise tizlesmeye başlamıştı. "O benim sarkım-dı! Benim sarkımdı! Dinledim zaman, dayanamıyorum. Adam da dinlemek istemiyordu. Söyledi, bana bu kötülüğü yapma, dedi kadına. Duydugum zaman, o boslugun içine düşeceğimi biliyordu. Biliyor olmalıydı, yüzüme baktı ve affetti beni. Gözlerinden okuyabiliyordum. Baba, affet onu! O ne yaptığını bilmiyor."

Hıçkırıyordu. "Tanrım! Baba, affet beni! Hepinizi sevdim ben. Seni' annemi ve... evet, onu...

Magdalena'ya da ...

"Öldürmek istemiyordum. Ben sadece yaşamak istiyordum, normal bir şekilde yaşamak."

Gözlerini açtı yeniden, isaret parmağını sallayarak, "Suna dikkatinizi çekerim," dedi. "Tek basıma benim suçumdu. Gereon'un bu işle hiçbir ilgisi yok. Babamın da yok. Babamı da rahat bırakın. O yaşlı bir adam. Yeterince mutsuzluk yasadı zaten. Bunu söylerseniz, öldürürsünüz onu."

||

||

DÖRT

Babam, bütün o yıllar boyunca kendi çapında çok çaba harcadı. Onu en az yüz kez hayal kırıklığına uğratarak, bin kez de beni hiçe sayması için sebep oluştursam bile, beni sevmekten vazgeçmedi hiç. Ve hiçbir babanın yapmayacağı bir şey yaptı benim için.

Aç karnına yataga girdiğim, onun da söylenerek odaya geldiği doğum günümde yaptığını kastetmiyorum. Aslında o gün de bir şey yapmamıştı benim için. Uyumadığımı fark ettiğinde, yatağımın kenarına oturmuş ve saçlarını oksayarak, "Üzgünüm," demisti.

Ona kızgındım. O aptal çikolatayı vermeseydi, bir tabak çorba içebilirdim belki. "Bırak beni," diyerek ona arkamı döndüm yattığım yerde.

Ama o beni bırakmadı. Kollarına alıp sallamaya başladı, bebek salları gibi. Bir yandan da, "Zavallı kızım," diye fısıldıyordu.

Zavallı bir kız olmak istemiyordum. Doğur gününü de istemiyordum. Tek istediğim sadece huzurdu, "Bırak beni," dedim yeniden.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı, "ikinizden birinin acı çekmesi yeterli. Öteki için hiçbir şey yapamıyorum, o doktorların işi. Ama sen benim isimsin. Yarım saat daha dayanırsan, annen uyur, ben de sana yiyecek bir şeyler getiririm. Kurt gibi acıkmış olmalısın."

Beni kollarında tutarak, yatağımın kenarında bir saatten fazla oturdu. Ancak bu kez eskilerden bahsetmedi. Annem alt kattaydı, biten gün için son bir kez dua ediyordu. Ayak seslerini merdivende duyana kadar geçen süre, bana öyle uzun gelmişti ki. Sonra tuvalete gitti, hemen ardından da yandaki kapı hızla kapandı., Babam aşağıya inmeden önce birkaç dakika bekledi.

Sonra bir tabak çorbayla geri geldi. Çorba ılıktı, ama olsun. Çorbayı bitirdiğimde, tabağı elimden alıp yere koydu. Pantolonunun-cebinden bir şey çıkarıp bana doğru uzattı. Çikolatanın geri kalanıydı bu. Almak istemedim önce, gerçekten. Ama babam, bir parçasını koparıp çabucak ağzıma soktu. "Al haydi," dedi, "hiç düşünme, yiyebilirsin. Eger ben söylüyorsam, yiyebilirsin. Günah değil. Hiçbir zaman istemen için ayartmadım seni. Ayrıca annenin farkına varacağını düşünüp korkmana gerek yok. Çikolatanın dışarıda çöpte olduğunu zannediyor." Yapabileceğim bir şey yoktu.

Ertesi günü Magdalena daha da kötüleşti. Bir sonraki gün ise durumu berbatı. Babam onu kliniğe götürmek için ısrar ediyor, annem ise istemiyordu. Ama bu kez babam sözünü dinletmeyi başarmıştı. Sabah erkenden yola çıktılar.

O günü unutmama imkân yok. Annem, öğleden sonra tek başına, bir taksiyle geri geldi. Babam, doktorlarla rahat konuşabilmek için, Eppendorf'da Magdalena ile kalmıştı. Ben yanda Grit Adigar'daydım. Evde kapıyı açacak kimse olmayacağı için, sabahleyin babam, okul dönüşü Grit'e gitmemi söylemişti. Güzel

89

bir öğle yemeği yemistim. Sonra da ev ödevimi düzenli yaptığım için, Grit bana birkaç tane sekerleme vermişti.

Aslında önce, sekerlemeleri Magdalena eve geldikten sonra yemeği düşünmüştüm, ama sonra aklıma birden çikolata geldi. Annem beni almaya geldiğinde, sonuncusu ağzımdaydı, hâlâ emiyordum. Ağzımda bir şey olduğunu gördü tabii ki, ama bu kez tükürmemi istemedi.

Annem o gün her zamankinden farklıydı. Tas gibiydi sanki, sesi de üzerinde hiçbir şey yetismeyen beyaz kumu andırıyordu. Doktorlar, Magdalena'nın öleceğini söylemişlerdi. Simdi ölüyordu iste. Sık sık ölümle alay etmişti yeterince, ama şimdi kesin olarak günü gelmişti. "Artık tedaviye gerek yok," demislerdi doktorlar, "bu sadece eziyet olur ona."

Bütün hastalıklarına bir tane daha eklenmişti. Eve getirdiğim nezleyle bir ilgisi yoktu. Hastalığın adı lösemi idi. Kanser olduğunu söylüyordu annem. Ben de üzülerek, Magdalena'nın karnında, kısıkaçları olan bir hayvan olduğunu ve onu içerden paramparça edeceğini düşünüyordum.

Annem, mahzenden bir tane kendisi, bir tane de Magdalena için iki bavul çıkardı. Ben de onunla birlikte dolanıp duruyordum. Yatak odasında, yatağın yanındaydım, annem Magdalena'nın bavuluna çamasır yerleştiriyor ve bir taraftan da, "Yataga çok iyi bak," ' diyordu. "Su anda nasıl ise, öyle kalacak ve sen hayatın boyunca, kardeşini bu yatağın içinde göreceksin. Son günlerinde kendine soracaksın: Buna değer miydin? Geçici bir zevk için nasıl oldu da ölüme bıraktım kız kardeşimi? Üstelik böylesine korkunç bir ölüme."

Ona inanmıştım. Gerçekten de inanmıştım. Deli gibi de korkmüstüm. O ana kadar Magdalena olmayınca neler olabileceğini düşünmemistim hiç. Ama artık düşünüyordum. Annemin istediği gibi, yataga bakıyordum. Bos yatağı ömrüm boyunca görebileyim diye, beni yatak odasına kapatmak isteyeceği geçiyordu aklımdan.

Annem, bir taksiyle Eppendorf'a geri döndü. Evde yalnız kalmıştım, ama beni yatak odasına kapatmamıştı. Aksam babam eve geldiğinde, oturma odasındaydım. Mumları yakmış, bütün bir öğleden sonra tahta sıraya diz çöküp, Hz. Ysa'ya söz vermistim, bir daha hiçbir şekilde, hiçbir şey istemeyecektim. Beni öldürüp, kız kardeşimi rahat bırakması için yalvarıp yakarmıştım. Eger ölmezsem, diye düşünmüştüm, anneme ne büyük bir fedakârlıkta bula-nabileceğimi göstermek zorundaydım o zaman. Ellerimi yakmak istiyordum, aynen beyaz yakalı mavi elbisem gibi. Ellerim yanar-sa, sekerleme, çikolata gibi şeyleri elleyemezdim bir daha. Ama ellerimi atese tuttuğumda, canım gittikçe daha fazla yanmaya başladığı için geri çektim, dayanamamıştım. Sadece birkaç kabarcık olumustu.

Babam gördüğünde dehsete kapıldı. Annemin ne söylediğini bilmek istiyordu ısrarla. Anlattım. Önce çok kızdı, korkunç bir şekilde küfretmeye başladı. Aptal inek! Hasta kadın! Ve buna benzer şeyler iste. Sonra, klinige telefon etmek için Grit Adigarlar'a gitti. Doktorlara fikrini degistirdiğini söyleyecekti. Magdalena'yı tedavi etmelerini isteyecekti. Eger kabul etmezlerse, onları ihbar edip, Magdalena'yı baska bir klinige götürecekti.

Geri döndüğünde, ağzını bıçak açmıyordu. Ykimiz için yemek yaptı. Bir kavanozun içinde bezelye çorbası pisirdi, baska bir şey yoktu çünkü evde. Sonra ocagın üzerinde bir küçük tencere daha koyup, süt döktü içine. Süt her zaman bulunurdu. Magdalena için. Ben sevmezdim. Sütten vazgeçmek çok kolaydı benim için, ama her seferinde çok büyük bir fedakârlıkta bulunuyormuşum havası verirdim. Çocuklugumda böyle yanlış, böyle yalancı, böylesine çarpık biriydim.

Babam, pantolonunun cebinden küçük bir kesekagıdı çıkardı, "Bakalım becerebilecek miyim," dedi, gülümseyerek. Puding tozu ydu. Grit'ten rica etmişti, "Ne isterse yiyebileceğini anlamasına yardım etmeliyim," demisti, "ve hemen şimdi yapmalıyım. Ama Magdalena ile ne yapacağım? En iyisi, onu huzur içinde ölüme

terk etmek. Bu tedavi onun için iskence. Doktorlar ayrıntılı bir şekilde açıkladılar, artık hayatta kalabilmesinin zor olduğunu. Bu durumu atlatamayacağını söylediler. Ne yapabilirim ki? Sonradan, benim tesvikimle ölüm ıstırapı çektiği düşüncesiyle yaşamak zorunda kalacağım hep. Ama bunu Çora için yapmaya mecburum."

Bütün bunları Grit anlatmıştı bana, ama çok sonraları. Babamın beni sevdiğini biliyordum. Ben de onu seviyordum. Hem de çok seviyordum.

Uzun süre yalnız kaldık, altı ay kadar. Çok güzel günlerdi, o zamana dek yasadığım en güzel günlerdi. Babam, sabahları ise gitmeden önce, kakao, haslanmış yumurta ve sucuklu ekmeğin oluşan bir kahvaltı hazırlıyordu bana. Yanıma da teneffüste yemem için kocaman bir elma ya da muz veriyordu.. Öğlen eve geldiğimde, Grit'e gidiyor, öğleden sonramı Kers-tin ve Melanie ile oynayarak geçiriyordum. Onlara gittigimde hep çok içten davranıyorlardı bana. Hatta bazen, ara verdigimize üzüldüklerini bile söylüyorlardı.

En güzeli, aksam üzeri babamın eve geldiği zamanlardı. Bazen camları siler, perdeleri yıkardı. Ben de toz alır, mutfagi temizlerdim. Her taraf pırıl pırıl olurdu. Temizlik bitince de, babam yemek pisirirdi bizim için. Her gün et veya sosis olurdu mutlaka, ardından da tatlı. Yemek bittikten sonra da mutfakta otururduk. Babam bana, biz puding yedigimiz için Magdalena'nın kötöles-meyeceğini, ama iyiye de gitmeyeceğini anlatırdı. Ayrıca, benim normal bir çocuk olabilmeme fırsat tanınması için annemle de konusacağına söz verirdi.

"Yeter artık," dedi bir keresinde, "Çok kesin olarak duruma el koymaya karar verdim. Allah vere de, basarsam."

Yataga girmeden önce oturma odasına gidiyorduk hep. Babam mumları yakıyordu. Karanlıkta diz çöküp Magdalena için dua ediyorduk. Annemin istediği de buydu, ama o istemese de, biz gönüllü olarak dua ederdik herhalde.

Birkaç kez babam, pazar günü klinige gitti. Beni sokmuyordu içeriye. Magdalena'nın yanına yaklaşıp yasaktı, zararsız da olsa, bir hastalık taşıyıp buluşturabilirdim. Benim yüzümden uygulanan tedavinin sonucu başarılıydı. Ama Magdalena öyle zayıf düsmüştü ki, en ufak bir nezle bile ölümüne sebep olabilirdi.

Babam onu ziyaret ederken, ben beklerdim. Bana kakaıyla taze kek alırdı. Mutluydum, hem de çok mutluydum. Hele, babam klinikten döndüğünde, 'Üstesinden gelecekmis gibi görünüyor,' dediğinde! 'Sadece gözden ibaret kalmıs, ama doktorlar, müthis bir yasama isteği olduğunu söylüyorlar. Sanki, kanı damarlarına pompalayan sey bu yasama isteği. Anlasılır gibi değil! Böylesine küçük, güçsüz bir insancık! Basını kaldıracak gücü bile yok aslında, ama yasama öylesine bağlı ki..."

Aralık ayında eve dönmüşlerdi artık. Magdalena'nın basında hiç saç kalmamıştı. Öylesine güçsüzdü ki, kendiliğinden tualete çıkacak hılı bile yoktu. Sıkıntı çekmesin diye, annem ona her gün lavman yapıyordu. Magdalena bu lavman seanslarından hiç hoşlanmıyordu. Annemin elinde kovayla hortumu gördüğü an aklamaya baslıyordu. Aqlaması hiç iyi değildi, onu çok yoruyordu.

Magdalena aqlamaya baslayınca annemin sinirleri de alt üst oluyordu. Beni hemen, oturma odasına kovalıyordu. Ödevlerimi yapmak için bile çıkamıyordum dışarı. Ertesi gün de öğretmenimle sorun yaşıyordum. Eskiden birçok seyme çok kolay göz yuman öğretmenim, artık sürekli olarak tembel ve uyusuk olduğumu söylüyordu. Düzensizliğim için durmadan hasta kız kardesimi mazeret olarak gösteremeyeceğimi söylüyordu. Bu yüzden birkaç kez sınıf defterine adıımı yazmıstı.

Grit Adigar, ev ödevlerimi, annemin beni yatagıma yolladığı aksamı yapmamı tavsiye etmistı. Odada masa olmadığı için, defterimi, kitaplarımı yere koyup yapmıstan ben de. Ama bu kez de öğretmenim, yazım kargacık burgacık olduğu için sinirlenmistı.

Peygamberimize, kız kardesimi bağışladığı için mütesekkir-

dim, tabii ki. Ama Magdalena'nın bu kadar uzun hayatta kalabileceğini de düşünmemistim. Bazen, annem beni hayatımın sonuna kadar yatak odasına kapatsa, çok daha iyi olur, diye düşünüyordum. O zaman basım bu kadar çok derde girmezdi herhalde. Her dört haftada bir, Magdalena'nın tamamlayıcı tedavi için klinige gitmesi gerekiyordu. Annemle birlikte gidiyorlar ve her gittiklerinde iki veya üç gün kalıyorlardı. Ben de her seferinde, bir daha eve dönmemelerini diliyordum içimden. Keske doktorlar Magdalena'nın sürekli olarak Eppendorf'da kalması gerektiğini, sadece orada yasayabileceğini söyleselerdi de annem de onunla kalsaydı. Magdalena'yı yalnız bırakmazdı nasıl olsa. Ben de babamla kalırdım o zaman. Aynen birlikte geçirdiğimiz altı ayda olduğu gibi. Çok fazla bir sey istemiyordum aslında, sadece, keske böyle üzgün olmasıydı, diyordum

Uyanamadığı, korkulu bir rüyaya benziyordu, ancak bu kez çok daha farklıydı. Hiçbir sey gizli kalmamıştı bir kere. Her sey ellerinden süzülmüş, kafasının içinden kaymıs ve de yayıldıkça yayılmıştı. Kendi anlattıklarını duyuyordu, dogum gününü, çikolatayı, gündüz gördüğü rüyaları. Sadece babam ve ben! Bir bulutun ardındaymıs gibi, kendi parmaklarının titredigini, sefin dikkatli ve saskın suratını görüyordu. Sef basını sallıyordu arada bir.

Çora konusmasının bitiremiyordu bir türlü. Bitirmemeliydi de zaten. Babasını rahat bırakması için - Gereon'u da- ikna etmeliydi bu adamı. Gereon, hesap vermek zorunda olmadığı bir mesele yüzünden rahatsız edilmeyi hak etmiyordu kesinlikle. Babasının ise bu olaydan haberdar olması, mahvolması demekti.

Sefe babasını anlattı biraz. Çok fazla değil, sadece eskiden ne kadar yufka yürekli, sıcakkanlı ve de özenli bir adam olduğundan bahsetti. Çok yönlü, enteresan bir adamdı, ayaklı bir tarih ve coğrafya kitabıydı aynı zamanda. Annesi hakkında da konustu, evdeki kilise masasının üzerindeki güllerden, haçtan, tahtadan yapılmıs Ysa figüründen ve dualardan söz etti. Sadece sebebi söylemedi: Magdalena'yı.

Bütün vücudu bir sinir krizine yakalanmıs gibi titriyordu. Kafası -beyni de- bir makine tarafından idare ediliyormuşçasına ileri geri hareket ediyordu. Ama hâlâ kontrollü sayılırdı. Magdale-na'ya hiçbir sey ve hiç kimse yaklaştırılmamalıydı, hele erkekler hiç. En ufak bir heyecan, en ufak bir yorgunluk, Magdalena için ölüm demekti.

Tezat içindeki duygularından söz ediyordu Çora; iyi bir insan olmanın gerekliliginden ve günahkâr bir yaşam istediginden. Çocukluk yıllarındaki çikolata ve sekerlemelerden, sonra da genç erkeklerden ve onların o büyüü çekiciliginden. Özellikle biri vardı. Yçlerinden bir tanesi, Johnny Guitar diyordu herkes ona.

Grit Adigar bir keresinde, "Yeteri kadar büyüdüğünde, benim gibi yaparsın sen de," demisti. "Kendine iyi bir adam bul, ondan bir çocuk yap ve çek git onunla, buradaki bu kesmekesi de unut gitsin."

Johnny ile ilgili düşünceleri, Cora'yı yeniden Gereon'a döndürmüştü. Gereon'la ilk karşılaştığı günü anlatmaya başladı. Geriye dönük düşündüğünde, sadece Gereon'la her sey normaldi. Çora da gitmek

istiyordu gerilere, çocukluktan kurtulup, normal yetiskin bir kadın olmak istiyordu. Ama hayatındaki o kirli bölüm vardı. Bes yıl önce mayısta başlayıp atı ay süren ve kasımda sona eren, kollarıyla alnında belirgin izler bırakan o bölüm! Onu hiç karıştırmamak gerekirdi, çünkü o zaman çok fazla pislik çıkardı ortaya.

Kayınvalidesi sık sık, "Fingirdek! Daha önce ne isler karıştırdığını kim biliyor ki?" diyordu. Ya ihtiyarın aptal sözleri! "Yere bakan yürek yakansın sen. Beni aptal yerine koyamazsın!" der dururdu.

Nasıl koyamazdı? Çekirdekten yetisip öğrenmisti bu isi. Ysterse herkesi aptal yerine koyabilirdi. Sefi bile. Gereon'la ilk karşı-

laşmasını hatırlamak isine geldi o anda. Dört yıl geçmişti üzerinden. Aralık'ta bes yıl olacaktı. Noel'den kısa bir süre önceydi.

Gereon, şehirde alışveriş yapmış, annesiyle babasına hediyeler almıştı. Sonra da, eli kolu dolu, Herzog Caddesi'ndeki Cafe'ye. gelmişti. Cora'nın çalışarak ekmegini kazandığı -dürüst yoldan!- Cafe'ye. Yık seferinde tesadüfen girmisti içeriye. Masalardan birine oturmuş ve kendisine hizmet edilmesini beklemisti. Önce siparis vermesi gerektiğini bilmiyordu. Çora ne yapması gerektiğini söyleyince fena halde utanmıştı.

"Tekrar girise mi dönmek zorundayım?" Utanç verici bir durum olmalıydı onun için. Kendini bir köy ayısı gibi hissetmiş, kıpkırmızı olmuştur Gereon. "Peki, siz bana bir seyler getiremez misiniz?"

"Ne sevdiğinizi, ne istediğinizi, bilemem ki!" "Her şeyi severim," diye sırtıtmıştı Gereon "Kremalı herhangi bir şey ve kahve!"

"Demlik mi, fincan mı?" diye sormuştu Çora. Gereon, "Fincan yeterli," demisti. Bundan bile karakterini anlamak mümkündü, hiçbir zaman büyük istekleri olmamıştı.

Çora ön tarafa gidip, bir parça kirazlı turta getirmisti. Gereon teşekkür etmiş ve "Çok nazıksınız," demisti. "Siz de bir seyler ister misiniz? Davetlim olarak?"

"Çok teşekkür ederim ama ben burada çalışıyorum." Gereon tekrar mahcup olmuş, turtadan büyük bir parça koparıp ağzına atarak çiğnemeye başlamıştı. Bir taraftan da bakışlarıyla Cora'yı takip ediyordu. Her göz göze geldiklerinde, birbirlerine gülümsüyorlardı.

Yki gün sonra Gereon yine oradaydı. Bu kez içeri girer girmez siparisini vermiş ve çok iyi tanıdığı birine rastlamış gibi gülmüştü Cora'ya. Gitmeden önce de, "Burada isiniz bitince ne yapıyor-(sunuz?" diye sormuştu. "Ne zaman paydos ediyorsunuz?" "Altı buçukta." "Birlikte bir yere gidebilir miyiz? Belki bir bira içmeye?"

"Ben bira içmem."

"O zaman baska bir şey için, fark etmez. Fazla zamanınızı almam. Sadece bir yarım saat. Sizi daha yakından tanımak isterim."

Gereon beceriksizdi, ama açtıktı ve Cora'dan hoşlandığını giz-lememisti. Hiçbir şekilde sırtasık da değildi. Çora davetini kabul etmeyince, "Yyi ya," demisti omuz silkerek, "belki baska sefere."

Tam üç kez randevu istemiş, üçünde de red cevabı almıştı. Üçüncü teklifin hemen ardından Margret'le konuşmuştu Çora. Çok hoş bir tipi olduğundan ve de budalalığından söz etmişti. Yeryüzü yuvarlak bir levhaydı Çora için, çekip giden gemilerin levhanın sonunda bosluga düstüklerine inanıyordu ve geçmise kalın bir çizgi çekmeye ihtiyacı vardı. Margret'e kimsenin tanımadığı bir yerde her seye yeniden başlamak istediğini söylemişti. Amacı binlerce insanın gibi bir yaşam sürmekti ve bu da ancak sivri görüşleri olmayan bir adamla gerçekleştirilebilirdi; kolundaki ve alnındaki yara izlerinin kötü bir enfeksiyonun sonucu olduğunu söyleyebileceği bir adamla. Aslında bu prensip olarak da doğru sayılırdı. Margret bütün bunları çok iyi anlıyordu.

Ancak bunları şimdi sefe anlatmamalıydı. Yoksa polis sefi, Margret'in kim olduğunu bilmek ister ve onu da mutlaka konuşmak istediği insanlar listesine koyardı. Eger Margret de bu ise karıştırılırsa, ortalığın iyice bulanacağı kesindi.

Margret, babasının en küçük kız kadesiydi. Annesiyle karşılaştırıldığında her zaman genç bir kadındı.

Genç, güzel ve moderndi, yasama dair devrimci görüşleri vardı. Bir insanın bütün zayıflıklarını, günahlarını ve yapabileceği tüm hataları hoşgörülle karşılayabilirdi, çok anlayışlı bir insandı.

Gereon ortaya çıktığında, Çora bir yıldır Köln'de Margret'in yanında, eski, küçük bir dairede yaşıyordu*. Yki odası, minik bir mutfak ve el havlusu kadar ufakık bir dusu vardı dairenin. Tuva-lete oturan dizini kapıya çarpıyordu. Çora geceleri kanepede yatıyordu, çünkü Margret'in baska yeri yoktu. Yatak odası ikinci bir yatak alamayacak kadar küçüktü.

Cora'nın yatak filan istediği de yoktu zaten. Çok yakınında birinin yatmasından hiç hoşlanmazdı.

Bazen, evde dayanamaz hale geldiminde Margret yanına almasaydı, ne olurdu? diye sorardı kendine. Ölürdü. Yasamayı çok seviyordu oysa.

Bunu da Margret'in yanında öğrenmişti. Cora'ya Herzog Cad-desi'ndeki Cafe'de is bulan da Margret olmuştur. Gereon ortaya çıkıp pesini bırakmadan, tekrar tekrar randevu istediğinde, "Onunla çıkabilirsiniz Çora," demisti Margret. "Genç bir kadınsın. Genç bir adama âsık olman çok normal."

"Ona âsık olup olmadığımı bilmiyorum. Yalnız eskiden çok âsık olduğum birini hatırlatıyor bana. Herkes ona Johnny derdi. Gereon biraz ona benziyor. Ama sadece dış görünüşü, saç rengi filan. Gereon, tatlı bir herif, hep düzgün ilişkileri olmuştur. Annesiyle babasından da bahsetti. Günün birinde o da bana sorular sormaya başlayacak..."

"Saçma," dedi Margret, "bırak sorsun, bir şeyler anlatırız. Çok akıllı olmadığını söylemistin. Hayat hikâyesini anlatmak zorunda değilsin ki. Hemen ailenle ilgili sorular soracağını da zannetmiyorum. Genç erkeklerin kafasında başka bir şeyler olur genellikle. Eger sorarsa, evdeki ortama dayanmadığını söylersin. Anne-; nin aklından zoru olduğunu anlat ona, ama irsi olmadığın da eklemeyi unutma. Bunların hepsi gerçek."

"Ya benimle yatmak isterse?" Kendi kendine mırıldanıyordu, Margret'e söylememisti bunu.

Yine de anlamıyordu Margret. Cora'nın yüzüne bir dert ortığı gibi, anlayış dolu bakışlarla baktı. "Yoksa yapamayacağını mı sanıyorsun?"

Tabii ki yapabiliyordu. Konu bu değildi ki. Genç ve hoş bir adamla nasıl olacağını sorardı kendine sık sık. Ama, sahtekârlık olurdu

bu herhalde. Kafasının içi karmakarışıktı. Suskunlaştığını gören Margret, o kendinden emin, tipik ses tonuyla, "Bu hiç problem değil Çora, istemiyorsan, hayır, dersin."

Durum Margret'in düşündüğü kadar basit değildi, ne yazık ki. Bir erkeği elde tutmak isteyince, her zaman hayır denemiyordu. Çora da bu adamı kaybetmek istemiyordu. Ondan hoşlanmıyordu. Bir kere dış görünüşü Johnny'ye benziyordu. Sonra onun gibi sefkattli ve yumusaktı. Arabasının içinde geçirdikleri ilk akşamlar harikaydı.

Gereon haftada iki kez akşamları Cora'yı Cafe'den alıyordu. Issız bir yere gidip birbirlerine sarılıyorlardı. Genellikle hava soğuk olduğu için, değil giysilerini çıkartmak, ceketlerini bile çıkarmıyorlardı. Gereon, Cora'yı kesinlikle zorlamıyordu. Yıkbahara kadar öpüp oksamakla yetindi. Ama sonra daha fazlasını istedi.

Çora, biraz daha uzatmak isterdi aslında. Ama reddettiği anda onu kaybedeceği korkusu, sonunda onu hayal kırıklığına uğratma korkusundan çok daha kuvvetliydi.

Hayal kırıklığına ugramamıyordu Gereon. Kandırılmış veya dolandırılmış gibi de hissetmemisti kendisini. "Bakire değilmissin," demisti sadece.

Tabii ki değildi! Ynsan yirmi bir yaşına kadar bakire kalmazdı. O yasa geldiğinde, herhalde bir veya birkaç erkekle yatmış olurdu. Ama bu sırrını da sefe anlatmak zorunda değildi.

Çora, her şeyin püf noktasını kavramıyordu artık. Margret'ten hiç söz etmeden, anlatabilirdi aslında. Ama, son cümlesinde, Gereon'un söylediği şey, kaçmıyordu ağzından, engelleyememisti.

Ve sef gözlerini dikmiş, bakıyordu. Kesinlikle daha fazlasını duymak isteyecekti, tavırları bunu açıkça ortaya koyuyordu. Adamın ölümüyle ilgili bir açıklamayı beklediği. Ystedigi açıklama-yi alamadığı sürece, Cora'ya huzur vermeyecekti. Gereon'la, hatta belki de babasıyla konuşmaya çalışacaktı.

Odada dakikalarca süren bir sessizlik oldu. Esifmanlı adam, yüzünde süpheli bir ifadeyle kayıt cihazını inceliyordu. Sef ise gözlerini dikmiş, bekliyordu. Çora bir şey anlatmak zorundaydı, herhangi bir şey. Ya sef anlatacağı gerçeğe inanmak istemezse? Simdi, kafasının içi bosalmışken, yeniden biraz dana mantıklı düşünebilirken...

Gereon' un bakirelikle ilgili düşünceleriyle Grit Adigar' in söylemiş olduğu evden çekip gitme ihtimalini düşünüyordu Çora. Bu ikisini bir hikâyeye temel oluşturmak için kullanabilirdi. Basrol için de bir isim bulmalıydı... Sef nasıl telaffuz etmişti? Ysmi Georg Frankenberg'mis. Olabilirdi, sadece bu isim Cora'ya yabancıydı. Eger bu ismi kullanırsa, konuşurken hata yapmaktan korkuyordu. Johnny diline çok yakındı. Ya bir zamanlar arzulamış olduğu şeyleri, Johnny ile ilgili anlatılanlarla karıştırırsa? Sıradan birkaç rivayet vardı ortalıkta konuşulan. Yyi bir hikâyeye için mükemmel bir temel oluşturunurdu.

"Eger ben..." diye başladı çekinerek, "sizlere onu neden öldürdüğümü açıklarsam, ailemi rahat bırakacağınıza söz verir misiniz bana?"

Hiçbir şey için söz vermedi sef, "Açıklayabilir misiniz ki, Bayan Bender?" diye sordu sadece.

Çora basına salladı. Elleri titremeye başlamıyordu yeniden, kontrol edemiyorlardı Birini öbürünün üzerine koyup, kucagina bastırdı sıkıca. "Tabii ki yapabilirim. Sadece mecbur kalmayacağımı umut etmistim.

Kocamın öğrenmesini istemiyordum. O anlayamaz kesinlikle. Anne ile baba da anlayamazlar. Zaten onlar öğrenirlerse, benim gibi birini kabul ettiği için, kocamın hayatını cehenneme çevirirler."

O ana kadar bası önünde konuşmıyordu. Birden basım kaldırıp sabit bir şekilde sefin gözlerinin içine baktı ve birkaç derin nefes aldı.

,! "Adamı tanımadığım konusunda düpedüz yalan söyledim," dedi, "gerçek ismini bilmiyordum. Ama onu..." u

. "Bes yıl önceydi. Yık kez, Buchholz'da mayıs ayında ortaya çıkmıyordu. Gerçek isminin ne olduğunu kimse bilmiyordu. Johnny Gitar diye tanıtmıyordu kendini.

Erkekler konusunda hiç tecrübem yoktu. Çok seyrek dışarı çıkabiliyordum. Kendime ait birkaç saatim olsun istedim, yalan söylemek zorundaydım. Çogu zaman anneme, açık havada, Tanrının gözlerinin önünde, daha iyi konsantre olabildiğimi söylüyordum. Böyle sözlerden etkileniyordu. Bir cumartesi aksamı evden çıkmama izin verdi. Buchholz'da, gençler için çok fazla seçenek yoktu. Etrafta dogal güzellikler çoktu, bisiklet yolları, dinlenmek isteyenler için kafe ve oteller vardı, ama diskotek yoktu. Bazıları Hamburg'a giderlerdi. Ben hiç gitmemistim. Gerçi istesem babam arabasını verirdi kesinlikle. Ehliyet almama da izin vermisti. Ykimiz müttefik gibiydik, babam ve ben. Sadece sansımı gereğinden fazla zorlamak istemiyordum.

Sehre giderdim hep. Birkaç dondurmacı ve de cumartesieleri dans edilebilen bir lokal vardı. Kız veya erkek, hiç arkadaşım yoktu. Benim yaşımdaki kızların çoğunun, bas basa kalmak istedikleri bir erkek arkadaşları vardı. Erkeklerle gelince... Birkaç genç erkek tanıyordum tabii ki, ama hiçbir ciddi degildi. Onlarla dans etmistim, kola ismarlamalarına izin vermistim, bunun dışında baska bir sey olmamisti. Tutucuydum. Beni hemen elde edemeyeceklerini fark ettikleri anda, erkeklerin ilgisi bitiveriyordu. Benim için de hiçbirinin hiçbir zaman bir anlamı olmamisti. Ta ki mart ayındaki o aksam Johnny gelene kadar... Sanırım, onu gördüğüm anda âsık olmustum. Yalnız degildi. Yanında bir erkek daha vardı, kısa boylu, sisman biri. Bizim oralardan degildiler, konusmalarını duyduğumda anlamistim hemen. Sürekli etrafları-

na bakmıyorlardı. Bir masaya geçip oturdular. Birkaç dakika sonra Johnny yerinden kalkıp, kızlardan birinin yanına gitti. Birkaç tur dans ettiler. Sonra da geç vakit, birlikte çıktılar lokalden, kısa boylu sisman adam da yanlarındaydı.

Bir sonraki cumartesi yine geldiler, kız da oradaydı. Yki kız arkadaşıyla bir kösede oturuyordu. Johnny'yi ve arkadaşını görünce, bas basa verip fısıldasmaya başladılar. Ama kız gitmedi yanlarına. Johnny ile yanındaki sismanın da o tarafa baktıkları yoktu. Johnny'nin kızla hiç ilgilenmediğini fark etmistim. Çok geçmeden Johnny baska bir kızla dans ediyordu. Kısa bir süre sonra da birlikte yok oldular. Sisko da arkalarından gitmişti. Bir sonraki cumartesi aynı sey oldu, Johnny ile kız birbirlerine hiç tanıımıyormus gibi davrandılar.

Birkaç hafta böyle geçti. Davranışları, kızlarla olanlar kuskulandırmalıydı beni belki de. Ama hiçbir şeyi düşündüğüm yoktu. Gerçekten de çok saftım o zamanlar. Ve de deli gibi âsık! Onunla bir kez olsun konuşmak için neler vermezdim.

Cumartesieleri evden çıkmayı bekleyemez olmustum. Annemi hiç o dönemdeki kadar pervasızca kandırmamistim. Her sey Johnny'nin etrafında dönüyordu. Onun karşısında hiç sansım olmadığımı biliyordum. Sadece yanında olmağı istedigim, biraz da kim olduğunu sorusturuyordum çaktırmadan. Ama kimsenin tam olarak bir sey bildiğı yoktu. Kızlardan birkaçı müzikle uğraştığını söylemişlerdi. Onunla birlikte olan kızlar ise, bir sey soracak olsam, sırtıyorlardı sadece. Bunun anlamı, "Hos bir aksamdı. Ama senin için dogru insan degil!"

, gibiydi çogu zaman.

Ve dogum günümünden tam bir hafta sonra, 16 Mayıs günü, kısa

' boylu sisman arkadaşı konuşmak istedi benimle. O aksam çok kalabalık degildi ortalık. Yanıma gelmeden önce, uzun bir süre masada oturmuşlardı. Dans etmeyi kabul ettim, danstan sonra belki masasına davet eder diye düşünmüstüm. Ne büyük hata! Gittikçe daha da sırtasık davranmaya başlamisti. Vücudumdan uzak tuta-

bilmek için epey çaba harcıyordum. Bu gururuna dokundu, küfür etmeye başladı.

Çok üzölmüstüm, moralim bozulmustu, hemen oradan çıktım. Dışarıya çıkıp park yerine vardığımda, Johnny arkamdan sesleniyordu. Arkadaşı adına özür diliyor, ettigi küfürlere aldırmanamı söylüyordu. Ayrıca arkadaşının kavgacı biri olduğunu, kızlardan yana da hiç sansı olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Bir süre dışarıda kalıp sohbet ettik. Ynanamıyordum bir türlü. Onunla birlikte içeri girip girmek istemediğimi sordu. 'Eve gitmek için daha çok erken,' diyordu. Bir taraftan da arkadaşının beni bir daha rahatsız etmesine izin vermeyeceğini söylüyordu ısrarla.

Johnny ile böyle başlamisti her sey. Bir mucize gibiydi sanki. Buchholz'a sadece bir gecelik kızlar tavlama için geliyormus süphesi uyandırmisti bende çoktandır. Ama bana öyle davranmıyordu. Lokalden içine girdiğimizde sisko çekip gitti. Yaklaşık yarım saat kadar masada bas basa oturup sohbet ettik. Sonra, Johnny dans etmek isteyip istemediğimi sordu.

Daha baska bir sey olmadı o aksam. Sisko, ortalıkta görünmedi bir daha. Gitme vaktim geldiğinde, Johnny dışarı çıkardı beni ve evime bırakmak istedi. Ama bu mümkün degildi ne yazık ki. Annem görürse, kıyamet kopardı. Park yerinde vedalastık. Sadece elimi uzatıp, "Seni tekrar görebilecek miyim?" diye sordum.

"Tabii," dedi gülümseyerek, "en iyisi tek basıma gelmek olacak sanırım. Yyi, cumartesiye görüşürüz." Dedigi gibi, tek basına geldi tabii ki. Son derece dikkatli ve çekingendi. Tam üç hafta sonra öptü beni ilk kez. Sevgi ve sefkat doluydu. Ne söylersem söyleyeyim, anlayışla karşılıyordu. Annemi anlattığımda bile, gülmedi. "Herkes dogru bildigine inanır," dedi.

Adının ne olduğunu sordum tabii ki. Horsti olduğunu söyledi. Çok aptalca gelmişti bana, Johnny olarak kalması daha iyiydi. Kolay elde ettiği kızlara tahammül edemediğini söylüyordu, sadece eğlenmek içindi onlar. Sonra benim gibi bir kıza hiç rastla-

W.
madığını ve beni sevdiğini söyledi. Her şey öylesine mükemmeldi ki... Sadece birazcık kıskançtı. Birkaç hafta sonu, Buchholz'da birinin çıkıp benimle olan ilişkisine engel olmasından korkuyordu. Hakkında çok şey bilmiyordum. Kendisi de arada sırada söyledikleri dışında, pek bir şey anlatmıyordu. Yki arkadaşıyla birlikte orkestra kurduklarını, bir mahzende prova yaptıklarını biliyordum sadece. Sisko da gruba dahildi. Johnny, arkadaşının Keyboard'ta bir as olduğunu söylüyordu. Kendisi bateri çalışıyordu, üçüncüsü ise bas gitar.

Agustos ayında, yaptığı müziği onunla birlikte dinlemek isteyip istemediğini sordu bana. Ystiyordum. Ama, o siskıyla aynı mahzende oturmaya hiç niyetim yoktu, beni rahatsız etmek istediği anda kaçma şansım olamazdı çünkü. Johnny alaycı bir tavırla gülüyordu, "Ben yanıdayım," diyordu, "yan gözle bile baka-maz sana."

Ertesi hafta, arkadaşını yanında getirmiş yine. Sisko bu kez çok terbiyeli davrandı, ben de onlarla gitmeye razı oldum. Harika bir aksamdı. Yeni bir şarkı üzerine çalışıyorlardı, "Song of Tiger" & adı.

Johnny, benim şarkım olduğunu, bunu benim için yaptığını söylüyordu.

Bir saat kadar çalıp sonra bıraktılar. Diğer ikisi çıkıp gittiler. Johnny içecek bir şeyler getirmisti. Müzik setini açtı. Kendi kaydettiği birkaç ses bandı vardı, onları dinletmek istiyordu bana. Sonra dans ettik, birkaç kadeh daha bir şeyler içip, kanepeye bıraktık kendimizi. Yste o zaman olan oldu.

Beni zorladığını söyleyemem. Çok güzeldi. Ben de istemistim. Biraz sarhostum, tek korkum hamile kalmaktı. Hiç prezervatif kullanmamıştım o güne dek.

Johnny, "Korkma, ben dikkat ederim," demisti. Ben de güvenmistim. Sonra adetim gecikti. Korkudan ölmek üzereydim neredeyse. Johnny para verdi bana, eczaneden gebelik testi alıp yapmam için. "Eger testin sonucu pozitif çıkarsa hemen evleniriz," diyordu.

Testin sonucu pozitif. Ona söylediğimde... Çok sevinmiş gibiydi, beni kendine doğru çekerek cıgıllıklar attı. "Baba oluyorum. Annemle babam saskınlıktan deliye dönecekler. Yarın seni onlarla tanıştırmak istiyorum. Annenden izin almak için bir şeyler uydur. Ona geç saatte döneceğini söyle. Saat ikide park yerinde buluşuruz. Yanm saat kadar geciksem, sakın eve dönme. Bekle beni."

Dedimini yaptım, aksam saat yediye kadar bekledim. Gelmedi. Bir daha da görmedim onu. Onu bulabilmek için, elimden gelen her şeyi yaptım. Çok fazla bir şey de degildi yapabildiğim. Gerçek adını da bilmiyordum, nerede oturduğunu da...

Tek hatırlayabildiğim, o aksam Hamburg yönündeki otobandan gittigimizdi. Ama arabanın arkasında oturmamıştık, beni oyalayıp dikkatimi yola vermemi engellemisti. O aksam gittigimiz yer anne babasının evi miydi, yoksa bir arkadaşının mı, onu bile bilemiyordum. Haftalarca dolandım durdum, yollarda olursam, bir veya birkaç ayrıntı çarpar gözüme diye düşünüyordum.

Babam, her aksam isten geldiğinde, arabayı Buenser yolunun kenarına bırakırdı, annem fark etmesin diye. Babama, araba kullanmayı unutmamak için pratik yapmak zorunda olduğumu söylemistim, o da bunu anlayışla karşılamıştı.

Harika biriydi babam. Ama yine de hamileliğim hakkında konuşamazdım onunla. Baska da kimse yoktu. Bir süre sonra ümitsiz bir arayış içinde olduğumu anlamıştım. Belki arar diye, bir süre daha bekledim. Adımı, adresimi biliyordu Johnny. Bir insanın bu kadar kötü olabileceğine inanmak istemiyordum bir türlü. Ama, benden önce birlikte olduğu kızlarının hepsi, ağız birliği yapmış gibi, "Gerçekten de ciddi olduğunu mu zannettin?" diyorlardı alay edencesine.

Ekim sonlarına doğru, kamımın büyüdüğünü fark ettim. Sık sık midemin bulanması annemin dikkatini çekmişti. Bir doktora

gidip muayene olmam gerektiğini söylüyordu sürekli. Ne yapacağımı bilemiyordum. Otostop yaparak evden kaçtım. Sonra intihar etmeyi denedim. Kendimi bir otomobilin önüne attım. Bu arada bebeğimi kaybettim. Bebek kız olduğu anlaşılabilecek kadar gelişmişti. Yüzümdeki birkaç sıyrıkla bebeğimi düşürmem dışında, bana bir şey olmamıştı, Eve dönmek zorundaydım, ama artık annem beni istemiyordu. Yntihara kalkışmış ve bebeğimi öldürmüştüm. Annem, bir insanın isleyebileceği en ağır günahı islediğini söylüyordu. Eve kabul etmedi, dışarı attı beni.

Köln'e gidip, orada is buldum kendime. Bir yıl sonra da kocamla tanıştım, evlendik. Ama olayın etkisinden hiç kurtulama-dım. Annemin hakkı vardı. Ben bir katildim. Masum bir çocuğu öldürmüştüm. Oglum dünyaya geldiğinden beri, ondan büyük bir kız kadesi olsaydı nasıl olurdu diye düşünürüm hep, onu seven, onun için her şeyi yapan ve her zaman yanında olan bir kız kades...

Johnny'yi, bugün öğleden sonra, o kadınla gördüğümde... Önce sadece sırtını gördüm ve o olamaz diye düşündüm. Ama doğrul-dugunda, konuşmasını duyduğumda... Ve kadın o şarkıyı çaldı. Benim şarkımı..." "Song of Tiger"

"Ne olduğunu bilmiyorum, bilemiyorum. Öyle hızlı gelisti ki her şey. Sanki otomatige bağlanmış gibi..."

Son cümlede basını kaldırdı, sefin yüzüne bakıyordu, hafiflediğini hissediyordu, sıcacık bir sıvının tüm bedenine akın etmesi gibi bir duyguydu. Sefin suratı yumuşamıştı. Hikâyeye inanmış olmalıydı. Çok da iyi bir hikâyeydi doğrusu. Küçük bir bölümü de gerçeğe dayandığından, kimse yanlış olduğunu ileri süremezdi.

Margret Rosch bes yıl önce aralık ayında, yegenini yanına aldığı oturdugu, Köln'deki küçük eski daire, trafigin çok yoğun

oldugu bir caddeye bakıyordu. Kışın hiç rahatsız olmazdı Margret. Sabah aksam, birazcık havalandırmak yetiyordu. Ama yazın dayanılmaz oluyordu. Açık pencerelerden içeriye, trafigin gürültüsünün yanı sıra~pis bir egzoz kokusu doluyor, köse bucak her yere siniyordu. Pencereleri kapatınca da içerisi çok sıcak oluyor, insan eve girince cehenneme girmiş gibi hissediyordu. O cumartesi aksamı da, saat dokuzu biraz geçe evdeydi Margret Rosch. Öğleden sonrasını ve aksamın erken saatlerini, uzatmalı erkek arkadaşıyla geçirmisti. Arkadas tanımından baska bir seye yakıstıramıyordu Margret ona. Achim Miek, şehir merkezinde kendi muayenesi olan bir doktordu, otuz yıldır da sevgilisi sayılırdı.

Hiç evlenmemisti Margret ve artık degmezdi. Onca yıldan sonra, özgürlüğünden vazgeçmek zordu, karşılığında elde edeceği çok fazla bir şey de yoktu zaten. Gerçi son zamanlarda Achim Miek baskı yapıyordu, yaklaşık bir yıldır duldu.

Margret onu hiç zorlamamış, bosaşma sözcüğünü agzına bile almamıştı ve sadece bir tek kez kendisi için bir şey yapmasını istemisti. O da direkt olarak kendisi için değil de erkek kardeşi ile yegeni içindi. Bes yıl önce, agustos ayında olmustu bu ve yasadışı bir isti. Achim Miek, bu olayı özel olarak bugün hatırlamak zorundaydı sanki! Daha çok santaj denebilirdi buna aslında.

Bir kavgadan kaçınmak için planlı olarak erken vedalamıştı Margret. Evine girdiğinde, hiç keyfi yoktu. Yçerisi havasızdı, kötü kokuyordu. Pencereleri açmak için geç bir saattti. Trafik azalmıştı, ama dışarısı içeriye kıyasla sadece birkaç derece daha serindi.

İlık bir dus aldı. Hafif bir aksam yemeği hazırladı kendine, birlikte restoranda yedikleri yemekten hiçbir şey anlamamıştı ne yazık ki. Sonra, hayal kırıklığından ve olumsuz duygularından kurtulmak için, birkaç sayfa kitap okudu. Saat on buçukta, birinci programda izlemek istediği bir film vardı.

Televizyonu açtığında, iyi görünüşlü biri, yüzünde sorumlu bir ifadeyle, büyük örnek, Hz. Ysa hakkında konuşuyordu.

107

Margret, sorunlarını unuttu o anda, erkek arkadaşının sözleri aklındaydı sadece. "Senin için yaptıklarını unutma," demisti. Nasıl unutulabilirdi ki? Bu olayda Achim Miek'den çok daha fazla riske atmıştı kendisini kesinlikle. Birdenbire içinde buz gibi bir öfkenin yükseldiğini hissetti, saniyenin yarısı kadar bir sürede, küçük yegeninin acı çeken, mosmor olmuş suratı geldi gözlerinin önüne, Elsbeth'in yumuşak sesiyle bir dua mırıldandığını duydu. Yanan mumların kokusu burnundaydı. Her şey o kadar gerçek gibiydi ki, mum kokusu onu hapsirtti.

Burnunu temizledi, kitabını yeniden eline aldı, birkaç dakika, ekrandaki iyi görünüşlü kisi konuşurken okuduğu satırlara konsantre olmaya çalıştı. Margret gibi görüp geçirmiş biri, onun anlattıklarını dinleyemezdi kesinlikle.

Su var ki, Margret olayları, bölüm pörçük yaşamıştı. Her üç ayda bir en fazla iki gün -üstelik basından itibaren de değil. Ancak Wilhelm ondan kesin olarak rica edince başlamıştı erkek kardeşini düzenli olarak ziyaret etmeye. O zamanlar Çora, dokuz yaşındaydı. Margret yola çıkmak için hazırlandığında, aynen Elsbeth'in oturma odasında mırıldandığı gibi bir dua mırıldanırdı hep. "Cora'ya dikkat et, Wilhelm. Onun için bir şeyler yapmak zorundasın, yoksa itin kopugun elinde kalır."

Her seferinde basını sallardı Wilhelm, "Elimden geleni yapacağım," diye de söz verirdi.

Gerçekten yapıp yapmadığını ya da elinden ne geldiğini bilmiyordu Margret. Aslında Wilhelm hakkında da çok şey bilmiyordu. On sekiz yaş fark vardı aralarında. Annesi tarafından şımartılmış tekne kazıntısı ve büyük erkek kardeşi...

Margret doğduğunda, Wilhelm gönüllü olarak askere yazılmıştı. O yıllarda da izinli olarak bir kere gelmişti eve. Onu bile hatırlamıyordu Margret. Evleri Buchholz'daydı, Lüneburger fundalıklarının yakınlarında bir kasabaydı Buchholz. Wilhelm daha sonraları geri dönüp bu kasabaya yerleşmişti.

1944 yılının ilkbaharında Margret ile annesi, eski memleketlerini terk etmişler, annesinin akrabalarının yasadığı Rheinland'a gelmişlerdi. Bu göç olayından sonra, büyük erkek kardeşinin adı daha sık geçer olmustu. Margret, neredeyse beli bükülmüş bir adam haline gelmiş olan Wilhelm'vancak on yaşına geldiğinde, tanımıştı.

Hiçbir zaman açık açık konuşulmamıştı geçmiste yaşananlar. Yılların akışı içinde, arada bir anlattıklarından, Polonya'daki çatışmalarda yer aldığı sonucunu çıkarmıştı Margret. Aldığı emre karşı çıkmış, çoğunluğu kadınlar ve çocuklardan oluşan sivil halka hiçbir şey yapmamakta direnmisti. Büyük bir ihtimalle de ya ensesine bir kursun yemisti veya yakalamışlardı onu. Wilhelm, böylece bir türlü, üstesinden gelememisti bunun.

Rheinland'da annesi ve kız kardeşinin yanında uzun süre kalamadı. Babası Fransa'da şehit düsmüştü zaten. Wilhelm, Buch-holz'a geri dönmek istiyordu. Belki de orada masum gençliğinin bir kısmını tekrar

bulabileceğini umuyordu.

Buchholz'a döndü. Gençliğinin bir kısmı yerine Elsbeth'i buldu. Hamburg'lu, genç, resim gibi güzel bir kadındı. Açık sarı saçları ve porselen gibi teniyle doğa üstü bir görüntüsü, tavırlarında savastan sonra bir çoğunun sahip olduğu, bir zafer edası vardı. Elsbeth hamile kalmıştı. Kısa bir süre sonra da bir örgü sisi yardımıyla kurtulmuştu bebekten, ama ölüyordu neredeyse. Margret durumu öğrendiğinde, yapılacak bir şey kalmamıştı. Ama bir açıklaması vardı elbette. Ve açıklamalar her şeyden önemliydi her zaman.

Cora'nın kendisiyle geçirdiği bir buçuk yıl boyunca, Margret onunla pek çok şey konuşmuştu. Sayısız geceler boyu, birlikte oturup suçluluk, suçsuzluk, inanmak, kandırmak üzerinde tartışmışlardı. Annesiyle babasını, evliliklerinin uzun, çocuksuz yıllarını konuşmuşlardı. Wilhelm'in, hüznü biriyken, Elsbeth'le birlikte nasıl yavas yavas yasama sevinci dolu bir adama dönüştüğünü de... Elsbeth'in onu nasıl etkilediğini, "güldüklerini, dans ettiklerini, sevdiklerini... Wilhelm'in yasamdan zevk almaya nasıl

109

başladığını... Nasıl seyahat ettiklerini, bir hafta Paris, üç gün Roma, Münih'teki ekim kutlamaları, sonra Viyana...

Senede bir kez Rheinland'a gelirlerdi. Köln'deki karnavalı kaçırmazdı Elsbeth. Bir kadeh bir şey de içerdi. Biraz fazla kaçırınca da, melankolik bir havaya girer, bir parça asktan, acıdan, islediği ağır suçtan söz ederdi hep.

Tekrar hamile kaldığında, kırk yaşındaydı Elsbeth. Wilhelm de ellisine merdiven dayamıştı, ama öyle mutluydu ki. Cora'nın doğumuna, annesi ile kız kardeşini davet etti. Mutlaka gelmelerini istiyordu, Minik torunlarını, minik yegenlerini, Tann'nın hediyesi bu minik insanı görmeliydiler mutlaka. Çok güzel bir bebektir Çora. Sapaşaglandı. Basında, aynen Wilhelm'inki gibi koyu renk bir sürü saçı vardı. Çok da istahlıydı. Elsbeth'in bütün gücünü tüketmişti. Hasta yatağında bitkindi Elsbeth, sapsarı, güçsüz, bütün kanı çekilmiş gibiydi adeta. Ama o da en az Wilhelm kadar mutluydu.

"Onu gördün mü Margret? Git hadi, hemsire gösterir sana. Buradakiler, pek seyrek bu kadar güzel çocuk gördüklerini söylüyorlar. Öyle de kuvvetli ki. Basını kendi gücüyle kaldırabiliyor simdiden. Kollarımda bir çocuk tutabileceğime hiç inanmamıştım, hele bu kadar güzelini. Tanrı bağışladı beni, öyle büyük bir hediye yolladı ki... Böyle bir çocuk için insan her şeyini seve seve verir. Bana çok iyi gelecek."

Elsbeth kendini toparlamayamadan, ikinci kez, Magdalena'ya hamile kaldı. Ölmeye mahkum Magdalena'ya. Normalde doğumda kapanan, aort ile akciğer arteri arasındaki bağlantı Ductus Bo-talli açık kalmıştı, ayrıca bir sürü de Septum Defekti vardı. Minik kalbinin kulakçıkları ile birlikte her iki karıncığı arızalıydı. Bütün bunlara bir de damar anomalileri eklenmişti. Sol kalp karıncığı tam olarak oluşmamıştı, karın aortunda torba şeklinde oluşumlar, anevrizmalar görünüyordu. Arızalı bölüm, kesip çıkarılama- <ı yacak kadar büyüktü. Doktorlar, daha birçok damarın arızalı olduğunu tahmin ediyorlardı. Margret hemsireydi. Mor suratlı ufak-

lığın, ilk yarı yılda geçirdiği altı operasyona rağmen yasama şansı olmadığını kimsenin söylemesine gerek yoktu ona. Doktorlardan biri, Wilhelm'e, "Kızınızın göğsünde çarpıp duran kalp değil," demisti. "Ysviçre peyniri gibi bir şey. Sanki örgü sisiyle işlemiş birisi."

Aksi gibi Elsbeth'de duymuştu bu sözleri, ya da kendini bilmez bir hemsire de yetistirmiş olabilirdi. Doktorların zamanla ilgili iddiaları hiç önemli değildi, Mag-dalena hepsini çürütüyordu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de lösemiye yakalanmış, ama sasırtıcı bir şekilde mücadeleyi kazanmıştı. Elsbeth, bütün olanları duaların gücüne bağlıyor ve çabalarını öylesine artırıyordu ki, normal bir insan için dayanılmazdı yaptıkları.

Erkek kardeşinin evinde neler olduğunu biliyordu Margret. Aralarındaki mesafeyi ve birlikte yaşadığı yaşlı annesini bahane edip hiçbir şey yapmamıştı. Magdalena'nın doğumundan sonraki ilk yıllarda, Buchholz'a olan ziyaretlerini seyreltmisti zaten. Kısaca bir bakıyorlar, gözlerini kapatıyor ve tekrar evlerine dönüyorlardı.

Sonra annesi öldü. Wilhelm, cenaze töreni için Köln'e geldi. Tek basınydı, Elsbeth gelebilecek durumda değildi. Gömülme işlemi bittikten sonra ikisi bas basa kalmışlardı: Margret ve neredeyse babası olabilecek yastaki agabeyi. Aksam oturdularında, uzunca bir süre kem küm etmişti Wilhelm. Ricası ağzından çıkana dek epeyce bir zorlanmıştı. Sonra, ilerideki haftalarda onları ziyarete gelip gelemeyeceğini ve Elsbeth'le bir kez olsun konuşup konuşamayacağını sormuştu. Söyle kadın kadına -bir erkeğin ihtiyaçlarıyla ilgili. Bunları söylemenin ona çok zor geldiği belliydi her halinden. Birbirlerine yabancı oldukları halde, söyleyebildiğine göre, herhalde baska çaresi kalmamıştı.

"Ondan ayrılmayı düşündüm, ama bu sorumsuzluk olur. So-

I/Z

rumluluk altında ezilmek de istemiyorum. Ancak böyle giderse, dayanamayacağım."

En az iki dakikalık bir aradan sonra devam etmişti. "Magdale-na'nın dogumundan beri çocuk odasında yatıyorum. Yanına yaklaştırmıyor beni. Ne söylersem söyleyeyim, umrunda değil. Eskiden sık sık parasını ödeyip bir kadına giderdim. Baska seçenegim yoktu çünkü, ne yapacağımı bilmiyordum. Dogru degildi yaptığım, biliyorum. Bir süredir kestim zaten, gitmiyorum artık."

Magdalena'nın dogumundan, o ana kadar geçen süre, sekiz seneydi. Wilhelm, çok daha genç gösteriyordu gerçi, ama elli dokuz yasına gelmişti. Yri yarı, güçlü kuvvetli bir adamdı. Margret'in gözlerinin içine bakarak mırıldanıyordu, "Konu sadece ben değilim artık Çora da söz konusu. Simdi dokuz yasında. Daha da büyüyecek, ve... Onun adına korkuyorum ben." Margret Bu konusmayı öyle bir sekilde algılamıştı ki, her yanı buz kesmişti bir anda. Wilhelm ilk anda onun anladığı sekilde kastetmemişti mutlaka, ama yine de donup kalmıştı Margret.

On dört gün sonra yola koyuldu, Elsbeth'le konuşmalı, sansını denemeliydi. Ama bütün çabaları bosunaydı. Elsbeth sakın bir tavırla ellerini kucagında kavuşturmuş bir sekilde dinledi önce, sonra, "Bir çocuk için daha gücüm varsa eger, onu kendime saklarım artık. Hâlâ zamanım geçmedi, hamile kalabilirim. Ya sonra ne olacak? Nasıl kalkarım altından? Hayır! Hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız. Wilhelm bir erkek. O da bir erkek gibi bana katlanmak zorunda."

Wilhelm'in bu sözlerle cam sıkılmıştı. Yeniden parayla yattığı kadına gitmeye başlamıştı herhalde. Tam olarak bilmiyordu Margret. Bir daha konuşmamışlardı bu konuda, sadece birkaç kez Wilhelm'in Cora'yla ilgili endiseleri söz konusu olmuştur aralarında.

Bunları düşünmek için sıkıyordu. Wilhelm'in, Cora'yı Els-beth'in yerine koyacağım düşünmek çılgınlıktı. Kendi öz agabeyi! Hayır! Yhtiyaçlarını nasıl gidereceğini bilmeseydi bile, hiçbir zaman bir çocuğa dokunmazdı herhalde! Hele öz kızına hiç!

Margret, hayal bile edemiyordu, bu işi iyice incelemeyi denedi önce, ama bir duvar vardı sanki karşısında. Çora, konuşmak istemediği sürece, hiç kimse ağzından tek bir laf bile alamazdı. Margret'in öğrendiği tek şey bu olmuştur.

Günün birinde, bir felâketin geleceği belliydi ama. Bir felâket! Margret'in görüşüne göre bes yıl önce gerçekleşmişti bu felâket, tam olarak 16 Mayıs'ta Magdalena'nın dogum gününde. Çora, paramparçaydı sanki, altı ay kadar da yerin dibine girmiş gibi dolanmıştı ortalıkta.

Margret, aynı yılın aralık ayındaki telefon konuşmasını ürpere-rek hatırlıyordu. Telefondaki yegeni "Sana gelebilir miyim?" demisti. "Burada yasayamam artık. Kesinlikle yasayamam burada." Margret kapıyı açtığı anda, delik desik kollan ve de alnındaki çentikle karşısındaki duruşu... Mart ayına kadar süren, Margret'in yatağından sıçrayıp oturma odasına kostugu geceler... Yık olarak ellerini tutmıştı hep, Çora kendini yaralamasın diye. Korkunç kâbuslar ve arkasındaki o müthiş bas ağrıları ve o suskunluk. Basına gelenleri anlatmıyordu Çora. Sadece bir kez, ekim ayındaki o kazadan bahsetmişti. Cora'nın yardıma ihtiyacı vardı ve iyi bir doktor gerekiyordu. En azından bir kez olsun Achim Miek'e muayene olması için uzun süre yalvarmak zorunda kalmıştı Margret. Bas ağrıları, kafatası-na aldığı darbenin sonucuydu, öyle tahmin etmişti Achim, ayrıca yara yerinin bu kadar çabuk iyileşmesine de sasırmıştı, ekimden beri geçen süre kısa sayılırdı. Gördüğü kâbusları ise, yasadığı bir soka bağlıyordu. Tedavi için bir uzman doktor gerekirdi. Yyi bir psikolog yardımcı olabilirdi. Çora, kabul etmediğini belirtiyordu el isaretiyle.

Bir sekilde halletti gerçekten de, yardım almadan. Margret'in onun için endiselenmesine gerek kalmamıştı. Düzelmisti, iyiydi artık. Her iki haftada bir pazar günleri, Gereon ve minik oğluyla Margret'in ziyaretine geliyordu, kendine ait evinden ve bürodaki yorucu işinden söz ediyordu.

m

Margret, her seferinde Cora'nın yeni ortamına nasıl da coskuyla adapte olduğunu görüp, seviniyordu. Gereon Bender, Margret'in rüyalarının adamı degildi kesinlikle. Sümsüğün tekiydi. Ama onunla evlendikten beri, Cora'nın hayatı anlam kazanmıştı; yapacak işleri vardı; kendini yemeğe vakti yoktu ve sorunları da yoktu artık. Ziyarete geldiklerinde, halim selim bir havada görüyordu Margret yegenini. Cuma günü öğleden önce telefonla konuşmuştu Margret Co-ra'yla. Cora'nın sesi biraz sinirli gibiydi. Son zamanlarda cumaları hep sinirli oluyordu, büroda geçirdiği yoğun ve stres dolu bir haftadan sonra çok normaldi, sasırmamak gerekirdi.

Televizyonda beklediği film başlamıştı, saat on bire geliyordu. Telefon çaldı, Gereon'du arayan. Yık kez böyle bir şey yapıyordu Gereon, hiç aramazdı. Kötüye isaretti bu. Bu aksamki ikinci kötü olay, diye geçirdi içinden. Gereon karmakarışık bir şeyler anlatıyordu, ilk anda Margret tek bir kelime anlamıştı sadece: Cinayet zabıtası!

Cora'nın basına bir iş geldiğini düşündü önce. Cora'nın birine bir şey yapabileceğini, rüyasında görse inanmazdı. Cora'nın biraz asi bir tarzı vardı, bazı insanlar üzerinde de saldırganmış gibi bir izlenim bırakırdı, ama temelde kuzu gibi yumusak bir yüreği vardı. Ve kuzular kimseyi öldürmezdi, sadece kurban edilmeye yararlardı.

Gereon telefonu kapatmıştı çoktan. Margret, ahizeyi hâlâ kulagında tutuyor ve bir şeyleri yanlış anlamış olduğuna inanıyordu. Gereon'u aramayı denedi, ama telefonu kimse açmadı. Yegeninin evi

de cevap vermiyordu, Gereon'un babasınınki de. Bütün gücünü toplayıp, bilinmeyen numaralardan Polis Merkezi'nin numarasını öğrenmeyi düşünmesi epeyce bir zaman aldı. Sonra bir kadeh konyaya ihtiyacı olduğunu fark etti.

Öğrenmek istemekle, geçici öğrenme ihtiyacı arasında bocalıyordu. Huzur arzusu... Sorumsuz bir yaşam... Kafasının içinde uçuşuyordu her şey, ama Çora için kimsenin bir şey yapacağı yoktu. Gereon Bender'den hiçbir şey beklememek isin en doğrusuydu. Son söylediği cümleyle meseleye bakışını ortaya koymustu zaten: "O benim için bitti!" demisti kısaca.

BEŞ

Kayıt cihazını geçici olarak kapattı Rudolf Grovian. Cora, derin bir nefes alarak, kendinden yeterince söz ettiği izlenimi yaratmıştı çünkü. Saat on biri birkaç dakika geçiyordu sadece. Son derece yorgun, bitkin, ama çok da hafiflemiş görünüyordu Çora. Bu sonucu diğer sorgulamalardan biliyordu Grovian. Kahve hazırdı neredeyse. Ayaga kalktı, bulasık sepetinden fincanı alıp, Cora'nın görebileceği şekilde, akan suyun altında iyice yıkadı. Sonra salladı, içindeki su damlacıkları etrafa saçıldı. Kurulamak için temiz bir bez yoktu tabii ki, insan zaten burada ihtiyaç duyulan hiçbir şeyi bulamazdı. "Süt veya seker alır mısınız, Bayan Bender?"

"Hayır, tesekkürler, sade lütfen. Yeterince koyu mu?" Grovian, "Katran gibi," dedi. Çora bastan savma bir gülümsemeyle başını salladı.

Grovian, fincanı ağzına kadar doldurup, yazı masasının üzerine koydu. Bu sefer bir şeylerin değişik olduğu kimsenin dikkatini

çekmemisti, kendi de farkında değildi. "Bir şeyler yemek ister misiniz?"

Grovian, Cora'nın karşısındaki iskemleyle geçip oturdu tekrar, içinden bu saatte nereden yiyecek bir şey bulabileceğini soruyordu kendine. Baldızının hazırlamış olduğu zengin masa geldi gözünün önüne. Aksam için de ızgarada biftek yapmayı planlamışlardı. Kızıyla yapmayı düşündüğü ciddi konuşmayla birlikte, safra kesesi için zararlıydı aslında.

Cora'nın fincanı, her iki eliyle nasıl kavradığına baktı, sonra dikkatlice sapından tutup, nasıl ağzına götürdüğüne. Bir yudum aldıktan sonra, "Tamam," diye mırıldandı Çora, "tam istediğim gibi." Başını sallayarak devam etti. "Tesekkürler, aç değilim, sadece yorgunum."

Farkına varılmayacak gibi değildi yorgunluğu. Aslında Grovian ondan bir molayı esirgememeliydi. Cora'nın hakkı vardı buna. Ama birkaç soru kalmıştı sadece. Yfadesini kontrol etmelerini sağlayacak küçük ipuçları vermekten kaçınmıştı Çora. Hiç isim yoktu mesela! Johnny Guitar ve aptal Horsti dışında! Lokalin ismi, araba markası, resmi isaretlerin hiçbir yoktu ifadede! Cora'ya göreymiş iste, olaya hiç kimseyi karıştırmak istemiyordu.

Ama böyle gitmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Q ana kadar öğrendiklerinden biraz daha fazlasına ihtiyacı vardı Grovian'ın. Yoksa savcı, birkaç saçmalığa dikkat çekerek mutlaka. Georg Frankenberg'in Frankfurt'lu olduğu gerçeğine örneğin. Frankfurt'ta doğmuş ve büyümüştü, baba evinden ilk kez orduya çağırıldığında ayrılmıştı. Daha sonra da Köln'deki üniversitede eğitimine devam etmişti. Kuzey fundalıkları içindeki Buchholz! Frankenberg'in orada ne işi olabilirdi ki? Sadece macera aramak için kuzeye yönelmesi, pek hayal edilebilir bir şey değildi. Rudolf Grovian arkadaşlarından birinin Hamburg'lu veya o civardan olduğu ihtimalinden yola çıkmanın daha mantıklı olacağını düşünüyordu. Meilhofer'den, diğer

orquestra üyeleriyle ilgili bilgi almayı ihmal etmişti ne yazık ki. O anda, önemli olabileceğini akıl edememisti.

Grovian, birkaç soruyu daha cevaplayacak hali olup olmadığını sormadı, "Kahve iyi gelecek size," dedi sadece.

Oldukça koyu olmuştı kahve, fincanı doldururken görmüştü. Bu yüzden de kendisi almamıştı. Koyu kahve, safra kesesine dokunuyordu.

Kayıt cihazını tekrar açtı ve neyi kurcaladığından habersiz, Cora'nın söylemiş olduğu tek somut noktadan başladı. "Georg Frankenberg'i bes yıl önce, tam olarak 16 Mayıs'ta tanıdınız, öyle mi?"

Çora, fincanın üzerinden ifadesiz bir yüzle bakarak, başını salladı. Grovian hesapladı hemen. O zamanlar Frankenberg yirmi iki yaşındaydı ve tahsilinin başlarında olmalıydı. Yaz sömestri martta başlayıp temmuzun ortalarına kadar sürüyordu. Sömestr tatilleri ise agustos ve eylül aylarındaydı. Geriye bir tek hafta sonları kalıyordu. Cora'da hafta sonlarından söz etmişti, her hafta sonu değildi hem de anlattıkları.

Hızlı arabalara hevesli genç bir erkek, birkaç yüz kilometrelik yolu çabucak kat edebilirdi. Eğitim yıllarında motorize olma ihtimali de yüksekti zaten. Ogullarına, sınıfına layık bir yaşantı sürmesi için her şeyi sağlayan aristokrat bir ailesi vardı. Babası profesördü. Nöroloji ve kaza cerrahisi konusunda uzmanlaşmış olan kendi kliniğinin sefiydi. Böyle olunca da, oğlunun nerelere girip çıktığını bilen biri olduğunu düşünüyordu insan ister istemez.

Ama oğlanın kafasında birkaç saçmalık vardı. Üniversite konferans salonu yerine baterinin başına oturuyor; her hafta baska bir kadınla eğleniyor ve sonunda hiç de kolay elde edemediği bir kızı hamile

bırakıyordu. Frankie baba olacağına gerçekten sevinmiş olabilirdi de, olmayabilirdi de. Annesiyle babası bu durumdan hoslanmış olamazlardı. Gerçekten de her şey uyuyordu. Rudolf Govian'ın hayal gücü, kendini Gerog Frankenberg'in yerine koyup, onun ruh halini anlayacak kadar genisti. Genç bir erkek, yıllar önce evdeki kavgadan kaçmak için, veya yukarıdan gelen bir emir üzerine, hamile kız arkadaşını ortada bırakıyordu. Büyük bir ihtimalle de, daha sonraları, kızın kendini ekim ayında bir arabanın önüne attığını duyuyordu. Böylece bütün mesele aydınlanıyordu.

Vicdanı rahatsız olmuş, çok canı sıkılmıştı. Daha sonraları bu kızdan bahsettğinde de ölü olduğunu söylemişti hep, bir kazada öldüğünü. Böyle söylenebilirdi ancak. Fakat unutamamıştı bir türlü. Ve kim bilir ne kadar sık, ona ve bebeğe ne olduğunu düşünmüştü? Göl kenarında üzerine saldırdığında...

Cora'nın sesinin birkaç derece yumuşadığını fark etmemisti Grovian. "O zamanlar Georg Frankenberg'le birlikte olan diğer iki arkadaşının isimleri lazım bize, Bayan Bender."

Cora yorgun bir ifadeyle omuzlarını kaldırdı. "Ysimlerini bilmiyorum. Ykisine de arkadaşım diyordu."

"Tekrar görseniz tanır mısınız?"

Derin bir nefes aldı. "Sisman olanını belki. Diğerini sanmıyorum. Çünkü sadece bir kez öylesine görmüştüm. Biz içeri girdiğimizde oradaydı. Çok aydınlık değildi, bir köse de oturuyordu. Siskoyla birlikte dışarı çıktılar zaten, ben de hiç ilgilenmedim."

Grovian da böyle olduğunu düşünmüştü, beklediği gibi konuşuyordu Çora. Ama, Frankenberg'in kariyer yapmadan önceki kısa dönemde kimlerle müzik yaptığını bulup çıkarmak zor olmasa gerekti. Sırada bir sonraki nokta vardı. "Georg Frankenberg'i tanıdığınızda, arabası ne markaydı?"

Çora, elindeki fincana dikti gözlerini. "Hatırlamıyorum," dedi. "Benim bindiğim onun arabası değildi sanırım. Sisko oturuyordu direksiyonda." Birkaç saniye sonra kararsız bir tavırla ekledi, "Golf GTI idi, gümüş rengi. Plakası da B ile başlıyordu, BN belki, emin değilim."

"Ve yolculuk Hamburg'a mıydı?"

Çora basını salladı sadece.

"Biraz daha ayrıntılı olamaz mı, Bayan Bender? Yolculuk ne kadar sürdü? Hangi yolu kullandınız?"

Çora omuzlarını silkerek mırıldandı, "Üzgünüm, hiç dikkat etmedim."

"O zaman, gittığınız evin Hamburg'un hangi semtinde olduğundan da haberiniz yoktu?"

Çora yine basını sallıyordu. Grovian, içinde bir ümitsizlik dalgasının yükseldiğini hissetti "En azından evi tarif edebilir misiniz? Müstakil bir ev miydi? Etraf nasıldı?"

Çora öfkeyle parladı birden, "Bugün kime faydası var bütün bunların? Hiçbir işe yaramaz! Dinleyin beni: Onu bıçakladığım-da dimdik ayakta idim. Sizlere neden öldürdüğümü de açıkladım. Yzin verin de bu kadarı yeterli olsun! Neden her türlü ayrıntıyı bilmek istiyorsunuz? Sansınız açık olsun. Hamburg büyük şehir, ev de büyüktü epeyce."

Birden kesti konuşmasını, sinirli bir şekilde gözlerini kırpıştırıyor, bir eliyle de silmeye çalışıyordu, hoş olmayan bir görüntüyü kovalamak istercesine.

Sonra öfkesi hiç azalmaksızın devam etti, "Etrafı çok fazla yeşillik olan bir villaydı. Daha fazlasını gerçekten bilmiyorum. Sırılsıklam âşıktım, bütün dikkatim Johnny'nin üzerindeydi. Çevreye ya da evin dış cephesine baktığım yoktu, ama antreyi tarif edebilirim. Siz de bütün büyük evlerin kapısını çalıp, antrelerine bakıp bakamayacağınızı sorarsınız."

"Belki de yaparım," dedi Grovian, "antrenin nasıl olduğunu anlattırsanız eğer."

"Pek antre sayılmazdı," diye mırıldandı Çora. Tekrar gözlerini kırpıstırdı elindeki kahve fincanını bırakıp omuzlarını kimildattı, ensesi tutulmuş gibiydi sanki. Yeniden konuşmaya başlamadan önce alt dudagım ısırıldı. "Kocaman bir holdü aslında, her taraf beyaza boyanmıştı. Yerdeki beyaz döşemenin arasında küçük yeşil taslar vardı. Mahzene inen merdivenin yanındaki duvarda bir resim asılıydı. Çok iyi biliyorum, çünkü Johnny beni

karsısındaki duvara yaslayıp öpmüştü. Diğerleri bizden önce inmişlerdi merdivenden aşağıya.

Arkalarından baktığımda görmüştüm resmi. Böyle bir şeyi insan duvarına nasıl asar diye sasırmıştım. Görülecek hiçbir şey yoktu çünkü, sadece boya lekeleri vardı."

Çok iyi bir hikâye olmuştur, ancak hepsi o kadar. Sef baska sorular sormaya kalkıştığında ise, isin tadı kaçtı. Ama birkaç cevap daha bulabilirdi. Gümüş renkli bir Golf GTI ve B ile başlayan bir plaka. BN belki, ya da değil. Aslında BM demek istemisti. Son anda vazgeçmişti. Yoksa sef yalanını fark ederdi. Arabanın markası için çok uzun düşünmesine gerek kalmamıştı. Tipik bir genç erkek arabasıydı.

Gereon'u tanıdığında, gümüş rengi bir Golfu vardı, eski bir arabaydı hem de. Ayrıca Johnny'nin ufak tefek sisko arkadaşının da bir Golfu olduğunu hatırladığını sanmıştı. Gerçi tam olarak biliyor sayılmazdı ya. Önemli değildi. Bu insanların ikisiyle de hiçbir zaman hiçbir işi olmamıştı ki.

Ve ev... Hamburg'da herhangi bir ev. Biraz mantık yürütmek yeterliydi. Tabii ki müstakil olmalıydı! Mahzende, müzisyenler için prova odası varsa, komşuların gürültüden rahatsız olmamaları için çevresi bos olmalıydı. Ve... Zengin insanlar duvarlarına resim asarlardı. Boya lekelerinden oluşan resim nereden gelmişti aklına, kesinlikle bilmiyordu. Ama o da aynen araba gibi, önemsizdi.

Sef, düşüncelerini böldü birden, "Digerleri de ne demek?" dedi. "Az önce sadece sisman olandan söz etmistiniz, digerinin siz geldiginizde asagıda oldugunu söylemistiniz ya? Merdivenden sismanla birlikte

inen kimdi?"

Digerleri? Ne söylediğinin farkında değildi Çora. Elini alnına bastırarak hatırlamaya çalıştı. Resimle ilgili kısmını uydururken, neler söylediğini bilmiyordu. Mantıklı bir cevap olmalıydı. Boya lekelerinden ibaret resim hiç de mantıklı değildi. Zengin insanlar, gerçek sanatı tercih ederlerdi. Cora'nın sesi düzgün çıkıyordu, "Bilmiyorum," dedi, "bir kızdı. Sisko da yanında bir kız getirmisti." Memnun bir ifadeyle basını salladı sonra. Mükemmel bir cevap olmuştur. "Aynen öyle!" diye devam etti. "Yoksa gitmezdim onlarla, güvenemezdim. Unutmusum. Ama şimdi hatırlıyorum. Bir kız vardı yanımızda."

Grovian'ın gözlerinin içine bakarak, özür dilercesine, "Ama şimdi de kızın ismini sormayın bana," dedi. "Gerçekten bilmiyorum. Daha önce hiç görmemistim. O aksam ilk kez gelmişti ora-ya. Sanırım, Buchholzlu değildi. Buchholzlu kızlar, Johnny ve arkadaşlarına çok dikkatli yaklaşırlardı zaten. Onlardan hiçbirisi gelmezdi bizimle, eminim. Yabancı bir kızdı, daha sonra sisko ve diğerleriyle birlikte çıkıp gitti. Nereye gittiklerini de bilmiyorum. Belki de arabaya binip gitmişlerdir."

"Peki, siz eve nasıl döndünüz?"

"Johnny bıraktı beni. Golf le. Dışarı çıktığımızda evin önünde duruyordu."

"O zaman diğerleri arabayla gitmiş olmazlar."

Yçini çekerek, sinirli bir ifadeyle, "Söyledim ya," dedi, "belki. Evde de olabilirlerdi. Bilmiyorum. Evin içini dolasmadım ki."

Sef düşünceli bir halde basını salladı. "Ve geri dönerken de evin dışına ya da yola hiç dikkat etmediniz, öyle mi?"

"Hayır, oldukça içkiliydim, arabada sızdım zaten."

Grovian tekrar basını salladı, "Bebeginizi kaybettiginizde, kaç aylık hamileydiniz?"

Önce düşünmeliydi. Ne söylemişti? Johnny ile agustosta yattığını mı? Agustos mu demisti? Hiç hatırlamıyordu, sadece, "Ekim ayında karnımın büyüdüğünü fark ettim," dediğini biliyordu.

Bu süre biraz kısaydı, üç ayda göze çarpacak kadar büyümez-di insanın karnı. Sef bunu biliyor muydu acaba? Simdi hata yapmamalıydı. Basını iki yana sallayarak, "Lütfen, tekrarlamayalım,"

dedi, "Bu konu hakkında konuşmayacağım. Simdiye dek hiç konuşmadım zaten."

Rudolf Grovian, çok sıkıstırmak istemiyordu. "Annenizle babanız kaç yasındalar, Bayan Bender?"

Cora otomatik olarak cevapladı hemen, "Annem altmış bes, babam ise ondan on yas büyük."

O sırada Werner Hoss girdi araya "Neden bana onların öldüğünü söylediniz?"

Çora birkaç saniye çok sinirlenmiş göründü; düşman gibi bakıyordu Hoss'a. Sonra kısık bir sesle

"Benim için öyleler," dedi, "ve ölüleri rahat bırakmalı insan. Yoksa siz aynı fikirde değil misiniz?"

"Hayır," dedi Hoss, "ama yasıyorlar hâlâ. Eger bir noktada kandırıldığımı fark edersem, diğer noktalarda da kuskuya kapılırım."

Yık anda, her araya girmesine karşı çıkan Rudolf Grovian, ilk kez izin veriyordu Hoss'un konuşmaya katılmasına.

"Bize çok sey anlattınız," dedi Hoss, "ama bana tuhaf gelen birkaç sey var. Mesela, bateriste herkes Johnny Guitar derken neden o kendi adının Horsti olduğunu söyledi?"

"Ben tuhaf bulmuyorum," diye omuz silkti Çora, "sadece gülünç. Ama ona neden böyle isim taktıklarını kim bilebilir ki? Sebepleri vardır mutlaka."

"Olabilir," dedi Hoss, "sebepleri hakkında pek bir sey öğrenemeyiz herhalde. Biz tekrar sizin sebeplerinize gelelim. Anne babanızı neden ölü kabul edelim? Onlar bize, sizin anlattıklarınızdan çok daha baska seyler anlatabilirler belki?"

Gülümser gibi agzını çarpıttı Çora, "Annem size Yncil'den baska bir sey anlatmaz, akıl hastasıdır."

Rudolf Grovian, "Ama babanız akıl hastası değil," diyerek kontrolü tekrar eline aldı. "Az önce babanızın çok hos bir insan olduğunu söylemistiniz. Yoksa o da mı yalandı?"

Çora hiçbir sey söylemeden basını iki yana salladı sadece.

"Onunla konuşmak istedigimi söylediğimde, neden telaslanıyorsunuz o halde?"

Titreyerek, derin bir nefes aldı Çora. "Heyecanlanmasını istemiyorum da ondan. Johnny'yi biliyor o. Birkaç kez ayrıntılarını sormuşt, ama söylememistim hiçbir sey. Tekrar geri dönmem, hiç de kolay değildi onun için. Kendini kınıyordu. Bir keresinde, 'Yıllar önce ikimiz birden gitmeliydik buralardan,' demisti. 'O zaman bunların hiçbirisi olmazdı.' Annemi, peygamberimiz ve cezasını çeken Magdalena ile yalnız bırakmak istemiyordu."

Rudolf Grovian için, ismin hiçbir anlamı yoktu. Cora'nın yüzünde ani bir hareket gördü sadece, ağrısı var gibiydi sanki. Genç kadın kahve fincanını sert bir hareketle agzına götürdü, ama içmeden tekrar masanın üzerine koydu, "Biraz su ilâve edebilir misiniz, lütfen? Çok koyu, midem bulandı."

"Sadece soguk su var."

"Olsun, zaten çok sıcak."

Korku, bir simsek gibi beyninin içinde çakmıstı Cora'nın. Magdalena! Bir kez daha yolunda gitmisti her sey. Sef hiç tepki vermemisti, digeri de kurcalamıyordu, kız kardesiyle ilgili anlattıklarının yalan olup olmadığını sorusturmuyorlardı. Elini alında gezdirdi, saçlarını ensesine dogru topladı, sonra dikkatlice sağ gözünün üzerindeki kanlı kabuga dokundu, digeri eliyle de ensesini ovarak basını hareket ettirdi. "Ayaga kalkıp biraz gezinebilir miyim? Oturmaktan uyustum."

"Tabii ki," dedi sef.

Genç kadın pencereye dogru yürüdü, sırtı onlara dönük, karanlığa bakarak, "Daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Çok fazla sürmez, birkaç soru kaldı sadece."

Rudolf Grovian, basını öne egdiginı görüp mırılandığını duydu, "Ben de öyle düşünmüstüm." Sonra daha yüksek ve çok sert bir ses tonuyla, "Güzel," dedi Çora, "devam edelim o zaman. Su aleti açtınız mı yeniden? Yarın sabah, her şeyi tekrar anlatmaya hiç niyetim yok."

Tekrar eski haline dönmüştü, bastaki gibi hırçındı. O zaman davranışlarını agresif olarak değerlendiren Grovian'a su anda bu sıfat abartılı geliyordu. Güçsüzlük, bitkinlik veya saskınlık belirtileri göstermiyordu artık. Bir sonraki soru. Georg Frankenberg digeri adıyla Johnny Guita'la tanıştığı lokalin adı neydi?

Çora biraz durakladıktan sonra geldi cevap: "Alaaddin'di, lambalarından dolayı bu adı vermistik.

Aslında adı yoktu. Yani demek istedigim, pazartesiden cumaya kadar yoktu adı. Hafta içinde yaşlı insanlara göre bir seyler olurdu hep. Cumartesi 'Alaaddin'di. Çogunlukla orada olurdum. Dans edilebilir bir yerdi çünkü."

Notlardan kontrol edildi. Yasamına son vermeyi tam olarak ne zaman denemisti? Bu kez önce uzun bir iç çekis geldi, ardından Çora, "Söyledim ya," dedi, "ekimde. Tam olarak gününü hatırlamıyorum."

Hangi hastanede tedavi görmüştü? Çora soruları sırtı dönük olarak cevaplıyordu. Kısık bir sesle,

"Hastaneye gitmedim," dedi. "Bana çarpan adam doktormus. Muayenehanesine götürdü beni.

Söylemistim, ağır yaralı degildim. Ayrıca adam biraz içkiliydi. Ehliyetinin elinden alınmasından korkuyordu. Polis istemedigim için bana mütesekkir oldu. Sonra onun yanında kaldım, birkaç hafta, kasım ortalarına kadar."

"Bu doktorun adı neydi, nerede oturuyordu?"

Çora birdenbire döndü, siddetli bir şekilde basını sallıyordu. "Hayır! Lütfen, bırakın bunu. Doktorla ilgili konuşmam, bunu yapamam. O bana yardım etti. O dedi ki, ben... Bana karşı çok iyiydi o. Dedi ki, ben..." Bas sallamaları kuvvetlenmisti, aynı anda ellerini birbirine doladı, birbirine sürterek ovalıyordu bir yandan da. Bir üçüncü hamle daha yaptı, "O dedi ki, ben..."

Biraz ara verdikten sonra basarmıstı cümlesini tamamlamayı, "... eve dönmeliydim. Ama annem..."** Sonra omuzlarını kıstı, hatırlıyor gibiydi. Annesi, gözlerinde o kuskulu bakışla, evin açık kapısında duruyordu. Kendini görü-

yordu. Üzerinde yeni bir elbise, onun da üstünde yeni bir manto. Ve ayakkabılar, Grit Adigar'm çok sasırdığı iç çamasırları -siyah dantel çamasırlar-ve çoraplar, hepsi yeni. Hepsi, ona yardımcı olmak için kendini sorumlu hisseden bir adam tarafından ödenmisti. Bir doktor! Bu yalan degildi.

Kasım ortalarında onu bir trene bindirip, evine yollamıstı, kendisini iyi hissetmedigi halde. Çok kötüydü gerçekten de. Tren yolculugu silikti, bulanıktı. Nerede bindiklerini, nerede indiklerini, eve nasıl geldigini, hiçbirini hatırlamıyordu. Sonra, kapıda nasıl durdugunu... Bacakları nasıl da güçsüzdü, kafası ise kursunla doluydu sanki. Tek istedigim bir yataga uzanıp, uyumaktı. Sadece uyumak, baska hiçbir sey istemiyordu. Kendi sesini duyuyordu, yalvarır bir tonda, "Anne, benim, Çora."

Annesinin sesi, soguk ve ilgisizdi. "Çora öldü."

Bes yıl önce kasım ayında Çora da kendini aynen öyle hissetmisti. Ve şimdi yeniden... Annesinden hiç söz etmemeliydi aslında. Kesinlikle doktordan da söz etmemeliydi.

Rudolf Grovian'in dikkatini çekmisti, Çora ellerini ovuştururken parmaklarını kıracaktı neredeyse.

Annesiyle ilgili söyledikleri, delil olarak kullanılabilirdi.

"Pekâlâ Bayan Bender. Tekrarlamak zorunda degilsiniz. Kaydettik zaten. Ama doktorun adını istiyoruz mutlaka. Ona kötü bir sey yapacak degiliz. Bes yıl önce alkollü araba kullandı diye, kimse cezalandırmaz onu bugün. Sadece sahit olarak dinlemek istiyoruz. Yntihar girişiminizi ve hamileliginizi dogrulayabilir."

Çora, "Hayır!" dedi sinirli bir sesle. Ellerini arkasına uzatıp pencere kenarına tutunmustu, "Bence unutabilirsiniz hepsini. Evet, unutun gitsin. Simdi söyle diyebiliriz: Bıçakladığım adamla bir zamanlar aramda bir seyler vardı. Beni ortada bıraktı, çok kızmıstım. Bugün karşılınca, öldürdüm onu."

Rudolf Grovian, sesine, uygun dozda bir vurgu katarak "Bayan Bender," dedi, "böyle olmaz. Bize bir seyler anlatıp, sonra da ifadenizi tetkik edebileceğimiz her yere duvar öremezsiniz. Yok-sa ben de meslektasım gibi, gerçeği söylemediginizi düşünceğim."

Yeniden pencereye dogru dönmüştü Çora. Çok keskin bir hareketle hem de, sesi de bunu onaylıyordu zaten. "Söyledim ya, unutun! Sizlere bir sey anlatmak için yırtınmadım burada. Siz zorladınız beni,

bunu unutmayın. Ama artık kesmeniz gerekiyor. Devam edemeyeceğim, iyi hissetmiyorum kendimi.

Kötü hissettigimde söylememi istemistiniz, o zaman bırakırız, demistiniz."

"Bahane olarak kullanabileceğinizi söylemedim ama."

"Bahane etmiyorum. Gerçekten devam edemeyeceğim." Çok sert ve keskin olan ses tonu, birden bitkin ve ağırlıklı bir hal almıştı. Alt dudacı, birkaç saniye içinde gözyaşlarına boğulacak iki yaşında bir çocuğun gibi titremeye başlamıştı. Camdan görebiliyordu Grovian. 'Böyle ucuz bir numarayı yutmam,' diye geçirdi içinden. Bu ses tonunu kızı kullanırdı hep, istediklerine baska yollardan ulaşamadığında bu yolu denerdi sık sık. Ve alt dudak... Mechthild, "Yüzünü eksitti yine" derdi. "Birkaç dakika daha dayanabilirsiniz," dedi Grovian. Sesinin daha keskin çıkmasını engelleyememişti, bunu istememişti de zaten. Bütün bu saygı ve ilgiye rağmen, bahaneler ileri sürüp karşı çıkarak onu atlatamayacağını hissetmesi gerekiyordu. "Bes yıl önce aralık ayında Köln'e geldiniz. Köln'ü seçmenizde özel bir sebep var mıydı?"

Grovian, Cora'nın Frankenberg'in gerçek kimliği ve ika-metgâhıyla ilgili bir seyler bulup onu aramak için yola koyulduğunu düşünmüştü kendince.

Çora, "Hayır!" dedi alçak bir sesle, "Bir trene bindim, o tren de Köln'e gidiyordu."

O ana dek inanmıştı Grovian, ama buna inanmıyordu kesinlikle. "Tekrar bir düşünün isterseniz, Bayan Bender. Bir sebep var. Biz biliyoruz bu sebebi. Ama sizden duymak istiyoruz."

"Düşünmem gerek yok. Hiçbir sebep yok. Köln'de tanıdığım kimse de yok, eger buysa kastettiğiniz." Neden bu kadar ısrarla sordugunu kavrayamamıştı Çora. Ruh hâlâ evlerinin kapısında idi, annesinin yüzüne bakıyor, annesinin sesini duyuyordu. Çora öldü. Hayır! Çora yasıyordu, adam ölmüştü ve Çora yavaş yavaş aklını yitiriyordu, parmaklarının arasından akıp giden su gibi. Parmaklarını iyice sıktığı halde, tutamıyordu suyu.

Yalan bir hikâyeyi, birkaç gerçek kırmıtısıyla karıştırmak, hiç de iyi olmamıştı. Yalancının mumu çabuk sönerdi ne de olsa ve gerçek, insanın kafasına sopasını indiriverirdi.

Sonra da her şey alt üst olurdu. Boya lekelerinden ibaret resmi nasıl da uydurmuştu o anda! Çok iyi biliyordu. Ama yine de gö-zünün önündeydi açık seçik, beyaza boyalı holün duvarında asılıydı iste, yerde de minik yeşil taslar. Ve suratı... O kadar yakının-daydı ki, gözlerini kapatmak zorunda hissetmişti kendini, iyice ayırt edemiyordu. Olamazdı... Johnny öpüyordu onu -aynen az önce anlattığı gibi. Dudaklarını, kendi dudaklarının üzerinde hissediyordu.

Bağırarak için ağzına bastırıp parmaklarıyla. Kendi parmakları olduğunu biliyordu Çora. Ama bilmek yetmiyordu. Johnny'nin omuzlarının üzerinden, merdivenden inen iki kişinin sırtını görüyordu!

Kısa boylu sisman bir adam ve de yanında bir kız. Kızın saçları sarıydı. Lacivert saten bir bluz vardı üzerinde, altında da beyaz bir etek. Dantel bir etekti, transparan gibiydi neredeyse, içini gösteriyordu. Bu kadar ayrıntı, nereden çıkıyordu? Bir yerde görmüş olmalıydı. Bir filmdeki konuşmalardı herhalde. Merdivendeki kız gülerken sesleniyordu, "Geliyor musunuz? Asağıda devam edebilirsiniz. Orası daha rahattır eminim."

Her filmin müziği vardır. Asağıdan bir trampet gürültüsü çıkıyordu yukarıya doğru. Bir bateri solo. Tam filmin ismini ya da bu sahnenin devamının nasıl olduğunu hatırlamaya çalışırken, sef Köln'ü sormuştu birden.

Mantıklı bir yalan uyduracak durumda değildi artık. Köln! Bu Margret'ti. Margret'ten haberleri var mıydı acaba? Var gibiydi sanki. Gereon söylemiş olabilir miydi? Mümkündü.

Bes dakika ara. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Sadece bes da-kika, Köln'le ilgili akla yakın bir hikâye bulması için. Ve eğer « ricasını umursamazsa, basta verdiği sözü hatırlayacaktı, "Devam etmeden önce, bir seyler yiyebilir miyim? Lütfen, çok acıktım. Göl kenarında hiçbir şey yememistim. Elmanın kalanını almak ; istemistim. Golden Delicious, o cins elmayı çocukluğumdan beri çok severim." Bahçemiz vardı, evin etrafında değildi ama. Ulaşmak için, epeyce yürümemiz gerekiyordu. Gerçekten de çok uzak değildi. Ama o zamanlar bana her şey çok büyük, çok uzun ve sonsuz gibi gelirdi. Hep devam eden ve bir türlü sonu gelmeyen bir şey. Bahçeye kadar olan yol korkunç uzundu benim için. Öylesine yorulurdum ki, yolun sonuna ulaşamayacağımı düşünürdüm sık sık. Ulaşmak da istemezdim aslında, çünkü bahçe, büyük çapta bir seytana uymaktı benim için.

Magdalena'nın kanserle mücadele ettiği yıl, o eve hiç gelmese, biz de sık sık bahçeye gitmek zorunda kalmayız, diye düşünmeye başlamıştım. Bir sonraki ilkbaharda ise yapılacak çok iş vardı. Neredeyse hemen hemen her gün gidiyorduk, sebzelerin diplerindeki yabancı otları temizlemek benim görevimdi. O sırada babam kürek veya tırmıkla çalışırdı. Annem oraya gitmenin Magdalena'ya iyi geleceğine inanıyordu.

Bizimkinin sağında ve solunda, içinde elma ağaçları ve çilek olan baska bahçeler de vardı. Çit yoktu etraflarında, bahçelerin arasında saban izleri vardı sadece. Çilekler, bu izlerin hemen üzerindeydi, komsunun bahçesine hiç basmadan, biraz egilmem yeterliydi. Çileklere erismem kolaydı, gerçekten. Bazen de yerde toprağın üzerinde olurlardı.

Bir parça yabani otla birlikte koparıp, kimse görmeden hızla ağzıma atabilirdim aslında, ama cesaret edemiyordum. Bir parça çikolatayla neler olduğunu görmüştüm, üstelik babam verdiği halde. Baska birine ait bir şeyi almak, en büyük günahlardan biriydi.

Bu arada sekiz yaşına gelmiş, günahlar arasında muazzam farklar olduğunu öğrenmistim. Annemden öğrenmeme imkân yoktu, onun için bütün günahlar aynı derecede ağırdı çünkü. Ama okulda konuşuyorduk aramızda. Küçük, affedilebilir günahlar vardı, ama hemen pismanlık duymak gerekiyordu. Orta ağırlıkta olanlardan insan ölünce arınıyordu. Bir de çok büyük günahlar vardı ki, insan onlar için sonsuza dek cehennemde ceza çekiyordu.

Okulda, günahlardan arınmak için insanın acı çekmek ya da ölmek zorunda olduğundan söz edilmemisti hiç. Bu annemin iddiasıydı sadece. Artık, annemin öğretmenden daha iyi bildiğinden de emin degildim. Öğretmen Katolik degildi.

Bu benim bocaladığım bir dönemdi. Kime ve neye inanmam gerektiğini bilmiyordum. Babam bir öyle konuşuyordu, bir böy-le. Bir akşam haçın altında diz çöküp, ihtirasları için pisman olduğunu söylüyordu. Ertesi akşam ise öyle sinirli oluyordu ki, evin içinde dolasıp duruyor ya da banyoya kapanıyordu. Tekrar ortalığa çıktığında da, Magdalena'ya bakıp, "Sana ne yaptım, hasta çocuk?" diye mırıldanıyordu.

Magdalena eskiye göre daha da hastaydı. Her dört haftada bir Eppendorf'a götürülmesi gerekiyordu. Orada ona zehir verdiklerini ve kötü ısınlara maruz bıraktıklarını söylüyordu babam. Annemin onu götüreceği gün, çok ağlıyordu Magdalena. Sessiz sessiz için için ağlıyordu gerçi, yorulmaması gerekiyordu çünkü. Geri | döndüklerinde ise, o kadar kötü oluyordu ki, iki dakika bile yalnız kakmıyordu.

Bazen yatak odasına yolluyordu beni annem, ne yaptığımı bakıp, hiç unutmayayım diye. Yatağın kenarında durup, Magdalena'ya bakıyordum. O da bana bakıyordu. Seve seve özür dilemek isterdim ondan, ama ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Çok kötü bir dönemdi. Hele ilkbahar... Esaret gibiydi sanki. Bir tane çilek koparsam, Magdalena'ya ne olacağını düşünmek zorundaydım sürekli. Yasamasının ya da ölmesinin, tek basıma benim elimde olduğu duygusu berbattı. Ne yaptığımı, ne söylediğimi, ne düşündüğümü, sürekli kontrol etmek zorundaydım. Bazen çok fazla geliyordu her şey. O zaman, hemen uyumak, sonra da güzel bir rüya görüp, rüyalarımdaya yaşamaya devam etmek istiyordum.

Çilek zamanı bitmek üzereyken, çok hafiflerdim. Seytana uymadığım için, gurur duyardım kendimle. Daha çok da, her şeyin yolunda görünmesi gururlandırırđı beni. Magdalena iyileşiyordu yavas yavas. Bir günden diğerine anlaşılmıyordu, ama bir aydan bir sonraki aya epey fark ediyordu.

Annem, eski bir bebek arabasıyla götürürdü onu bahçeye. Yılbaharda arabanın içinde bir elbise yığını gibi duruyordu Magdalena. Ama sonbaharda dik oturabilirdi. Sadece birkaç dakikalığına oturabilmesi bile çok büyük bir ilerlemeydi. Yazın bahçede yapılacak çok iş olmazdı. Ayrıca öğleden sonraları da çok sıcak olurdu Magdalena için. Ama sonbaharda yine her gün bahçeye gitmeye baslardık. Babam isten geldiğinde, küçük bir dini alay gibi yola koyulurduk. Sol omzunda aletleriyle babam önde giderdi. Sağ elinde hep bir kova olurdu. Annem bebek arabasını iterdi. Saçları biraz biraz çıkmaya baslamıştı, ama yine de Magdalena'nm basına bir bere takılırdı. Yeni çıkan saçlar son derece inceydi ve neredeyse beyaza yakındı, güneşe dayanacak durumda degildi yani.

Annemin arkasından yürür, sarı elmaları düşünürdüm. Golden Delicious. Babam bu cins elmanın adının bu olduğunu ve çok tatlı olduğunu söylemişti. Ağaç bütün heybeliyle, tam arsanın sınırında duruyordu. Elmalardan bir çoğu saban izinın tam üzerine, bazıları da bizim bahçeye düşerdi. Bizim bahçemizdekileri yer-

den alırken, çalmış sayılmayacağımı düşünürdüm ben de. Ve elmaların, çikolata ve sekerlemeler kadar tatlı olmadığını geçirirdim aklımdan. Grit, meyve yemenin çok sağlıklı olduğunu söylerdi sık sık. Magdalena için de birkaç tane alabilirim, diye düşünürdüm, sağlıklı olması için. Sadece kendim için istemiyordum, gerçekten de.

Bahçenin yolu, trafiği çok olan bir caddeye açılıyordu. Yol kenarında bir yerlerde içinde eskiden yataklık otların saklandığı, eski kocaman bir tahta sandık dururdu. O aralar içi bostu ama. Babam öyle söylemişti. Sonra o rüyayı gördüm.

Rüyamda, eve dönüyorduk. Magdalena arabasında oturuyor-***• du, çok bitkindi, ağrıları vardı, sessiz sessiz ağlıyordu. Annem durdu birden, yolun ortasında yere diz çöküp, dua etmeye başladı. Ben önlerinden yürüyordum. Babam çoktan sandığın oralardaydı. Ona ulaştım, birlikte yavaş yavaş yürümeye devam ettik. Sonra, arkamda gürültüler, homurtular, gıcırtilar duydum. Dönüp baktığımda, sandığın içinden siyah bir kurdun çıktığını gördüm. Bana baktığı yoktu, babama da. Annemle Magdalena'ya doğru atıldı. Bir hamlede bebek arabasının içindeydi ve Magdalena'yı yutmustu bile. Annemle ilgilenmiyordu.

Kosa kosa sandığa geri döndü, sıçrayıp içine girdi yeniden, kapagı kapamadan önce de bana baktı. Agzım iyice açarak, insan gibi güldü. Dislerinde hâlâ Magdalena'nın kanı vardı. Korkmam gerekirdi aslında, ama korkmuyordum. Bana güldüğünde, anlamıştım benden hoslandığını. Bir köpek gibi eve götürebilirdim onu seve seve.

Annem, bos çocuk arabasının önünde yere diz çökmüs, ellerini gökyüzüne kaldırmıştı. Babam, kolunu omzuma koydu. Memnun bir ifadeyle gülümseyerek, "Bu cehennem köpegiydi," dedi. "Güzel bir hayvan, değil mi? Ne muhtesem bir kuyruğu vardı, gördün mü? Ya o parlak disleri? O dislerle bize öyle bir lütufta bulundu ki. Kurtulduk! Sonsuza kadar hem de! Artık günahlarımızın cürüyüp düşmesini dilemek zorunda değiliz. Günahlarımızın keyfini çıkarabiliriz artık yeniden. Ve yapacağız da Çora. Sana güzel bir şey gösterebilir miyim?" Bu bir düelloydum. Kısaca itiraz ettikten sonra, bir daha karışmamı esofmanlı adam. Orada, sanki konusulanları dinlemiyor-mus gibi oturuyordu. Çora onu bir seylerin rahatsız ettiğini anlamıştı. Sadece ne olduğunu bilmiyordu, söylediği yalanlar da olabiliirdi, sefin ilerleme tarzı da, bu eziyet, bu kurcalama, bu baskı da.

Cora'dan veremeyeceği bir şey istiyordu. Annesiyle yasadıklarına benziyordu hemen hemen. Bir tek bununla basa çıkabiliirdi. Çekirdekten öğrenmisti, sasırtmayı. Ama bu kez çok baskaydı. Büyülenmiş gibiydi sanki. Görüntüyü silkeleyip atamıyordu bir türlü, durmadan baska görüntüler çıkıyordu. Su kahrolası boya lekeleri. Bir de merdivendeki iki sırt. Bir erkek ve bir kız.

Simdi de bir arabanın önünde oturan iki sırt görüyordu. Bunların ikisi de erkek sırtıydı. Biri arkaya doğru dönüp, gülümsedi. Bakışları söz verir gibiydi sanki. Johnny Guitar!

Hepsi hayaldi. Arzunun yarattığı bir rüyaydı. Arzular, insanın beyinde kolayca görüntüye dönüşüyor ve hatıralar gibi geniş bir yer kaplıyordu. Ya geri kalanı? Kızın sesi, saten bluzu, dantel etegi, bateri solo. Bütün bu ayrıntıları, bir zamanlar bir yerlerde görmüs ve duymus olmalıydı büyük olasılıkla. Bir filmde görmüştü kesinlikle. Baska bir olasılık yoktu. Gereon, durmadan film izlerdi. Hemen hemen her akşam bir tane. Hesaba vurunca, üç senede bini geçiyordu. Hele bir de ismini ya da sonunu hatırlayabilseydi...

Sef, düşünmesi için zaman tanıımıyordu. Bir yerlerden yiyecek bir şeyler bulmıştı hemen. Birkaç parça kek ve de taze kahve. Bu kez kahveyi diğeri hazırlamıştı, c*ok koyu olmaması için. Çora, onun sesini zorlukla duyabiliyordu. Konu dönüp dönüp Köln'e dayanıyordu. Grovian, neden özellikle bu şehri seçtiğini

soruyordu ısrarla, Bremen veya Hamburg çok daha yakındı oysa. Böylesi bir yolculuk için parayı nereden bulmıştı?

"Çaldım," diye mırıldandı Çora, gözlerini indirerek, "annemden. Yaklaşık sekiz yüz mark kadar. Bu parayla biletimi alıp birkaç hafta da yaşamımı sürdürebilirdim. Hemen bir is ve küçük bir daire buldum." "Nerede?"

Margret'in adresini verdi. Bu karışıklıkta baska bir şey gelmemisti aklına. Ne söylediğinin farkına varıp aklının basına gelmesi birkaç saniye sürdü. Aynı anda, yaptığının ne kadar anlamsız olduğunu da kavramıştı birden. Eger bu adam söylediklerini kontrol ederse, ki mutlaka edecekti, yalanların nerede bittığını, gerçeğin nerede başladığını hemen fark ederdi.

Kalp atışları hızlandı, terden avuçları sırlıslıkla olmuştum. Margret'i çok zor duruma sokmıştum. Çok büyük bir hatayı yaptım. Johnny ile birlikte kaçtığım söylemeliydi. Hemen değil, agustosta. Agustos önemliydi. Neden önemli olduğunu bilmiyordu, ama öyleydi iste. O an zaten çok fazla şey bilmiyordu, kafasının içinden geçenler yeterince kalabalıktı çünkü.

Pes etmek! Sorgulama sırasında, hep aynı sorular karşısında dayanma güçleri azalan, düşüp bayılan insanlar olduğunu duymıştum. Ama onun basına böyle bir şey gelmezdi. Yçinde kalan gücü toplamaya çalıştı. Son bir rezerv vardı her zaman. Annesine karşı verdiği on sekiz yıllık mücadele ona güç kazandırmıştı, hiçbir sorunun havada kalmadığı hikâyeler anlatmayı öğrenmisti Çora. Aslında annesine bu bitmez tükenmez antrenmanlar için mütesekkir olmalıydı.

Dış görünüşe göre, kesin bir teslimiyet içindeydi, aslında. Basını kaldırıp, sefin gözlerinin içine hayret dolu bakışlarla bakması, sonra basını tekrar egmesi... Sesini de aynı şekilde kullanıyordu. Yçinde sarsılmaz bir özdenetim vardı. Sol eliyle sağdakini sıkı sıkı tutması, terini etegine silmesi... Uzun süredir iskemlede otu-

ruyordu yine. Omuzları aşağıya düşmüştü. Georg Frankenberg ölmüştü, ondan onay isteyemezlerdi nasıl olsa.

Fısıltı halinde, "Arastırırsanız bulursunuz," dedi. "Özellikle Köln'e gitmemin sebebi vardı, evet. Az önce sizlere gerçeği söylemedim, utanmıştım çünkü. O zamanlar bir süre Johnny ile sürttüm. Anlıyor musunuz? Hamburg'da olduğumuz o akşam, beni eve bırakmadı aslında. Diğerleri gitmişlerdi, mahzende yalnız kalmıştık. Onunla kalmamı istedi. Ve ben... ben onunla yatmıştım, harikaydı. Ben, birbirimize ait olduğumuzu düşünmüştüm. Agustos ayıydı. Agustosta olduğunu söylemiş miydim daha

önce?" Sef, basını salladı, Çora da birlikte oldukları birkaç haftayla ilgili yalanları sıraladı. Eylül ayında Köln istikametindeki bir yolculuktan söz etti. Johnny bir arkadaşını ziyaret etmek istiyordu. Yol boyunca defalarca bos yere telefon etmişti, geleceğini haber vermek için. Bir keresinde de, Çora'yi yollamıştı telefona, numarayı bir kagıda yazarak. Daha sonra, tekrar eve döndüğünde, kagıdı bulmuştu Çora. Annesi onu evden attığında da, aramıştı o numarayı. Genç bir kadını telefonu açan. Johnny'yi sormuştu Çora, kadının haberi yoktu böyle birinden, aksam aramasını, kocasıyla konuşmasını söylemişti.

Birkaç saniye mola! Kahvesinden bir yudum aldı. Neredeyse hiç nefes almadan bu yalana da görüntüler oluşur mu diye bekledi. Hiçbir şey oluşmuyordu. Kekten küçük bir parça ısırıldı, yuta-mıyordu bir türlü. Keklerin üstü çikolatayla kaplıydı ve her küçük parça çikolata, Magdalena'nın ölüm kararıydı Sef bütün dikkatiyle onu inceliyordu. Yine hata yapmıştı. "Bir süre sürttüm!" demisti. Neyle? Hangi arabayla gelmişlerdi Köln'e, Johnny'nin arkadaşını aramaya? Eger gümüş rengi Golf siskoya aitse, neyle dolasmışlardı?

Sef, kurcalamaya başlamadan, hemen devam etti yalanlarına, "Aksam tekrar aradım. Bu kez adam açtı telefonu. Horsti'yi sordum ben de. Adam güldü, 'Onun adı Georg Frankenberg dedi, Horsti'yi nereden çıkardığını salak kendi de bilmiyor.' Georg Fran-

156

kenberg'den ne istediğimi sordu sonra, bir zamanlar arkadaş olduğumuzu, onu yeniden görmek istediğimi söyledim ben de. Adam da bana, Köln'e gelmem gerektiğini söyledi."

O an birden kuskuya kapıldı Rudolf Grovian, Her şeyden süphelenmek için zorluyordu kendini. Werner Hoss, böyle kısırtıcı şekilde yüzünü eksitememeliydi aslında. Ysmi Georg Frankenberg! Onun sözleriydi bunlar. Bu örnekten ne sonuç çıkarması gerektiğini bilmiyordu Grovian. Georg Frankenberg, annesi, babası, dışında herkes, hatta karısı için bile Frankie idi. Köln'deki arkadaşın önemini ortadan kaldırıyor bu durum. Yine de sormadan edemedi, "Adamın bir adı var mıydı?"

Çora sefin artık kendisine güvenmediğini fark etmişti. Arabayla ilgili falsosunu zapta geçirmemisti galiba. Margret'den haberi olduğuna inanmıyordu artık Çora. Grovian defalarca suratına söylemişti, hikâyeyi onaylayacak kişilere gereksinimleri vardı, Georg Frankenberg ve arkadaşlarının isimleri önemliydi onlar için. Oysa Çora, isim veremezdi onlara. Yanlıslıkla da isim çıkmazdı ağızından, saskınlık veya telasla da.

"Düşünüyorum," dedi, "komik bir isimdi. Ama hatırlamıyorum. Çok yorgunum."

"Ya telefon numarası?"

"Üzgünüm, onu da unuttum. Telefon numaralarını hiç tutamam aklımda."

"Adres?"

Çora omuzlarını kaldırdı, alçak sesle "Bilemiyorum," dedi, "belki yarın gelir aklıma, isimlerinin ne olduğu, nerede oturdukları. Ynsan bir şeyleri mutlaka hatırlamak isteyince, olmuyor iste. Böyle şeyler zorla olmaz, bilirsiniz."

"Evet, bilirim," dedi Rudolf Grovian, "eger insan gökyüzünün maviliği hakkında bile yalan söylerse, çok fazla hatıra da çıkmaz ortaya. Siz bu adamın daveti üzerine yola koyulduunuz, öyle mi?"

Mekanik bir şekilde basını salladı Çora. Kafasının içinde bir

set yıkılmıştı sanki. Sözler ve görüntülerden oluşan bir yığın yıkılan yerden fısırmış, beyninin içinde dönüyordu son hızla. Göl kenarında, örtünün üzerindeki dört kişi. Sarkı. Süpermarketin ve de bahçenin elmaları. Anlattığı hikâye, ve genç bir erkekle genç bir kızın merdivenden aşağıya indikleri film.

Hatıralardan oluşan dagdan daha bir sürü taş çıkıyor ve dışarı atılıyordu. Anne, baba, Magdalena, Horsti, Johnny, Margret ve Gereon. Bir sürü isim. Çok fazla. Yçlerinde hiç duymadığı iki tane vardı.

Gülünç isimlerdi, Böcki ve Tiger. Cora'nın suratı bir aglama krizi öncesi gibiydi. "Bunları hiç söylemeseydim keske. Frankie benimle ilgili bir şey bilmek istemiyordu artık."

"Frankie kim?" dedi sef. , Omuz silkti Çora. "Ne?"

"Frankie kim?" diye tekrarladı Rudolf Grovian, soruyu tarafsızlık içinde sorabilmek için çaba göstermişti. Werner Hoss'a zafer dolu bir bakış fırlattı sonra. Bunu bekliyordu zaten. Bir şekilde her şeyin onayı sayılırdı bu. "Frankie, benimle ilgili bir şey bilmek istemiyor, dediniz, Bayan Bender. Frankie kim?"

Ne söylemiş olduğunun farkında değildi Çora. Göl kenarında duyduğu ismi de unutmuştu. "Ne dedim? Üzgünüm. Gerçekten çok yorgunum."

Bir eliyle alnını kavradı. Gözleri telasla yazı masasının üzerinden geçip Werner Hoss'a geldi ve ona takılı kaldı. Bu eziyete Hoss bir son verebilirdi belki. Hâlâ eziyetti çünkü. Kafası sıkı sıkı doldurulmuştu sanki. Yçine çok fazla şey tıkmış bir çekmece gibiydi. Simdi de birdenbire her şey dışarı taşıyordu. Sadece, o çok gerekli olan küçük bıçağı bulamıyordu. Önce her şeyi ayırmak zorundaydı. Her şeyi ayırdıktan sonra da, bıçağın çekmecede olmadığını görecekti. Bıçak limonların kesildiği masanın üzerindeydi. Yçeri giren herkes için bir dilim kesiliyordu görünüse göre. Sadece Çora göremiyordu.

Oturduğu yer çok alçaktı, masa ise çok yüksek. Yüksek masanın önünde kısa boylu, sisman bir adam

duruyordu. Adam elinin üzerine serpmiş olduğu

beyaz tozu yaladı önce, bir seyler içiyordu, sonra limonlardan birini ısırdı.

"Söyleyin ona, bıraksın sunu," diye kekeledi Çora, bakışlarını Werner Hoss'a dikmişti. "Söyleyin ona, şimdi rahat bıraksın beni, delirmek üzereyim. Gözümün önüne bir sürü komik sey geliyor, aptalca seyler. Sizlere anlatsam, gülmekten katılırsınız."

Tüyleri ıslanmış bir köpek gibi salladı basını, sonra yere doğru egip ellerini incelemeye koyuldu.

"Aptalca bir iş geldi başıma bir kez," dedi, "hatırlayamıyorum, hatırlamak da istemiyorum. Duvarın içine gömdüm çoktan. Achim, bir çok insanın, üstesinden gelemedikleri olaylar karşısında böyle davranışlarını söylemişti. Beyinlerinin içine bir duvar çekiyorlar ve de acı veren her şeyi arkasına alıyorlarmış. Achim, insanın bu duvarı yıkip, içindekileri hazmetmeye çalışması gerektiğini de söylemişti gerçi, yoksa bir türlü huzur bulamazmış. Ama ben su duvarın çok iyi bir çözüm olduğunu düşünüyorum."

Dalgın bir şekilde öne eğdi basını, sonra yeniden kaldırıp, Werner Hoss'a baktı. Konusmasına ona yönelik olarak devam etti. "Ynsanın beyninde öyle çok yer var ki. Düşünmek için yarısını kullanmaya bile gerek yok, söyle yüzde kırkı yeterli sanırım. Ama tam tersi de olabilir, yüzde altmışı belki de. Bunu biliyor muydunuz?"

Werner Hoss basını salladı.

Melankolik bir ifadeyle gülümsedi Çora. "Bu harika, değil mi? Bütün pılı pırtının atılabileceği bir tavan arası gibi. Bende de öyle oldu zaten, Noel'e kadar kurtulmustum ondan. Noel'den beri yine ortaya çıktı. O sarkıyı duyduğumda, duvarın üzerinde atlıyor, sandıktan çıkan kurt gibi aynen. Belki de Hz. İsa'nın doğumuyla bir ilgisi vardır kim bilir? Bilemiyorum. Neyle ilgisi olduğunu hiç bilmiyorum. Uyandığımda, hiçbir şey kalmıyor. Kalmamalı da zaten. Bu yüzden kafam parçalandı, bilil • musunuz? O rüyayı gördüğümde, bunu hâlâ hissediyordum, bugün bile."

O melankolik gülümsemesi kaybolmıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra gayretlenmişti birden.

"Çocukken bir kez gelmişti başıma. Ama baska rüyaydı, her zaman hatırlarım. Ve çok da güzel bulurum o rüyayı, bir hayvandım rüyamda."

m

ALTI

Kurtla ilgili rüya korkunçtu. Ama çok da güzeldi aynı zamanda. Sabırsızlıkla beklediğim, istediğim şey gerçekleşiyordu nihayet. Magdalena artık bizimle olmayacaktı ve bu benim suçum değildi. Boş bebek arabasının yanında yatıyordu Magdalena. Babam ise kovayı elmalarla doldurmuştu. Neler olacağını önceden bildiğini düşündüm bir an, yoksa elma yerine sebze ve patates koyardı kovaya. Uyandığımda, gerçek olmadığını çabucak fark etmeme rağmen, çok hafiflemiş hissediyordum kendimi. Bir insanın ölmesini istemenin, en ağır günahlardan biri olduğunu biliyordum oysa. Bunun için günün birinde, hiç sonu gelmeyecek acılar çekeceğimi de biliyordum. Ama yine de kendimi harika hissediyordum.

Annem, yüzlerce minik şeytanın kıpkırmızı parlayan kısıkaç -larıyla sonsuza kadar etlerimi ısıtırıp koparacaklarını söylerdi sürekli. Sonsuza dek yetmesi için de bunu, minicik parçalar kopararak yapacaklardı güya.

!

Annem, bunun resimlerini göstermişti bana. Ama sadece rüyamda olmuştum böyle bir şey, günah sayılmazdı o zaman.

Sabah kalktığımda, hâlâ çok hafiflemiş hissediyordum. O günün çok özel olacağı gibi bir duygu vardı içimde. Gerçi önce bir mucizenin gerçekleştirdiğini düşünmüştüm. Ama mucize filan yoktu, sadece her şey çok değişti.

Öğleden sonra, annem alısverise gitmek zorundaydı. Beni Magdalena'ya bakmak için yukarıya gönderdi. Her zaman yaptığım gibi yatağın yanına oturdum. Magdalena'nın uyudugunu düşünmüştüm. Asagıda sokak kapısının kapandığını duyunca, gözlerini açtı, "Bana bir seyler okur musun?" dedi yavaşça.

Magdalena ilk kez konuşuyordu benimle. Konustugu zamanlar o kadar azdı ki zaten, en fazla annemle konuşurdu. Bazen, onun doğru dürüst konuşmadığını düşünürdüm. O an, ne söyleyeceğimi bilemedim. , "Sagır mısın, yoksa Almanca anlamıyor musun?"

"Ne söylemem gerek?"

"Hiçbir şey, sadece bir seyler oku bana."

Annemin buna razı olup olmayacağını bilmiyordum. "Sanırım, bu senin için yorucu olur," diyebilirdim.

"Benim için mi, yoksa senin için mi?" diye sordu. Magdalena, "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Ben senin okuyabildiğine inanmıyorum."

Onunla, okul bahçesindeki çocuklarla konuşur gibi normal konuşabildiğim için çok sasırmıştım.

Düşünmeden, ölçüp biçmeden konuşuyordum, "Okuyamaz mıyım? Annemden bile daha iyi okuyorum."

Yüksek sesle ve anlaşılabir bir şekilde okuyorum hem de. Ayrıca çok doğru vurguladığımı söylüyor öğretmenim. Diğerleri benim kadar iyi beceremiyorlar."

"Bana bir şeyler okursan, inanabilirim ancak," dedi "Yoksa benden hoşlanmadığın için istemiyor musun? Eğer öyleyse, söyleyebilirsin rahatlıkla. Ben de hiç kimseden hoşlanmıyorum. Şimdiye kadar niye çenemi tuttuğumu düşünüyorsun ki? Geri zekâlarla konuşmak istemediğim için. Nefesimi, biraz mantıklı şeyler söyleyebilen insanlara saklıyorum." Komodinin üzerindeki Yncil'i alıp, annemin sık sık okuduğu bölümü açtım. Peygamberimizin, elbisesine sürtünüp geçen bir adamla ilgili gerçekleştirdiği mucizenin hikayesiydi okuduğum.

Ondan hoşlanmadığımı söylediği için, vicdanım rahatsız olmuş muydu, bilmiyorum. Ne kadar iyi okuyabildiğimi mi ispatlamaya çalışıyordum acaba, onu da bilmiyorum. Belki de benimle konuştugu için, gururlanmıştım bir parça, kim bilir?

Elimden gelen gayreti gösterdim. Gözleri kapalı, dinliyordu. Sonra, "Şimdi de Magdalena'yı dinlemek istiyorum" dedi, "onun ayaklarını yıkayıp, saçlarıyla da kurulayan Magdalena'yı, en çok o hikâyeyi seviyorum."

Sonuna dek okudum. "Hiç şans yok," dedi alçak sesle.

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Magdalena konuşmasını sürdürüyordu. "Elbise de yok üzerinde," dedi. "Karnının üzerinde bir bez parçası var sadece. Bir tane asabilir miyiz sence omzuna? Dolabın üzerinden alıp yukarıya çıkarırsan, deneyebiliriz belki de. Bir mendil alalım en iyisi, ben dokunayım iyice. Sonra, ayaklarını yıkayım, saçlarımla da kurularım. Yse yarar mutlaka."

"Saçların çok kısa," dedim.

Magdalena omuz silkere, "Çok yaklaştırmak gerekir ama," dedi, "hep yapmak istemisiydim. Onu yukarıya getirir inisin? Yoksa annem seni merdivenlerde yakalar diye korkuyor musun?"

Annemden korktuğum yoktu. Sadece Magdalena'nın çok fazla umutlanacağı bir şey yapmak istemiyordum. "Sana o yardım edemez," dedim. "O sadece bir tahta. Üstelik Yncil'deki Magdalena hasta değildi. Bir günahkârdı."

"Ben de günah işleyebilirim!" dedi Magdalena. "Pis bir laf söyleyeyim mi?" Ben cevap vermek için ağzıma açmadan, devam etti: "Göt deliği! Şimdi alacak mısın?"

Asağıya indim. Birdenbire korkunç bir üzüntüye kapılmıştım. Sanırım o öğleden sonra ilk kez, kız kardeşimin normal bir çocuk olduğunun farkına varmıştım. Her an ölebilecek, hiçbir zaman benim gibi bir yasanti sürdüremeyecek, çok hasta bir çocuktur. Ama benim gibi konuşabiliyor, benim gibi düşünüyor ve benim gibi hissediyordu. İstavrozu yatağına getirdim. Önce mendille denedik. Babamın-kilerden bir tane almıştım, yeterince büyüktü onunkiler. Hz. Ysa figürünün boynuna bağladım mendili. Magdalena da parmaklarının arasında ovuşturdu bir süre. Sonra, banyodan bir dis fırçası kabı içinde su getirdim. Bu suyla figürün ayaklarını yıkadı Magdalena. Basına çok yakın tutmaya çalışıyordum, saçlarıyla kurulayabilsin diye, ama yapamamıştım. Bacakları da ıslanmıştı bu arada. Oldukça küçük bir figürdü zaten. Üstelik Magdalena, mendille kurulamamı istemiyordu kesinlikle. "Belki o zaman etkili olmaz," diyordu ısrarla. Ysimiz bittiginde asağıya, yerine indirdim istavrozu. Sonra da bu pis küfürleri nereden öğrendiğini sordum Magdalena'ya.

"Klinikten," dedi, "oradakilerin ne pis laflar bildiğini tahmin edemezsin. Uyudugumu zannettikleri zaman daha çok kullanıyorlardı. Doktorlar öyle konuşmuyor, ama diğer insanların hepsinin ağız bozuk. Hastaların çoğu, gerçekten de çok adi oluyor. Ben genelde yetişkinler kogusunda yatıyorum. Nasıl küfredip, nasıl sövüp sayıyorlar bir bilersen, ölmek istemiyorlar kesinlikle."

Bir an durdu, sonra yavaşça devam etti. "Tekrar Eppendorf'a gitmek zorunda kalmak istemiyorum. Gerçi bazen hoş geçiyor vakit, buralardaki gibi can sıkıcı olmuyor. Oyunlar var orada. Yatağın içinde oturabildiğim zaman, hemşire getiriyordu bir tane, birkaç tane de çocuk buluyordu, oynuyorlardı benimle. Annem hiç razı değildi, ama pek bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Bir keresinde hemşire epeyce bir homurdandı anneme. Çünkü annem, 'Onun dinlenmesi gerekiyor, oyun oynayamaz,' demisti. Hemşire de, 'Dinleneceği zaman gelecek,' diye cevap vermişti. 'Kapkara olunca dinlenir. O zamana kadar da, canı oyun oynamak istiyorsa, oynamalı.' Ölüler kararır, biliyor musun, sonra kurtlanır ve de çürürler."

Bunları söylerken suratıma bakmıyordu. Parmagıyla yatak çarşafının üzerine daireler çizerek anlatmaya devam ediyordu. "Bir keresinde bir kız vardı, on sekiz yaşında. Lösemi hastasıymış o da, ama tedavi bir işe yaramıyormuş. Kemik iliği verecek birini de bulamamışlar. Ölümünden korkmadığını söylüyordu. Ama ben korkuyorum."

Çarşafın üzerinde daireler çizmeye devam ediyordu. Sonra basını kaldırıp yüzüme baktı. "Korktuğum ölüm değil," dedi, "ölmek umurumda bile değil. Belki çok daha iyidir ölmek, canı yan-'«» maz insanın, ağrısı kalmaz. Hiçbir yerin doğru düzgün çalışmazken; kendi basına tuvalete bile gidemezken; gerçekten de ölüm en iyisi galiba, öyle gibi geliyor bana. Sadece... Ben kararmak istemiyorum. Kurtlanmak ve çürümek istemiyorum. Ne kadar iğrenç olduğunu getirebiliyor musun gözünün önüne?

Anneme, ölünce beni yakmalarını söyledim. Bir çok insan yapıyor bunu. Çok pahalı bir şey de değil. Ama annem böyle bir şeyin mümkün olmayacağını söyledi. Toprakta gelip toprağa gitmeliyiz. Peygamberimiz de yakılmamış."

Yine suskunlaşmıştı, gözlerini kapadı. O kadar çok konustugu için yorulduğunu düşünmüştüm. Evet, yorgun düştü, ama kesinlikle söylemek istediği bir şey vardı. Sadece bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.

"Şimdi sana söyleyeceğimi, anneme anlatabilirsin, benden sana izin!" diye başladı, "Su tahta Ysa'dan nefret ediyorum! Umarım ayaklanıncaya kadar için için çürür. Tahta ıslanınca çürür çünkü. Bu yüzden yıkmak istedim onu. Sadece bu yüzden. Kalbime iyi geleceğini düşündüğümü sanma sakın. Böyle bir saçmalığı, çenenin tutman ve onların istediğini yapman için anlatıyorlar. Hiç hevesim kalmadı artık. Anneme anlatacak mısın?"

Basımı 'hayır' anlamında salladım.

"O zaman şimdi artık arkadaşız, tamam mı?" dedi.

"Biz kardeşiz," dedim "bu arkadaşlıktan daha öte bir şey."

"Hayır, değil," dedi Magdalena, "arkadaşlar birbirlerini her zaman severler, ama kardeşler bazen hiç istemezler birbirlerini."

"Ama ben seni seviyorum," dedim.

Yüzünü buruşturdu, gülümsemeye benziyordu biraz, ama sadece biraz. Sanırım, yalan söylediğimi biliyordu. Gerçi o an, onu gerçekten sevdiğimi hissettim. Bunu söylediğimde, "Ne dersin, seninle de oyun oynayabilir miyiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ne oyunu?"

"Senin görmediğini görüyorum oyununu biliyor musun? Kesinlikle insanı yoran, zorlayan bir oyun değil. Yatakta yatarken de çok rahat oynanabiliyor."

Nasıl bir oyun olduğunu açıkladı, sonra bir süre oynadık. Yatak odasında çok fazla eşya yoktu. Kısa bir süre sonra oyun sıkıcı olmaya başlamıştı. Her şeyi üç kez elden geçirdikten sonra Magdalena bir fikir attı ortaya: "Dilek oyunu oynayabiliriz, bunu ben kendim buldum. Çok kolay. Sadece ne dilediğini söylemek zorundasın. Ama satın alınabilecek şeyler olmalı. Yani çok arkadaşım olsun veya ona benzer şeyler olmasın. Sonra da bununla neler yapmak istediğini saymalısın birer birer. En iyisi, ben başlayayım, sen de gör nasıl olduğunu."

Yık olarak bir televizyon diledi Magdalena. Klinikten biliyordu ne olduğunu. Orada bazı insanların odalarında vardı. Sonra da sabahın akşamı dek televizyon izlemek istediğini söyledi. Ayrıca, bir radyo ve bir sürü plakla birlikte bir de pikap diledi. "Ama stereo!" diye eklemeyi de unutmadı. "Müziği öyle çok seviyorum ki, düzgün müziği. Sadece bir kişinin söylediği şeyler değil sevdiğim."

"Babama söylesem, belki bir radyo satın alır? Çok küçükleri var, kolay saklanabilir."

Magdalena basını sallayarak, "Yararı yok," dedi. "Gerçekten satın aldı diyelim, burada nereye saklayacağım? Biz sağımıza solumuza bakana kadar, annem yakar onu. Ayrıca babamın böyle

145

bir şey yapacağına da inanmıyorum. Senin için belki yapar, ama benim için yapmaz. Benim için parmağını bile oynatmaz. O, benim ölmemi istiyor."

"Bu doğru değil!" diye haykırdım.

"Galiba öyle," diye karşı çıktı, "eğer ben ölürsem, annemin yanında yatabilir. Bütün erkekler karılarının yanında yatıyorlar. Hem de bunu çok severek yapıyorlar. Bir keresinde duymuştum. Adamın biri, karısı eve geldiğinde, onunla hemen yatıp yalamayacağını soruyordu. Karısı kalp krizi geçirmiş. Doktor bir süre daha yasak olduğunu söyledi. Adam hayal kırıklığına uğramıştı. Babam da hayal kırıklığı içerisinde. O yüzden de bu kadar çekilmez bence."

Tamamen haksız da sayılmazdı. Babam bazen gerçekten de katlanılamayacak biri oluyordu. Bana veya ona karşı değil, sadece anneme karşı. Aksamları, annem önüne yemegini koyduğunda, bağırıyordu hep. Bir keresinde çorba dolu tabağı fırlatmıştı arkasından.

"Bu hayvan yemini oturma odasına götürebilirsin. Tann'ın çok büyük istekleri yok nasıl olsa. Ama ben paramın karşılığında daha doğru dürüst bir şeyler görmek istiyorum tabagımda."

Sonra yukarı çıkıp, banyoya kapanmıştı. Daha sonra, tuvalete girmek zorundaydım, kapıyı çaldığımda "Git bahçeye ise!" diye kükrermişti içerden. "Su anda açamam! Kamışımı koparmaya uğraşıyorum. Uzun sürebilir. Kahrolası sıkı sıkıya yapışık."

Her seye ragmen babamı seviyordum. Magdalena'yı da seviyordum, hele o öğleden sonra kesinlikle seviyordum. Hiçbir şekilde kararlı kurtlanmasını istemiyordum. Bu bana da çok iğrenç gelmişti. Ayrıca Magdalena için en iyisinin, rüyamın gerçekleşmesi olduğunu düşündüğümü de biliyordum. Kocaman bir kurt tarafından bir lokmada yutulmak hiç fena olmazdı; çabucak olur biterdi; muhtemelen çok canı da yanmazdı.

Gece o rüyayı tekrar gördüm. Ancak ilk seferkinden biraz farklıydı. Kurt, Magdalena'yı yedikten sonra, yavaş yavaş bana dog-

ru geliyordu. Yık rüyamda olduğu gibi kosup sandığın içine girmiyordu. Ağzından Magdalena'nın kanı damlıyordu ve kan içindeki ağzını karnıma bastırıyordu. Beni de yutacağını düşünmüştüm bir an, ama

daha çok oynamak istermiş gibi görünüyordu.

Sonra, çok komik bir şey oldu, ağzı karnımın içinde kaybolu-verdi. Hiç canım yanmıyordu. Bir süre sonra geri kalan bölümü de içime girdi; bacakları, ayakları, bütün gövdesi ve en son da kalın kuyruğu. Karnımda hiçbir iz yoktu, en ufak bir delik bile görünmüyordu.

Birkaç hafta önce, okulun bahçesinde iki kızın konuştuklarını duymuştum. Geceleri kurt haline dönüşüp, insanları yiyen bir adamdan bahsediyorlardı. Gündüzleri ise son derece normal bir insanmış. Sevimli ve iyi biri olmak için çok çabalıyormuş, herkese yardım ediyormuş, insanlar da ondan hoslanıyorlarmış. Kötü olduğu ve her gece vahşi bir hayvana dönüştüğü için de korkunç ıstırap çekiyormuş, ama hiçbir şey yapamıyormuş. Kendiliginden oluyormuş iste, elinde degilmis.

Ben de aynen öyleydim sanırım ve babam bunu uzun süredir biliyordu. Caddede yanımda duruyordu; her şeyi görmüştü; çok da ciddiye. "Dert etme sakın," dedi, "benden kimse bir şey öğrenemez. Böyle bir şey olacağını düşünmüştüm zaten. Doğum gününde 'Bir kurt gibi acıkmış olmalısın, dedigimi hatırlıyor musun? Ta o zamandan, senin bir hayvana dönüşeceğini, o senin yaşamını bitirmeden, senin onu yok edeceğini hesaplamıştım."

O sırada uyandım. Kendimi öyle güçlü ve önemli hissediyordum ki, kızların okul bahçesinde söz ettikleri vahşi hayvan gibiydim adeta. Birkaç dakika sonra, yatağımı ıslattığımı fark ettim, buz gibi olmuştum her yanı. O kadar utandım ki, ağlamaya başladım.

Ağlamama babam uyandı, yanıma gelip çarşafımı yokladı. "O kadar da kötü bir şey değil, Çora," dedi, "bu herkesin basına gelebilir."

Gecelğim ve iç çamasırım da ıslanmıştı. Babam hepsini çıkarmama yardım etti. Sonra, onun yatağına girmeme izin verdi, odanın içi öyle soğuktu ki.

Rudolf Grovian, dakikalarlar kandırılmış gibi hissediyordu kendini. Çora Bender'in davranışını nasıl bir sınıfa sokması gerektiğini bilemiyordu bir türlü. Görünüşe bakılırsa, Werner Hoss da bilemiyor gibiydi; dudaklarım sarkıtmış oturuyordu bir köşede.

Cora'nın bakışları bulanmıştı, dudakları titriyordu, beyninin içindeki duvar ve kamının içindeki hayvanla ilgili film kopmuştu. Birinde keskin kısıkaçlı bir yengeç, diğerinde de çocukları yiyen ve içlerine giren bir kurt vardı. Kurt her seferinde çocuğun kamına giriyordu. Ama canını yakmıyordu. Yakamazdı da, çünkü çocuğun kendisi hayvandı zaten.

Korkunç bir çocuktu. Babasının yanında yatabilmek için yatağına ıslatıyordu. Çürümek istemediği için, peygamberi de bıçaklamıştı. Altı veya yedi kez limon bıçağını saplamıştı! Ve Peygamber çocuğa bakıp, "Bu benim kanım," demisti. Suratmdaki kanla serbestti artık çocuk, bas melegin ilan etmiş olduğu lanetten de kurtulmuştu.

Göğsünde ve karnında peygamberin kanı olan çocuk, John-ny'nin hiçbir zaman melek olmadığını fark etmişti. Arkadaşı ona Böcki derdi. O bir seytandı. Yılanı kullanarak disiyi seytana uyduruyordu. Disi yere yatınca, Tiger geliyordu. Disinin karnında Tiger'e hiç yer kalmadığı için, o da kuyrugunu sokuyordu disinin ağzına. Disi ısırdığında ise, siddetle vuruyordu.

Tiger'in, içinde renkli ışığın kırıldığı kristal pençeleri vardı. Sonra karanlık, yani büyük bir unutmaya geldi. Unutma ölümdü. Ve ölüm de rüya. Rüya ise beynindeki duvarın arkasındaydı. Her şey öyle basitti ki, sadece bilmek gerekiyordu.

Artık biliyordu Çora. Her şeye genel olarak bakıyor ve olayların bağlantılarını fark ediyordu. Gereon bir sigara daha yakmadan önce neden her şey o kadar korkunçtu? Artık biliyordu. Her şeyi baslatan kül tablasıydı. Gereon ısıyı kapamış ve müziği açmıştı, o sarkıyı...

Kayıt cihazı için çok alçak sesle konuşuyordu Cora. Rudolf Grovian yakındaydı, anlattıklarını anlıyor ve kendini rahat hissediyordu; zavallı, çaresiz, güvensiz, iyice dolmuş ve biraz da kızgın. Cora'nın rahat bırakılmak için yapamayacağı şey olmadığını düşünüyordu. Bir delilik gösterisi sergileyebilirdi mesela, ancak bundan yüzde yüz de emin değildi aslında.

"Bu benim kanım!" ve "Baba, beni affet! Lanetli o! Hz. Ysa ve limon bıçağı," cümlelerini düşündü Grovian. Sevgili kılığına girmiş seytan. Sofuca bir delilik! Eger çocukluğuyla ilgili anlattıkları doğru ise, bütün bunları ve daha pek çok şeyi hesaba katılmalıydı. Bir süre sonra, Tanrı'nın bir meleginden, açık yerlerde kanlarını öpen bütün erkekleri öldürme emri aldığını da söyleyebilirdi. Hiç sasırmamak gerekiyordu. Grovian elini kaldırdı, Hoss'a sorgulamayı kesmesi için bir işaret vermek istiyordu. Çora ise önce bir silkindi, sonra oturduğu iskemlede doğruldu. Son derece sakın ve normal bir ses tonuyla, "Özür dilerim," dedi. "Tam olarak veremedim kendimi. En son Frankie'den söz ediyorduk, değil mi? Adı Frankie idi! Onu nereden tanıdığımı bilmiyordum, ama az önce hatırladım. Köln'deki adam öyle hitap ediyordu ona."

Onaylamak istercesine basını sallıyordu. Sonra biraz daha heyecanla devam etti. "Simdi arkadaşlarının isimlerini de hatırlıyorum. Köln'dekileri değil, onların adını gerçekten bilemiyorum su an.

Ama diger ikisi, bizimle birlikte mahzende olanlar yani, Böcki ile Tiger. Gerçek isimlerinin ne olduğunu bilemem tabii ki, birbirlerine nasıl seslendiklerini söyleyebilirim sadece." Sessizce gülerken, mahcup bir tavırla omuzlarını kaldırdı. "Kulaga aptalca

geliyor, biliyorum," diye devam etti sonra. "Ama, Köln'de konusurlarken duymustum."

sRudolf Grovian anlayamamıştı, nasıl değerlendirmesi gerektiğini de bilemiyordu bir türlü. Çora ise kafasını toparlamış gibiydi. Bu yeni değişiklik, dayak konusundaki şüpheleri yok ediyordu. Bütün bunları yapmak için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki bu kadının? Manevi bir isyandı belki. Ve de aynı gün içinde ikinci kez tekrarlanmak üzereydi neredeyse. Yıkında bıçak elinden kurtulmuştu.

Grovian, bir türlü kendini toparlayıp Cora'nın sözünü kese-miyordu, neye inanacağını bilmiyordu.

Hükmeden bir ses tonuy-**- la Köln'deki birkaç gününü anlatıyordu Çora. Horsti, diger adıyla Johnny ya da Georg veya Frankie'yi tekrar kazanmak için yaptığı ümitsizce denemeden bahsediyordu. Ona nasıl soguk ve merhametsiz davrandığını anlatıyordu. Arkadaşları olan o genç evli çiftin, Cora'ya nasıl yardımcı olduklarını... Gerçekten de çok candan, çok anlayışlı ve de yufka yürekli insanlardı, nasıl da üzölmüşlerdi. Yarın isimlerini hatırlardı mutlaka. Bugün isimlerle arası pek iyi degildi, biraz anlayışlı olmak gerekirdi, çok korkunç bir gündü çünkü.

Öndeki yazı masasında duran telefon çaldığında, gece yarısını birkaç dakika geçiyordu. Yık zil sesinde, üçü birden sıçradılar oturdukları yerde. Hâlâ konuşmakta olan Çora cümlesini yarıda kesmek zorunda kalmıştı. Werner Hoss, son derece rahat bir tavırla telefonu eline aldı ve kısaca "Evet?" dedi. Birkaç saniye dinledikten sonra, Rudolf Grovian'a garip bir bakış fırlattı.

Çora da rahatlamıştı, sefi izliyordu dikkatle. Parçalan seçip ayıklamak için bir soluklanma molasıydı bu aslında. Beyninin içi karmakarışıktı. Duvar yıkılmıştı. Bazı yerlerinde de çok geniş yarıklar açılmıştı, aralarından bir seyler görünüyordu. Yerleri minik yeşil taslı beyaz hol; merdiven ve lekeli resim; duvarın arkasına aitti ve hepsi sadece başlangıçtı. Merdivenin sonunda ise, içinden renkli ısık sızan bir oda vardı.

I

Yçine düsmemisti, ama asagiya dogru bir bakis atmıs ve bir elin üzerindeki beyaz tozu görmüstü. Ve bir limonun ısırıldığını. Ve kristalden bir pençe. Böcki ve Tiger. Vahsi ve gülünçtü. Sef'in gülmemesi hayret vericiydi.

Çora korku ve endişeyle bogulmuş bir halde Grovian'ın yüzünü inceliyordu. Yık gördüğü saskınlık ifadesi geçmiş, yerini memnuniyete bırakmıştı, sesinden de belliydi zaten.

"Gerek yok," dedi. "Öğleden önce gelmeniz yeterli. Saat on iki iyi mi?" Tekrar dinledi. Bu kez karşı tarafın söylediklerine gülümsüyordu. "Evet, tamam, eger sizin için bu kadar önemliyse."

Telefonu kapattıktan sonra, esofmanlı adama dönüp, özür diler gibi, anlamlı bir sekilde basını salladı. Sonra aynı seyi Cora'ya da yaptı. Gülümsemesine biraz merhamet karışmıştı sanki. Telefonu göstererek "Genç evli çift, öyle mi?" diye sordu. "Georg Franken-berg'in arkadaşları mı demistiniz?" Derin bir iç çekti, sonra, "Bayan Bender!" dedi uzatarak. Babacan ve koruyucu bir tavırla devam etti konuşmasına: "Halanızın Köln'de yasadığını neden söy-lemediniz bize? Bes yıl önce aralık ayında halanızın yanına sığınmışınız. Genç bir çift falan yok ortada. Az önce arayan halanızdı, Bayan Bender."

Cora, basını sallıyordu. Keske bütün bunlara sebebiyet vermiş olmasaydı. Beyninin içindeki duvardan ufalanmış parçaların düştüğünü, bu parçalara takılıp tökezlediğini ve merdivende birkaç basamak asagiya kaydığını hissediyordu. Hiçbir yerde durmasına imkân yoktu. Çabalıyordu gerçi, Margret'e sarılmış, bağırıyordu. "Hayır! Halamın bu işle hiçbir ilgisi yok! Benimle hiçbir zaman ilgisi yoktu zaten. Ynsanların isimleri geldi aklıma. Kadının adı Alice idi. Ve adamın... Bekleyin, şimdi gelir aklıma. Onun adı... O... Allah kahretsin, nereye gitti, az önce hatırlamıştım, Allah kahretsin! O... O, ortak bir muayenehane açıp bağımsız olmak istiyordu, bana anlatmıştı."

Lanet olsun! diye düşündü Rudolf Grovian da. Winfried Me-

ilhofer ve Alice Winger! Göl! Çora, bağırmaya devam ediyordu. "Halamda ne isim var? Yardım istemek için, hiç tanımadığım bir kadını arayacağımı mı düşünüyorsunuz gerçekten?"

"Evet," dedi Grovian. Sesinde hayal kırıklığı vardı. "Bunu sadece ben düşünmüyorum. Halanız az önce aynen öyle olduğunu anlattı. Ve şimdi bize, Frankie, Böcki ve Tiger isimlerini gerçekten nereden duyduğunuz sorusunu sormak kalıyor. O isimleri Köln'deki adamdan duymadınız, bugün öğleden sonra göl kenarında tesadüfen duyunuz, öyle değil mi?"

Çora alnını kırıştırmış, öylece bakıyordu. Sorunun cevabını düşünüyor gibi bir hali vardı. Ama cevaplamadı. Gereksizdi de zaten. Her şey sorulmuş, her şey açıklanmıştı ve Grovian bir geri zekalı gibi tongaya basmıştı! Allah kahretsin, neyi tekrar edecekti ki? Büyük bir özenle, sonu trajik biten harika bir ask hikâyesi anlatmıştı Çora. Başlangıçta Grovian'nın değerlendirebileceği, tek akla yakın açıklamaydı bu aslında. Oysa şimdi derin derin içini çekiyor ve eliyle isaret ederek, "Keselim artık," diyordu.

"Hayır!" diye haykırdı Çora, güçlükle oturuyordu iskemlede. Yki taraftan elleriyle tutunmustu sıkı sıkı.

"Bütün bunları tekrarla-yamam, şimdi bitirelim!"

"Hayır," diye karşılık verdi Grovian, sesi çok kesin çıkmıştı. : "Bugünlük yeter bu kadar. Simdi arkadaşlar gelip, sizi gece kalacağınız bir yere yerleştirecekler. Biraz uyku size çok iyi gelecek, eminim. Az önce çok yorgun olduğunuzu söylemistiniz."

Çora, "Öylesine söylemistim sadece. Yorgun filan değilim," diye karşı çıktı; hemen ardından da, "Margret ne istiyormus?" dedi, "neden telefon etmiş?"

"Bizimle konuşmak istiyor," dedi Grovian, aileden biriyle konuşmanın tam zamanıydı aslında. "Onun için önemliymiş, yarına kadar bekleyemezmiş. Geliyor zaten."

"Hemen geri gönderin onu," dedi Çora yalvaran bir ses tonuyla, "Margret'le vakit kaybedersiniz sadece. Size bir şey söyleye-

mez o. Hiç kimse size bir şey söyleyemez, benden başka hiç kimse..."

Grovian, yüzünde sevimsiz bir ifadeyle, gülümseyerek, "Bugün için yeterince konuştunuz, sanırım," dedi. "Bütün bu bilgileri düzene koymak, en az üç günümüzü alır. Bakalım, halanız bize yardımcı olabilecek mi?"

Çora, bu kez biraz daha kuvvetlice, basını salladı. Birkaç basamak aşağıya inmisti. "Bunu yapamaz! Ona hiçbir zaman bir şey anlatmadım. Hiç kimseye bundan bahsetmedim ben. Çok fazla utanıyordum çünkü. Margret'e soru sormaya hakkınız yok. Hele ben, o hiçbir şey bilmiyor, diyorsam..."

Oturduğu iskemleden fırlayıp ayağa kalktı Çora. Gerçi bunu pek bir yararı olmamıştı; bedeni yükselmisti, ama beyni olduğu yerde duruyordu. Sonra beyni son basamaklardan da aşağıya kaydı.

Titreyen ısıgın tam ortasına daldı bir anda. Çora durmadan gözlerini kırptırarak, yalvarırcasına "Margret'i rahat bırakın," dedi. "Lütfen! O kötü bir şey yapmadı. Hiç kimse kötü bir şey yapmadı, kötü olan sadece benim. Ben bir katilim, inanın bana. Ben, masum bir çocuğu öldürdüm. Gerçek bu. Bir de Frankie'yi! Onu da öldürdüm tabii ki. Ama onu yok etmem gerekiyordu, çünkü o..."

Kekeleyemeye başlamıştı, her iki elini heyecanla sallıyor, bu yolla iddialarının ne kadar gerçek olduğunun altını çizmeye çalışıyordu sanki. Ancak Grovian'nın birkaç dakikasını alabilmek için bir zorlama da sayılabilirdi bu. "O... O nasıl yapması gerektiğini bilmiyordu. Dikkat etmesi gerektiğini söyledim ona. Beni dinlemedi. Kesmesini söyledim. Hiç ilgilenmedi bile. Ne yaptığını biliyor musunuz?"

Tabii ki bilmiyordu Rudolf Grovian, ama son derece canlı bir şekilde hayal edebiliyordu. Görünüşe göre, Çora kekeleyerek, Grovian'ı tekrar hamilelik ve de erken doğum konularına saptırmak istiyordu. Ancak daha sonra agzından çıkan sözler, Grovian'm düşündüklerine hiç uymayacaktı.

"Üzerine atladı," diyordu soluk soluga, bir yandan da gözlerini kırptırıyor. "Onu öptü ve ona vurdu. Sürekli olarak bir öptü, bir vurdu hep. Ve bu arada da, Amin! Amin! Amin! diye bağırıyordu. Deli olan oydu, ben değil. Sonra öldürene kadar vurdu ona. Kaburgalarının kırıldığını duydum. Korkunçtu, dehşet vericiydi. O kadına yardım etmek istiyordum, ama yakaladılar beni. Biri üzerime yatmıştı, diğer ise kafamı tutmuş, seyini ağzıma sokuyordu. Isırdım onu ve..."

Isık, iyice gitmeden önce bir kez daha sönüp yandı. Sef yüzüne bakıyordu, ama Çora, devam edemiyordu. Esofmanlı adam, oturduğu yerden sıçrayıp iki hamlede kapıya ulaştı. Odayı terk etmişti. Kayıt cihazı çalışıyordu hâlâ, Cora'nın sözlerinin hepsini kaydetmişti.

"Onu geri çağırın!" diye bağırdı Çora. "Simdi kimse gidemez buradan. Beni yalnız bırakmayın. Lütfen! Buna dayanamam. Bana yardım edin! Tanrı askına, yardım edin bana! Çıkarın beni buradan.

Mahzende kalamam. Hiçbir şey görmüyorum. Isığı açın tekrar. Yardım edin!"

Her şey silinmişti. Sadece Sef orada, hiç kımıldamadan, duruyordu. Bir şeyler, herhangi bir şey yapmak zorundaydı. Cora'nın koluna dokunabilir, elini tutabilir, onu geriye merdivene yönltebilirdi. Ya da en azından ısıgı açabilirdi, tek basına merdiveni bulabilirdi diye.

Öyle karanlıktı ki, sadece yeşil, mavi, kırmızı, sarı ışıklar titresiyordu odanın içinde.

"Bırakın!" dedi Çora soluk soluga. "Uzaklaştırın ondan, onu rahat bırakın! Kesin! Yeter kesin, domuzlar! Beni de bırakın!"

Rudolf Grovian, Cora'nın hareketleri karşısında soka girmisti adeta, hiç tepki vermeden öylece duruyordu. O anda anlattıkları, bir ırza geçme olayını çağırıyordu, daha önceki ifadesinde kekeledikleri ise cinayet gibiydi. Çora, ikinci kızıdan söz etmişti, onlara katılacak kadar aptal olan bir kızıdan. Uydurma olamazdı

herhalde, gerçi Grovian birkaç saniye boyunca öyle olduğunu zannetmişti.

Çora, bir elini karnının altına koymustu, diğerini de yüzünün önünde sallıyordu; bir şeyi itmek iter gibiydi sanki. Bir yandan da ögürüyordu. Hiç şüphesiz, Grovian'a anlatmaya çalıştıklarını yeniden yaşıyordu.

Grovian, genç kadının bir kolunu yukarı kaldırdığını gördü. Kendini bir şeyden korumak istiyor gibiydi. Sonra iki eliyle birden kafasını tutup, bağırmağa başladı: "Hayır!" Birden sendeleyip sallanmaya başladığını, o çarpılmış, sismis suratının nasıl gevşediğini gördü Grovian. Ama yanına yeterince çabuk

ulasamamıstı. Aralarında sadece iki adım vardı, ama Grovian yanına gidene kadar, Çora çoktan yere düsmüştü.

Bir anda olmuştı. Grovian ilk anda bir tepki gösteremedi. Sonra yumruğuyla bacağına vurdu. Aslında zamanında yetismis olsaydı, en iyisi basına vurmaktı herhalde ya da kışına bir tekme atmak. Bu Grovian'ın kâbusuydu. Genç bir doktorun ifadesine ve de suratındaki darbe izlerine ragmen, Çora doktor çağırımlarını istememisti. Oysa, Winfried Meilhofer, "Döverek öldüreceğini sandım," demisti, değil mi?

Grovian'ın kafasının içinde, beyin kanaması düşüncesi simsek gibi çaktı. Sonunda kendini toparlayıp, Cora'nın yanına diz çöktü, basını iki tarafından tutup biraz yerden kaldırdı. "Haydi kalk," diye fısıldıyordu. "Kalk küçük kız, bunu yapma bana. Haydi kendine gel! Haydi lütfen! Yiydin ya, her şey yolundaydı!"

Cora'nın alnında, el ayası büyüklüğünde kırmızı bir leke vardı. Grovian titreyen parmaklarıyla genç kadının saçlarını geriye doğru itti. Baska yara bere var mı diye baktı. Ağır travmaları sadece gözle bakarak anlamanın mümkün olmadığını biliyordu aslında.

Kafatası kemigindeki girintiyi, saçının dibindeki çentik şeklindeki beyaz çizgiyi gördü Grovian. Genç kadının nefes alıp verisi yavas, ama düzgündü. Grovian, Cora'nın sol göz kapagını kaldırırken Werner Hoss içeri girdi. Öteki iki arkadaşı da hemen arkasındaydı. Cora'yı gece kalabileceği bir yere yerleştirmek için gelmişlerdi anlaşılan. Hoss, telefona sarıldı hemen.

"Düşüverdi birden," dedi Rudolf Grovian, yüzünde çaresiz bir ifadeyle, "yakalamakta çok geç kaldım." On dakika sonra, Werner Hoss'un çağırdığı doktor gelmişti. Rudolf Grovian için cehennemi andıran dakikalardı. Gerçi Hoss daha ahizeyi yerine koyarken, Çora kendine gelmişti, ama yine de en ufak bir yaşam belirtisi göstermiyordu. Oyuncak bir bez bebek gibi bırakmıştı kendini. Yerden kaldırıp, iskemleye oturtular. Grovian, elini omzuna koyup, bir şeyler söylemek istedi-ginde, Çora hıçkırarak güçsüz darbelerle vurmaya başladı ona. "Gidin, neden bitilmediniz? Neden bana yardım etmediniz? Hepsi sizin yüzünüzden!"

Sonra Berrenrath'a dönerek yalvarmaya başladı: "Onu dışarı atabilir misiniz, lütfen? Beni delirtiyor. Benim duvarımı yıktı. Buna dayanamıyorum."

Rudolf Grovian odadan çıkmak zorunda hissetmişti kendini, Cora'nın tekrar sakinleşmesi için gerekiyordu bu. Arkasından Werner Hoss da dışarıya, koridora çıktı. Birkaç kez hafifçe öksürdüktan sonra, "Nasıl oldu?" dedi sadece.

"Nasıl olmuş olabilir ki?" dedi Rudolf Grovian, ates püskürü-yordu. "Söyledi ya, sorusturmayı bir türlü bitirmemişim ve duvarını yıkmışım."

Hoss birkaç saniye geçmesini bekledi, sonra, "Peki anlattığı hikâyeye ne diyorsunuz?" dedi.

"Bilmiyorum. Herhalde uydurmamıştır bu kadar şeyi. Ayrıca bu kadar atıp tutan birinin, böylesine yerle bir olduğu bir durumu, hiç yaşamamışım bugüne dek."

"Ben de," dedi, Hoss huzursuz bir şekilde. "Ancak numara yaptığına ve bizi fena halde atlattığına yemin edebilirim."

Doktorun yanlarına gelmesi Rudolf Grovian'ın cevap vermesini engellemisti. Üçü birlikte tekrar içeri girdiler. Çora aynı şekilde sandalyede oturuyordu. Berrenrath yanında durmuş, bir eli-ni de genç kadının omzuna koymuştu. Onu korumak mı istiyordu yoksa teselli etmek miydi niyeti, belli değildi.

Ama görünüşe bakılırsa, artık Cora'nın desteğe ihtiyacı yoktu. Yine de beyaz gömlege tepkisini göstermişti. Sesi sıkıntı ve saskınlıktan son derece cansız çıkıyordu. Ama iyiydi, hem de çok iyi. Ne bas ağrısı vardı, ne de baska bir şeyi. Ygneye filan ihtiyacı yoktu hiçbir şekilde.

Doktor, reflekslerini kontrol etti, uzun süre gözbebeklerine baktı. Muayene ederken son derece yumusak bir dille konuşuyordu. Bir enjeksiyonun ona çok iyi geleceğini söyledi önce. Sadece dolasım için gerekli olan, güç veren, zararsız bir ilacı olduğunu da ekledi. Genç kadının kendini toparlaması ve tekrar ayaklana- — bilmesi için gerekiyordu.

Çora histerik bir şekilde gülüyordu. Önce kollarını kavuşturdu, sonra ellerini iki yandan beline dayadı. "Hepsini kendinize saklayın," dedi, "benden ne istediğinizi biliyorum. Sadece kollarıma ulaşmak istiyorsunuz."

Sonra iki kolunu da uzattı birden. "Lütfen, buyurun, alın. Bir damar arayın kendinize, bulabilerseniz tabii ki. Bir kan örneği de almak istiyor musunuz? Onu da yapın, yoksa sonunda sinirlenirsiniz. Bu sabah ne kullanmış olduğumu kim bilebilir ki? Değil mi?"

Doktor, bir süre kollarının iç kısımlarına tıkladı, sonra da elinin tersinde karar kıldı. Yyice baktıktan sonra da cildinin köseleyle benzediğini söyledi. Üzerinde eski yara izleri vardı, böyle kraterleri o güne dek hiç görmediğini de ekledi!

Rudolf Grovian bütün bunları duyuyordu, ama umurunda değildi. Cora'nın gösterdiği reaksiyon, bir takım sonuçlara varmasını kolaylaştırmıştı. Yarım saat sonra da halasının karşısında oturuyordu zaten.

Margret Rosch ciddi bir mücadele vermisti. Hiç duymamış olmayı istediği bir konuda güçlü olmak zordu. Tekrar tekrar denemis, sonunda bağlatmıştı telefonu. İsrarla yegenini görmek istediğini söyledi. Rudolf Grovian da daha sonrası için söz verdi. O anda Cora Bender, yan odalardan birinde yatıyordu. Berrenrath'la birlikte, doktor da hâlâ yanındaydı. Berrenrath'ın gelmesini Çora rica etmişti, "Sanırım içinizden birinin beni gözaltında tutması gerekiyor," demisti. "Bana bir iyilik yapıp bu nöbeti siz üslenir misiniz? Bu sürünün içinde insan gibi görünen birisiniz gerçekten."

Werner Hoss, taze kahve hazırlamıştı yeniden. Grovian, iki fincan kahve alıp Margret Rosch'un oturduğu büroya götürdü. YM Margret biraz saskın ama yürekli bir etki bırakıyordu karşısındaki üzerinde. Çekici bir kadındı, ellili yaşlarının ortasındaydı; orta boyluydu; güçlü bir görüntüsü vardı. Gür saçları, yegenininkiler gibi kızıl kahveydi. Yüzü de akrabalıktan gelen benzerliğin göstergesiydi. Grovian, Margret'e yegeninin ruhsal bir bozukluğu, bir zihin bulanıklığı veya buna benzer bir durumu olup olmadığını sordu. Bu en önemli soruya, onaylar gibi basını sallayarak cevap verdi, Margret Rosch. Daha başka bilgiler verirken Grovian'dan da bir şeyler anlatmasını istiyordu karşılığında. Gerçekleri gizlemek için hiçbir sebep yoktu. Durumu, birkaç kısa cümleyle anlatıverdi Grovian. Margret kaskatı bir yüzle dinliyordu. Grovian anlattıklarının sonuna geldiğinde, ilk cevaplar da çıkmıştı ortaya. Georg Frankenberg adı Margret'e hiçbir şey ifade etmemisti. Horsti ve Frankie'ye de sadece omuz silkmisti. Johnny ise birden çağrışım yapmıştı. Çora bir kez ondan bahsetmişti, hatta Johnny'yi, insanları cennetten kovan bas melek olarak tasvir etmişti nedense. "... Ve gözleri açılıp, çıplak olduklarını fark ediyorlar."

Arkadaşı ona Böcki diyordu, diye düşündü Rudolf Grovian, o seytandı, disiyi yılanı kullanarak seytana uyduruyordu. Ve sonra Tiger geldi. Onun da kristalden pençeleri vardı.

Tabii ki delice bir şey gibi geliyordu kulaga. Ama alnındaki çentikle yara izini kendi gözleriyle görmüştü Grovian. Çora bir de bir kül tablasından söz etmişti. O mahzende neler olduğunu tahmin etmek için çok fazla hayal gücüne gerek yoktu aslında. Yalan dolanla bir disko gecesi kaçamayı yapan biri, ayetlere giren acı bir tecrübeye de hazırlıklı olmalıydı herhalde.

Johnny'nin esas soyadının Guita mı yoksa Saxophon mu olduğunu, Cora Bender'in onu ne zaman tanıdığını ve tam olarak neler yaşadığını, bilmiyordu halası. Ama yine de Cora'nın kem küm ettiği bölümleri, açıkça anlaşılabilen bölümler gibi onaylıyordu.

Beş yıl önceydi. Mayıs ayında, erkek kadesi Margret'i aramıştı telefonla. Kızı için endişelendiğini, kötü bir çevre edindiğini tahmin ettiğini söylemişti. "Onu ciddiye almamıştım, televizyonun şeytanı icadı sayıldığı bir evde, bütün genç erkekler kötü bir çevre anlamına geliyordu çünkü," diyordu Margret Rosch. "Gerçi, erkek kadesimin korkuları, benim düşündüğüm gibi boş değilmiş. Çora agustos ayında ortadan yok olmuş ve üç ay süreyle sanki yer yarılmış, içine girmiş. Kasım ayında Wilhem'i bir doktor aramış. Bu doktorun anlattıklarından yararlanarak, birkaç hafta önce Cora'yı, sokakta bir yerlerde bulmuşlar. Korkunç bir şekilde hırpalanmış ve de kesinlikle bilinci yerinde değilmiş. Daha sonra, bir arabanın önüne atıldığını anlatmış. Oysa doktor, yaralarına bakarak, hareket halindeki arabadan dışarı atıldığı tahmininde bulunmuş."

Rudolf Grovian biraz daha hafiflemiş hissediyordu kendini. Margret Rosch'un ona sunduğu, tabloya uyuyordu her şekilde. Bir travma söz konusuydu. Çora, kendisine yapılmış kötülükler hakkında konuşamazdı tabii ki. Yntihar girişimi uydurma sayılamazdı bu durumda, hamilelik de aynı şekilde göz ardı edilemezdi. Kesin bilgiyi bu noktada tutmaya çalışıyordu Grovian. "Yegeniniz tekrar tekrar, masum bir çocuğu öldürdüğünü iddia etti."

159

160

Margret Rosch sinirli bir sesle güldü. "Bunu kesinlikle yapmamıştır."

"Daha önceki bir hamilelik olabilir," dedi Grovian.

"Yani bir kürtajdan mı söz ediyorsunuz? Basını sallıyordu Margret Rosch, "Bunu hayal bile edemem. Hele Çora için, hiç!"

"Bir düşük olabilir," dedi Grovian, "eger çok hırpalandıysa, böyle bir sonuç yaşamış olabilir. O zaman yegeninizi tedavi eden doktorun adını biliyor musunuz?"

"Hayır. Hangi klinikte tedavi gördüğünü de bilmiyorum."

"Bayan Bender, bir kliniğe gitmediğini söylüyor..."

Margret Rosch, memnuniyetsiz bir ifadeyle gülerken, sözünü kesti, "Söylüyor... Cora'ya sormayın bir kere. Bu olaydan yeterince etkilendi o. Travmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz siz?"

Beynin içindeki duvarı düşündü Grovian, parmaklarıyla içine girdiği bir duvarı ve hafifçe basını salladı. Margret Rosch devam etti. "Yyi, o zaman bir düşünün bakalım. Bir sürü doktor tanıyorum, bir çoğuna

da çok güvenirim. Ama içlerinden hiçbiri, bilinci yerinde olamayan ağır yaralı bir kızı sokaktan alıp evine götürmez. Bu çok büyük bir sorumsuzluk olur. Neden size böyle bir şey anlattı, bilemiyorum. Belki, yanında biri olduğunu anlatmak içindir. Her zaman tek basındaydı Çora, hep yalnızdı çünkü." Kulaga mantıklı geliyordu. Grovian doktorun, Cora'nın kollarının delik desik olduğu yolundaki uyarısını unutmamıştı. "Yegeninizin ilaçlarla arası nasıldı?" diye sordu.

Birkaç saniye durdu Margret Rosch, sonra tereddüt ederek, "Eroin kullanmıştı," diye basını salladı, "ama çok kısa bir süre. O zamanlar olmuştur bir şeyler herhalde. Biraz uysallassın diye Johnny vermiştir ona, öyle sanıyorum. Ygneyi kendisi yapamamıştır Çora, öyle şeyleri bilmez."

Derin bir iç çekti Margret Rosch, "Bana geldiginde çok sefil bir haldeydi," dedi. "Korkunç kâbuslar görüyordu. Hep gece saat ikiden biraz önce, saat kurulmuş gibi haykırarak uyanıyordu. Düzenli olarak Resedorm veriyordum. Saat tam ikiye bes kala koltuğa oturur, kendini yumruklayarak, dili dışarı çıkarmasına bağırırdı, "Kesin! Kesin, domuzlar!" Bunları uykuda söylüyordu, uyandırmak da mümkün değildi. Konuştuğu zamanlar, dili dolasarak bir mahzenden, solucanlardan, kaplanlardan ve erkek keçilerden bahsediyordu."

Yığıle dinliyordu Rudolf Grovian; nedense yüreğinden taslar yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu. Böcki ve Tiger, bu isimleri Margret'e söylememişti. Genç bir kadını soru sorarak çıldıratabileceği bir olaydı bu. Ancak bu genç kadını sorular sorarak anıların ortaya döküleceği bir noktaya getirmek çok baska bir işti. Çünkü ortaya, anılarla birlikte sebepler de çıkıyordu.

"Ona defalarca bir doktora gitmesini söyledim," diye devam etti halası, "kabul etmedi bir türlü, ben de zorlamak istemedim. Ama kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı. Sonunda, antidepresan ilaçlar karıştırdım yemeklerine. Birkaç ay sonra daha iyiydi. Hem geceleri pek güzel uyuyordu hem de fiziksel olarak dinleniyordu."

Birkaç saniye sustu Margret Rosch, sonra, "Burada size anlattıklarımın, Cora'nın haberi olmayacak, değil mi?" diye sordu. "Eğer size eroinden söz ettiğimi söylerseniz, bütün kapılarını kapatır Çora. Bunu garanti edebilirim. Bu konuyu gizli tutmaktan daha önemli bir şey yok onun için. En iyisi, hiç ağzınıza almayın. Ayrıca, bunu tekrar önüne sürmenin de hiç gereği yok bence. Hem de çok zaman oldu. Size bir sürü şey anlatmıştır zaten, hikâyesinin başlangıcını da biliyorsunuz büyük bir ihtimalle. Basta hemen bir hayvan gibi davranmamıştır Johnny herhalde. Belki, daha sonra neler olduğunu anlatmaya razı edebilirim onu, kim bilir? Ne kadarını hatırlar ya da hiç hatırlamaz mı? Bilemiyorum. Ama denemeye değer. Onunla konuşmama izin verecek misiniz?"

Grovian olumlu anlamda basını salladı ve söz verdikten sonra, kafasmdakileri yavaş yavaş toparlamaya başladı. Baba evi... Çocukluğu... Sadece fanatik dindar bir anne ve deliliğe göğüs

167

162

geremeyen bir baba hakkında, Cora'nın anlattıklarının onaylanmasını istiyordu. Kafasının arka bölümünde kıpırdayan baska şeyler de vardı ve belki onların da onaylanmasını istiyordu. Çocukken Cora'nın ırzına mı geçilmişti?

Yine de ilk sorulan, Çora Bender'in çocukluğuyla ilgili değildi. Halasıyla birlikte durum tuhaf bir değişim gösteriyordu. Yyi niyet ve gayretle bir şeyler çözümlüyor gibiydi sanki.

"Çok fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Erkek kardeşimin ailesiyle hiç temasım yoktu. Yengemin delilikleriyle uyusamıyordum. Ancak onları ziyarete gittim, Çora son derece normal bir etki bırakıyordu üzerimde. Yengem ona fazla özgürlük tanııyordu. Ama Çora, annesinin karşısında dayanmayı beceriyordu. Bazı çocuk, sürekli baskı altında ezilir. Çora ise tam tersi... nasıl ifade edeyim? Daha çabuk büyümüşü sanki. Yasına göre her zaman çok olgun, çok akıllı ve sorumluluk duygusu olan bir kızdı. Ev işlerinde, erken yasta sorumluluk almıştı. Ondan istendiği için değil, annesinin her işe yetişemediğini gördüğünden sadece. Yetişkinlerin rollerini üstlendi de denebilir." Ya, evlendiği zaman yatağındaki rolü nasıldı? Bütün bu göze çarpan deliller! Dokuzunda yatak ıslatma ve on dokuzunda eroin! Irza geçilmiş çocukların sonu böyle olurdu genelde, bunu biliyordu Margret. Wilhelm de her zaman namuslu ve terbiyeli bir adamdı. Margret bunu da biliyordu. Artık yaşlı bir adamdı, yasadığı pejmürde hayattan yıpranmış, yorgun düşmüştü. Bazen telefon eder, "Çora nasıl?" derdi. Yyi olduğunu duymak ise her zaman sevindirirdi onu.

Margret Rosch, yaklaşık bir saat kadar Rudolf Grovian'ın yanında kaldı. Saskınlığın ötesinde, kafasından geçenleri fark etmemişti Grovian. Magdalena'nın ismi geçmemişti bir kez bile. Bir ara tekrar, "Yegenimi ne zaman görebilirim?" diye sordu.

Grovian ayaga kalkarak, "Arkadaşlar ne durumdalar, bir bakayım," dedi.

Arkadaşları, koridorda dolanıp duruyorlardı. Onun istediği, Çora Bender'in ne durumda olduğunu görmeyi aslında. Grovian içeri girdiğinde, Çora oturduğu yerde doğrulmuştu. Berrenrath, pencerenin yanında doktorla konuşuyordu. Doktor, Grovian'ın aklına ister istemez Winfried Meilhofer'in söylediklerini getiren bir tavır takınmıştı; ilahi adalet. Doğru izlenimler çıkmıştı anlaşılan. Polis ve vicdansız sorgulama teknikleri... Bilinci yerinde olmayan genç bir kadın, üstelik hırpalanmış bir yüz...

"Halanız sizi görmek istiyor Bayan Bender."

Cora basını kaldırıp, söyle bir baktı. Bakışlarıyla, Grovian'ın beyninin içine girmek istiyordu sanki. Doktor, "Bayanın dinlenmeye ihtiyacı var," diye karşı çıktı.

"Saçma," dedi Çora, "az önce verdiginiz ilacın beni canlandıracağını söylemistiniz. Etkisini gösterdi bile. Hayatımda hiç bu kadar uyanık olmamıştım." Rudolf Grovian'a dönerek, "Size ne anlattı?" diye sordu.

Grovian sadece, "Çağırayım onu," dedi.

"Hiçbir şey anlatmadım," diye yalan söyledi halası. "Endiselenmene gerek yok. Sadece seni görmek için geldim. Yarın bana gelemeyeceksin ne yazık ki. Oysa geleceksin diye ne kadar sevinmistim. Ufaklık nasıl?"

Hasta ziyareti yapar gibi konuşuyordu Margret. Sanki sadece bir bacak kırığı söz konuşuydu. Ama Çora Bender'in süpheleri o kadar çabuk yatisacak gibi değildi görünüşe göre.

"Yyi. Gerçekten hiçbir şey anlatmadın mı?"

"Hayır. Ne anlatmış olabilirim ki?"

, "Ne bileyim! Böyle durumlarda, bir sürü saçmalıklardan söz ediyor insan. Ben de yaptım.

Kurtarıcımızdan, cezasını çeken Mag-dalena'dan, bir dolu saçmalık anlattım."

Margret, "Hayır," diye basını salladı, "tek kelime bile etmedim."

Çora hafiflemisti. Biraz olsun bıraktı kendini, sonra da konu-

l

yu degistirdi hemen. Onların yatışmasına izin verip sakinleşmiş miydi, yoksa belirli bir hedefin mi pesindeydi? Buna karar verememisti Grovian. Sıkıntılı ama içten, samimi ve doğru gibiydi her şey ve Cora'nın göl kenarında sergilediği tabloya uyuyordu. Ayrıca, Cora'nın, çocuğunun kulakları için endiselenmesini de söylemişti, Berrenrath. "Gereon seni aradı mı?"

Evet, anlamında basını salladı Margret. Çora, "Nasıl? Koluyla ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Onu da bıçakladım, iki kez sanırım. Göl kenarındaki sağlık memurlarından biri sarmıştı yarasını. Çok büyük bir bandaj olmuştur, kolunun altına kadar uzanıyordu. Ynsallah çalışmasına engel olmaz. Bu aralar öyle çok iş var ki. Manni Weber tek başına hiçbir şey beceremez. Yhtiyarı unut gitsin zaten. Nasıl olduğunu biliyorsun. Çenesi hiç durmaz, ama bir tornavidayı kerpetenden ayırmayı beceremez." Halası basını salladı tekrar. Dudaklarını ısırıyordu. Konuşmanın sonunu getirmek istiyordu artık.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" dedi. "Bir avukat ayarlamamı ister misin?"

Çora elinin tersiyle, 'bırak' isareti yaptı. "Birkaç parça esya getirebilirsen... Bir iki kıyafet, çamasır filan. Diğer gerekli şeyler, bilirsin iste."

Margret Rosch'un ses tonu birden yükseldi. "Hayır, bilmiyorum. Hapishaneye giren bir insan için, diğer dedigin nedir? Tatilde değilsin Çora. Bana bir iyilik yap ve buradaki insanlara gerçeği söyle.

Baskalarını düşünme artık. Burada şimdi sadece kendini düşün. Onlara, bes yıl önce neler olduğunu anlat. Agustos ayında neden evden kaçtığını anlat onlara. Anlayacaklardır. Her şeyi anlat onlara."

"Anlattım bile," dedi Çora.

"Sana inanmıyorum."

Çora omuzlarını kaldırarak, "O zaman bırak!" dedi. "Rahat

bırak beni. Annemin haklı olduğunu, benim ölmüş olduğumu, düşün!" Birkaç saniye süreyle sustu. Sonra alçak sesle yalvarır gibi, "Babamla konuşur musun?" dedi. "Ona haber vermek gerek. Ona söylersen iyi olur. Ama çok dikkatli ol. Yyi olduğumu söyle. Telaslanmasını istemiyorum. Buraya gelmeye de kalkmasın sakın, istemiyorum."

Margret Rosch, kapıya doğru sabırsız bir bakış fırlatarak basını salladı sadece. Rudolf Grovian, dışarıya kadar ona eslik etti, oralara kadar geldiği ve yardımcı olduğu için teşekkür etti tekrar tekrar. Çok ciddiye. Johnny ve eroin, korkunç bir hırpalanma, hareket halindeki bir arabadan dışarı atılma... Bir şeyleri baslatacak ipuçlarıydı. Ykinci kızın kırılan kaburgalarını da unutmamak gerekiyordu.

Hala ile yegen arasındaki diyalog da yararlı olmuştur, ailenin hastalıklı mekanizması ortaya çıkmıştı bir şekilde.

Aslında, Margret Rosch, bir şeyler daha anlatabilirdi Grovi-an'a. Kurtarıcı, Magdalena ve de bütün bu saçmalıklarla ilgili birkaç kelime daha söyleyebilirdi en azından. Çora Bender'in, halasının sustuğu noktalarda, kendini garantiye almış gibi görünmesi, sasırtıcıydı. Oysa, ayrıntılı olarak kendisi anlatmıştı bir çoğunu.

Düşüncelerini kafasında evirip çevirerek hatasını düzeltmeye çalışıyordu Grovian. Hayır, Çora sadece istavrozdan söz etmişti. Acılar içindeki Magdalena ile Hz. Ysa'nın ilişkisinden söz ederken, suratının ne hale geldiğini çok iyi hatırlıyordu Grovian. Ve kahvesine su katma bahanesiyle nasıl derhal oyalama taktiği uy-gulad'<hni da...

Kutsal kitaba çok bağlı değildi Grovian. Eger Georg Franken-berg, yılan ile birlikte seytan olarak ortaya çıktıktan bes yıl sonra, şimdi peygamber görevini yerine getiriyorsa, hangi dini figürün anlamıyla

bağlantılıydı bu durum acaba? Grovian'in çok fazla sorgulayıp, düşünüp tasınması pek bir işe yaramıyordu.

Bir travma! Grovian, hiçbir şey bilmeden bunu kurcalamıstı.

Gerçekten de onun görevi değildi bunları karıştırmak. Bu isten sorumlu olanlar doktorlardı. Bir hatayı sadece bir kez yapardı Grovian. Cora'nın bir daha ayaklarının dibine düşüp bayılması söz konusu bile değildi. Sınırın nerede olduğunu bilmeliydi insan. Kendi sınırına ulaşmıstı Grovian. Öyle düşünüyordu. YED.

Margret'in ziyaretleri, benim dengemi bozardı. Çok seyrek gelir ve bir şeyleri gerçekten degistirmek için yeterince uzun kalmazdı. Babamın evine sadece umut getirir ve dönerken de getirdiği umutları beraberinde geri götürürdü.

Yık yıllardaki ziyaretlerini hatırlamıyorum. Çok fazla gelmiyordu herhalde. Sonraları, yanında çok ihtiyar bir kadınla birlikte gelip gitmeye başladı, büyükannemdi o. Her seferinde tatlı bir şeyler getirirlerdi. Annem de ellerinden alıp dolaba kaldırırdı derhal. Yiyeceklerin oradan nereye gittiğini annem ile Kurtarıcı bilirdi sadece. Bu ziyaretlerin hiçbir iyi tarafı yoktu. Bu yüzden de bana eziyet gibi gelirdi daha çok. Büyükannem, terbiyeli bir çocuk olup olmadığını bilmek isterdi hep, anneme, babama itaat etmem gerektiğini, her zaman uslu bir çocuk olup benden istenenleri yapmamı söylerdi.

Bütün dediklerine basımı salları, gittikleri zaman da hafiflemis hissederdim kendimi.

Sonra, bir gün Margret tek başına geldi ilk kez. Büyükannem ölmüştü. O gelisinde benimle sohbet etti. Okula gitmekten hoslanıp hoslanmadığımı bilmek istiyordu. Notlarımın iyi olup olmadığını; en çok hangi dersi sevdiğimi; babamla aynı odada uyumaktan memnun olup olmadığını... Babamın bir resmini yapıp yapamayacağımı sordu sonra, çünkü onda fotoğrafı yoktu.

Güzel resim yapamıyordum. Elinde tırmık ve kova olan küçük bir adam resmi çizebildim ancak.

Margret adamın yanındaki uzun seyin ne anlama geldiğini bilmek istedi. Açıkladım ona. Vaktin geri kalanını annemle geçirdi. Gündüzleri babam çalışmak zorundaydı çünkü. Daha sonra, annem günlerce öyle tuhaf davrandı ki... Nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Sanki, bir şeylerden korkuyor gibiydi. Allak bullaktı, gerçek günahlarla ilgili bir yığın vaaz veriyordu bana, yeterince baska günah yokmuş gibi.

"Gerçek günahlar, tensel sehvetle ilgili olanlardır," diyordu annem. Hiçbir şey anlamıyordum. Dokuz yaşındaydım o zaman. Margret için hazırlamak zorunda kaldığı sığır rostosuyla ilgi şeyler olduğunu düşünüyordum. Babam istemisti. Sevilen bir misafirin önüne iki gün arka arkaya bezelye çorbası konmamalıydı. Babam iki parça almıstı rostodan. Ben ise sadece bir parça almıstım, üstelik en küçüğünü seçmistim, Margret uyardığı halde hem de. "Bir parça daha al, Çora," demisti, "yoksa eti sevmiyor musun?"

Tabii ki seviyordum eti. Ama bir parça daha alırsam, Margret geri döner diye düşünüyordum, ben de kendimi suçlar, üzülürdüm o zaman. Öyle de oldu zaten.

Sonra... Margret gittikten bir hafta sonra, bir paket geldi eve. Kıstı, sömestr tatilindeydik. Hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Paket, sabah postayla geldi, üzerinde babamın adı olduğu için, annem açmaya yeltenmedi. Mutfak dolabının üzerine koydu. Aksam babam, gösterisli bir tavırla paketin ipini açtı. Margret'in ziyareti degistirmisti babamı. O gittiginden beri, sürekli olarak evin içindeki yeni havadan söz ediyor, kurak geçen

yedi yılın ardından, verimli bir yedi yılın gelmesi gerektiğini söylüyordu. Eger sekiz kurak yıl olsaydı, sekiz de verimli olmalıydı. Her seyden elini etegini çekmek için de yeterince ihtiyar olacaktı o zaman zaten.

Bir keresinde anneme, "Ysteklerimi yerine getirmeyen biri, karsılığını ödemek zorunda," demisti, "yoksa ellerim nasır bağlayacak yakında." Grit Adigar da her zaman, "Dinlemek istemeyen, hissetmek zorundadır," derdi, Kerstin ile Melanie'nin parmaklarına vururken. Babamın tuhaf konuşması pek hosuma gitmemisti. Çevremizdeki komsular, annemin deli olduğunu söylüyorlardı, hem de benim duyabileceğim şekilde. Ben babamın da delirmesinden korkuyordum.

Paketi açarken öyle bir sov yaptı ki, içinden Magdalena için bir yürek çıkacaktı sanki. Sekerleme çıkmıstı paketin içinden. A,ı-nemin kaskatı suratına aldırmadan, babam bir kısmını hemen paylastırdı. Magdalena da çikolatalı bonbon paketlerinden almıstı payına düşeni: "Renkli Smarties". Okul bahçesinde çocukların bundan yediklerini görmüştüm. Boru şeklindeki paketlerden bir tane de bana vermisti babam. Anneme vermek istedigimde, babam kolumu sımsıkı tutarak, "Onlar senin ve onları yiyeceksin," dedi. "Geri kalanını Noel için saklarsınız. Annenin de, küçük tatlı bastan çıkarıcı şeyler almak için kendini zorlamasına gerek kalmaz böylece."

Margret sekerlemeden baska şeyler de yollamıstı. Hepsisi renkli kâğıtlara sarılıp bağlanmıstı. Yplere minik kartlar ilistirilmisti, isimlerimizin yazılı olduğu kartlar. En üstte de bir zarf vardı.

Margret'in yazdığı, ve babamın bana okuduğu ilk mektuptu bu. Sadece bana okumuyordu aslında, annem ile Magdalena da mutfaktaydılar. Annem, oturma odasındaki koltuklanıl ikisini getirip birleştirmis, Magdalena'yı oraya yatırmıstı. O gün pek iyi değildi kız kardesim.

Margret, hepimize neseli bir Noel, mutlu ve her seyden önce sağlıklı bir yeni yıl diliyordu. Ziyareti istenen sonuca ulaşmadığı için üzüldüğünü yazıyordu. Annemin sorumluluklarını hatırlayacağım umduğumu ve peygamberimizin hiçbir zaman kullarından perhiz yapmalarını istemediğini, annemin bunu da düşünmesi gerektiğini ekliyordu ardından. Bu konuda bazı kisilerin iddiaları vardı gerçi, ama onlar, birikmiş güçlerini bir takım mirasçılara dağıtmak zorunda kalmamak için ileri sürmüşlerdi bu iddiaları. Ve annem, babamın odada yalnız yatmadığını da hesaba katmalıydı lütfen. Bir felaket olursa, bunun kimseye yararı dokunmazdı. Annemin hamile kalmaktan korkmasını çok iyi anlıyordu. Ama günümüzde bu isi engellemek için yeterince ilaç vardı. Margret, bu ilaçlara peygamberimizin rıza göstereceğinden emindi. Çünkü insanın dogasını ondan daha iyi kimse bilemezdi. Ykinci kuzuyu da kurban etmek, onun hiçbir zaman tasvip etmeyeceği bir israftı.

Babam bütün bunları yüksek sesle okudu, sonra sıra hediyelere geldi. Magdalena için kumastan yapılmış, oyuncak bir bebek vardı. Neseli yüzü renkli ipliklerle islenmişti. Kocaman mavi gözleri, kırmızı yanakları, bembeyaz dişleriyle gülen ağzı çok güzeldi. Sarı yünden saçları iki tarafta kalın birer örgü sekilde toplanmıştı. Margret, Magdalena'ya tüm kalbiyle aynen bebeginki gibi neseli ve sağlıklı bir yüz diliyordu. Magdalena'nın bebeği paketten çıkarmasına yardım ettim.

Bu arada babam, küçük bir paketi anneme dogru atarak, "Oturma odasına git en iyisi," dedi, "ona göster, hem de sor bakalım bir itirazı var mı." Annem kımıldamadı bile. Küçük paket, önlüğüne çarptıktan sonra yere düştü. Babam en son benim hediyemi uzattı. Bir kitaptı bu: Alice Harikalar Ülkesinde.

Başlığından baska yerini okuyamadım. O aksam çok geç olmustu, ertesi gün de annem, masanın önündeki kovanın içinde j yakmamı istemisti kitabı. Bunu emir verir gibi söylememisti. Ama Margret'in mektubu ve çarpık düşünceleriyle ilgili öyle bir vaaz vermisti ki, babamı da ima ederse diye, sesimi çıkarmadan dinlemek zorunda kalmıştım.

Annemin tamamen çıldırdığını düşünüyordum. Babamı uzun süredir tanıyordum. Bu arada onun benim gerçek babam olduğunu da biliyordum artık. Çok benziyordum ona, ama yine de uzun süredir Adigarlar'ın benim ailem olduğuna inanıyordum. Sadece basımı sallıyordum her seye.

Annem, yaşamı doldurmak için Kitapların Kitabı 'nm yeterli olduğuna inanıp inanmadığını sordugunda, kafa sallıyordum. Ezberlemistim artık. Annem, insanlığın bütün günahlarını anlatmıştı bana. Ama kendim okumaya başladığımdan beri... Ah, neydi bu?

Teneke kovayı almaya gönderdi beni. Sonra kibritleri tutusturdu elime ve Harikalar Ülkesi 'nin nasıl bir avuç küle dönüştüğünü izledik beraberce.

Babam, öğleden sonra geç vakit eve gelip olanları öğrendiğinde, küplere bindi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemistim. O zamanlar sadece yarısını anlayabildiğim seyler söylüyordu. Bir işgal ordusu orospusunun, günün birinde bir dua kitabına dönülebileceğini hiç aklına getirmediğini haykırıyordu. "Bir kez olsun hosuna gitseydi!" diyordu. "Ysteyerek soktursaydın içine, sadece tabiatın kuralı diye değil!" Annem, öylece duruyordu orada, suratı donmuş gibiydi. Onun o hali bana bir sekilde acı vermisti.

Sonra, uzun süre babamla ben mutfak masasında oturduk, annem bulasık yıkıyordu. Babam Alice Harikalar Ülkesinde'nin hikâyesini anlatmaya başladı. Oysa nasıl bir sey olduğunu bilmiyordu. Benim için bambaska bir hikâye uydurmustu. Annesi deli olan bir kızıdan bahsediyordu. Bu deli anne, bütün aileyi de kendisi gibi delirtmek istiyordu. Bu durum kızın hiç hosuna gitmiyordu, ama çok küçüktü, parası da yoktu. O yüzden de kaçıp gidemiyordu. Sonra, kendine ait bir dünya kuruyordu. Kendi kendine gerçekte var olmayan insanlar uydurup, onlarla sohbet ediyordu.

"O zaman o kız da aynen annesi gibi deliymiş," dedim.

Babam gülümseyerek, "Evet, büyük olasılıkla," diye cevap

12i

verdi. "Eger baska seyler görmez, baska seyler duymazsa, böyle bir annenin yanında nasıl deli olmaz ki insan?"

Magdalena da mutfaktaydı. Bir önceki aksam yattığı gibi koltukların üzerinde yatıyordu yine. Kötü bir gün geçirmisti; annem ona iki kez -karın ağrısından baska bir sey vermeyen- lavman yapmıştı. Konusmaları bütün dikkatiyle dinlemiş, sürekli bir anneme bir babama bakıp durmustu. Alice Harikalar Ülkesinde 'nin hikâyesini biliyordu çünkü.

Klinikte, onun baska çocuklarla oynaması için çaba gösteren hemsire, Magdalena'yı bir keresinde baska bir annenin çocuğuna kitap okudugu bir odaya götürmüştü. Daha sonraları kendisi anlatmıştı bunu bana, ama Alice Harikalar Ülkesinde'nin gerçekte nasıl bir hikâye olduğunu söylememisti. Ben de sormamıştım, bilmek istemiyordum hiçbir seki Je. Babam, Magdalena'ya gülümseyerek, "Minik serçemiz nasıl bugün?" dedi.

Magdalena cevap vermedi. O aralar en çok benimle konuşuyordu, seyrek olarak da annemle. Babamla hiç konuşmazdı. Onun yerine annem atladı hemen, "Magdalena iyi değil," dedi "Tanrının yasaklarına uyulmayan bir evde nasıl iyi olsun ki zaten?"

"Hâlâ devam ediyorsun!" dedi babam. Kızgınlığı geçmemisti. "Ama su yasagı bana bir göstermelisin önce. Tanrının bir çocuktan, kitap yakmasını istediğini okudugumu hiç hatırlamıyorum. Bildiğim kadarıyla, diğerleri de bu tür şeyler yapmak isteyenler. Onlar da kendilerini tanrı ilan etmişlerdi. Çok fazla etkilerinde kalmışsin korkarım. Bütün yöntemleri birbirine karıştırıyorsun."

Annem yüzüne bakıyordu sadece. Babam basını önüne egmiş, masanın üzerine dikmişti gözlerini. "Senin simdiki tanrına gelirse," dedi bir süre sonra, "eger çocuklar gibi olmazsanız, diye bir şey söylemiş miydi? Buna benzer bir şey söylemişti sanıyorum. Eger noktası noktasına onun sözlerini tutacaksan, o zaman sadece sana uygun olanları seçme içlerinden. Çocuklar haç isaretinden başka bir şeyler de görmeli arada sırada. Eger bir tanesinden vazgeçmek zorundaysak bile -ki günün birinde mecbur kalaca-

gız, en az benim kadar sen de biliyorsun- diğeri o kadar sağlıklı ve canlı ki. Doktorları dinleseydim keske, çoktan üstesinden gelmiş olurduk. O zaman sen de bütün bu saçmalıklarını mezarlıkta uygulardın."

Bir an için kalbimin duracağını sandım. Babamın ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Magdalena da anlamıştı, aptal değildi kesinlikle. Klinikte sık sık kaldığı için, hastalığı ve de diğer konular hakkında çok şey biliyordu. Benden çok daha fazla şey biliyordu hem de. Okuyamıyor, hesap yapamıyor ve yazamıyor-du, ama elektrokardiogram, septum defekti, insuffizienz, aort anevrizması dediklerinde ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Gözlerini kaldırıp babama baktı Magdalena, sonra kucagındaki bebegi göğsüne bastırıp, saç örgüleriyle oynamaya başladı. Bir şey söylemek ister gibi bir hali vardı. Dudaklarını oynattı birkaç kez, ama hiç sesi çıkmıyordu. Bütün dikkatimle ağızına bakıyordum. Sonunda dudak hareketlerinden, ne dediğini anladım: Göt deliği!

Babamın onun dudaklarını okuyup okuyamadığını bilmiyorum. Derin bir nefes alıp, biraz daha alçak bir ses tonuyla, "Ama bir kez böyle bir karar verdiksek, sıkıntılarını elimizden geldigince çekilebilir hale getirmeye çalışmalıyız," dedi. "Onu biraz olsun neselendirmeliyiz, su dindar sözlerin hiçbir yararı yok ona. Eminim, Alice Harikalar Ülkesinde 'nin hikâyesi çok hosuna gitmiştir. Çora okumustur ona mutlaka bir parça."

"Su anda dinlenmeye ihtiyacı var onun," dedi annem, "çok yorucu bir gün geçirdi." Magdalena'yı yattığı yerden kaldırıp kucagında kapıya kadar taşıdı. Babam ise arkalarından bakıp basını salladı sadece. Sonra bakışlarını yine masanın üzerine indirdi. "Bu benim günahımdı," dedi alçak sesle, "bir türlü vazgeçemedim ve zamanını kollayamadığım için. En iyisi onu bir fare deligine sok-mamdı herhalde." Basını kaldırıp, "En iyisi gidip yatalım," dedi. "Ne dersin? Zaten senin uyku saatin geldi, ben de yorgunum."

Yukarı çıktık. Annem, Magdalena ile birlikte hâlâ banyodaydı, onu yıkıyor, dişlerini fırçalıyor olmalıydı. Babam yatak odasındaki dolaptan, ertesi gün ise giderken giymek istediği kıyafetlerini aldı. Ben ise odamıza girip, geceliğimi geçirdim üzerime. Annem Magdalena ile birlikte banyodan çıktıktan sonra, dişlerini fırçalamak için ben girdim bu kez.

Annem Magdalena'yı yatağına yerleştirdikten sonra, dua etmek için tekrar aşağıya indi. Babam yanıma geldi, çok sıkıntılı görünüyordu. Lavabonun kenarında durmuş, yüzümü yıkayıp, saçlarımı taramamı seyreliyordu.

Tarak saçlarıma takılmıştı, kurtaramıyordum bir türlü. Bazen, uzun süre diz çöküp dua etmek zorunda kaldığımda saçlarımla oynayıp dolastırırdım iyice. Babam taragı saçlarımdan ayırmama yardım etti. Sonra basımı göğsüne doğru çekerek, sıkı sıkı tuttu. "Öyle üzgünüm ki" diye mırıldandı, "tahmin edemeyeceğin kadar hem de."

"Kitap için üzülmeye," dedim, "okumayı hiç sevmiyorum. Eskileri anlatman daha çok hosuma gidiyor. Uzun süredir, demiryolundan, eski okuldan, kiliseyi nasıl yaptıklarından bahsetmedin hiç."

"Bunları sana çok fazla anlattım," dedi, "bugünü kurcalama hiç, dün de..."

Basımı tekrar göğsüne bastırıp, bir eliyle de sırtımı oksuyordu aşağılara doğru. Sonra birdenbire itti beni bütün gücüyle. Sasırmıştım. Lavaboya doğru dönerek, "Bahar gelmek üzere," dedi. "Bahçede isimiz çok olur, aptalca düşüncelere de vakit kalmaz o zaman."

"Beklemeniz gerekecek!" dedi Cora, Werner Hoss'a bakarak. Yüzünde hiçbir mimik yoktu. "Size gece anlattığım hikâyeden şüphelennistiniz. Haklısınız!"

Ykisi de dikkat kesilmişlerdi birden, gözlerini bir an olsun Cora'dan ayırmadan izliyorlardı. Kadın son derece sakin bir sesle, Johnny Guitar hakkında anlattıklarının hiçbirinin doğru olmadığını söyledi ve konuşmasını yeni, küçük bir yalan ekleyerek bitirdi: Bes yıl önce ekim ayında, caddede karsıdan karşıya geçerken Cora'ya bir araba çarpmıştı, her şey kendi dikkatsizliği yüzünden olmuşt.

Werner Hoss, basını önüne egmişti, yüzünde memnun bir ifade vardı. Sef ise öfkeliydi, basını iki yana sallıyordu. Sonra, Margret'le konuşmasından söz etmeye başladı. Sıcak lapanın etrafında dolasan bir kedi gibi, son derece dikkatli ve tedbirliydi. Margret'in korkunç bir tacizden söz ettiğini, ayrıca Cora'nın da birkaç kez buna benzer şeyler söylemiş olduğunu ileri sürdü.

Çora için çok sert bir darbeydi bu. Margret kendisine yalan söylemişti! Konusmadım dediği halde konuşmıştı onlarla! Bir ' avuç pislik büyüüp yayılmıştı. Korkunç tacizmiş! Üstelik Cora'ya da, gerçeği söylemesini tavsiye etmişti, ısrarla. Agus-tos'tan itibaren! Agustos'tan sonraki gerçek, tehlikeli değildi çünkü Margret için. Kendini düşün artık, demisti, Cora'ya. Kendini düşünen Margret'ti.

"Bu saçmalık da ne oluyor? diye çıkıstı birden, Çora. "Böyle şeyler söylemedim ben. Yoksa tacize uğradığımı mı iddia ettim?" Sef gülümsedi, "Açıkça değil," dedi. Konusmalarını kaydettikleri bantlardan birini biraz dinlemesini rica etti. "Tabii kendinizi böyle bir şey için hazır hissediyorsanız," diye de ekledi. "Bence hava hoş!" dedi Çora, "bunun için kendimi son derece hazır hissediyorum."

Grovian teybi açtı. Çora neler söylediğini, nasıl kem küm ettiğini dinlemeye başladı. "...Öldürene kadar vurdu ona. Kaburgalarının kırıldığını duydum."

Genç kadın, "Aman Allahım!" dedi birden "Kulaga ne kadar igrenç geliyor. Sesim tamamen allak bullak olmusum gibi çıkmış. Siz de pek güzel sıkıstırdınız beni. Bunu inkar edemezsiniz. Üstüme saldırganız beyaz gömlekli, çok büyük bir manevi baskıya maruz bırakıldığımı söyledi. Bu yüzden bayılmışım. Bana inanmıyorsanız, ona sorun. Bay Berrenrath'a da sorabilirsiniz, o da duydu. Ama hiç endiselenmenize gerek yok. Sizden şikayetçi olacak değilim. Biliyorum, siz isinizi yaptınız."

Grovian basını önüne egdi, sonra da Werner Hoss'a açıklaması oldukça zor bir bakış fırlattı. Yıllıkla uzlaşma ya da susmaya mahkûm olma ricasıydı sanki. Onun için, iki durumun da birbirinden farkı yoktu. Derin bir nefes aldı, Cora'mn ne durumda olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Son derece aklı başında görünüyordu. Bilinci de tümüyle acıkmış izlenimi veriyordu. Eger isterse, Grovian'm isini kolaylaştırabilirdi. Kısa boylu siskonun, yanından getirdiği kızın adını söylemesi yeterliydi.

Grovian çok temkinli gidiyordu. Önce, Cora'mn ifadesini de-'.*!*" gistirmesinin nelere yol açtığını açıklamaya çalıştı.

Çora alaycı bir tavırla agzını çarpıtarak, "Hiçbir şey anladığınız yok," dedi. "Siskonun yanında kız falan yoktu. Kızları pesinden sürükleyen Johnny idi. Sisko, sadece kemikleri koklamasına izin verilen küçük bir köpek gibi, her zaman Johnny'nin arkasından giderdi.

"Johnny vardı o halde," dedi Rudolf Grovian. "Tabii ki vardı. Ama benimle ilgilenmedi hiç. Bir kez olsun, basını çevirip bakmadı bana."

Rudolf Grovian, babacan bir sesle, "Bayan Bender," dedi "halanız dedi ki-"

Devamını getiremedi. Çora köpürmüştü. "Bırakın artık su saçmalıkları! Margret'in haberi yok hiçbir şeyden! Unutun bütün bu pisliği! Yık bandı dinleyin. Doğru cevapları orada bulabilirsiniz. Georg Frankenberg'i ilk kez dün gördüm ve yanındaki adamın, onun hakkında söylediklerini dinledim. Hepsisi bu. Böylece size müzik ve mahzenle ilgili bir şeyler uydurdum."

Grovian, "Hayır!" diye karşı çıktı. "Siz yıllar önceki bir mahzenden bahsettiniz, üstelik rüyanızda görüp sayıkladığınız bile. O zaman halanız yanımızdaydı. Dün gece, baskı altında olduğunuz için bayılmadınız. Baskı uyguladım, inkâr etmiyorum, ama düşüp bayılmanızın sebebi bu değildi. Mahzeni siz kendiniz hatırla-

diniz. 'Artık dayanamıyorum!' diye bağırдыңız. Size yardım etmem gerektiğini söylediniz. Size yardım etmek istiyorum, Bayan Bender. Ama bir adım da siz atmalısınız. Halanız dedi ki..."

Çora birden dudaklarını sıkı ve basını önüne egdi, sırıtıyordu. Yüzündeki yaralarla son derece çaresiz ve zavallı görünüyordu. "Halamla ilgili anlatacaklarımı duyduğunuzda, kulaklarınıza inanamayacaksınız," dedi. "Halam öyle şeyler yaptı ki, sanırım hırsızlık deniyor buna. Ne çaldığını tahmin bile edemezsiniz. Margret, sizi de kandırmış, aynen beni kandırdığı gibi. Hiç araştırmadan, rahatlıkla inanabilirsiniz bana. Halam size asla gerçeği söylemeye cesaret edemez. Neyse, bırakalım s'mdi bunu, kimseye bok atmak istemiyorum. Onun yanında kalırken birkaç kez kâbus gördüm, bu doğru. Ama bunun Georg Frankenberg'le hiçbir ilgisi yoktu kesinlikle. Söz konusu olan çok daha baska şeylerdi."

"Biliyorum," dedi Grovian, "Böcki, domuzlar ve Tiger ile ilgiliydi. Solucanlar ve buna benzer şeyler de var. Anlamak için çok fazla hayal gücüne gerek yok. Bana kalırsa, bu bir tecavüzü çağırıyor."

Grovian, o noktaya nasıl geldiğini, agzından o kelimenin nasıl çıktığını, hiç kimseye açıklayabilecek durumda değildi. Birden, Werner Hoss'un, yüzünde son derece anlamsız bir ifadeyle kendisine baktığını fark etti.

Çora bir kahkaha attı. "Tecavüz mü? Kim soktu bunu sizin aklınıza? Margret mi?" Basını önüne egdi, sonra yine güldü, kısa ama çevresini hor gören bir kahkahaydı bu. "Kim olabilir baska! Size böyle şeyler söylemiş olmasına çok kızdım doğrusu! Benimle konuşsaydı keske, o zaman iyi bir hikâyem olurdu benim de. Şimdi burada kuzu gibi oturuyor olmazdım."

Margret, her seye ragmen kendi yolumda ilerledigimi söylerdi sık sık. Belki onun açısından öyle olabilirdi. Ama ilerledigim, benim yolum degildi, tek güzergâhımdı sadece. Bilerek günah

İ
ilemek! Sonra da neler oldugunu izlemek! Hem de ölümü, bir elden ötekine atılan küçük bir top gibi düşünüp Magdalena'nın hayatıyla oynamak... Bir süre böyleydi, daha sonra ise alışkanlık haline geldi. Küçük şeylerle başladı, yatagımı ıslattığım o kurt rüyasıyla. Kurdun tekrar gelmesini diledim durdum, hiç vazgeçmedim. Geceleri bile olsa, kısa bir süre özgür kalmamı sağlıyordu. O da sürekli geldi zaten. Yaklaşık bir yıl süreyle, hemen hemen her gece geldi. Öğleden sonraları Grit'e kaçıp, bir sekerleme ya da bir parça pasta dileniyor, sonra da hemen eve geri dönüyordum. Her seferinde eve girdiğimde, ilk isim Magdalena'yı incelemek oluyordu. Durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Küçük günahlar onu yok etmeye yetmiyordu anlaşılan.

Onu yok etmek istemiyordum aslında, ama o benim için çok büyük bir yükü. Ystemedigim bir hayatı yaşamaya zorluyordu beni. Ama, peygamberin ayaklarını ıslattığımız o öğleden sonra, bütün düşüncelerim degismisti. Artık onunla konuşmak, onun için Yncil'den hikâyeler okumanın dışında bir şeyler de yapabilmek istiyordum.

Sanırım, kız kardesimi sevmeye başlamıştım. Grit'den sekerlemeler dilendiğimde ise... Belki de kendime, Magdalena'nın sağlık durumunu hiçbir sekilde etkilemeden günah isleyebildigin» ıspatlamaya çalışıyordum. Günün birinde, minik şeytanlar parıldayan kısaçlarıyla etlerimi koparacak olsalar bile, bu sadece benim sorunumdu.

Sonra bir gün, sokakta I mark buldum. O sırada on bir yasıındaydım, ilkokula gidiyordum. O güne dek hiç kendi param olmamıştı. Sınıftaki öteki kızlar, pazar günleri ailelerinden harçlık alırlar ve o paraları pazartesileri okuldan çıkınca, çevredeki minik dükkânlarda satılan, sakız, dondurma gibi ıvr zıvıra harcarlardı. Benimle sürekli alay ederlerdi, çünkü ben hiçbir zaman o dükkânlara giremezdim.

Sabah okula giderken, parayı orada yerde görünce alabileceğimi biliyordum, ama sahibine vermem gerektiğini de biliyordum. Yerden alır almaz cebime koydum. Büyük teneffüste, yasak olduğu halde, okul bahçesinden dışarı çıktım. Dükkânlardan birine girip, kendime dondurma aldım. Öğretmen nerede olduğumu sordugunda ise, annem için mum ısmarladığımı söyledim. Hepsini bir araya toplayınca, bir ölüm günahı kadar ağırlasmıştı günahlarım. . Öğlen eve dönerken içimi büyük bir korku sarmıştı. O sabah, Magdalena hiç iyi degildi çünkü. Ve ben... Ah, bilmiyorum... Yeterince büyüdüğüm ve bir sürü insan annemin aklının basında olmadığını söylediği halde, inanmak istemiyordum bir türlü. Benim inandığım baska şeyler vardı. Bu tip şeyler insanın içine yerleşip kalıyor, bir ispatı ya da bir açıklaması yok. Bu konuda pek bir şey de yapılamaz. Sadece birkaç deneme yapılabilir, o kadar. Bazı insanlar, merdiven altından geçince sanssızlığın yakalarını bırakmayacağına inanırlar veya önlerine kara kedi çıkarsa, baslarına kötü bir şey geleceğini zannederler. Ama ben öyle degildim. Bilmek istiyordum ve niyetim deneyerek görmektir. Eve geldim.

Uzunca bir süredir, sokak kapısının zili çalmadığı için, mutfak kapısına gittim. Kapiya vurdugumda, annemin sarkı söylediğini duydum.

"Ulu Tanrım, sana güveniyorum. Senin o essiz gücünden övgüyle söz ediyoruz. Yeryüzü önünde eğiliyor, yarattıklarına sasırıyor. Bütün zamanlarda nasıl olduysan, sonsuza kadar da öyle kalacaksın. Senden övgüyle bahsedenlerin hepsi, bir de sarkı tutturmushlar hep bir ağızdan. Sana hizmet eden bütün melekler, sürekli 'Kutsal! Kutsal! Kutsal!' diye haykırıyorlar. "

Annem, bu sarkıyı söylediğine göre her şey yolunda olmalıydı. Öyleydi de zaten. Mutfaga girdim, Magdalena koltukta oturmuş, tavuk ezmesi yemekle çalışıyordu. Hem de kendi basına... Beni görünce, bir gözünü kırptı. Arkasından bir şey gelecekti

mutlaka, dikkat etmeliydim. Sabahki haline göre çok daha iyi görünüyordu.

"Yukarıda çok canım sıkılıyor," dedi, "bütün gün sadece, kutsal, kutsal, kutsal diye bağırımdan bıktım."

Çok iyiydi, annemi kızdıracak kadar iyiydi hem de. Kendisi de sık sık anneme sinirlendiği için, onu kızdırmaktan keyif alıyordu. Magdalena uysal bir çocuk degildi. Küçükken pek bir şey yapamazdı, yası büyüyünce de bir şey yapamıyordu, ama konuşuyordu. Annem ise her seferinde sasırıyor, her seferinde soka giriyordu. Belki de Magdalena, peygamber hakkında saygısızca sözler edip annemi ignelediği zamanlar, annem kardesimin durumu yüzünden onu oturma odasına kovmadığı için ne yapacağını bilemiyordu. "Tanrıya küfretmek çok büyük bir günahdır," diyordu durmadan.

"Su sarkıyı kessen ne iyi olurdu," dedi Magdalena, "istahımı kaçırıyor. Yukarıda durmadan aynı şeyleri söylediğimden, asagıda olduğum zamanlar baska şeyler duymak istiyorum en azından. Çora okulda olan şeyleri anlatsın bana biraz."

Okulda olan şeyleri anlatmak, zaman içerisinde, dilek oyunumuzun sonucu olarak ortaya çıkmıştı - televizyon yerine. Okulda sürekli anlatılacak olaylar olurdu. Çocuklar sık sık dövüşürlerdi. Büyük oğlanlardan biri sigara içerken yakalanmıştı mesela. Bir keresinde de kızlardan biri kendini tuvalete

kapatıp, ilaç içmişti. Sonra da ambulans gelmişti. Bu tür şeyler anlattığımda, heyecanla dinlerdi Magdalena.

Magdalena'nın bütün yasantısı buydu, dışarı çıkamıyordu. Sadece üç ayda bir annemle klinige gidiyordu, o kadar. Onunla sehrin içinde şöyle bir kez olsun dolasmak mümkün değildi. Bebek arabasının içinde gezdirilmeyi de, kendisi istemiyordu. Çok büyüdüğü için utanıyor olmalıydı. Bir gün babam, tekerlekli sandalye almayı teklif etti, ama Magdalena kabul etmedi. Daha sonra bana, "Beni yaptığı için,

günde üç kez kamısını sıkıstıran birinin, benim için bir kurus bile harcamasına gerek yok," dedi.

Oysa babam, onun zannettiği kadar kötü biri değildi. Bunu sık sık söylüyordum Magdalena'ya. Ayrıca tekerlekli sandalyesinde ben de gezdirebilirdim onu. Ama bunu da annem istemiyordu. Yolda bir şey olur diye korkuyordu. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum bir türlü.

Magdalena için bir şey yapmak istiyordum, gerçekten. On bir yasıma geldigimde, hemen hemen her gün bunu ister olmustum. Ama yapabildiğim tek şey, ona okulda olanları anlatmaktı. Degisik, ilginç bir şey olmadığı zaman da, uyduruyordum. Magdalena farkına varmıyordu.

O gün, bulduğum l markı anlatabilirdim aslında. Sırrımı saklayacağından da emindim. Ama mutfakta annemin yanındaydık. Annem masayı toplayıp, bulasıkları yıkarken, uydurma bir hikâye anlattım ben de. Bulasıklar bittiginde, Magdalena yorgun düsmüştü. Annem onu yukarı çıkardı, ama öğleden sonra geç vakit babam isten döndüğünde, aşağıya indirmisti yeniden.

Ertesi güne yine yaptım aynı şeyi -hatta bu kez daha da kötüydü. Okula gitmeden önce, annemin cüzdanından para almıştım -2 mark. Öğretmenden izin alıp, teneffüste okuldan dışarı çıktım. Mumlan soracağımı söylemistim. Öğretmen de, "Tabii Çora, gidebilirsin," demisti.

Kosa kosa dükkâna gittim, dondurmayla bir paket çikolata aldım kendime. Dondurmayı hemen oracıkta yedim. Çikolatayı ise hırkamin cebine sakladım. Öğlen eve geldigimde, odunluga girip, eski patates çuvarlarının altına en arkaya soktum paketi.

Mutfak kapısına doğru ilerlerken, birden kalbim çarpmaya başlamıştı. Zile basarken, içerden Magdalena'nın konustugunu duydum. Yine koltukta oturuyordu, önünde bir tabak patates püresi ve rafadan yumurta vardı. Gayet iyi görünüyordu. Bir saat kadar dinlendi, o arada, ben de duamı edip ödevlerimi yaptım. Sonra, Magdalena benimle oynamak istedigini söyledi. 'Senin görmedigini görüyorum' ya da dilek oyunu filan değil, doğru dürüst bir oyundu istedigini.

Annem, 'kızma birader' oyununu alayım diye, Grit Adigar'a gönderdi beni. Kolumun altında oyun kutusuyla mutfaga dönmeden önce, çabucak odunluga girdim, çikolatadan bir parça koparıp dilimin üzerinde erimeye bıraktım. Çigneseydim, annemin dikkatini çekerti mutlaka.

Oyun kartonunun üzerine taşlan yerleştirirken, Magdalena beni inceliyordu. Agzımda bir şey olduğunu görmüştü. Önce hiçbir şey söylemedi, daha sonra annem dışarı çıktığında, "Agzında ne var?" diye sordu.

"Çikolata."

Magdalena Grit'in verdigini düşünmüştü. "Oyunu vermeye gittiginde, bana da getirir misin bir parça? Ama kagidını çıkarma. Yastığının altına koymak zorundayım çünkü. Annem, beni yatırdığında yerim. Görmemesi için dikkat ederim."

Annem, bu tür şeyleri yemesini istemiyordu kesinlikle. Çikolata yerse, benim gibi istavrozun karşısında değil, dis doktorunda bulurdu kendini Magdalena. Disleri çok büyük problemdi çünkü, çok yumusak bir dis yapısı vardı. Bir keresinde klinikte, çürüyen bir azı disini çekmek zorunda kalmışlardı. Disini çekerken yapılan iğne Magdalena'ya dokunmustu. Doktorlar, böyle bir şeyin tekrarlanmaması gerektiğini söylemişlerdi o zaman. Annem de bu yüzden o günden beri aklını dis fırçalamakla bozmustu

Magdalena'nın disleri fırçalandıktan sonra, tatlı bir şey yememesi gerektiğini de biliyordum, aksi halde çürükler olusacağını da... Dürüst olmam gerekirse, yastığının altına bir parça çikolata koyarken, ona zarar vereceğimi de biliyordum. Basımı salladım yine de.

Magdalena zar atarken, "Haydi o zaman!" dedi, "beni umur-" sama, Çora. Kaybedebilirim bu oyunu!"

Beni umursama Çora! Bu sözleri, bugün bile hâlâ kulagımda. ' Bu benim için yaşam parolası oldu. Hiç kimseyi umursamadım,

hiçbir şeyin üzerinde durmadım hayatım boyunca. Öğretmeni, okuldaki çocukları, hatta babamı bile kandırdım. Çalınabilecek her şeyi çaldım. Haftada en az iki kez, annemin cüzdanından para asırıyordum. Kendime sekerlemeler, çikolatalar alıyor, odunluga saklıyordum. Canım istedikçe biraz biraz yiyordum. Fırsat bulduğumda, Magdalena'ya da getirip, yastığının altına sokuyordum. Stoklarım tükendiginde ise, tekrar para çalıyordum.

Önce, dükkândaki insanların anneme anlatmalarından korkmüstüm. O da oradan alıs veris ediyordu çünkü. Birdenbire bu kadar çok param olduğu için sasırmaları gerekirdi aslında. Marg-ret'in bana para gönderdiginini anlattım onlara. Parayı mektubun içinde yolladığını söyledim. Ayrıca, "Sakin annenin

haberi olmasın, yoksa parayı elinden alıp, güllere ve mumlara harcar," diye yazdığını da uydurdum. Dükkândaki kadın gülümseyerek, "Annen, tek bir kelime bile duymaz," dedi, "hiç merak etme." Para sahibi olmanın ne demek olduğunu kavramıştım. Herkes çok iyi davranır olmustu birdenbire, daha önce alay edenler, beni hiçe sayanlar bile. On iki yasıma geldim, haftada en az 3 mark çalışıyordum annemden. O sıralar, babam da bana düzenli olarak para vermeye başlamıştı. Bazen, annemin parasının eksildiğini fark etmemesine sasırı-yordum dogrusu. Zamanla dikkatsiz mi olmustu, yoksa benim dünyanın en dindar insanı olduğuma mı inanmıştı, bilemiyorum. Belki de bendim onu ikna eden. Ne saçmalık yaparsa yapsın, hak veriyordum anneme. Ev işlerinde ona yardım ediyordum, gönüllü olarak bulasıkları yıkıyor, toz alıyor, çamasırları topluyordum. Bütün bunları Magdalena ile daha çok ügilenebilmesi için yapıyordum. Sık sık vicdan azabı çekiyor, vicdan azabı çektiğinde daha çok yardım ediyordum. Benim her şeyim vardı, Magdalena ise çok büyük sıkıntılar yaşıyordu.

Öğleden sonraları sekerleme tıkınıp da, tek lokma yiyemeyecek hale geldim, aksam yemek yemezdim. Anneme de, "bugün öğlen lokantalardan birinin önünden geçerken hırsı kapıl-

183.
dim, açgözlülük yaptım. Simdi de tövbe etmek istiyorum," derdim. Annem bu kadar akli basında davranmama bayılırdı tabii ki.

Alışverişinde kendimi yırtardım her seferinde. "Bırak da ben yapayım, anne," derdim. "Gencim, gücüm de yerinde. Ağır tasımak dokunmaz bana. Sen gücünü Magdalena için sakla."

Sonra da, daha ucuz olduğu için, Aldi'ye gideceğimi de eklerdim. "Satıcıları zenginleştirerek, seytana uymalarına yardımcı olmamalıyız," derdim. Annem ise, benim ona çok büyük bir destek olduğumu, peygamberimizden çok şey öğrendiğimi, üstelik bunları uyguladığımı söylerdi: Hatta benimle gurur duyduğunu eklerdi sözlerine.

Magdalena'ya anneme yutturduğum yalanları anlattığımda, sadece, "Aptallıklar cezalandırılmalı mutlaka," demisti. Sehre orada olanları ona anlatabilmek için gittigimi düşünüyordu. Ben ise Aldi'ye aslında neden gittigimi ona hiçbir zaman söylemedim. Aldi'de çok kolay hırsızlık yapılabilirdi, ayrıca Woolworth da çok yakındaydı.

Eve tasıdıklarımın neredeyse yansı, parası ödenmemiş seylardı. Aldi'den sekerlemeler, çikolatalar ve annemin istediği yiyeceklerden çalışıyordum, Woolworth'dan ise saç tokaları, rujlar ve diğer ıvır zıvırları. Kolayca hırcamın ceplerine sokabildiğim, ancak hiçbir zaman kullanmadığım seylardı. Okulun bahçesinde satıyordum onları. Ystediklerimi inanılmaz derecede kolay çalışıyordum. Çok sevimli ve zararsız bir görünüşüm vardı, kötü bir şey yapabileceğim kimsenin aklına gelmiyordu. Ynsanların bir çoğu kim olduğumu biliyorlardı. Aldi'nin kasasındaki kadın bizim sokakta oturuyordu. Onun gözünde zavallı, yoksul çocuğun biriydim. Woolworth'taki tezgâhtarlardan biri Grit Adigar'ın yakın bir arkadaşı olduğu için, orda da isim aynı derecede kolaydı.

Kimse hiçbir şey fark etmiyordu. Benden o esyaları satın alanlar bile. Onlara, "Halam bana yine bir paket göndermiş, ama bütün bunlarla ne yapabilirim ki? Annem ruj sürdüğümü görse, derhal istavroz çıkarttır bana," demem yeterliydi. Hepsini her şeyi sevinçle alırdı, yarı fiyatına satardım çünkü. Bir yığın para biriktirmiştim: Babamdan aldığım harçlık, annemin cüzdanından yürüttüklerim ve okul bahçesinde sağladığım gelir. Pek harcamıyordum da. Her şeyi istifliyordum. Bazen odunlukta öyle çok şey birikiyordu ki, tek basıma yiyip bitiremeyecek hale geliyordum. Yazın patates çuvalıların altındaki çikolatalar eriyince, sık sık okula götürüp diğer çocuklara dağıtır olmustum. En iyi arkadaşları bendim artık. Teneffüste benimle oynamak için birbirleriyle kavga ediyorlardı.

Ve durmadan Magdalena'nın yaşamıyla oynuyordum. Merdiven altından geçmek gibiydi adeta. Hani, insan bazen cesaretlenip altından geçiyor, sonra da kötü bir şey olmadığını görüyordu ya... Sonra yeniden yapıyordu aynı şeyi. Zaman geliyor, insan, kötülüklerin pesini bırakmaması gibi bir şey olmadığını inanıyordu; kadere karşı hiçbir şey yapılamıyordu. Akli yerinde olmayan bir anneyle sahip olmak gibi... Artık yeter dediginde, kader tutup yerden yere vuruyordu insanı.

Uzun süre böyle gitti, Magdalena'nın sağlık durumuna benim hiçbir etkim yoktu ne yaparsam yapayım degismiyordu, aynı şekilde iyi veya kötüydü. Nasıl görmek isterseniz öyleydi Magdalena. Lösemiye yenmişti doktorların söylediğine göre, ama hiç korkmadan tam bir iyileşmeden söz edilebilmek için beş yıl geçmesi gerekiyordu.

Annem bu iyileşmeyi ettigimiz dualara bağlıyordu tabii ki, çünkü doktorlar bir mucize olduğunu söylüyorlardı. Bu arada ben hiç dua etmez olmustum, istavrozun önünde diz çöküyor ve Magdalena için hikâyeler düşünüyordum.

Bir keresinde ona artık bir kız arkadaşım olduğunu anlattım. Neredeyse on üçüme gelmişim, kendime rahatlıkla bir kız arkadaş satın alabilirdim. Odunlukta biriken param 800 markı bulmustu ve ben Magdalena'nın yanıldığını biliyordum. O, parayla her şeyin alınabileceğini düşünüyordu.

Bu kız arkadaş hikâyesini çok heyecan verici bulmustu. Kızı ona anlatmalıydım. Bütün ayrıntıları bilmek istiyordu. Boyu ne kadar? Sisman mı yoksa zayıf mı? Güzel mi? Oğlanlardan da konuşuyor musunuz? Hiç şimdiye dek birine âşık olmus mu? Evin önünden geçmesini sağlayabilir misin? Ben de görmüş olurum o zaman.

Bir gün yatak odasının penceresinin önünde oturuyorduk. Oturdugumuz yerden cadde çok rahat görünüyordu. Magdalena yatağın üzerindeydi, ben de pencereden dışarıyı kolluyordum. Gerçekten de güzel bir kızın geçtiğini görür görmez, Magdalena'yı pencerenin kenarına getirdim. Bir kolumla onu sımsıkı tutarken diğer elimle camı tıklattım. Ses kızın dikkatini çekmisti, basını yukarıya doğru kaldırıp bize baktı. Sonra basını sallamaya başladı, aptal olduğumuzu düşünmüştü herhalde.

Magdalena'ya, arkadaşımın annemin yüzünden ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini çok iyi bildiğini söyledim. Onun için basını sallamıştı sadece. Magdalena söylediğim her şeye inanıyordu.

Neredeyse yarım gün süren bir alısveristen sonra, arkadaşımın beni dondurmacıya davet ettiğini, üzeri kremalı çilekli dondurma ısmarladığını anlattım ona. Sonra da âşık olduğu bir oğlandan söz ettiğini, ama oğlanın hiçbir şey bilmediğini uydurdum.

Ertesi günü ise, oğlana bir mektup yazdığımızı, arkadaşımın mektubu oğlana gizlice vermemi rica ettiğini anlattım, ballandıra ballandıra. Yalan! Yalan! Yalan! Bazen, yaşamım baslı başına bir yalanmış gibi geliyordu bana.

U k' < " l' l, , , ' V (ll , Ml 1

SEKYZ

187

Rudolf Grovian, sinirleniyordu yavas yavas, Cora'ya değil, kendine. Halasının uyarısı hassas yerinden vurmuştu Grovian'ı -Çora kapıyı kapatmıştı. Allah kahretsin! Yanlış davranmıştı. Ama ayakta bir kez daha kapının aralığına sokması mümkün olabilirdi. Bir süre denemeye çalıştı, uğraştı, ama doğru vurguyu bulamıyordu. Margret birkaç sürgü daha takmıştı kapıya sadece.

Halasının onu hangi açıdan aldatmış olduğu ve Margret Rosch'un neler çalmış olabileceği sorularına, Cora, "Kendi isinizi kendiniz yapın," diye cevap vermişti, "bu iş için siz para alıyorsunuz, ben değil." Grovian, esas noktaya geri dönmüştü Eger Johnny var ise Ge-org Frankenberg'le aynı kişi miydi? Cora bu soruyu cevaplamıyordu. Grovian, hiç istemediği halde tehdit etmek zorunda kaldı. "Bayan Bender, o zaman babanızla konuşmam gerekecek herhalde," dedi.

Cora, "En iyisi annemle konuşmayı deneyin," diye karşılık verdi, gülümseyerek, "gerçeği üç okka Yncil sayfasıyla yuttu o. Ama dizlerinizi kumasla kaplamayı da unutmayın." Sonra kahvesinden bir yudum aldı, fincanı sert bir hareketle iterek, Grovian'a çevirdi bakışlarını. "Bu iyiydi, değil mi?" dedi.

"Gitmeden önce üzerimi değiştirebilir miyim? Üzerimdekiler terden kirlendi. Onlarla yattım, zaten dün de giymistim. Ayrıca dislerimi de fırçalamak istiyorum."

O an, o hali Grovian'a o kadar dokunmuştu ki. Cora, kimseye ihtiyacı yok, der gibi hep kendini savunmuştu. Grovian'ın yardım önerisine nasıl inanabilirdi şimdi? Ayrıca Grovian ona nasıl bir yardım sunabilirdi ki? Demir parmaklıkların arkasında birkaç yıl mı?

Elinden geldigince tarafsız olmaya çalışarak, "Eşyalarınız burada değil, Bayan Bender," dedi, "dün kocanızdan getirmesini rica etmiştik. Şimdiye dek ortalıkta görünmedi."

Çora, umursamaz bir tavırla omuz silkti, "Görünmeyecektir de," dedi. "Size söyledim ben, o işi Margret yapmalı."

Yarım saat sonra Margret çıkageldi. Bu arada Grovian hâlâ Cora'dan bilgi almaya çalışıyordu, tam üç tur uğramıştı. İkinci kız kimdi? Yıkında son derce sakın bir ses tonuyla denemisti. Cora ise "Anneme sorun," demisti, "ama babamla da deneyebilirsiniz sansınızı. Babama, baska bir kızı öldürene kadar dövdüklerinde, benim de ırzıma geçildiğini anlattırsanız sevinir mutlaka."

Grovian'ın ikinci denemesinde, Cora, Werner Hoss'a bakarak çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi, "Sefinizin bir ısıtma cihazına ihtiyacı var galiba," demisti. "Ya da anlayışı kıt? Bence büyük bir problemi var! Bozuk plak gibi sanki..."

Üçüncü turda ise, Grovian neredeyse yalvarmak üzereydi. Cora, umursamaz bir halde, kahve makinesini inceliyordu. "Bunu evden mi getirdiniz? Büro için yeni bir tane alamadınız mı? Çok pahalı bir şey değil. Suyu doğru dürüst kaynatan tipleri var. O zaman kahvenin tadı çok daha iyi oluyor. Öyle bir tane almıştım

kendime. Biliyor musunuz, çok arayacağım makinemi. Hücrede kendi makinemi kullanabilir miyim ne dersiniz? O zaman getiririm. Daha sonra beni ziyarete gelerseniz, size de bir fincan ikram etmek isterim. Beni ziyaret edeceksiniz, değil mi? Kendimize kahve yapar, çılgın hikâyeler anlatarak güzel bir öğleden sonra geçiririz. Hangimizin daha iyi olduğunu da görürüz o zaman."

Oldukça zorlu bir denemeydi, Grovian için. Sonunda kapı vurulup Cora'nın halası içeri girdiğinde, biraz olsun rahatladı. Margret Rosch'un elinde minik bir bavul vardı. Werner Hoss hemen alıp içindekileri kontrol etti. Çok fazla bir şey yoktu. Banyo malzemesi, iki gecelik, iki tane bluz, iki tane basit eteklik,

birkaç takım iç çamasırı, iki külotlu çorap, alçak topuklu birkaç çift ayakkabı ve çocuğunun çerçeve içinde bir fotoğrafı.

Bir terasta çekilmiş çok hoş bir resimdi. Ufaklık yere çömel-mis, bir eli kocaman yeşil bir traktörün üzerinde, gözünü alan ışıga ve fotoğraf makinesine göz kırpiyordu.

Werner Hoss fotoğrafı öteki esyaların yanına koyarken, Çora, eliyle kabul etmediğini belirten bir isaret yaptı. Yüzü kaskatı kesilmisti, sesi ise son derece sert ve soguktu. Halasına bakarken bakışları etrafa buz parçacıkları saçıyordu sanki. "Al götür onu," dedi, "getirdiğin gibi geri götür!"

Gece, Grovian'ın üzerinde oldukça enerjik bir etki bırakmış olan Margret Rosch o an çaresiz ve ürkek görünüyordu. "Neden?" diye sordu, gözlerini açarak, "ufaklığın bir resmi yanında olsun istersin diye düşündüm. Yzin verirler herhalde, değil mi?" Süpheyle Grovian'a bakıyordu. Grovian, evet anlamında basını salladı.

"Ystemiyorum," dedi Çora, "al götür onu."

Halası, fotoğrafı bluzların arasından alıp çantasının içine soktu. Gözdağı verilmiş bir çocuk gibiydi aynen.

"Ylaç getirdin mi?" diye sordu Çora.

Basını salladı Margret Rosch, elini tekrar çantasının içine sokup bir ilaç kutusu çıkardı. Grovian'ın bir anda aklı basına gel-

mis, ayagını neden kapının arasma sokamadığım anlamıstı. "Bu mümkün değil," dedi sadece.

"Ama buna ihtiyacı var," diye karşı çıktı Margret Rosch. "Sık sık çok siddetli bas ağrıları çekiyor. Ağır bir kafatası yaralanmasının sonucu. Size su kazayı anlatmıstı dün." Konusurken en fazla kaza kelimesini vurgulamıstı.

Grovian, kadının elindeki ilaç kutusunu alarak, "Verin bana," dedi. "Yetkililere göstermeliyim.

Gerçekten ihtiyacı varsa, onlar verirler -önerilen dozda tabii ki."

Margret Rosch bir adım öne çıktı, yegenini kollarına almak ister gibi bir hali vardı.

"Yapma bunu," dedi Çora kayıtsız bir tavırla, "en iyisi ölmüşüm gibi davran sen de. Bunun için ille de cesedime ihtiyacın yok, değil mi? Ama mutlaka bir tane istiyorsan morga git, orada her zaman birkaç tane bulunur nasıl olsa."

Rudolf Grovian için bu sözler büyük bir kini çağırıstırıyordu. Halasının tepkisi de aynı sekildeydi.

Margret Rosch sert bir sekilde yutkundü, kolları yanına düsmüstü, tek bir veda sözcüğü bile etmeden kapıya yürüdü. Bir saniye sonra kapı arkasından kapandı. Grovian basıyla Werner Hoss'a isaret ederek onun da odadan çıkmasını istedi. Ykisi yalnız kalınca son denemesini baslattı.

"Evet," dedi. "Artık biz bizyiz, Bayan Bender ve şimdi ölmüşümle iki yetiskin ve mantıklı insan gibi konuşacağız. Göl kenarında olmadı. Ylaçlarla da olmayacak. Baska bir sey düşünmenize de gerek yok su anda. Ön taraftan kaçarsanız diye önlem aldım ben, ama tabii arkadan kaçmayı deneyebilirsiniz."

Çora hiç tepki vermiyordu.

"Ağır bir kafatası yaralanması olmalı," dedi Grovian, düşünceli bir tavırla, "oldukça derin bir yara izi var alnınızda. Sadece cildiniz hırpalanmamış, darbe kemige kadar inmiş sanırım. Dün gece dikkatimi çekti. Düşüp bayılmadan önce, bir kristal pençeden söz ettiniz ve kocanızın önce bir sigara yakmasının ne kor-

kunç bir sey olduğunu sayıkladınız. Sakın kendinizi bir arabanın! önüne attığınızı tekrar anlatmaya kalkmayın bana."

Bıyık altından gülüyor gibiydi Çora, "Size hiçbir sey anlatmayacağım artık," dedi. "Beni götüreceğiniz hâkime bir seyler anlattırsam, hepimizin hafta sonu kendine kalır diye düşünüyorum. Vaktinizi burada geçirmenize karınız ne diyor sahi? Yoksa evli değil misiniz?" "Yoo, evliyim."

"Yyi," sadece bıyık altından gülmüyordu sırıtıyordu Çora. "O zaman beni teslim ettikten sonra karınızı arabaya atın, güzel bir gezinti yapın birlikte. Dışarıda hava çok güzel. Otto-Maigler Gö-lü'ne gidin. En iyisi Bay Hoss'u da götürün. O size ilginç bir yer gösterebilir. Dün bir adam öldürüldü orada. Düşünün, zavallı adam sadece karısıyla biraz oynasıyor ve bu arada müzik dinliyor diye bıçaklandı. Orada, aptal inegin teki, hoslanmadığı için isledi bu cinayeti."

Grovian, bu kez de Cora'nın üzerinde bir otorite kurmaya çalışarak, "Bayan Bender," dedi, "bu kaçamak sözlerinizi kendinize saklayın. Yara izi nasıl olustu?"

Çora saldırganlaşmaya başlamıstı. "Ah!" dedi, "Ysterseniz beni yalayabilirsiniz."

Bu kadını onun korkularıyla yenmeye çalışmalıydı. Grovian bir kez daha denedi. "Pek hoslanacağınızı sanmam," dedi. "Dün buna benzer bir seyler anlatmaya çalıştınız galiba, yoksa ben mi yanlış anladım?"

Çora, basını kaldırdı. Yara almamış olan gözü yüzünde bir delik gibi görünüyordu. Bu deligin içinde neler yandığını nasıl da bilmek istiyordu, Grovian. Öfke miydi yoksa panik mi? O sırada Çora, basının sağ tarafına dokunarak, "Burada da bir yara izi var," dedi, "daha da büyük, görmek ister misiniz?

Saçlarımı yukarı kaldırmanız gerekecek ama. Çok da fazla belli olmuyor gerçi."

"Kimin yüzünden oldu bunlar?"

Omuz silkti Çora, hırpalanmış suratını bir sırtıma kaplamıştı

birden. "Size açıkladım," dedi, "eger bana inanmıyorsanız, bu sizin sorunuz. Kafamı motorun kapagina çarptım. Daha fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Olay sırasında biraz uçmustum galiba. Beyaz gömlekli, kollarımdakilerin ne olduğunu söyledi ya size. Margret'de anlatmıştır mutlaka. Uyusturucu kullanıyordum."

Sol kolunun iç tarafını uzattı Grovian'a doğru. "Yeterince dikkatli degildim, temizlige de pek önem vermedim dogrusu. Sonradan iltihaplandı iyice. Bayağı delikler olustu. Görüyor musunuz? Berbat oldu kolum."

Sag elinin bir parmağını iyileşmiş olan dokunun üzerinde gezdirerek "Buldugum her şeyi denedim," dedi, "esrar, kokain, en — son eroin." Yavaşça gülerek, "Ama telaslanmayın," diye ekledi. "Hiçbir şey atlamadınız siz. Yıllardır temizim. Dün, en az sizin kadar temizdim. Ve yıkandığım zaman, yine temiz kokuyorum. Simdi üzerimi nerede degisebileceğimi gösterir misiniz bana lütfen?"

Çok umursamaz konusmustu Çora. Düşmanca tavırları sesine baska bir tını vermisti nedense.

Grovian travma geçirmiş bir insa-,,. nın nasıl hisseceğini bilemiyordu.

: Su duvar! Duvarla kıyaslama uy gün görünüyordu aslında. Kendi kızında hiçbir zaman basaramadığım Çora'da yapıyordu. Huzur, sogukkanlılık, mantık ve sabır... Sıkı sıkı tutunmustu hepsine de... Çora'nın duvarın önünde durduğunu hayal ediyordu. Duvarın önünde durmuş arkasında sakladığı her şeyi Grovian'ın baskınından koruyor, disiyile tırnağıyla savunuyordu. "Uyusturucu bağımlısı olduğunuzu neden söylemediniz dün gece?"

Çora, aynı bos vermiş tavırla omuz silkti yine. "Sizi ilgilendirmeyeceğini düşündüm. Birkaç yıl önceydi, ayrıca bu olayla da bir ilgisi yok. Kocam bilmiyor üstelik. Hiç haberi olmamasını umdum hep. Onu tanımadan çok önceydi."

"Georg Frankenberg'in zamanında mıydı? O mu alıstırdı sizi?" Çora gözlerini tavana dikti, sonra tuhaf bir bakışla "Kimi sorusturuyorsunuz siz?" dedi, "beni mi, onu mu? Zavallı domuza ne yapistirmaya çalışıyorsunuz siz? Ylle de cani damgası mı vurmak istiyorsunuz yoksa? Bir kadının sadece müzigin sesi çok açık diye sinirlenip cinayet islemesi, sizin dünya görünüşünüze uymuyor mu? Size bir şey söyleyeyim mi? Aslında kariyı bıçaklamak istiyordum. Adamın sanssızlığı üstte olmasıydı."

Grovian gülümsedi. "Size adam kadının üzerine atlıyor gibi göründü. Çünkü kadına vurmasından korkuyordunuz. Bir zamanlar mahzende olanları mı hatırlattı size?"

Hemen cevap vermedi Çora. Ancak birkaç saniye sonra, derin derin içini çekti. "Ylle de bununla uğrasmak istiyorsanız, kendiniz bulun. Birkaç kişiye daha sorun. Soru sormaya bayılıyorsunuz zaten. Sizi bu zevkten mahrum etmek istemem dogrusu."

Son kelimeleri söylerken, bir bluz, bir etek, bir takım çamasır ve dis fırçasını kapdı çalışma masasından. Tekrar izin istemeye gerek bile duymamıştı, kapıya doğru yürüdü.

Grovian da arkasından çıktı. Sonra Werner Hoss da katıldı onlara. Koridorda yeniden denedi Grovian, "Böyle dik kafalı olmanızın size hiçbir faydası yok Bayan Bender. Eger Georg Frankenberg-"

"Dik kafalı olan kim?" diye sözünü kesti Çora, "benim olmadığım kesin. Bu sondajı sevmiyorum sadece. Sonucunda neler çıktığını da görüyorsunuz zaten. Bir yığın pislik! Size çok güzel bir hikâye anlattım. Baslangıçta romantikti gerçekten de, ama sonu dokunaklıydı. Ölü bir bebek... Ölü bebekler hep acıklıdır pis degildir. Gerçek pistir. Gerçek, solucanlar ve kurtçuklarla doludur, simsiyahtır çok kötü kokar üstelik. Pislighi sevmem, pis kokuyu da...

"Ben de sevmem, Bayan Bender. Ama gerçeklerden hoslanırım. Ve böyle bir durumda bize açık olmanız sizin menfaatinize, inanın."

Kısacık bir kahkaha attı Çora, "Benim menfaatlerim için endiselenmenize gerek yok," dedi, "ben ilgilienirim onlarla. Daha çocukken bile yapıyordum bunu. Oldukça erken sapıttım yolumu m.

aslında. Sonra da tamamen yoldan çıkıyor insan. Yste sizin gerçeğiniz! Bana kimse bir şey vermedi, uyusturucu bile! Ne istiyorsam ben kendim aldım."

Kapı açık dururken, güç bela yıkanıp üzerini degistirmeye çalışıyordu Cora. Grovian da Werner Hoss ile birlikte, koridorda bekliyordu; gürültüleri dinleyerek ve gece Margret Rosch ile Çora arasında geçen konuşmayı tekrar tekrar kafasında canlandırmaya çalışarak.

O kadar ileri gitti ki en zararsız cümlelerden bile sifreli anlamlar çıkarmaya çalışıp soke oldu. Üzüntülü bir halayı ölüm habercisi olarak görmeye vardırdı isi. Sonra da kendinden süphelen-meye basladı, sizofren olup olmadığı konusunda.

Sizofreni konusu bir yana bavulun içindekileri tekrardan gözden geçirmeliydi. Kalıbımı basarım diye düşündü, Margret Rosch Y ilaçlardan çok daha baska seyler de getirmiştir, o yüzden hiç s istifini bozmadı Çora. Belki de ilaç kutusu dikkatleri bir jilet j veya benzeri bir seyden baska tarafa yönleltmek için kullanılan l kurnazca bir taktikti, kim bilir?

Cora'nın beyni donmuş sert bir kütle gibiydi hâlâ. Artık hiç kimse bir parça olsun koparamaz, hiç kimse eritemezdi onu. Sef istediği kadar hiddetlenip kudurabilirdi. Sadece kaburgalarının ardında yanan, acıtan bir kor vardı. Margret o fotoğrafı hiç getirmemeliydi...

Çocuğu tekrar görmek Cora'ya çok siddetli bir darbe indirmisti. Öyle mutlu, öyle masumdu ki... En son bakısıydı o fotoğraf.

Lût cadısı sap gibi donup kalmıstı. Sadece içiydi tas kesilen, tıpkı Magdalena ile yatağın üzerinde oturup Tanrı'nın affetmediği o büyük suçtan söz ettiğinde annesinin tas kesildiği gibi.

Ama, ufaklığa büyükanne ve büyükbabasının yanında iyi bakılırdı. Onları da düşünmez olmustu artık Çora. Günün birinde

ufaklığa annesinin öldüğünü söyleyeceklerdi kesinlikle. Anlatacakları da gerçeğin kendisi olacaktı. Sef sürgülerin sayısını dilediği kadar artırabilirdi. Çora, ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu, neyle yapması gerektiğini de! Bir hücrede çok fazla olasılık olmadığını Margret de biliyor olmalıydı, son derece dogal ve zararsız görünen bir seyle yetinmek zorunda kalmanın ne demek olduğunu da... Sanığın ölümünden sonra soruşturma durdurulacaktı kesinlikle. Hâlâ pisliğin içinde eselenip durmalarına hiç gerek kalmayacaktı o zaman!

Brühl'e giderken yolda herkes suskundu. Arabayı Werner Hoss — kullanılıyordu, sef ise arkaya oturmustu. Sonunda sef, tehdit etmenin, yalvarıp yakarmanın hiçbir ise yaramadığını anlamış gibiydi. Cora'nın önünde diz çöküp yalvarsa bile, bir tas vardı sanki karsısında.

Sorumlu hâkime ulaştıklarında, isler sasırtıcı derecede hızlı gitti. Sef sakın bir ses tonuyla Cora'nın ne ile suçlandığını anlattı. Çora hiç hareket etmeden dinliyordu bütün konuşulanları. Hâkim Cora'ya bir sey söylemek isteyip istemediğini sordu. O da aynı umursamaz tavırla, zaten ayrıntılı olarak her şeyi açıkladığını, tekrar tekrar aynı seyleri anlatmak istemediğini söyledi. Hâkim onu tutuklamak zorunda olduğunu ekledi. Haklarını sıraladı bir kez daha. Böylece işlem tamamlanmış oldu.

Sef bavulunu iyice aradıktan sonra, Cora'yı küçük bir sok bekliyordu. Sef bavulun iç astarını yokladı eliyle, eline birkaç kum tanecigi gelir gibi oldu. Sonra külotlu çorapları aldı eline.

"Bu da ne demek oluyor?" diye karşı çıktı Çora. "Esyalarımı ellemeye hakkınız yok."

Grovian, "Bir sürü hakkım var," dedi cevap olarak "külotlu çorap giymek için hava çok sıcak. Su anda üzerinizde çorap yok zaten."

Sonra yalnız bıraktı Cora'yı. Öğle yemegini küçük bir hücre-

de verdiler. Hiç de kötü sayılmazdı. Eskiden annesinin masaya koyduklarıyla kıyaslandığında, mükemmel bile denilebilirdi.

Cora'nın geldiği yer orasıydı, aklında kalan da yine orasıydı. Geçmisi, yaşamının esas hedefiydi sanki. Ne kötü bir insan olduğunu bir kez daha gözler önüne sermek istercesine geçmisse dönmüştü. Bununla birlikte simdiye dek paramparça olan anılar da nispeten zararsız sayılırlardı.

Düzenli ama kısa aralıklarla bir gürültü geliyordu kapıdan. Sef, onu gözlemeleri için emir vermiş olabiliyordu. Ama eger onu arka taraftan açılmaya zorlayabileceğini düşünüyorsa, fena halde ya-nılıyordu. Sefe duyduğu öfke, bir süpürge sopası gibi sırtının orta yerinde oturuyordu sanki. Ve kafası hâlâ bir buz kütleliydi, cam gibi pırlıl pırlıl fikirler üretiyordu.

Çok uzun süre beklemesine de gerek kalmadı.

Pazartesi sabahı, saat ona dogru, bulundugu yerden alınıp savcının karsısına götürüldü. Savcı genç bir adamdı, oldukça hos ve sempatik sayılırdı. Cora'yla birlikte üzerinden geçmek istediği bir yığın kâğıt vardı önünde.

İlk sözleri Cora'nın ifadesinin pek bir deger taşımadığı yolundaydı. Her iki adamın da isimlerini verirse ancak o zaman kabul edebilecekti bu ifadeyi. Saçma sapan takma adlarını değil, gerçek isimlerini öğrenmek istiyordu. Tabii kızmakini de. Cora'nın kendi menfaatineydi bu...

Çora neredeyse kahkahayı koyuverecekti. Bu delikanlının onun menfaatlerinden haberi var mıydı acaba? "Bay Grovian bu saçmalığı yalanladığımı söylemedi mi size?"

Savcı basını salladı sadece. Sesine teslim olmuş gibi bir hava vermeye çalışarak, süpheyle bakıyordu Cora'ya.

Çora, "Hâkimin önünde ne söylemeliyim o halde?" dedi, "ne önerirsiniz?"

"Gerçeği!"

Önce bunalmış bir halde basım önüne egdi Çora, sonra alçak

sesle açıklamaya çalıştı: "Gerçek öyle eksik ki! Allah kahretsin! O kadına korkunç derecede öfkelenmistim."

Savcı, "Kadın, ne yapmıstı sizi öfkelendirmek için?" diye sordu.

Çora, "Aslında hiçbir sey," diye mırıldandı. "Kocam, çok tahrik edici bulmustu onu, çok atesli biri olduğunu söylemistim. Kocamı mutlu edebilmek için çok ugrastım ben. Sonra günün birinde böyle inegin teki çıkıp kocamın dikkatini çekiyor... Bu ilk kez gelmiyor basıma aslında. Göl kenarına gittimizde, gözleri hep dört dönerdi etrafta. Sonra da bana nutuklar çeker, ürkek ve hırçın bir kadın olduğumu söylerdi. Bazen de hiç hoslanmadığım seyler isterdi benden. Aksamları beni neyin beklediğini

düşünebiliyordum çoğu zaman. Artık burama kadar gelmişti, anlıyor musunuz? Bu Allah'ın cezası edepsiz karılardan birine ibret dersi vermek istiyordum. Ama ona ulaşamadım iste. Ve o an düşündüm

ki..."

Çora, savcının arkasındaki duvarda belirsiz bir noktaya dikmişti gözlerini. "O an düşündüm ki kadını veya adamı yakalamam pek fark etmeyecek. Adam da çok keyif alıyor görünüyordu çünkü. Erkeklerin hepsi aynı değil mi zaten, domuzlar..."

Bu kadarı yetmisti savcıya. Dikis izlerinden söz etti ve çok özenle dikilmiş olduğunu ekledi. Çora omuz silkiyordu sadece. Ardından, savcı basındaki yaranın nasıl olustugunu öğrenmek istedi. Çora, sefe anlattıklarını tekrarladi. Eroinden burnunun ucunu göremez durumdayken bir arabanın önüne atmıştı kendini. Arabayı kullanan doktor içkiliydi. Yaralan Dülmen'deki bölge hastanesinde tedavi edilmisti. Çora, bunları anlatırken gülümsüyordu bir yandan da, Dül-men'de hastane olup olmadığını bile bilmiyordu çünkü. Manni Weber, Dülmen'de dogmus orada büyümüstü, büyükannesi hâlâ orada yasıyordu. Bir yıl önce Cora'ya birkaç" günlüğüne ücretsiz tatil teklifinde bulunmıstı. Büyükannesi düşmüstü uyluk kemigi

kmgiyla hastanede yatıyordu. Ancak tam nerede olduğunu söylememisti Manni Weber.

Savcı gülümsemiyordu bile, "Kontrol etmeliyiz," dedi sadece, "söylediklerinizi araştırmalıyız."

Sonunda itirafını imzalatacaklarını düşünüyordu Çora. Ama hayır. Her şeyin yeni bastan ele alınması gerektiğini söylüyordu karısındaki. En iyisi, ifadesinin doğruluğu araştırılana kadar beklemek daha sonra imzalayıp hâkimin önüne koymaktı.

Ögleyi biraz geçe, Çora tekrar hücresindeydi. Bütün öğleden sonrayı anlattığı drama uygun bir son düşünmekle geçirdi. Birden aklına kâğıt mendillerle ilgili bir fikir geldi. Yanında yoktu, ama isterse verirlerdi herhalde. Kâğıt mendiller zararsız seylerdi, bir tur yüzmek gibi aynen. Akşam yemegini getirdiklerinde, kâğıt mendil verip veremeyeceklerini sordu.

"Nezle mi oldunuz?"

Evet, anlamında basını salladı Çora, burnunu çekerek "Hemen birkaç mendil getireyim," diyerek uzaklastı gardiyan.

Biraz yemek yemeye çalıştı. Ystahı yoktu, ama kendini iyi hissediyordu agzındaki lokmaları çiğnerken. Her şey yolunda gibiydi. Yemek tepsisini kenara itti, yatağın önüne yere diz çöküp ellerini kavuşturdu. Uzun zamandır, ilk kez istavroz yoktu karşısında. Görünmeyen bir peygamberden, son isledigi günah için af dilemek pek de zor degildi aslında. Adamın kanları içindeki yüzü gözlerinin önündeydi. Georg Frakenberg! Ve de o bakısı... Affetmisti onu, emindi Çora.

Yçinde bir şey vardı, onu öldürmekle iyi ve dogru bir is yaptığına inanıyordu kesinlikle. O şey de delilik olmalıydı. Frankie, diye düşündü. Sevgi dolu bir adam! Üç haftalık evli. Bir anda beyninde bir simsek çakmıstı. Ancak üç rakamının neden bu kadar kayda deger olduğunu bir anda anlayamamıstı. Sonra birden aklına geldiğinde...

Golgatha'mn üstünde üç tane haç vardı. Ve Hz. Ysa ile birlikte

çarmıha gerilen iki adam da ölümü hak etmişlerdi. Buna karşılık ortadaki masumdu.

Kor halinde bir demir parçası girmisti sanki içine. Kürek kemiklerinin arasını delip onu sıkıştırıyor, ensesine sürünerek yukarılara çıkıp beynine giriyor ve o buz kütlesini eritiyordu. Bir saniye bile olsa, nasıl da kaçırmıstı bunu gözünden? Kurtarıcı, arınmıstı her türlü lekeden, hiçbir insanın olamayacağı kadar saf ve masumdu o. Dakikalarca bütün vücudu titredi. Havale geçiriyor gibiydi. Babası yanındaydı sanki "Ne yaptın Çora?" diyordu, "Ne yaptın?" Babasının basının tepesinde üstünde günahsız adamın olduğu haç sallanıyordu.

Sonunda yerden kalkmayı akıl etmisti. Yemek tepsisini almaya geldiklerinde, Çora lavaboda ellerini yıkıyordu, kâğıt mendilleri unutmıstı. Gardiyan da unutmus görünüyordu.

Rudolf Grovian, pazar günü öğleden sonra birkaç saatini Otto-Maigler Gölü'nde geçirmisti. Niyeti Cora'nın tavsiyesine uymak degildi, yanında karısı da yoktu zaten. O arabasına binerken, Mechthild Köln'e dogru yola çıkmıstı çoktan.

Karısı onu öğle yemegine beklemis, kendisiyle geleceğini ummıstı tabii ki. Ancak kızının evinde birkaç saatini bosa geçirme düşüncesi Grovian'ı gitmekten vazgeçilmisti. Zaten daha olay yerini görmemisti...

Aslında, olay yerinde su ve insan kalabalığından baska görülecek bir şey de yoktu. Günesin altında oturup çevrenin ya da atmosferin etkisinde kalınacak gibi de degildi. Grovian ümitsizlige kapılmıstı. Johnny, Tiger ve Böcki'nin Georg Frankenberg'le hiçbir ilgisi olmadığı seklindeki kendi kanaatiyle, Werner Hoss'un savundugu tez arasında gidip geliyordu.

Çimlerin üzerinde oturup genç, yaslı, kadın, erkek, çocuk yarı çıplak insanları inceledi. Yaslı bir çift suya iniyordu el ele. Adam emeklilik yasına ulaşmış, hatta belki de çoktan geçmisti. Karısıyla en son ne zaman el ele yürüdüğünü düşündü, Grovian. Kızları evlenip gidince, neler yapmak istediklerini ne çok konusurlardı

eskiden. Bir hafta sonu maviliklere, birkaç gün ormana ya da kuzey gölüne... O güne dek hiçbirini yapamamışlardı, konustuklarının hiçbirisi gerçekleşmemisti.

Biraz ilerisinde bir adamla küçük bir oğlan çocuğu top oynuyorlardı. Çocuk kendi torunundan biraz daha büyük olmalıydı. Topu beceriksiz bir hareketle, Grovian'ın tarafına attı. Grovian da yakalayıp geri attı ona. Çocuk gülüyordu. Birden torununun yakında gülemeyeceği geldi, Grovian'ın aklına. Ama belki de her şey yolunda giderdi kim bilir?

Evliliği bozulursa Marita minik oğluyla birlikte geri dönüp onların yanına yerleşmek isteyecekti, bunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Her şeyi geçici olarak arka plana iten, insanın aklını basına getiren bir karar olurdu bu! Evin huzuru kaçacaktı. Oturma odasında birkaç parça oyuncuğa ya da çocuk kahkahalarıyla agramalarına karşı değildi, ama kızı eve dönerse, kanepede geçirdiği sakin aksamlar geçmişe karışacaktı.

Eskiden nasıl olduğu gelmişti birden gözünün önüne. Oturma odasındaki masanın üzeri tırnak cilası, rujlar, rimel ve de suratına sürdüğü bir sürü abuk sabuk seyle dolacaktı yine. Yüz kere, bin kere söylemiş, su savaş boyalarını en azından banyoya taşımasını istemisti. Ama hayır! Sözüm ona ısıt çok kötüymüş orada! "Bırak kızı Rudi!" derdi Mechthild her seferinde, "her akşam aynı tantana gerekli mi kuzum?"

Yaklaşık bir saat sonra da kızının evindeydi Grovian. Kurtarılacak ne varsa kurtarmaya kararlıydı. Damadı evde değildi. Bütün girişimleri, "Sen bu işe karışma Rudi," diye durduruluyordu. "Neler olduğunu bilmiyorsun."

Mechthild, oğlanı kucagina almıştı, "Evet," diyordu "ama nasıl..." Devamını getiremiyordu konuşmalarının. Nasıl olacağını Maria düşünmüş olmalıydı ayrıntılı olarak. Eve geri dönmekten söz ettikleri yoktu. Kurulu düzen bir ev yerine, babasının evinde bir odaya sıkışmak, büyük sehrin imkânları yerine de kasaba havasını solumak, pek de aklına yatmıyordu herhalde. Ysin ekonomik yanı hiç problem değildi, Peter ödemek zorundaydı tabii ki. Ayda 3.000 mark... Marita'nın düşündüğü buydu.

"Daha küçük meblağlar da var," dedi Rudolf Grovian.

"Ama daha büyükleri de var," dedi kızı. "Neden esek gibi çalıştığını bilir en azından." Sonra babasının orada olduğunu unutup annesiyle konuşmaya devam etti. Konu Peter'in kabalığı ve ihmalkârlığıydı. Bir türlü düzeltilemeyen bir uyumsuzluk vardı ortada. Kafasında Bits, Bytes, Ram ve Rom'lar, Internet ve diğer maskaralıklardan başka bir şey olmayan bir adamdı kocam, akli basında bir konuşma yapabilmek mümkün değildi onunla. Bir diskotekte geçirdikleri eğlenceli bir akşam nasıl susup oturduğunu anlatıyordu Marita.

"Eğer erkek çok çalışıyor ve mesleğinde bir şeyler yapmak istiyorsa. Böyledir bu," dedi Mechthild ruhsuz bir sesle. "Kadın olarak ara sıra buna katlanmak zorunda kalırsın, ama bunun karşılığında da iyi bir yasantiya sahip olursun."

"Evet, çocuk bezleri, yemek tencereleri ve değişiklik olsun diye, her hafta iki yasındaki ufaklık için bir oyun grubu!"

Rudolf Grovian daha fazla dinleyemeyecekti, kafasında kıyaslamaya çalışıyordu durmadan. Kızı ile Cora Bender, gündüzle gece, atesle su gibiydiler. Kızının onun tavsiyelerine ihtiyacı yoktu, bu konuda ne düşündüğünü bile bilmek istemiyordu -Sen bu işe karışma Rudi! Sürekli böyle sınırlar kondugunda bir erkek ne yapabilirdi ki? Kendini işine vermekten başka bir şey kalmıyordu ona.

Pazartesi sabahı saat sekizde öyle yaptı zaten. Akşam savcıyla oldukça uzun bir görüşme yapmıştı. Salıya kadar, Çora Bender'i yalanlarıyla bir kez daha yüzleştirmek ve içindeki duvan biraz daha dürtükleyebilmek için yeterli zamanı vardı, toparlayabilirdi hepsini bir araya. Dikkat bir yana saygı öbür yana... Önce Grovian ona, sonra da o Grovian'a meydan okumustu. O suçluydu ama hamle sırası şimdi Grovian'daydı.

Aksamüstüne doğru hücreye girdi. Cora'mn bakışlarındaki korku görünce onun da içini bir korku sardı. Yki gün içinde Çora kendini iyice kapatmıştı sanki. Hiçbir şeye tepki veremeyecek gibi görünüyordu.

Önce, Dülmen'deki Bölge Hastanesiyle başladı Grovian. Gerçeği öğrenmek sadece bir telefona ve telefonda biraz beklemeye malolmüştü ona. Bir önceki gün öğleden sonra, Georg Franken-berg'in babasıyla da, Ute Frankenberg'in babasıyla da görüşmüştü özel olarak. Ute Frankenberg, ifade vermeye hazır değildi henüz. Grovian'ı kadının yanına bırakmamışlardı. Kocasını, evlenmeden altı ay önce tanıdığı hesaba katılırsa, bıraksalar da pek fazla bir şey söylemezdi herhalde.

Savcıya, "Karısıyla eski meseleler hakkında konuştuguna inanmıyorum," demisti hafifçe gülümseyerek.

Savcı, "Söylediklerinize inanırım ama Bay Grovian, ısrarla rica etmek zorundayım, lütfen tek taraflı davranmayın. En iyisi biz, kadının kurbanı gerçekten tanımadığından yola çıkalım."

Kurbanı, tanıyor olmalıydı! Yki gün içinde bunu doğrulayan birkaç ayrıntıyı toparlayıp bir araya getirmisti. Bunlara delil demek çok abartılı olurdu belki, ama olgu denebilirdi. Bu olgulara genç bir kızın

cesedi de dahildi.

Gerçekten de tek bir ceset vardı -iki kaburga kırık! O tarihte Buchholz'da hiç kayıp ihbarı yapılmamıştı. Ama Çora, kızı daha önce Buchholz'da hiç görmediğini söylemişti zaten. Kayıp ihbarı her yerde olabiliirdi.

Lüneburg'da on bes, en fazla yirmi yaşlan arasında olduğu tahmin edilen sahipsiz bir ölüye ait dokümanlar vardı. Bes yıl önce agustos ayında, iskeleti Lüneburg'un çalılıkalarında, askeri bölgeye yakın bir yerde bulunmuştu. Ölüm nedeni tespit edilemeyecek bir durumdaydı. Kafatasında darbe izi yoktu, gırtlak ve dil kemigi sağlamdı. Adli tabibin görüşüne göre, kaburgalarında-ki kırıklara, çevredeki hayvanlar sebep olmuştı. Bu çok sık görülen bir şeydi. (.Ceset, en az üç ay orada kalmış olmalıydı.

Çıplaktı, elbiseleri

bulunamamıştı. Teshise yardımcı olabilecek başka hiçbir şey yoktu. Basın yoluyla da denemeler, ama bir sonuç alamamışlardı. O dönemde bu işle ilgilenen görevliler otostopçu bir kızdan söz ediyorlardı. Cora Bender ve yardımsever halasının yalan söylediği düşünülürse, o kızın mahzendeki kız olabileceği geliyordu akla. Muazzam bir hayal gücüne gerek yoktu; sadece azıcık insan sarrafı olmak, yüreginde biraz insan sevgisi tasamak ve kullanılan cümleleri kaydedip uygun zamanda doğru anlamı yükleyebilen iyi bir hafızaya sahip olmak yeterliydi.

Ayrıca Cora Bender, Johnny ve kısa boylu, sisman arkadaşıyla bir yolculuğa çıkmaya, agustosta değil mayıs ayında kandırılmıştı. Zaten halasının da, Cora'nın da agustos diye tutturmuş olmaları tuhaftı biraz.

Grovian, o dönemdeki bütün kayıp olaylarını araştırmayı tasarlıyordu. Elinde en azından bir isim olsa, her şey çok daha kolay olurdu tabii ki. Pazartesi sabahı, Winfried Meilhofer'den iki isim öğrenmişti.

"Ottmar Denner ve Hans Böckel, bu isimler size bir şey ifade ediyor mu Bayan Bender?"

Cora, hayır anlamında basını salladı sadece. Grovian, gülümsemeye devam ediyordu. Sürekli olarak gülümsemek, sempatik olmak ve hem Cora'nın hem de halasının belanın kaynağı olarak neden agustos ayını gösterdiğini bulmak... Cesedin bulunduğunu biliyorlardı çünkü. Bu bilmeceyi çözmeye ant içmişti Grovian. Kendileriyle bu konuda bağlantı kurulmasını istemedikleri için... Her şeyden korktukları için... Bağlantı kurulur da her şey ortaya çıkarsa diye... Çünkü!... Eger... Ve yüz tane soru isareti...

Cora'ya doğru dönerek, "Bana ifade ediyor ama!" dedi. "Hans Böckel, Böcki, Ottmar Denner de Tiger olabilir. Denner küçük orkestranın bestecisiymiş anlattıklarına göre. Besteciler eser yaratmaya bayılırlar. Parçalarından birinin adı da, Song of Tiger. Hatırlıyor musunuz? Sizin sarkınız olduğunu söylemistiniz."

Savcı alay etmişti Grovian'la; Böcki ve Tiger... Tam bir saçmalıktı! Dülmen'deki Bölge Hastanesi ile aynı türden bir bilgiy-

203

di. Çora yine basını sallıyordu. Grovian ise, tutturduğu yoldan ayrılmadan devam ediyordu. "Bana ilginç gelen bir şey daha var, o da Ottmar Denner'in Bonn'lu olması. Sonra Georg Franken-berg'le birlikte Köln'de okumus. O zamanlar, gümüş rengi VW-Golf GTI bir arabası varmış, plakası BN ile basılıyormuş. Su andaki adresini bulmaya uğraşıyoruz. Ancak bu o kadar da kolay değil. Kendini geliştirmek için yurt dışına gitmiş gibi görünüyor."

Grovian, Ottmar Denner'in anne babasıyla konuşmuştu, hem de henüz birkaç saat önce.

Hiçbir bilgi edinememisti. Sözüm ona oğullarının su anda nerede olduğunu bilmiyorlardı. Ghana'da, Sudan'da veya Çad'da olabiliirdi.

Bir fotoğrafını istemisti, onu da vermemişlerdi. Niçin gerekliydi? Ottmar Denner'a karşı ortada ne vardı ki? Grovian'ın karşısında, kendi haklarını da oğlununkileri de bilen, kısa boylu, sisman ve son derece enerjik bir baba duruyordu.

Oysa Rudolf Grovian, Cora'nın önüne birkaç fotoğraf koyabilmeyi hayal etmişti -bes, altı veya yedi tane. Kısa boylu siskoyu arayıp bulmasını isteyecekti o fotoğraflarda. Ama olmamıştı iste! Gerçi duruma bakılırsa, fotoğraflara da sadece basını sallayacaktı Cora Bender.

Hans Böckel ile ilgili hiçbir şey öğrenememişlerdi. Rudolf Grovian, sadece Böckel'in kuzeyli olmasından yola çıkıyordu, ama Hans Böckel'in Hamburg'da bir evle bağlantısı varsa, kuzeyde kaydı olmamalıydı. Frankenberg'in okul arkadaşı da olamazdı, üniversitede kaydına rastlanmamıştı çünkü. Bütün bunlara karşılık Georg Frankenberg'in babası bir açıklama yapmıştı. Annesi sokta olduğundan, Grovian onunla konu-samamıştı. Profesör Johannes Frankenberg de Denner ve Böckel hakkına hiçbir şey bilmediğini, oğlunun müzikle ilgisinin de kısa bir hikâye, hatta geçici bir heves olduğunu söylemişti. Bu geçici heves sadece birkaç hafta sürmüştü. Vaktini böyle oyunlarla har-cayamayacağını çok çabuk kavramıştı Georg.

Bes yıl önce mayıs ayında geri dönmüştü Georg. Döner dönmez de babasının özel kliniginde, kırılan kolunun tedavisi yapılmıştı. Klinik kayıtlarından da anlaşıldığı gibi Georg Frankenberg kolunu 16 Mayıs'ta kırmıştı. Aynı günün akşamı Cora Bender, Buchholz'daki lokalde onunla daha da yakınlaşmak istemisti. Ykisi de aynı tarihteydi. Ayrıca, Çora Bender'in ilk ifadesindeki ceset hikâyesi de o tarihe rastlıyordu.

Babasının anlattıklarına göre, Georg Frankenberg cuma akşamı eve gelmiş, cumartesi sabahı talihsiz bir şekilde düsmüştü. Kötü bir is gelmişti basına, ama şanslı sayılırdı, çok basit bir kırıktı çünkü. Evle babasının kliniginin arası birkaç metrelik bir mesafeydi sadece. Baska bir doktora gerek kalmamıştı. Savcı, Çora Bender'in geri adım atmasına gerçeği hatırlamasının neden olabileceğini düşünüyordu. Profesör Johannes Frankenberg'in ifadesi Rudolf Grovian'ın kafasını karıştırmıştı. Frankenberg'in kolunun kırıldığı tarih huylandırmıştı onu iyice. Kendi kliniginin sefi olan biri, hele oğlunun bulastığı pisliği de biliyorsa rahatça evraklarda değişiklik yapabiliirdi. Özellikle 16 Mayıs! Baska bir tarih olsa sasırmazdı bu kadar, ama... "Profesör Frankenberg, saygın bir adam," dedi Cora'ya, "onun yalan söylediğini ispatlamak o kadar kolay değil. Sadece Ottmar Denner ile Hans Böckel'in verdiği ifadeyi onaylayacaklarını umalım biz, onları bulabilirsek tabii ki."

O ana dek sadece dinlemisti Çora, dinlerken de Grovian'ın inatçılığına sasıyordu. Bu adamı hiçbir şey durduramıyordu, hiçbir şeyden ürküp gerilemiyor, kurbanın babasını rahatsız etmekten bile çekinmiyordu.

Grovian, gümüş rengi VW-GTİ'dan söz ettiğinde, paniklemisti, Çora. Ama hemen ardından da sakinleşmişti. Johnny'nin arkadaşıyla, Georg Frankenberg'in aynı arabaya, sahip olması, büyük bir tesadüf olmalıydı. Tipik bir genç erkek arabasıydı çünkü o model. Sef tüm dikkatiyle Cora'nın gözlerinin içine bakıyordu.

205

206

"Hiç kimse size bir şey onaylayamaz," dedi Cora, "ben size bir masal anlattım."

Rudolf Grovian, iki gündür Cora'nın sesini duymamıştı. Buz gibi, düşmanca, çok keskin ve hâkimin karşısındaki kayıtsız sesi kalmıştı belleginde. Bu boguk ve duygusuz ses tonu ve içe dönük hali, Grovian'm içinde, ister istemez temkinli olma duygusu uyandırdı.

Ağır ağır basını salladı, "Hayır, Bayan Bender, masalarda askeri bölgenin yakınlarında yatan cesetler olmaz. Mahzende sizinle birlikte olan kızı buldum ben. Ölmüş ve iki kaburgası kırılmış, Bayan Bender. Siz, o kaburgaların nasıl kırıldığını duydunuz."

Grovian, yas tahtaya basmamak için bunu sona saklamıştı. Ama ya gerçekten de mayısta değil de agustostaysa... O zaman cesedin bir anlamı kalmazdı onun için. Çora, bir saniyeden öbürüne değişiyor, canlanıyordu. Güçlkle nefes alıyordu. "Yeter artık bu saçmalık! Rahat bırakın beni! Bir düşünün be! Eger olay size anlattığım gibiyse, o gürültüde ne duymuş olabilirim ki? Ama öyle değildi. Haydi, öyle olsun diyelim. O zaman tam bes kişi vardı orada, müzik de sonuna kadar açıktı. Kırılan kaburganın sesi nasıldır bilmiyorum. Ama o kadar gürültüyü bastırarak kadar da 1 olmazdı herhalde." Elleri titremeye başlamıştı. Sol elini, sağın üstüne koyup kontrol altına almaya çalışıyordu. Bu manzara Grovian için yabancı değildi, bir gece öncesinden tanıyordu. Yık tehlike isaretleri sayılırdı, yüzlemek istemediği bir gerçeğin isaretleri de denebilirdi. O ana dek edindiği izlenimlere göre en iyisi böyle yorumlamaktı. Grovian'in akıllı bir yandan iyi niyet sınırlarını zorlarken, aynı zamanda uyarıyordu da onu. "Kes artık Rudi," diyordu içindeki ses, "doktorlara bırak işi." Kalbi sarsılıyordu sanki durduğu yerde.

"Siz... siz bir..." diye ates püskürüyordu Çora, ya uygun kelimeyi bulamamıştı ya da kullanacağı kelime çok bayagi kaçacaktı. Bu yüzden devamını getirmedi, onun yerine, "Yaptığınızı doğru buluyor musunuz?" diye sordu. "Etrafta dolasıp adamın babasını rahatsız ediyorsunuz. Bu çok büyük bir terbiyesizlik! Zavallı adam için çok kötü olmalı. Baska çocukları var mı?"

Hayır, anlamında basını salladı Grovian, Cora'nın sürekli değişen mimiklerini, ellerini birbirine sürüp ovuşturmasını izliyordu bütün dikkatiyle. Genç kadının sesi çatıllasmış, omuzları ve başı öne doğru eğilmisti. "Onu rahat bırakın o halde," dedi, "olan olmuş bir kere. Ölmüş bir kızı bulup çıkarmanızın hiç kimseye yararı yok. Yyi, tamam, biri ölmüş, ama benim bu işle hiçbir ilgim yok. Sadece adamı öldürdüm ben."

Basını kaldırıp kadının yüzüne baktığında Grovian birden ür-perdi. Tüyleri diken diken olmuştı. Cora'nın bakışlarında garip 202 bir şey vardı. Toparlayana kadar birkaç saniye geçti. Sözleri duygularının önemini belirtiyordu. Delilik!

"Günahsız bir adamı öldürdüm," dedi, "üçüncü günde diril-meyecek kesinlikle. Simsiyah olacak, kurtlanıp çürüyecek sonra. Eger babasını ille de rahatsız etmek zorundaysanız, söyleyin ona, yaksın cesedi. Yapar mısınız bunu? Y yapmak zorundasınız. Ve bana bir konuda söz vermelisiniz. Günün birinde, ölüm beni de bulursa yakılmak istemiyorum ben. Bunun için uğrasın. Ysimsiz bir mezar istiyorum. Bir atış poligonuna gömebilirsiniz beni. Kızın yanına yatırın en iyisi."

Grovian, atıs poligonu mu? diye düşündü. Hiç aklına gelmemisti böyle bir sey. Ama çok da fazla saplanıp kalmadı konuya. Genç kadının bakışları karşısında hâlâ ürperiyordu. Bu mümkün değildi, olamazdı! Çora duygularına tamamen hâkim biriydi. Pazar öğlene kadar islediği suçun ağırlığı altında epeyce dalgalan-mıstı. Ara sıra akli karışmıssa da, sonunda kesin olarak yaptığı şeyin sonuçlarına katlanmaya karar vermişti. Ama deli değildi. Son iki günde aklını yitirmiş olabilir miydi? Hayır bu da mümkün değildi. Sadece tükenmiş dibe vurmuştu.

Grovian konuyu degistirdi, belki duygularım canlandırır, uyandırır umuduyla çocuğundan söz etmeye başladı. Yki yasında bir

oglan! Bu kadar küçük bir çocuğun annesine ihtiyacı vardı, aynı fikirde olup olmadığını sordu.

"Kimin belaya ihtiyacı olur ki?" diye cevapladı Çora. "Hiç kimsenin," dedi Grovian. "Kimsenin solucanlara ya da karnının içine giren kurt veya kaplan kuyruklarına da ihtiyacı yok. Üzgünüm Bayan Bender, birbirimizle normal iki insan gibi konusabileceğimizi umut etmistim. Ama bunu yapamıyorsanız ya da yapmak istemiyorsanız sizi anlarım. Sonuçta sizin sorunlarınız için doğru insan olmadığımı biliyorum. Bu isten sorumlu uzmanlar var. Önümüzdeki günlerde biri gelir herhalde."

Çora, "Bu da ne demek?" diye çıkıştı birden. Daha Grovian cevap veremeden, "Uzmanlarla bir isim yok benim," dedi öfkeli bir tavırla, "sakın üzerime bir psikiyatr salmaya kalkışmayın. Size bir sey söyleyeyim mi? Eger öyle biri çıkar gelirse..."

Sonrasında ne olacağını söylemeden cümlesini yarıda kesti ve elinin tersiyle alnını silerek gülümsedi, "Of, neden sinirleniyorum ki! Kimseyle konuşmak zorunda değilim. Hele bir psikiyatrla hiç. Dinleyin beni! Bence hava hos, isterseniz bir düzine beyaz gömlekle yollayabilirsiniz. Ama söyleyin onlara yanlarında oyun kâğıtlarını da getirsinler, canları sıkılmasın diye."

Cora'mn böyle bir çıkış yapması Grovian'ın üzerinde rahatlatıcı bir etki bırakmıstı. Yçten tavrını degistirmede, aynı dostça yaklaşımı devam ediyordu. Bir erkek yerine bir kadınla konuşmak isteyip istemediğini sordu. Belki o zaman bir seyler elde edebilirdi Grovian. Ama Çora, cevap bile vermedi. Vedalamak istedi, kapıya doğru yürürken birden döndü, "Bir uzman psikiyatrin gelmesini engelleyemem," dedi. "Bu savcının kararı. Ve bence de iyi bir karar."

Bir anda çözülmüştü buzlar nihayet.

"Size göre öyle!" diye bağırıldı Çora, ates püskürüyordu. Grovian'ın yolunu kesti. "Her şeyi yapma hakkına sahip olduğunuzu sanıyorsunuz," dedi. "Önce ailemi kullanarak gözümü yıldırmaya çalıştınız, şimdi de su lanet olası uzmanlar... Sizin bildikleri-nizden daha farklı bir sey öğrenebileceklerini mi zannediyorsunuz? Ben, sizin ne duymak istediğinizi biliyorum. Buyrun lütfen, duyabilirsiniz. Böylece devlet de birkaç mark tasarruf etmiş olur. Öyle bir uzman "cret ister çünkü. Ve saatlik ücreti bir tesisatçı gibi degildir mutlaka, daha farklıdır. Sonra lüzumsuz masraf çıkarmış olmayayım."

"Bana hiçbir sey söylemek zorunda degilsiniz, Bayan Bender."

Cora bütün gücüyle ayakım yere vurdu. "Ama söylemek istiyorum," dedi, "hem de şimdi. Allah kahretsin bir kez daha... Yazmak ister misiniz yoksa aklınızda mı tutarsınız? Frankie'nin babası dogruyu söylemiş size. Frankie'yi mayıs ayında tanımadım ben, daha sonraydı tanışmamız. Belki de agustostu tam olarak bilemiyorum. Uzun süredir körüydüm ve o aralar iyice sersemle-mistim." Takvimin altına dokundu parmak uçlarıyla. "Bir paket kâğıt mendiliniz var mı?" dedi, "istedim ama unuttular herhalde. Belki de ücretlidir, yanımda para yok."

Bir süre ceplerini karıştırdıktan sonra, açık bir paket bulup uzattı Grovian. Yçinden bir tane alıp, gözlerini sildi Çora, sonra da büyük bir özenle tekrar diğerlerinin yanına, paketin içine soktu. Bu arada gülümsüyordu. "Tesekkür ederim. Sesimi yükselttiğim için de özür dilerim. Öyle kastetmemistim. Ah, saçma! Tabii ki kastetmistim. Kendi pislğini saklayamama hakkına bile sahip olamamak, bombok bir duygu. Bir lazımlık dolusu pislík! En iyisi hemen anlatayım size."

Grovian da gülümsüyordu, "Çok daha büyüklerini görmüşüm-dür mutlaka."

Omuz silkti Çora, "Olabilir, ama ben görmedim," dedi. Sonra omuzlan gerildi iyice. "Evet," diye başladı, "herhalde agustos ayıydı. Önce mayıs dedim, çünkü utanıyordum. Daha ilk aksam teslim olmustum ona, bir sülük gibi de yapışmıstım. Yanında uyusturucu ve yeterince parası vardı. Bana bakabilirdi. Hiçbir sey düşünmeme gerek yoktu. Karsılığında da sadece onunla yatmamı

20?

istiyordu. Kabulümdü, kendi istegimle birlikte oluyordum zaten onunla. Ama birkaç hafta sonra, arkadaşlarıyla da yatmamı istedi."

Acı acı gülüyordu. "Yattım da. Benden istediği her şeyi yaptım. Bir kızla birlikte geldi, seyretmek istiyordu. Kızın adını bilmiyorum gerçekten. Çok da önemli degil zaten, aptal inegin tekiydi. Ama o kıza bir sey yapmadı. Bir fiske bile vurmadı. Ben vurmasını diledim sadece. Ama sırlıslıkla-âmıktı kıza ve bana nasıl her şeyi yaptırabildiğini göstererek, ne sıkı bir herif olduğunu ispatlamak istiyordu.

"Bu da agustos ayında mıydı?"

"Hayır," diye basını salladı Çora "ekimdi."

"Peki neredeydiniz? Evde degildiniz?"

Yine basını sallayarak, "Bir orada, bir buradaydım," dedi. "Hamburg'da veya Bremen'de, çoğunlukla sokaklarda uyuyordum. Bazen bir oda tutabilmem için para verirdi bana. Hafta sonları gelirdi birlikte giderdik. Bir kere o müthis eve gitmistik. O da olayın gerçekleştiği aksamdı zaten."

"Tam olarak ne oldu?" Ynanıp inanamayacağını bilemiyordu Grovian. Genç kadın son derece sakın ve teslim olmuş bir edayla konuşuyordu. Sadece gerçeği ve dogruyu çağırıştırıyor gibiydi.

"Hamile kalmıştım ondan. Onun istediklerini yaparsam her şeyi yoluna sokacak bir doktor ayarlayacağını söyledi bana. Biraz hüngürdedim, ama aklamamın çok fazla bir anlamı olmadığını da biliyordum. Kabul etmek zorunda kaldım."

Tekrar bir kahkaha attı, ama daha çok hıçkırık gibiydi. Bakışları küçücük odanın içinde dolanıp duruyordu, sık sık sinirli bir şekilde alnını siliyordu. "Kendimi nasıl hissettim biliyor musunuz?" dedi. "Yere yatmıştım, tiplerin ikisi birden üstüme çıkmıştı. Ve o sürtük de onunla birlikte kanepeye oturmuş, bir kez daha yapmamı istiyordu. Hem de bu kez ikisiyle birden." Konusmasına devam edebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. "O

sürtük, 'Keyfimizi kaçırma tatlım,' diyordu. Sonra o iki heriften birine, 'Bir tutam bir şey verin suna,' dedi, 'gevsesin biraz.'"

Bir an sarsıldıktan sonra bakışlarını Grovian'ın yüzüne çevirebildi. Sesi yine çok kesin ve hükmeder bir tondaydı, "Sıkıca tutup uyusturucu enjekte ettiler bana. Yüksek doz verip beni öldüreceklerini düşündüm, karşı koymaya çalıştım. Ama vurmaya başlamışlardı. Her yerimi tekmelediler, basımı, karnımı her yerimi. Birden kan kaybetmeye başlamıştım, korkmuş olmalılar ki kaçtılar. Beni orada öylece bırakıp kaçtılar. Her nasılsa, sokaga çıkmayı başarmıştım. Sonra da arabanın önüne atladım. Tek şansım, bana çarpan adamın doktor olmasıydı. Düşük yaptığımı fark etmişti. Yüksek dozda uyusturucu etkisinde olduğumu da görmüştü. Ama bu kadarı yeter gerçekten de. Simdi tekrar adını soracaksınız doktorun. Onu hiçbir zaman öğrenemeyeceksiniz benden."

"Neden Bayan Bender? Adam hiçbir şekilde suç işlememis ki. Ve su andaki duruma göre, hikâyenizi onaylayabilecek tek kişi o."

Tekrar duvara dikmişti gözlerini Çora, "Bunu asla yapmaz," diye mırıldandı. "Beni daha önce hiç görmediğini iddia edecektir eminim."

"Neden böyle davranırsın ki?"

"Domuzun teki olduğu için. Bana yardım etti. Ben ne olduğunun farkında degildim. Sadece beni muayene etmek istediğini sanmıştım. Bir keresinde gece uyandığımda yanımda mastürbasyon yapıyordu. Daha önce de kurcalamıştı oramı buramı. Öğrenmek istediğiniz daha baska bir şey var mı?"

Cora'nın elini küçük mendil paketine uzattığını gördü Grovian. Gözleri sulanmaya başlamıştı. "Sehvet düşkününü ihtiyar keçinin biriydi," dedi. "odaya girdiğinde her yer ter kokardı. Size bir şey söyleyeyim mi? O domuzun tekrar yüzünü görürsem, ki adını verirsem görürüm mutlaka, Frankie'ye yaptığımı yapar bıçakla-

212

nm onu da. Mahkeme salonu polis kaynasa bile, hiç kimse bana engel olamaz. Artık rahat bırakın beni."

Arkasını döndü sonra, kolunu duvara dayayıp yüzünü koluna gömdü. Aglıyordu. Grovian, ilk kez görüyordu ağladığını. Elini genç kadının omzuna koydu, bir refleksti sadece, bir teselli etme ihtiyacıydı. Üzülmüştü, bir şey yapmak veya bir şey söylemek istiyordu. Çora, Grovian'ın elini ters bir tavırla itti. Hıçkırıyordu. "Def olup git ulan! Sizinle konuşunca neler olduğundan haberiniz yok. Her şey geri geliyor yeniden. Her şey canlanıyor. Dayanamıyorum. Simdi gidin artık. Kaybolun. Ve babamı rahat bırakın. O yaşlı bir adam, o hasta... O bana hiçbir zaman bir şey yapmadı. O yasta ihtiyaçları vardı tabii ki, engel olamazdı buna. Her şey sadece benim suçumdu."

DOKUZ

Sekerlemeler, çikolatalar ve bütün tatlı yiyeceklerdi sebep. Tıka basa yerken, bunların bir yerlerime toplanacağı hiç aklıma gelmemisti. On üçüme geldiğimde, gözle görünecek kadar kilo almıştım, Margret, ziyaretimize geldiğinde, "Yaglanmışsın," diye alay etmişti. Sisko olmak istemiyordum, bu tür yiyeceklerden vazgeçmeliydim. Ama bu o kadar da kolay degildi, hırsızlık yapmayı bırakamıyordum bir türlü.

Paramın miktarı da büyüyordu sürekli. Bazen odunlukta oturup, sayıyorum üsenmeden. Günün birinde, evden kaçabileceğimi hayal ediyordum bu parayla, kaçıp çok uzaklara gideceğimi... Hâlâ hatırlıyorum, bin iki yüz yetmiş sekiz markım olduğunda, bozuklukları yanıma alıp, tren istasyonuna gitmistim. Hamburg'a gidis biletinin kaç para olduğunu öğrenmekti niyetim. "Simdi satın almayacağım," demistim, "sadece bilmek istiyorum."

Gisedeki adam, "Gidis-dönüş mü, yoksa tek gidis mi?" diye sormustu.

213

*i#î

Mi££

YÜ

[ft.-.yvîi'YC:

Yfc^riî.

214.

"Tek gidis," demistim, "geri dönmeyeceğim ki. Gemiyle gidersem ne tutar, onu da söyleyebilir misiniz?" Gülmüstü adam, "Gitmek istenen yere bağlı. Uçmak daha da hızlı. Ayrıca, fazla ağırlık için kilo basına ekstra para ödeniyor."

Fazla ağırlık, diye düşünmüştüm giseden ayrılırken. Bir dondurmacıya gidip yanıma aldığım sekiz mark bozuk parayla, üzerine krema konmuş, kocaman, bir meyveli dondurma almış mideme indirmistim. Hemen arkasından da tuvalete kosup, parmagımı boğazıma sokmüstüm. Her tatlı yedigimde, bu isi yapar olmuştum.

Magdalena yapmamamı söylüyordu. "Bu bir hastalık," diyordu, "bu yüzden ölenler var. O parayla baska seyler al kendine." Sadece babamdan harçlık aldığımı zannediyordu. "Sık kıyafetler mesela," diyordu, "odunlukta saklarsın. Dışarı çıkarken giyer, eve dönünce de çıkarırsın. Giyecek sık bir seylerin olduğunda, göreceksin, aç kalmayı bile göze alacaksın o zaman."

Giysilerin, bir seyleri degistirebileceğini, hayal bile edemiyordum. Çok sismandım, kendimi çok çirkin buluyordum ve hâlâ yatagımı ıslatıyordum. Her gece değil, ama çok sık. Uzun süredir kurt rüyasını da görmüyordum oysa. Tuvalete gitmem gerektiğinde uyanamıyordum bir türlü.

Çogunlukla, her taraf ıslanıp da babam temizlemeye kalkıştığında fark ediyordum. Geceleri iki, hatta üç kez kalkıyordu babam. Yık isi de yatagıma gelip, elini örtünün altına sokup, kontrol etmek oluyordu. Bazen hayret ederdim, ne kadar da sabırlıydı bana karşı, hiç , söylenmez, bu konuda tek bir laf etmezdi. Yatagım kokardı, bütün oda kokardı, altımdaki yatak çok sık ıslanıyor ve hiçbir zaman dogru dürüst kurumuyordu çünkü. Yazın, gündüzleri pencerenin önüne koyardım diklemesine. Sonraları naylon bir örtü satın almıştım kendime.

Bir sekilde eriskin olmuştum artık, ama sadece görüntü olarak, hem de tam anlamıyla. Göğüslerim büyümüş, kol altlarımda

tüyler çıkmıştı, aşağı tarafım da aynı sekilde rüylenemişti. Babam, benimle aynı yatakta yatmaya kalkıştığında, utanıyordum artık. O yanımdayken soyunup, giyinmek istemiyordum. Farkında bile değildi. Soyunmak için banyoya gittigimde arkamdan geliyordu, anlatmak istediklerine devam edebilmek için. isyerindeki ilginç olaylar ya da arabayla ilgili konulardı anlattıkları genellikle. Annemle bu tür konuları konuşmadığı için, benimle paylaşıyordu. Bu çok güzeldi benim için, ama soyunurken seyretmesinden hoslanmıyordum.

Sonra adet görmeye başladım. Çok fazla bilgim yoktu, neler olacağını bilmiyordum dogru dürüst. Okulda bir seyler anlatmışlardı gerçi, ama nasıl hamile kalındığı konusunda isin biyolojik tarafıydı anlatılan. Bu konuda Margret de konuşmıştı benimle, ama ilk kanamanın beni hazırlıksız yakalayabileceğini tahmin etmemisti.

Margret'le konustugumdan beri, basıma neler geleceğini biliyordum. Annem de bilgi vermisti ayrıntılı olarak. Bir erkege cehennemin kapısını açmak için, kendimi saklamak zorunda olduğumu söylemişti, yakında Havva'nın lanetinin basıma geleceğini de... Lanetti gerçekten de.

Kanama başladığında korkunç ağrılarım vardı. Günler öncesinden çok sinirliydim, başladığını hissettigimde en iyisi bir köseye büzülüp oturmaktı, ama okula gitmek zorundaydım. Dikkat çekmemesi için, spor dersine girmemeyi düşünmek bile istemiyordum.

Yüzme dersinde ne yapabileceğimi Grit Adigar'a sordum. Dönüşümlü olarak, bir hafta spor salonunda çalışıyorduk, ikinci hafta ise yüzüyorduk. Altımda bir petle suya giremezdim. Grit, tampon kullanmamı önerdi. Sonra da nasıl uygulamam gerektiğini açıkladı. Bana çok iğrenç gelmişti, ama yine de kullanıyordum. Ardından da ellerimi, sisip kıpkırmızı olana dek sıcak suyla yıkıyordum.

Sınıfımdaki diğer kızlar bu isten çok memnundular. Kendile-

215

216

rini yetiskin görüp övünüyorlardı. Oglanların yanında bile söylüyorlardı: "Adet görüyorum." Oglanlar da etkileniyordu galiba.

Sonra, dergi gündeme geldi. Okul bahçesinde kızlardan birinin elinde görmüştüm. "Bravo, genç insanlar için dergi." Tabii hemen bir tane edindim. Odunluga saklamıştım. Öğleden sonraları, Magdalena'nın dinlendiği saatlerde, kosa kosa gidip okuyordum. Ylgimi çeken bir yığın sey vardı içinde. Müzik, şarkılar, rock grupları, film yıldızları, dogru makyaj nasıl yapılır vs. Akıl danışmak isteyenlerin mektupları da vardı.

Bir kızın yazdığı mektup çok ilgimi çekmişti. Benden sadece bir yas büyüktü, ama bir erkek arkadaşı vardı. Kızın, kendine ait odasında kimse rahatsız etmiyordu onları. Yalnız kaldıklarında, oğlan ona

dokunmuş, parmagım külotunun içine sokmıştı. Bu arada erkek arkadaşının organı sertleşmiş kendi külotu da ıslanmıştı. Kızın bilmek istediği, her şeyin yolunda olup olmadığıydı. Islaklıktan dolayı utanmıştı, ama erkek arkadaşının çok hosuna gitmişti. O, biraz daha büyüktü kızdan, on yedisindeydi sanırım.

Mektuba verilen cevapta, külotun ıslanmasının çok normal olduğu, öyle olması gerektiği yazılıydı. Bir erkek için ıslaklık, kadının cinsel olarak uyarılmasının isareti sayılırmış. Böylece kadının hazır olduğunu anlarmış erkek.

Tanrım, ne kadar utanmıştım birden. Babamın benim hakkımda ne düşündüğünü sordum kendime. Onu etkilemek istediğimi mi sanıyordu acaba? Kendimi çok kötü hissediyordum, basım dönüyor, midem bulanıyordu. Her şey değişmişti aniden, her şey alt-üst olmuştu.

Aksam babam eve geldiğinde, dışarı çıktım derhal. Mutfakta yanında oturmamıştım. Daha içeri girerken, suratımın kızardığını hissetmiştim. Bir şeyim olduğunu fark etmişti babam. Magdalena da farkındaydı. Yemekten sonra babam tekrar dışarı çıkmıştı. Annem oturma odasında idi. Ben de bulasıklarla uğraşıyordum. Magdalena mutfakta yanımda kaldı, az önce neler olduğunu bilmek istiyordu. "Birdenbire suratın domates gibi oldu," dedi. "Neyin var?"

Mektubu anlattım ona. Önce sadece bu kadarını anlattım, ama o bir erkek arkadaşım olduğunu sandığı için, daha fazlasını anlatmam için zorladı beni. O zamana kadar yaptığımız her şeyi bilmek istiyordu.

"Simdiye dek hiçbir oğlan böyle dokunmadı bana," dedim, "ve kimse bir daha öyle dokunamayacak bana."

"Ne demek, bir daha?" diye sordu Magdalena. "Biri dokundu o zaman! Böyle davranma Çora, haydi gel, anlat bana!"

Ystemiyordum. Ama öyle çok zorladı ki, sonunda söyledim ben de. Bütün dikkatini vererek dinledi beni, konuşmam bittiginde ise, "Haydi," dedi, "tam olarak nasıl dokunduğunu göster bana."

Gösterdim, alay edercesine gülmeye başladı. "Bu sayılmaz ki! Hiç telaslanmana gerek yok. Yataga iseyip isemedigine bakmış sadece. Bunda bir şey yok ki, ne de olsa baban o senin. Bu aynen, annenin ya da bir doktorun sana dokunması gibi. Düşünsene, annem lavman yaparken ya da beni yıkarken ne kadar çok elliyor alt tarafımı. Eger bunda bir şey olsa, annem de lezbiyen sayılırdı o zaman. Doktorların neler yaptığını tahmin bile edemezsin. Ydrar tahlili gerektiğinde, tuvalete gitmemi beklemiyorlar, hemen bir sonda takiveriyorlar. Hayır, inan bana, babam kötü bir şey yapmamış. Taciz edilmek çok baska bir şey."

Bütün bunları, bir defasından klinikte aynı odada yattığı genç bir kadından biliyordu. Kadın, fahiselik yapmış, alkol, uyusturucu, hepsini kullanmıştı. Sonra da karacigeri harap olmuştu tabii ki. Magdalena'ya, basına gelenlerin hepsinin babası yüzünden olduğunu anlatmıştı. Daha okula bile gitmediği yaşlarda, üzerine çullanmıştı babası. Önce parmağıyla yapmış, sonra da tam ilişkiye girmişti. ; "Böyle bir şey yapmadı değil mi?" dedi Magdalena. Hayır an-l^nında basımı salladım.,

212

.

218

-ı "Gördün mü?" dedi, "Gerçekten de endiselenmene hiç gerek yok. Bana inanmıyorsan, Margret'e sor."

Margret'e sormak istemiyordum. Babam kötü bir şey yapmadıysa, niye Margret'e soracaktım ki? Kötü bir şey olduğunu düşünmek, benim sorunumdu. Ayrıca babamın yaslı bir adam olduğunu düşünüyordum, böyle şeyler yapmak için çok yaslı olduğunu hem de. Ne büyük bir yanılgı. Gerçek günahlar, tensel sehvetle ilgili olanlardı. Bir parça roστοyla ilgisi yoktu bunun. Dürtülerini kontrol altına alamayan yaslı bir adamdı söz konusu olan, kendini de öyle tanıtmıştı zaten. Annemin de dediği gibi, iki değişik insan çesidi olduğunu bilmiyordum henüz. Tam olarak öğrendiğimde ise, aynı şey tekrar oldu.

Nisan ayıydı, on dört yaşına basmadan üç hafta önce, gece yarısı uyandım. Tuvalete gitmem gerekiyordu. Yık anda, yataga yapmadan uyandığım için çok mutlu olmuştum. Karanlıkta banyoya doğru yürüdüm, babamın yatağında olmadığını fark etmemiştim. Banyonun ışığını yaktım, lavabonun önünde duruyordu babam. Pijama pantolonunu yere indirmiş, külotunu da onun üzerine bırakmıştı. Organını sıkı sıkı tutmuş, elini bir aşağıya bir yukarıya hareket ettirip duruyordu. Ne yaptığını biliyordum. Okulda oğlanlar 'cila çekmek' diyorlardı bu ise.

O deyim, çok bayagıydı bence. Ben babamın, zavallı, yaslı bir adam olduğunu düşünürken o işi yapması ise tam bir rezaletti. Daha da rezalet olan, benim onu seyretmemdi, ama baska yapabileceğim bir şey yoktu. Hepsinden kötüsü, ısıyı yakıp kapıyı açtığımda, beni fark ettiği halde, hiç istifini bozmadan devam etmesiydi. Bu arada suratı da çok çirkindi, çıkardığı sesler de... Aniden bana dönerek, "Yatagina git!" diye kükredi, "ne dolanıp duruyorsun hayalet gibi?"

"Tuvalete gitmem lazım!" diye bağırdım. -> "Yatagına ise!" diye gürledi yine "baska zaman yapıyorsun ya!"

^ı Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, ister istemez annemle Magdalena'nın uyanacağını düşündüm bir an. Ama, onun umurunda bile değildi. O kadar yüksek sesle bağırmasını çok adice bulmustum. Yatağa isedigim için ben de üzülüyordum, ama elimden bir şey gelmiyordu ki. Her zaman, kendisi de bana elimde olmadığını söylüyordu. "Bunlar ruhun gözyaşları," diyordu, "sen hiçbir şey yapamazsın." Sonra da banyoya giderdi hemen. Banyoya gitme sebebi, bu aksamkiyle aynıydı belki de...

Odaya kosup, kendimi yatağın üzerine attım. Tuvalete gitmek zorunda olduğur ^bile unutmustum. Birkaç dakika sonra arkamdan geldi. Yanıma ilisip, basımı oksamaya başladı. Ellerini yıkamıstı, sabun kokuyordu.

Yüzüme öyle bir bakıyordu ki, bana vurmak istedigini sanmıstım. Oysa aklamaya başladı birden, kekeleyerek, "Üzgünüm," diyebildi sadece. Dizini bir yere çarpmıs üç yasındaki bir çocuk gibi hüngürdüyordu. Bu durum daha da büyük bir rezaletti bana göre. Biraz sakinlestikten sonra, "Daha büyüdüğünde, beni anlayacağını umuyorum," dedi, "tabiata karşı gelinmiyor. Ne yapabilirim ki? Bu iş için para alan kadınlar var. Ama o zaman da alısveris oluyor sadece. Yalnız olduğumda, beni seven birinin yanımda olduğunu hayal edebiliyorum en azından. Her insan, sevildigini hissetmeye ihtiyaç duyar, yaşlılar da..."

"Eskiden çok severdim seni," dedim, aklamak geliyordu benim de içimden. Korktugum basıma gelmiş, annemle Magdalena gürültüden uyanmışlardı. Sabah kahvaltıda, annem çok tuhaf bakıyordu bana, ama ne olduğunu da sormuyordu. Öğlen, okuldan döndüğümde, Magdalena ısrar etmeye başladı, ille de bilmek istiyordu. Annemin mutfaktan her çıkısında, "Haydi anlat!" diyordu. "Ne yaptı? Parmagını mı soktu? Yoksa kendi seyini mi soktu içine?"

Basımı salladım. Gerçekten ne olduğunu anlatmak istemiyordum ona. Geregi de yoktu zaten. Benim gördüğüm seyleri tahmin

219

220

edebilirdi Magdalena. Uzun süredir biliyordu zaten, geceleri banyoya neden kosturdugunu.

Babam ise sık sık yandaki kapıya vurup, anneme o Yncil'deki tohumlarını yerlere saçan tip gibi yapacağını söylüyordu. "Vicdanın rahat mı barı?" diyordu. "Sürekli bu sekilde günah işlemeye mecbur bırakıyorsun beni."

Magdalena ise egleniyordu, "Su bizim ihtiyar delikanlı, oldukça enerjik" diyordu durmadan, "ama onun yasında bir sürü erkek var. Yhtiyarlar en kötülerini, inan bana. Hele, istedikleri gibi yapamazlarsa... Simdi anlat haydi. Nasıl yaptığını gördün mü tam olarak?"

Bu konuda konuşacak durumda degildim. Günlerce, alt üst olmuş durumda dolanıp durmustum zaten. Ve geceleri... Babam birkaç gün süreyle çok geç gelmisti eve. Çogunlukla, çoktan yatağa girmiş, ama uyuyamamış oluyordum. Bazen, geldiginde hos bir seyler söylemeyi düşünüyordum. Onu hâlâ sevdiğimi mesela. Baska konularda onu o kadar çok kandırmıstım ki, bu hafif kalırdı digerlerinin yanında.

Ama merdivendeki ayak seslerini, sonra da elini kapının koluna attığım duyduğumda, karnımın sertlestigini hissediyordum birden. Buz gibi oluyordu her yanı, karnım ise kaskatı bir tas kesiliyordu, nefes alamıyordum. Hiçbir şey söyleyemiyordum tabii ki. Uyuyor numarası yapıp, onun neler yaptığını izlemeye çalışıyordum. Yattığı yerden kalktı mı, kalkmadı mı? Yanıma mı gelecek? Yoksa banyoya mı gidiyor? Bütün dikkatimle dinleyerek anlamaya çabalıyordum.

Yine eskisi gibi olmasını diliyordum, onun yatağında yattığım günlerdeki gibi, babam olmaktan öteye gidemedigi zamanlardaki gibi... Eskiden olduğu gibi olsun istiyordum yeniden. Birdenbire iğrenç bir ihtiyara dönüşmüstü gözümde, babam degildi artık. Kendi kendini tatmin eden berbat bir ihtiyardı. Okuldaki oğlanlar, o isi yaparken çıplak karıları hayal etmek gerektigini söylüyorlardı. Babamın ise ne hayal ettiğini, üç hafta sonra anlayabilmistim ancak.

Bir Pazar günü yemek sırasında, birdenbire anneme dönüp "Yatagımı yukarı taşıyacagım," dedi "degisecegiz artık, bu böyle olacak is degil."

Annem kabul etmedi tabii ki. Ve babam bağırmaaya başladı; "O kadar yıl sonra neden telaslanıyorsun ki bu kadar? Burusuk kıçının beni tahrik edemeyeceğini bile düşünemiyorsun! Hiç merak etme, bir parça tuzlu eti tercih ederim. Ve her gece elimin altında böyle bir şey de istemiyorum artık. Ykinci kuzuyu da kurban eden olmak istemiyorum. Böyle giderse, hiçbir şey için garanti veremem. Simdi de sakın Magdalena'yi öne sürme bana. Onun durumu ciddilesse bile, yüz gece de yanında kalsan, hiçbir şey yapamazsın."

O aksam, benim yanımda uyudu babam yine. Annem ise Magdalena ile birlikte her zamankinden daha erken çıktı yukarı ve odanın kapısını içerden kilitledi. Ama, babam hemen ertesi gün anahtarı elinden alıp, yatağını yukarıya taşıdı.

Magdalena da benim odama geldi. Bu yüzden haftalarca soguk bir hava esti durdu evin içinde. Annem, namusunun tehlikede olmadığını, benim de Magdalena ile basa çıkabildiğimi anlamıstı sonunda. Yık gecelerde korkmustum gerçi. Bu tuhaf nefes alıp verme sesine alışkın degildim çünkü. "Ben hep böyle nefes alıp veriyorum," diye alay ediyordu Magdalena, "sadece gündüz fark etmiyorsun sen."

Birkaç hafta sonra, Magdalena'mn benim odamda olmasından çok büyük keyif alır olmustum. Onun da hosuna gidiyordu. Çogunlukla aksam yemeklerinden sonra yukarı çıkarıyordum onu.

Magdalena'yı taşıyamıyordum, ama zaten annem de taşıya-mıyordu uzun süredir. Magdalena kendisine annemin yerine benim yardım etmemi tercih ediyordu artık. Yanında birinin olması, onu kollayıp koruyarak birlikte yürümesi yetiyordu ona. Merdi-

227

veni çıkmayı beceriyordu, sadece her basamakta biraz mola vermesi gerekiyordu.

Dislerini fırçalarken, sıkı sıkı tutuyordum onu. Aslında kendi basına yapmak istiyordu. Sonra da yıkanması gerekiyordu. Küvete giremiyordu artık. Eskiden annem küvetin içinde oturtur, sonra tekrar dışarı çıkarırdı. Ama büyüdükçe, zorlanır olmuslardı ikisi de. Sonra babam, oturacak yerde deligi olan ve altında bir çanak bulunan bir koltuk almıstı. Bu çok iyi olmustu. Daha sonra banyoyu temizlemek gerekiyordu sadece.

Baslangıçta, oldukça beceriksiz sayılırdım. Aynen kendime yaptıklarımı yapıp her yanını ovuyordum. Benden tek farkı, cıl— dinin çok hassas olmasıydı, bu da sürekli yatmaktandı herhalde. Banyo lifi canını yakıyordu sanırım.

"Ellerinde yıkasan daha iyi," dedi bir gün, "sonra da süngerle temizlersin üzerimdeki sabunu. Havluyla da suyunu alırsın. Annem hiç kavrayamadı bunu. Ama belki de yıkarken iyice ovalayarak, çekmem gereken cezaya katkıda bulunduğunu düşünüyordu kim bilir?"

Yıkandıktan sonra kremlenmesi gerekiyordu, vücudunda yaralar açılmasın diye. Geceligin giydikten sonra da, dogru yataga. Uyumadan önce de bir yığın sey anlatıyorduk birbirimize.

Yattığım yerden, kapı da kapalı olunca, çok baska seyler konusabiliyordum. Magdalena, açık açık her şeyi konusabildiğim tek kişiydi gerçekten de. Yaptığım hırsızlıklar dışında, her şeyi anlatıyordum ona. Babamdan ve kendimden nasıl igrendiğimi ve diger konuları... Mesela hiçbir zaman bir erkek arkadaşım olmasını istemediğimi.

Benden bir yas küçük olmasına ragmen, çok baska bir bakış açısı vardı Magdalena'nın, "Biraz bekle" diyordu, "birkaç kilo verersen, tiksindigin durumlardan bir tanesi kendiliginden ortadan kalkar. Ve diger de... onu bir seyle kıyaslama. Yaslı bir adam-ı dan ben de igrenirim. Babamın bana dokunmasına niçin izin vermediğimi sanıyorsun sen? Yzin versem, sen de rica etsen, beni

küvete oturtur, sonra da dışarı çıkarır, eminim. Ama söyleyebileceğim tek sey: Çok tesekkür ederim, kalsın. Genç bir adamla her sey çok daha farklı. Bunu doktorlardan biliyorum. Bir erkeğin dış görünüşü ve elleriyle nasıl dokunduğu çok önemli. Öyle büyük bir fark var ki arada. En çok hosuma gidenler öğrenciler. Sık sık etrafımda toplanırlar hepsi. Onlar için tıbbın bir mucizesiyim ben. Doktorların bütün olumsuz beklentilerine karsın, aort anevrizma-ı yarım kalbimle, yıllardır inadına hayatta kalabilen biriyim. Kim bilir, karnımın içindeki sey, uzun süredir bir pompa görevi üstlenmistir belki de." Alçak sesle gülüyordu. "Bu karsımda duran gençler, daha bir stetoskobun nasıl tutulacağını bile bilmiyorlar. Zavallı heriflerin baska bir sey yapmalarına izin verilmiyor ki... " Daha ileride, söyle on bes on altı yasında bir erkek arkadaşı olmasını diliyordu. Bir keresinde, "Keske hemen olsa," dedi, on bes, on altı yasma kadar yasayabileceğine inanmıyordu çünkü.

Sef, çıkıp gittikten sonra, Cora'nın sakinlesebilmesi için yaklaşık bir saatin geçmesi gerekmişti. Bu sefil hikayeyi, ne tür duygulara kapılıp, anlattığını kendisi de anlamamıstı Çora. Kagit mendiller hâlâ elindeydi. Yki erkekle birden yatmıstı! Yasamının en pis bölümünde /apmıstı bunu. Sonra kısa da olsa bir sey parlamıstı birdenbire.

Sonra babası gelmişti gözünün önüne -pantolonunu asagiya indirmis, iyice kudurmus bir halde. Neredeyse onu da anlatacaktı. Doktoru günah keçisi yapmıstı, buna gerek yoktu aslında. Affedilemez bir durumdu, O adam, hayatını kurtarmıs ve ondan hiçbir sey istememisti. Yyi kalpli, içten bir insandı. Hiçbir zaman, sefe anlattığı sekilde yaklasmamıstı Cora'ya. Pis bir ihtiyar degildi, sadece beyaz gömlekli bir adamdı, içkili olarak araba kullanmak gibi küçük bir hata yapmış olan, bir beyaz gömlekli. Ellili yaslarının basındaydı en fazla. Yncecik bir yüzü vardı, tertemiz, bakımlı, koyu renk bir de sakalı. Cora'nın yanına elinde bir enjektörle gelirdi hep. Elleri ince ve çok bakımlıydı. Son derece, sıcak, yumusacık bir sesi vardı, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Simdi hemen uykuya dalacaksınız."

Cora'nın kollarının içi irinli apselerle doluydu. Elinin üzerinde bir kanül takılıydı. Yılacı o kanülün içine enjekte ediyordu doktor. Ve hemen ardından da karanlık basıyordu, siddetli ağrıların sonu demekti bu.

Basındaki ağrılar dayanılmazdı. Çekiçle vuruluyor, burguyla deliniyor, igneler sokuluyordu sanki, kafatası marangoz mengenesine sıkıştırılmış gibiydi. Oysa sadece bir bandajla sarılmıştı. Kendini soru soracak kadar iyi hissettiğinde, nedenini sormustu. "Kafatasınızda kırıklar var," demisti doktor. "Çok daha kötü ya-ralanabilirdiniz," diye de eklemisti. Anlattıklarına bakılırsa arabayı çok hızlı sürmüyordu. Üç hafta önce, Çora yol kenarındaki karanlıktan fırlayıp arabanın önüne atladığında hemen frene basmıştı.

Üç hafta, komada!

"Sevinmelisiniz!" demisti doktor, "en kötü zamanları uyuyarak geçirdiniz, her seyden mahrum olmak, iğrenç bir sey. Gövdenin tamamı isyan ediyor, bütün sinirler deliye dönüyor, ama siz hiç fark etmediniz bunları."

Sonra, adını sormustu Cora'ya. "Üzerinizden hiç kimlik çıkmadı," demisti. Kim olduğunu bilip bilmediğini sormustu ardından da. Hiçbir seyden haberi yoktu Cora'nın. Her sey durmüstü. Doktorun sözünü ettiği üç hafta, bes aydan fazlasını yok etmisti sanki.

En son hatırladığı, mayısın ikinci haftasındaki cumartesiydi. Magdalena'nın dogum günü! Bir sise sampanya... Aldı'den o günü kutlamak için satın almıştı -çalmamıştı. Üç hafta boyunca siseyi odunlukta saklamıştı Çora. Annesiyle babası, yeryüzünde yalnız kalamadıkları için, Tanrı'ya sarılan umudunu yitirmişlerin bölge-

sinde bir aksam geçirmek için evden çıktıklarında, patates çuvallarının altından çekip almıştı sampanyayı.

Eve getirdiğinde, sampanyanın sıcak olduğunu fark etti. Siseyi buzdolabına koydu hemen. Yaklaşık aksam sekize kadar kaldı dolapta. Saat sekizde, bir yudum içerek yeni yasına kadeh kaldırmak istiyordu Magdalena. Sadece bir yudum. "Sanırım dokunmaz," demisti, "belki de bu seneyi çıkarmama yardım eder, kim bilir?"

Buna kimse inanmıyordu, sadece Magdalena ve Cora'ydı inananlar. Çora öylesine inanıyordu ki, emindi hatta. Ama Eppen-dorf'daki doktorlar hiç umutlu degildiler. Nisanda tekrar klinige yatmak zorunda kalmıştı Magdalena. Daha önce söyledikleri gibi iki gün degil, bu kez biraz daha uzun kalması gerektiğine karar vermişlerdi. Nedeni hakkında konuşmak istemiyordu Magdalena.

"Yiyecek diye önüme koydukları o saçma sapan seylere baglıyorum," demisti bir ara. "Onlara kalsa çoktan bitip tükenmiş olmalıydım. Nasıl böyle olduğumu anlayamıyorlar bir türlü. Bence, kalbimi de, karın aortumu da kıklarına sokabilirler. Arkasından da böbreklerimi. Ysteklerimden, arzularımdan baska hiçbir seye ihtiyacım yok benim. Bu is böyle, Çora! Ynsan yasamak isterse, yasıyor zaten. On altı yasımdan beri ispatlıyorum bunu ben. Ve bir operasyonun mümkün olduğunu da ispatlayacağım herkese, gör bak! Bu arada kaç paramız var?"

Saat sekiz, Magdalena'nın dogum saatiydi, biliyordu bunu.

"O kadar uzun kalacak mısın yanımda?"

"Bütün aksam boyunca yanında olacağım. Dogum gününde çekip gideceğimi düşünmüyorsun herhalde."

"Ama, ben gitmeni istiyorum. En azından birimiz dogru dürüst kutlamalı. Gelecek yıl, ikimiz birlikte kutlarız. Bir parti veririz, bütün sokak yerinden oynar. Bugün, bir kez daha yalnız yapmalısın bunu. Her zamanki gibi çok uzun kalmana gerek yok. Eger on bir gibi dönersen, sevinirim. Sampanyadan ayırır sakla-

225

rız biraz. Sonra, nasıl olduğunu anlatırsın bana. Horsti ile bulusacak mısın?

"Hayır. Geçen hafta, bugün gelemeyeceğimi söyledim ona. O da, önemli olmadığını söyledi. Birkaç kez, arabaya bakmasını rica etmiş babası. Bu aksam o isle ilgilenecek."

"Çok aptalca, ama bakarsın oradadır. Bir arabaya bakmak bütün bir aksam ve gece sürmez ya. Eger orada degilse, baska biriyle eglen sen de. Biraz degisikligin kimseye zararı dokunmaz. Harika bir herifle iki güzel saat geçir, söz ver bana. Sonra eve gelirsın. Ve sonra..."

16 Mayıs'tı o gün! Ve birden Ekim oluvermisti. Aradaki za-man içerisinde neler olduğunu bilmiyordu doktor. Cora'dan, el ve ayak parmaklarını hareket ettirmesini isterken, gülümsüyordu bütün içtenligiyle.

"Mutlaka hatırlayacaksınız. Biraz zaman tanıyın kendinize, kafanızın dinlenmesi gerekiyor. Eger hatırlayamaz-sınız da, sanırım çok bir sey kaybetmiş sayılmazsınız." "Eve gitmeliyim," dedi Çora.

"Bunu düşünmemiz için, daha bir süre geçmesi gerekecek." Cora'nın sol ayagını yukarı dogru kaldırıp, igne batırdı topuguna. Çora irkilince, "Çok güzel," dedi, "simdi uyuyun biraz. Daha uzun süre sükûnete ihtiyacınız var."

Geldiğinde, hiçbir zaman fazla konuşmazdı. Onun dışında, sadece bir hemsire olurdu yanında. Doktor ile aynı yaslarda, somurtkan biriydi, çok mecbur kalmadıkça ne dudaklarını hareket ettiriyordu, ne de ellerini. Cora'nın yemegini getiriyor, yastığını, örtüsünü düzeltiyor, yıkanmasına yardım ediyordu. Doktor ise, egzersizler yaptırıyordu, organları sürekli yatmaktan fonksiyonlarını yitirmesin diye. Beyninin eroinden ve darbelerden etkilenip etkilenmediği saptayabilmek için de hesap yaptırıyor,

okulda öğrenmiş olduğu siirlerden okumasını istiyordu. Elinin üzerindeki kanüle igneler sokuyor, kolundaki iltihaplı bölgelere merhem sürüyor, sonra da yatağının altındaki siseyi degistiriyordu. Ydrar torbasını...

Ve Çora, Magdalena'yı, ona ihtiyacı olduğunu, mümkün olduğunca çabuk eve dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Magdale-na, Eppendorf'daki doktorlara, neler yapılabileceğini göstermek istiyordu. Ellerindeki para, uçakla hastaneye yeterse, Amerika' ya gitmekti niyeti. Ama biriktirdikleri para pek yetecek gibi değildi. Hâlâ büyük miktarda eksikleri vardı. Çora, bunları düşünürken, doktorun enjeksiyonu düşüncelerinden sıyrıp aldı onu. Bu küçük odada, gece gündüz diye bir şey yoktu. Penceresi olmayan bir yerdi, duvarda son derece cılız bir ısı vardı sadece. Her gözünü açtığında, ısmın yandığını görüyordu. Doktor geldiğinde, hep daha fazlasını öğrenmeye çalışıyordu Çora, ama doktorun da pek bir şey bildiği yoktu.

"Kaza olduğuna inanmıyorum ben," demisti bir keresinde, "sartlar tam tersini gösteriyor çünkü. Çıplak, kimliksiz ve de bedeni eroin yüklü bir genç kız..."

Vajinal bölgesine ve baska yerlerine ağır darbeler yemisti, doktoru sonuca götüren veriler de bunlardı. Doktorun kafasında belirgin bir tablo olusmustu aslında. Uyusturucu bağımlısı bir fahiseydi bu kız. Eziyet etmeyi tercih eden bir sadist, bir sapık için kolay bir avdı. O adam her kim ise, bilinçsiz bir durumdaki kurbanını yol kenarına atmış, belki de öldürmüş olduğunu zannetmisti.

"Polise haber vermeliydim," demisti doktor, "ama ehliyetimi alırlar diye korktum. Sonra, kendinize geldiğinizde sizin karar vermenizin daha doğru olacağını düşündüm. Polis de, dış görünüşünüze göre hükme varırdı çünkü. Kentli alnınıza damga basmışsınız gibi bir şey olurdu bu da. O kadarı da fazla bence, hem de gereğinden fazla. Görüyor musunuz, ne olduğu hiç önemli değil, nasıl yaşadığınız da... Kalıcı hasarlar olmadan kurtuldunuz iste. Çok gençsiniz, yirmi yaşında bile yoksunuz sanırım. Her seye yeniden başlayabilirsiniz. Sadece istemeniz ve kendinizi bu zehirden uzak tutmanız yeterli. Bedeninizin ihtiyacı yok artık, ruhunuzu inandırmaksınız sadece. Eroinsiz daha iyi yasarsınız bir

221

kere. Geçiminizi sağlayabilmeniz için de, şerefli bir meslek, saygıdeğer bir iş yeter..."

Çora "Ben neredeyim?" diye sordu.

Doktor, "Yı saklandığınız bir yerde," dedi gülümseyerek. "Kendimi düşündüğüm için, affedin beni."

Tabii ki affediyordu Çora. Bu kadar iyi, anlayışlı ve sevgi dolu bir insan affedilirdi. Sadece bir kez kendini düşünmüş, ettiği yardıma karşılık ehliyetinin elinden alınmasından korkmuş, o riski göze alamamıştı. Neredeyse bir evliya olduğu bile söylenebilirdi. Bu adama teşekkür borçluydu Çora, normal bir yasantının yolunu göstermişti ona.

Ve Çora bu adamı Grovian'a, sanki vahşi bir hayvanmış gibi anlatmıştı. Adamcagız, onun ne olduğunu, nasıl bir yığın pislik olduğunu ortaya koymadığı için yapmıştı bunu. Gerçekten de pislikti. Gittikçe daha derinlere, iyice lagımın dibine doğru gidiyor, etrafındaki herkesi de birlikte sürüklüyordu. Sef rahat bırakmıyor, eski yaralarını kurcalıyordu, iyice açıp ortaya çıkarana kadar da vazgeçmiyordu ugrasmaktan. Eger babası ile konusursa... Cora'nın yanından ayrılmadan önce, en son söylediği bu olmuştı. Ertesi sabah Buchholz'a gitmesi gerektiğini söylemişti. "Üzgünüm Bayan Bender. Babanızı rahat bırakmam," demisti. "Ama gereksiz yere de telaslandırmayacağım, söz veriyorum size. Ona sormak istediğim sadece..." Sapık adaylarını biliyordu babası, baska sapıklıkları da...

Son günah! Peygamberin onu affetmesi ya da annesinin sık sık söylediği gibi, cehennemde yanacak olmasının hiçbir önemi yoktu. Hep aynı tabloyu öne sürerdi annesi, "Sonsuza dek, yüzlerce minik şeytan, kıpkırmızı disleriyle etlerini ısırp koparacak!" Çoktan başlamışlardı zaten, minik şeytanlar. Ve dislerini en iyi geçirebilecekleri yerleri göstererek, sef yönetiyordu onları.

Aksam yemeginden sonra, birkaç saatin öyle geçip gitmesini bekledi Çora. Bütün gözlerin üzerinde olmadığından iyice emin olmalıydı. Gece o kadar sık geliniyorlardı bakmaya. Saat on ikiyi biraz geçse, kagıt mendil paketini aldı eline, küçük parçalar koparıp toplar yaptı, sonra da burnunu bunlarla iyice tıkadı.

Sadece agzından nefes alabiliyordu. Geri kalan üç mendili de topak haline getirdi. Yatağın ayak ucuna geçip, yüzünü duvara döndü. Sonra, bütün kuvvetiyle nefesini verip, hazırladığı mendil topağını boğazına soktu, gidebildiği kadar derine hem de. Elini tekrar indirmeden önce, iki yandan kafasını tutarak, hızlı hareketlerle duvara doğru savurdu.

Çarsamba sabahı, erkenden saat altıda ayaklandı Rudolf Gro-vian. O evden çıkarken, Mechthild hâlâ uyuyordu. Yaklaşık bes saatlik bir yolu vardı en kötü tahminle, o da A l 'deki birkaç santiyeyi dikkate almazsa. Hemen Kamener kavsagının arkasındaki ilk yığılma, bir yarım saatini alırdı, Raststatte Dammer dağlarının önündeki ikincisi ise, yaklaşık bir saatini. Ancak saat yarıma doğru ulaşabilirdi hedefine.

Buchholz, kuzey fundalıklarının içindeydi. Pırıl pırıl, bol yeşilliği olan, tertemiz bir sehirdi. Şehir merkezinde, on on bes yıllıktan daha eski bir binaya rastlamak mümkün değildi. Çora Bender'in

çocukluğu, bu ortama hiç uygun düsmüyordu. Bu kıyaslamayı yaparken de, Cora'nın hırpalanmış yüzü

geliyordu gözünün önüne.

Bir süre, şehrin içinde öylesine dolastı durdu. Etrafına bakıp şehrin planı hakkında bilgi edinmeye çalıştı biraz. Sonra da Çora Bender'in baba evini bulup önünde durdurdu arabasını. Sevimli, küçük bir evdi, görüntüsünden 60'lı yılların başında inşa edilmiş olduğunu tahmin etmişti. Cıvardaki evler gibi o da tertemiz ve sirindi. Önünde son derece bakımlı bir bahçesi vardı. Camlan pırıl pırıldı, panjurlar, sakız gibi bembeyazdı. Grovian, saskınlıktan basını sallayarak bakıyordu.

Tam adresi, salı aksamı Gereon Bender'den almıştı. Sonra da Margret Rosch'dan biraz bilgi edinip, birkaç soru da ona sormak istemisti, ama Çora Bender'in halası, sasırtıcı bir şekilde saklanmıştı, nasıl becerdiyse. Böyle olunca Grovian, Cora'nın kocasını-

229

dan öğrendikleriyle yetinmek zorunda kalmıştı. Gereon Bender, o güne dek kaympederiyle kayınvalidesinin yüzlerini görmemisti, onları hiç tanımıyordu. Bu önemli bir bilgiydi.

"Yıllar önce görüşmeyi kesmişler. O zamanlar kafa yorsay-dım, üzerinde duracak birçok şey vardı, aslında. Basından beri hep aldatmıştı beni. Aylarca bana, Margret'in annesi olduğunu anlattı.

Babasının da, on dört yasına basmadan kısa bir süre önce öldüğünü söyledi. Nikâh işlemleri sırasında öyle olmadığını ortaya çıkı. Aslında o zaman sepetlemeliydim onu. Söylesenize, nedir bu isin aslı? Beni de yaraladı. Sikâyetçi olabilirim, yoksa evli olunca sikâyet geçerli sayılmıyor mu?"

Daha baska şeyler de söylemişti Gereon Bender. Son altı aydır, evliliğinin çok da güllük gülistanlık olmadığını kabul ediyordu. Yanıldığı ve kendini aldatılmış hissettiği bir nokta daha vardı. "Her zaman ürkekti biraz. Ama yine de keyif aldığını, ama bunu göstermek istemediğini düşünüyordum. Ama Noel'den beri..."

Yatak odasındaki radyo, o özel sefkat gösterisi ve son derece nahos bir sonuç! Gereon Bender, önce bir parça utanıp sıkılmış, ama sonra bütün detaylara inerek, doğru kelimeyi kullanmıştı: Oral seks.

"Simdi sakın ondan böyle bir şey yapmasını istediğimi düşünmeye kalkmayın. Asla yapmam böyle bir şey. Ben, onun için yapmak istemistim sadece, hosuna gider, diye düşünmüştüm. Ama boynumu kırıyordu neredeyse."

Bunu duyduğundan beri, sorgulama sırasında kafasında beliren o şüpheyi yeniden takılıp kalmıştı Rudolf Grovian. Cora'nın çocukken ırzına geçildiğini düşünüyordu ısrarla. Cora'nın uyusturucuya saplanmasına; cinsellige karşı duyduğu tiksintiye çok uygun düşünüyordu bu. En son yapmış olduğu o çıkış... Ona da uyuyordu. Gerçekten de zor şeyler yaşamıştı Çora. Bir trajediden digere kaymıştı. Babamı rahat bırakın! O yaşlı bir adam! Kocasına öldü dediği babası hakkında böyle konuşması... Cora'nın düşüp bayılmadan önce anlattıkları, hikâyenin esasları gibiydi. O sahnenin bir ara yaşanmış olduğuna inanıyordu Grovian.

"Kaburgalarının nasıl kırıldığını duydum." Böyle bir şey kolay uy durulamazdı. Ama Georg Frankenberg'in bu senaryoda yer almış olabileceği... iste bu düşüncesinde tek basına kalıyor Grovian. Mechthild bile, o sıralar kızıyla ugrasmıyor olsa, suçlunun tarafını tutar, haklı çıkarmak için de bir sürü mazeret bulunurdu kesinlikle. Ynsanların mutlaka tahliye edilmeleri gerekiyordu ona göre. Ancak bu kez, karısı da savcılık, Werner Hoss, soruşturma hâkimi ve de basınla aynı fikirdeydi.

Suçsuz bir adam, üstelikte doktor, saçma sapan bir delilik yüzünden hayatını kaybetmişti. Mechthild için doktorlar, dokunulmazlığı olan kişilerdi. Yanılma payı her zaman vardı tabii ki. Ama kendilerini doktorların eline teslim edenler, elinde nesterle görünce dehsete kapılmamak için, ister istemez güvenmek zorundaydılar onlara.

Bu güvenilir adamlardan birini yok etmişti Cora Bender. Basında çıkan haberlere göre, sadece meslegi için yasayan bir adamdı. Mechthild'in gözlerinde hiç merhamet yoktu. Pazartesi sabahı gazetede okumus, okur okumaz da kızıyla damadının ayrılması meselesini bile bir kenara iterek almıştı sazi eline.

Grovian, ilk basta iyice anlayamamıştı ve içtenlikle sevinmişti. Mechthild yıllar sonra onun isiyile ilgileniyordu yeniden, duygulardan, insanların ruhsal dünyalarından söz edebilmesi için fırsat tanıyordu.

Cora'ya acımasızca karşı çıktığı halde, Mechthild bile onun çocukluğunda, suçunu hafifletecek olaylar yaşamış olduğunu düşünüyordu. Grovian anlattıklarının sonuna geldiğinde, "Senin yerinde olmak istemem, Rudi," demisti, "böyle zavallı bir yaratığa son darbeyi indirmek nasıl geliyor içinden?"

Grovian, "Ona son darbeyi indirmek gibi bir düşüncem yok," diye karşı çıkmıştı

Mechthild yüzünde hosgörölü bir ifadeyle gülümsemisti. "Ne

237

düşünüyorsun peki, Rudi? Yüz kisinin önünde bir doktoru bıçaklamış. Sırtını sıvazlamayacaksın herhalde!"

"Eger ispat edebilirsem..."

"Rudi!" diye sözünü kesmişti Mechthild, "Hiçbir hesaba girme. Ne ispatlarsan ispatla, burada söz konusu olan sadece tutukluluk hali ve psikiyatri."

Haklıydı, Grovian da biliyordu bunu. Ama, Frankie ile Çora arasında bir bağlantı olup olmadığını ispat edebilecek miydi, onu bilmiyordu iste. Bes yıl önce, mayıs ve ekim ayları arasında, sanki Çora için dünya batmış veya baska bir şey olmuştı, yalanlar uydurmasına sebep olacak bir şey. Halasının tesvikiyle, kendiliginden yaptığı açıklamalardan vazgeçmişti. Georg Frankenberg'le ilgili sadece iyi şeyler duymuslardı o ana dek. Sessiz, sakın bir adamdı, çekingen, hatta kadınlar karşısında biraz da mahcup.

Gereon Bender ise, "O isine geldiği gibi yalan söyler," demisti. Baska çıkış yolu bulamayınca, yalan söylerdi tabii ki. Duvarına çarpan biri olduğunda, sıkıntıya düşüyor, kafasından geçen her şeyi, bir tencerenin içine atıp, kuvvetlice karıştırıyor, sonra da bir kepçe kaos patlatıyordu bir sonraki tabaga. Daha sonra ise, her lokmada sunduklarını nereden aldığını sorarak ayıklamak, seçip ayırmak gerekiyordu.

Cora'nın, Frankenberg'in daha önceki yaşamıyla ilgili bilginin büyük bir kısmını, göl kenarında tesadüfen duyduğu kesinlik kazanmıştı bu arada. Hepsini değil belki, ama oldukça büyük bir kısmını. Böcki ve Tiger takma adlarını, Winfried Meilhofer agzına almamıştı; daha önce hiç duymamıştı çünkü. Georg Frankenberg, ona Hans Böckel ile Ottmar Denner'den söz etmişti sadece. Meilhofer gümüş renkli, Bonn plakalı Golf GTI'yi de hiç agzına almamıştı.

Rudolf Grovian'in elinde, kurban ile katil arasında bir bağlantı kurmak için, o arabayla bu iki isim vardı sadece. Bu arada, isimler Cora Bender'in hayal gücüyle ortaya çıkmış olabiliyordu rahatlıkla. Ona Hans Böckel'in Böcki olması mantıklı geliyordu,

ama bu düşüncesi ve "Song of Tiger" birlikte hiçbir şeyi ispat etmiyordu.

Ancak insan düşünce oyunlarına yönelince, pek çok degişken çıkıyordu ortaya. Hans esittir Johnny, Guita esittir gitar. Hans Böckel'in üçlü grupta gitarist olduğunu söylemişti Frankie bir keresinde. Winfried Meilhofer böyle bir şey hatırlar gibiydi. Georg Frankenberg, 16 Mayıs'ta bir kol kırığıyla babasının himayesinde hastaneye yatmış olabiliyordu. Hans Böckel onunla o gün karşılaşmış ve aynı gün Çora eroin komasıyla gelmiş olabiliyordu.

Grovian'm pek fazla umudu yoktu, Cora'nın babasından önemli bir şey öğrenebileceğini de zannetmiyordu. Adama baskı yapmak gibi bir düşüncesi hiç yoktu zaten. Kızınıza tecavüz ettiniz mi Bay Rosch? Bu felaketi size mi borçluyuz yani? Bu gibi şeylerle, isin uzmanları ilgilenirdi daha sonra. Grovian, mayıs ile ekim ayları arasında geçen zaman hakkında birazcık açıklama istiyordu sadece; bir de Cora'nın basındaki yaranın tedavi edildiği klinigin adım.

Evin ziline bastığında, kentli görüntüsünde, modern bir kadın açtı kapıyı. Tertemiz, pırıl pırıl ve gençti, elinde olmadan yutkun-mustu Grovian. Çora Bender'in sözleri çınılıyordu kafasının içinde: "Annem altmış bes yaşında. " Kapıda duran kadın en fazla kırk kırk bes yaşlarında olmalıydı. Modern giyimliydi, modaya uygun kesilmiş saçları ve son derece zarif bir makyajı vardı. Elinde bir bez tutuyordu, bulasık yıkarken rahatsız edilmiş gibiydi.

Ziyaretin sebebini veya mesleğini söylemeden önce, kendini tanıttı. Bir yandan da tereddüt ederek "Bayan Rosch?" diyebilirdi.

Kadın gülümsedi, "Allah korusun! Ben komsusuyum, Grit Adigar."

Grovian'm yüregine biraz su serpilmisti.

"Bay Rosch'la görüşmek istiyordum, Wilhelm Rosch."

"Burada değil!" dedi Grit Adigar.

"Ne zaman döner?"

Grit Adigar, soruyu yanıtlamadı, bunun yerine, "Hangi konu-da görüşmek istiyordunuz?" diye sordu. Grovian henüz agzını bile açmadan konuyu anlamış gibiydi.

Grovian'ın omzunun üzerinden, caddenin kenarında duran arabaya bakarak, dalgın bir tavırla basın salladı. "Çora ile ilgili olmalı," dedi, "polissiniz değil mi?"

Bunun üzerine bir şey söylemeye gerek görmedi Grovian. "Margret birinin gelme ihtimalinden söz etmişti," dedi Grit Adigar, "Buyrun, önce içeri girin. Kapı agzında konuşacak halimiz yok herhalde."

Adigar içeriye doğru bir geri adım attı ve her şey bir anda degisti.

Kapının arkasındaki koridor oldukça dar ve karanlıktı, duvar kâğıtları ise en az ev kadar eskidi. Soldan yukarı bir merdiven çıkıyordu, basamaklarında iyice yıpranmış, çizgili bir yolluk seriliydi. Tam karşısında, aralık duran kapının arasından, incecik de olsa gün ısıgı sızıyordu içeriye. Bu kapının arkasında mutfak olmalıydı. Sağ tarafta bir kapı daha vardı, onun da açık olduğunu, ancak çok yakınına gelince fark etti Grovian.

Onun arkasındaki de oturma odası olmalıydı. Penceresi dışarıya, caddeye bakıyordu. Koyu kahverengi kumastan yapılmış güneşlikler sımsıkı kapatılmıştı. Odanın içi iyice karanlıktı. Açık kapının agzında ise baska bir kadın duruyordu.

Kadın birden öne doğru bir adım atınca, irkildi Grovian. Kadının yüzü sivri burunlu bir fareye benziyordu, gri saçları beline kadar uzanıyordu, haftalardır yıkanmamış gibi görünüyordu. Öyle de kokuyordu zaten. Kadının etrafını, tıpkı birkaç beden büyük bir manto gibi, eksimsi bir küf kokusu sarmıştı sanki. Bir kadın için uzun boylu sayılırdı. Dik dursa Grovian'ı bile birkaç santimetre geçirdi belki. Omuzlarında çok ağır bir yük tasırmış gibi duruyordu oysa. Daha önce renkli olduğu belli olan, solmus bir mutfak önlüğü sallanıyordu önünde.

Önünden geçerken, Grit Adigar kadının omzunu tuttu, "Öyle kararlaştırmamıştık, Elsbeth!" dedi. "Önce tabaktakiler bitecek, sonra dua etmeye devam edebilirsiniz."

Kadın ona hiç tepki göstermedi. Hafifçe öne eğilmiş, Rudolf Grovian'ı inceliyordu. Birden, basını kaldırarak, "Orospuyu mu arıyor?" dedi.

"Hayır. Wilhelm'le konuşmak istiyor. Ben ilgilenirim." Grit Adigar'ın açıklamasıyla, kadının ince dudaklarında gül-

lümsemeye benzer bir sey belirdi, ağır ağır basını öne doğru egdi.

"Tanrı'nın sabrı tastı ve onu cezalandırdı. Sesini aldı onun, gücünü kuvvetini de. Yataga attı onu, artık hiçbir zaman kalkamayacak."

Çora Bender'in annesi hakkında anlattıklarını dinleyip bu ko-nuda birkaç düşünce üretmekle anneyi canlı olarak karşında görüp konustugunu duymak arasında muazzam bir fark vardı. Rudolf Grovian yaz sıcaklığına rağmen ürpermisti. Her gün bu can sıkıcı, sevimsiz ses tonuna maruz kalmış olan bir çocuğun durumunu düşününce tüyleri diken diken oldu.

"Yyi, tamam, Elsbeth," dedi Grit Adigar, omzunu daha sıkı tutarak, mutfaga doğru itti küf yumagını, "Simdi, masaya otur ve Tanrı'nın hosuna gidecek şeyi yap. Bos tabakları sever o. Güzelim yemeği çöpe atmak israf olur. Bu konuda onun nasıl düşündüğünü çok iyi biliyorsun sen."

Sonra Rudolf Grovian'a dönerek, "Ylgilenmeyin," dedi, "bos verin ona. Eskiden de çok kötüydü zaten, ama pazartesi gününden beri tamamen allak bullak. Simdi eger 'orospu' diye kimden söz ettiğini soracak olursanız, Cora'dan Öğil kesinlikle, Marg-ret'ten söz ediyor o. Elsbeth için evli bir adamla ilişkisi olan her kadın orospudur." Grovian, aslında, gereğinden fazla bir açıklama, diye geçirdi içinden. Biri sorulmadan bir şeyler açıkladığında, iyice kulagını açar dinlerdi her zaman, sonra da ne ise yarayacağını sorardı kendine.

Üçü birden, eski mutfak masasına oturmuşlardı. Dolabın üzerinde, çerçeveli fotoğraflar çarptı gözüne. Hepsinde Cora Bender

—
vardı, tek başına, oğluyla, kocasıyla, her ikisiyle. Nikâh fotoğrafı, logusa yatağında çekilmiş bir enstantane, bir tane de yeni evlerinde. Grit Adigar, bakışlarını takip etmiş, sorulmadan açıklamıştı yine, "Margret, düzenli olarak fotoğraf yollardı hep. Bu Wilhelm'in masası. Saatlerce oturur resimleri seyrederdi. Günün birinde, ziyaretlerine geleceğini hayal ederdi. Torununu canlı olarak karşısında görmek isterdi hep. Ama Çora gelmedi hiç. Zaten Wilhelm de kızını hiçbir zaman göremeyeceğini biliyordu sanırım.

Yyi bir başlangıç olduğunu düşündü Grovian, sürekli kıvranıp durduğu, bir türlü agzından çıkaramadığı noktaya iyi bir giriş olmuştur. Böyle bir durumda komsudan, anne baba veya halaya göre biraz daha fazla bir şeyler öğrenilebilirdi belki de. "Wilhelm Rosch, kızına tecavüz etti mi?"

Grit Adigar gözlerin hiddetle açtı, "Wilhelm mi? Ne diyorsunuz siz? Böyle bir şeyi, bir polis düşünür ancak. Bunu yaptıktan sonra, kendi elleriyle hadım ederdi kendini her halde. Çora, her şeyi onun. Buradan çekip gittiğinde, bu olay Wilhelm'i öldürüyordu neredeyse. Margret pazartesi günü..."

Sonra, sırayla anlatmaya başladı. Yki gün önce gelmişti Margret Rosch. Sorulan yanıtlamamak için ortadan kaybolmamıştı yani. Amacı, bütün iyi niyetiyle Buchholz'a gelip, erkek kardeşine dikkatli bir şekilde olanı biteni anlatmaktı sadece. Ama ne kadar dikkatli olunursa olunsun, böyle bir haber alındığında, pek bir şey değişmiyordu. Felç gelmişti Wilhelm Rosch'a, iyi degildi. Margret hastanede, yanındaydı.

Pazartesi günü çok hızlı gelişmiş, açıklamalara hiç vakit kalmamıştı. Margret Rosch, o ana dek bir kez Grit Adigar'a telefon etmiş ve de Wilhelm için pek umut olmadığını bildirmişti. Cora'nın çok büyük bir aptallık yapmış olduğunu, belki bir polisin gelebileceğini söylemişti ardından da. Hepsini buydu.

"Çora, intihar etmeye mi kalktı?" diye sordu Grit Adigar.

"Hayır."

Kadın rahatlamış gibiydi, iki elini birden yüzüne kapatarak "Allah'a şükür," diye mırıldandı, "Tekrar denemeye kalktığını düşünmüştüm. Çünkü Wilhelm böyle..."

Tekrar! Bu kelime Rudolf Grovian'nın kulaklarında çınladı. Karsısındaki kadın birçok şey biliyordu. Aileyle pek bir ilişkisi olmayan haladan çok daha fazla şey bildiği kesindi. Aynı şekilde yardım da edebilirdi. Her şey bir yana, bildiklerini söylemeye hazırdı en azından. Aslında o kadar da hazır değildi. Önce kendisi Grovian'dan bilgi almak, Cora'mn ne suç isledigini öğrenmek istiyordu. Yfade tarzı son derece masumdu aslında. Konusurken dudaklarına bir gülümseme yayıldı, sonra donup kalıverdi. Grovian açık olmaya karar vermisti, bir iki kısa cümleyle anlatmaya çalıştı durumu. Grit Adigar birkaç kez yutkundtu, kendini toparlayabilmek için birkaç saniyeye ihtiyacı var gibiydi "Ulu Tanrım!" dedi alçak sesle, "Ulu Tanrım!"

O ana kadar, tek kelime etmeden oturan Elsbeth Rosch, basını kaldırdı. Yumusak sesi gitmiş, yerini sert bir tona bırakmıştı. "Tan-rı'nın adını sakın..."

"Kapa çeneni Elsbeth" dedi Grit. Belirgin bir şekilde soluk soluga kalmıştı. "Adamın adı neymis?"

"Georg Frankenberg."

"Bu adı daha önce hiç duymadım."

Grovian, bir fotoğraf uzattı, ona da olumsuz anlamda basını salladı Grit. Bonn plakalı, gümüş rengi golfu de hiç görmemisti daha önce.

"Peki, Hans Böckel, Ottmar Denner veya takma adlarıyla Frankie, Böcki veya Tiger, size bir şey çağırıyor mu?"

Kadın omuz silkiyordu, "Hayır, hiçbir şey iade etmiyor."

"Johnny Guitar?"

Bastan savma bir şekilde gülümsedi Grit Adigar. "Yste, bu yabancı değil. Ama onun hakkında küçük kızıyla konuşsanız daha iyi. Benim bildigim, Johnny'nin birkaç yıl önce Buchholz'a gelip

222

238

herkesin aklını basından aldığı sadece. Tabii benim Melanie'de o gruba dahil. Johnny, müzisyendi. Genç kızlar arasında bayagi bir ün kazanmıştı."

Müzisyen, diye düşündü Grovian, en azından bu da bir şeydir. Hangi enstrümanı çaldığını bilmiyordu Grit Adigar. Ayrıca Co-ra'nın Johnny ile bulusmus olabileceğini de hayal bile edemiyordu. "Sürekli bir erkek arkadaşı vardı onun," dedi "Horsti." Rudolf Grovian, bu adı tamamen unutmustu neredeyse. Grit Adigar, özür dilemek istercesine tekrar gülümsedi. "Adından baska bir şey bilmiyorum ne yazık ki. Bizim için her zaman Horsti idi sadece. Çora için ise, hayatının askıydı. Onu tanıdığında, on yedisindeydi Çora. Üç ay sonra, günün birinde onunla evlenip çekip gideceğini söylemişti. Çok etkilenmişti ondan. Kimse anlayamadı bu durumu. Ufak tefek, çelimsiz bir herifti, görünüşü neredeyse albino gibiydi. Açık, tenli, açık sarı saçlıydı, bir kırmızı gözü eksikti. Birkaç kez caddede Cora'yı beklerken yakından görmüştüm. Benim Melanie, daha çok şey anlatabilir size. Ama ne yazık ki su ara Danimarka'da, önümüzdeki hafta dönecek. Ama onları çok sık bir arada görmüştü, Cora'nın askıyla dalga geçerdi hep, Bakımsız Tarzan derdi Horsti için. Görünüşe bakılırsa, bos yere ugrasıyor gibiydi Grovian.

Sürekli erkek arkadaş olarak bir Bakımsız Tarzan! Grovian, "Cora'nın o zamanki intihar girişimiyle ilgili ayrıntıları biliyor musunuz? Sebebinin yanı?" diye sordu.

Grit Adigar, yavaşça basını salladı "Cora'nın anlattığı kadarını biliyorum sadece. O olay burada olmadı zaten. Kendini bir arabanın önüne attığını söylemişti. Sebebi hakkında da hiç konuşmadı. Konusmak zorunda da değildi. Açıkça ortadaydı; Magda-lena'nın ölümünden sonra, kendini toparlayamamıştı bir türlü."

ON

239

O ismi duyduğunda, basının arkasında bir tıkırtı hissetti Rudolf Grovian, hemen ardından da Margret Rosch'a karşı muazzam bir öfke duydu. Kurtarıcı ve cezasını çeken Magdale-na! Grit Adigar, yaklaşık yarım saat, hiç aralıksız konuşup durmustu, mor yumaktan, mahrumiyetlerden, teneke kovadan, ellerdeki yanıkların su toplamasından, yaralı dizlerden, ıslak yatak örtülerinden ve de kurumus bir ruhtan.

Sadece dinlemek bile iskence gibiydi. Bütün bu süre içinde, her an, her saniye daha önce düşünmediği bir bağlantı, yeni bir şey bulacakmış gibi tetikteydi Grovian. Ancak bir yandan da anlamak istemiyordu, her şey öylesine bir delilik çerçevesi içindeydi ki. Masanın başında oturmuş, önüne bakıp sürekli homurdamp duran bu Elsbeth ile ona bağımlı olan bir çocuğun normal bir gelişim göstermesi mümkün değildi.

Bir bağlantı yakalayamamıştı Grovian. Anladığı tek bir şey vardı: Çora Bender'in neden kız kardesinden hiç söz etmemiş ol-

düğüydü o da. Kardesinin ölümü öyle bir suçluluk yükü bindir-misti ki omuzlarına, hiçbir sey, hiç kimse silememisti izlerini. Dogumdan öncesinden itibaren suçlu olduğunu düşünüyordu zaten, annesinin karnındaki bütün gücü yiyip bitirmisti ya...

Bu merhamet uyandıran durum karşısında istavrozu kendi elleriyle parçalayabilirdi Grovian. Elsbeth, hâlâ tabağın basında oturuyordu.

Grit Adigar, inatçı, sessiz, içe dönük bir çocuğu; bir yandan isyankâr ve hasta kız kardesiyle ilgilenirken, diğer yandan da Horsti ile cumartesi aksamı 'Alaaddin'de azıcık özgürlük arayan bir genç kıızı anlatıyordu.

Adı kötüye çıkmış bir hangardı 'Alaaddin.' Söylentilere göre yıllar önce orada sunulan sey, sadece müzik, dans ve içecek değildi. Uyusturucu da çok kolay elde edilir durumdaydı. Neredey-se dört yıldır öyle bir yer yoktu zaten. Uygun fiyata mükemmel yemekler yenebilen temiz, sevimli bir restorandı şimdi orası.

"Çora, uyusturucu bağımlısı mıydı?" diye sordu Grovian.

"Burada olduğu sürece değildi," diye yanıtladı Grit Adigar kesin bir ses tonuyla, "Çok fazla sorumluluk taşıyordu, ama sonraları... Dürüst olmamı istiyor musunuz?"

Prensipleri gereği istiyordu tabii ki Grovian. Grit Adigar devam etti: "Ben zannetmiyorum. Sürekli olarak, kollarının bu durumu yalanlayacak şekilde olduğunu görüyordum çünkü. Yitihaplanmış yaran vardı. Junkieler'le hiç isim olmamıştı ama iltihaplı çibanlara nasıl iğne batıracaklarını da görmek isterdim dogrusu. Hep duyuyoruz daha çok bacaklarına veya baska yerlerine batırıyorlarmış. O zamanlar konuşmustum bu konuyu onunla. Çora 'Ben de uyusturucuya inanmıyorum Grit,' demisti, 'ama inadına öyle olan bir yığın sey var inanmadığım.' Eger uyusturucu kullanmış bile olsaydı, kimsenin sasırmaması gerekirdi. Burada yaşadığı onca dramdan sonra..."

Esas dram, bes yıl önce agustos ayında, Cora Grit Adigar'la konustuktan sonra gerçekleşmisti. Gerçi Grit görememisti olan-

ları, o cumartesi tanıdıklarını ziyarete gitmiş, gece çok geç vakit dönmüştü evine. O yüzden de sadece tahmin yürütebileceğini vurguluyordu. Yine de tahminler, gerçeklik sınırlarına ulaşabilecek gibiydi. Nisan ayında, doktorlar, Magdalena'nın artık yolun sonuna geldigine karar vermişlerdi. Mayıs ortalarında durumu iyice kötüleşmiş, Çora evden dışarı çıkmaz, alısverise bile gitmez olmuştü. Wilhelm üstlenmisti alışverisi. Çora gece gündüz kız kardeşinin yatağının yanından ayrılmıyordu. Grit Adigar'ın Horsti'yi birkaç kez yakından görmesi de o zamana rastlıyordu. Grit oğlanı, en azından Cora'nın yakınlarında olmak ya da hayatının askına bir göz atabilmek için caddede dolanıp durduğu sırada görmüştü.

Grit Adigar, Margret Rosch'un erkek kardeşinin her iki telefon konuşmasıyla ilgili anlattıklarına da karşı çıkmıştı. Önemsiz olduğunu açıklamaya çalışıyordu basit bir şekilde. Margret, Wilhelm'i yanlış anlamış olmalıydı. Kötü toplum! Böyle ifade etmemistir Wilhelm. Eger ettiyse bile, Horsti'yi değil, daha çok Mag-dalena'yı kastetmiştir kesinlikle. Wilhelm, Magdalena ile hiç anlasamamıştı, Magdalena da onunla. Karşılıklıydı duyguları. Kolay biri değildi Magdalena. Bir insanın ölüm derecesinde hasta olması, hiçbir istegi olmayacağı anlamına gelmemeliydi. Magdalena'nın çok istediği bir sey vardı, inanın bana.

Hafifçe gülümseyerek, son ayları anlatmaya devam etti Grit Adigar. Ölüm bir türlü gelip Magdalena'yı bulamamıştı. Sık sık ölüme yaklasmış, ama son anda yeniden canlanmıştı. Agustos ayında, tehlikeyi göze aldı Cora. Wilhelm ile Elsbeth, Hamburg'a gitmişlerdi. Çora ise bir cumartesi aksamını Horsti ile birlikte geçirmek istemisti. Sadece birkaç saat ayrılmıştı evden. Geri döndüğünde, kız kardeşi ölmüştü. Söyle bir dogruldu Grit Adigar, "Bir sey göstermek istiyorum size," dedi, "gelin benimle." Hâlâ tabağına bakıp duran Elsbeth'i mutfakta bırakıp dışarı çıktılar. Grit Adigar, önden yürüyerek kori-

2âl

doru geçti, dar merdivenlerden yukarıya çıktı. Yukarıda üç kapı vardı sadece. Grovian'ın girmesi için kapılardan birini açtı.

Yçerisi son derece basit döşenmisti. Yki yatak ve bir komodinden baska bir sey yoktu. Komodinin üzerindeki minik çalar saat, dört ile bes arasında durmüstü. Saatin yanında kulaklıklarıyla birlikte bir walkman, hemen arkasında da bir yığın müzik kaseti çarptı Grovian'ın gözüne. Kasetlerin önünde ise gümüş çerçeve içinde bir fotoğraf duruyordu.

Amatörce birinin çektiği bir fotoğraftı. Yataklardan birinin üzerinde yan yana oturmuş iki genç kıızı gösteriyordu. Her ikisinin de saçları uzundu, birinin açık sarı, diğerinin ise kızıl kahve.

Rudolf Grovian, fotoğrafı eline alıp, incelemeye çalıştı. Gözü, Cora'nın kızıl kahve saçlarla çerçevelenmiş yüzüne takıldı birden. Böylesine bir gülümseme görmemisti onun yüzünde henüz. Ciddi, kaygılı ve sevgi dolu bir ifade. Bir kolunu, kız kardeşinin omzuna koymüstü. Ve Magdalena...

"Çok güzel iki kıızı," dedi Grovian.

"Her ikisi de güzeldi," diye onayladı Grit, "Magdalena'nın güzelliği hiç anlaşılmıyor o resimde.

Erkeklerin aklını basından alacak bir güzelliği vardı onun. Bazen, doganın bazı iç bozuklarını dış

görünüşle telafi ettiğini düşünürdüm, ona baktıkça. Tanrının bu bozukluklarla bir erkeğin daha felakete

sürüklenmesini engellemeye çalıştığı gelirdi aklıma."

Derin bir iç çekerek omuz silkti Grit, sonra, çekingen bir ifadeyle gülümsedi. "Böyle bir şey çok yakınında yaşayınca tuhaf düşünceler sarıyor insanı. Gençliğinde Elsbeth de böyleydi herhalde. Bu çocukla, aklını yitirmesine sasırmamak gerek. Çora Wilhelm'e benzerdi daha çok, Magdalena ise annesinin modeliydi.

"Hasta olduğu hiç anlaşılmıyor," dedi Grovian.

Yeniden gülümsedi Grit Adigar. "Seytanca bir durum, değil mi? Kalp fonksiyonları öylesine bozulmustu ki bütün vücudu sismeye başladı. Sonra da böbrekleri çalışmaz oldu. Ama o, çiçek açıyor gibiydi sanki. Bir şeylerin yolunda olmadığını, cildinin morumsu rengi ele veriyordu sadece.

Fotoğraf makinesinin düğmesine basmadan önce, yarım saat onun makyajıyla uğrasmıştı Çora. Fotoğraf çekertmek istemiyordu Magdalena. Çok magrurdu, Çora onu hazırladıktan sonra razı olmuştuk ancak. Ondan kalan tek resim de bu zaten. Fotoğraflı çıktığımda, nisan ayının başlarıydı, son kez Eppendorf'a gitmeden iki gün önce. Eskisine göre çok daha iyi olduğunu düşünüyorduk hepimiz. Kilo almıştı bir .; kere. Yüzü dolgunlaşmıştı, bacakları kalınlaşmıştı. Ama her yeri suymuş sadece. Biz çok sonraları fark edebildik.

Fotoğraflı yerine bırakıp arkasına döndü Grovian. Ykinci yatağın üzerinde, kitapların sıralanmış olduğu bir raf asılıydı.

"Kitapları o zaman, odunlukta bulduk," dedi Grit Adigar. "O rafı sonradan astı Wilhelm, Cora'nın yatağının üzerine."

Grovian'nın görebildiği kadarıyla, daha çok tıbbi uzmanlık kitaplarıydı. Yki tanesinin adı psikoloji ile ilgili gibiydi, Dini Kuruntular ve Azim ve Yradeyle Kendi Kendine iyileşme.

Wilhelm'in odunlukta küçücük, çok ince, içinde sadece paralar olan bir kitap daha bulduğunu söylememisti Grit Adigar. Otuz bin marktan daha fazlaydı! "Bu kadar parayı nereden bulmuş olabilir?" diye sormuştu Wilhelm.

"On altı yasından beri, harçlığının büyük kısmını bu kitaplara harcardı," dedi Grit Adigar. "Aksamdan sık sık evden çıktığını görürdüm. Sessiz sedasız o odunluga girerdi. Modaya uygun kıyafetlerini, rujlarını ve Elsbeth'in tahammül edemediği, genç kızlar için çok önemli olan bir sürü şeyini saklardı orada. Bir de kitaplarını. Sehre ineceği zaman üzerini degistirir, biraz da boyanırdı. Yste şimdi eğlenmek için yola çıkıyor, diye düşünebilirdi onu gören. Genellikle, o kalın kitaplardan birini de kolunun altına sıkıstırmış olurdu. O kitapla dansa, sinemaya ya. da dondurmacıya da gidemezdi herhalde... Çok fazla orada burada sürtmezdi. Cumartesileri Horsti ile buluşmasında ayıplanacak bir şey yoktu yani.

En azından haftada birkaç saat, azıcık özgürlüğe ihtiyacı vardı tabii ki. Vaktinin geri kalanında, kız kardeşinin yanındaydı hep."

Grit Adigar, hiç durmadan anlatıyordu. "Çora, o zamanlar bir dergide kalp transplantasyonu ile ilgili bir yazı okumustu. Amerika'nın bu konuda elde ettiği büyük başarıdan söz ediliyordu yazıda. Günün birinde, Magdalena'yı oraya götürceğini söylüyordu, durmadan. Neden bu isin burada yapılmadığını anlamı-yordu bir türlü, bazen de 'Anlamak istemiyorum,' diyordu.

"Eger, yapılabilecek bir şey olsaydı, Eppendorf'da seve seve yaparlardı sanırım. Sırf yapabildiklerini göstermek için yaparlardı en azından. Orada neler olduğunu bilmiyorum tam olarak. Margret'le konuşmanız gerek. Klinikteki bütün evrakları bütün hastalık hikâyesini almıştı o zaman. Magdalena yasadığı sürece, burada hiç kimse etrafında neler olup bittğini bilmiyordu. Wil-helm hiç ilgilenmiyordu zaten. Elsbeth ise, doktorların açıklamalarını anlayamayacak kadar aptaldı. Magdalena da kabullenmek istemiyor ve susuyordu. Nisan ayında, doktorlar onu klinikte tutmak istemislerdi. Magdalena ise, burada ölmeye karar vermişti. Yhtiyacı olan bakımın evde fazlasıyla sağlandığını söylemiş olmalı. Ama burada, bir kez olsun ağzını açmadı... Ve Çora, gece geldiğinde... Ertesi sabah, aşağıya inmedığını gören Wilhelm, çıkıp baktığında, Çora yok olmuştuk."

"Tam olarak ne zamandı?" diye sordu Grovian.

"Bekleyin, ölüm raporunun üzerinde tarih yazılı olmalı. Yatak odasında, hemen gider alırım."

Grit Adigar simsek gibi fırlayıp çıktı kapıdan, birkaç saniye içinde de döndü. Elindeki kâğıdı uzattı.

"Kalp-böbrek fonksiyonlarının durması," diye okudu Grovian. Altında doktorun imzası vardı. Okunaklı degildi, sökmek için de uğrasmadı zaten. Grovian'in gözleri Magdalena'nın doğum gününün tarihini bulmuştu: 16 Mayıs. Çora Bender'in kız kardeşi 16 Agustos'ta ölmüştü. Yki kez 16. Bu tarihin Çora Bender'in hayatında nasıl bir anlamı olduğunu ve Johnny ile askının başlangıcını neden mayıs ayına yer-

lestirdiğini anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. Ystekleri doğrultusunda düşünmüştü sadece. Parolası da: Agustos yerine, mayısta olsaydım! idi. Grovian, Lüneburger çalılıklarındaki ölüyü unutulabilirdi. Cora'nın iddiasını halası da yalanlamıştı çünkü.

Halasının gerçeği anlatmış olduğunu tahmin ediyordu Grovian. Cora'nın kendisinden neler saklamış olduğunu düşündü bir an! Margret Rosch'a duyduğu öfke de azalmamıştı bir nebze olsun. Kadının birisi kendiliğinden bütün gerekli bilgileri vermek için asılıp duruyor, sonra da en önemli noktada alabildiğine yüksek bir duvar örüyordu, benzeri görülmemiş bir terbiyesizlikti bu. Eger sasirtmaca değilse, tahkikatı engellemekti düpedüz.

Ama bu konuyu, Margret Rosch'un kendisiyle açıklığa ka-vusturmalıydı Grovian. En çok ilgilendiği konu hakkında konuşmaya karar verdi. O süpheli intihar girişimi ve de bunu takip eden doktor tedavisini konuşmaları gerekiyordu, kesinlikle. Grit Adigar çok fazla bir şey bilmiyordu ne yazık ki. O zamanlar, kasım ayında, Cora'nın geri dönmesinden birkaç gün önce, Grit'e birisi telefon etmişti. O ilk telasla Grit, arayanın ismini anlamamıştı. Sormamıştı da. Hemen yan tarafa kosup Wilhelm'i çağırmıştı telefona. Wilhelm adının ne olduğunu biliyor olmalıydı. Uzun süre konuşmustu adamla. Grit Adigar, Cora'nın eve ne durumda geldiğini söyleyebilirdi sadece. Sonra da tedavi eden doktorun bir acemi çaylak olduğuna karar vermiş olduğunu ekleyebilirdi. Bir hasta o şekilde yollanmazdı evine, biraz sorumluluk duygusu olan insan, böyle bir şey yapmazdı.

Çora eve Hamburg plakalı bir taksiyle gelmişti. Taksi sürörü, inerken yardım etmek zorunda kalmıştı. Çora bacaklarının üzerinde güçlkle duruyordu. Sürör çok da fazla ilgilenmemişti, inmesine yardımcı olduktan sonra basıp gitmişti hemen.

Grit Adigar basını sallıyordu. "Caddede durmuş, sanki ilk kez görüyormuş gibi eve bakıyordu. Sonra yavas yavas ilerledi. Ben pencereden görmüştüm, hemen dışarı kosup konuşmaya çalıştım.

Beni dikkate almadı. Bu arada Elsbeth, kapıyı açmıştı. Evet... Bir tahtası eksik Elsbeth ona baktı ve 'Çora öldü,' dedi. 'Kızlarımın ikisi de öldü.' Çora deliler gibi bağırmağa başlamıştı. O güne dek bir insanın o şekilde bağırıldığını duymamıştım hiç. Bir hayvan gibiydi sanki."

Anlatmaya devam ediyordu Grit. Cora'nın nasıl diz çöküp evin kapısındaki basamaklara tekrar tekrar kafasını nasıl vurdugunu; Wilhelm'in nasıl koridora kadar geldiğini; birlikte Cora'yı nasıl yukarı çıkardıklarını; nasıl soyduklarını, giysilerinin altından, ortaya çıkan bedeninin ne kadar zayıflamış olduğunu, alındaki taze yara izini, kemikteki o çentigi... "Biz Cora'yı soyarken o bağırıyor ve inliyordu, 'Magdalena ölmüş olamaz!' diyordu, 'Öle-mez o, biz Amerika'ya uçacağız!'

"Hiçbir şey hatırlamadığı izlenimine kapılmıştım. O geceyi unutmuş gibiydi, tamamen hem de. Bazen çok büyük soklardan sonra olabiliyor herhalde bu tür şeyler."

Grit Adigar, Cora'nın sözü edilen agustos gecesi eve dönmediği ve kız kardesinin öldüğünü ilk kez kasım ayında öğrenmiş olabileceği ihtimalini, hiç dikkate almamıştı. Ama Rudolf Grovian, hesaba katıyordu böyle bir ihtimali.

Johnny Guitar, diye düşündü Grovian, Buchholz'un yarısının basını döndüren Johnny Guitar, Cora'nın hiçbir şey ifade ettiği yoktu ona. O aksama kadar, üç ay süreyle, kız kardesinin yatağının başında beklemişti Çora sabırla. Sonra mutlu ve hafiflemiş bir şekilde dışarı çıkma cesaretini göstermişti, Magdalena çok daha iyi görünüyordu çünkü. Sonunda Johnny'nin dikkatini çekmiş olması ne büyük bir sanstı. Horsti, soguk bir gülümsemeyle ekarte edilebilirdi, belki de 'Alaaddin'de bile değildi o aksam. Johnny ve onun su kısa boylu, sisko, gümüş rengi Golf'lü arkadasının yanına atmıştı kendini Çora. Belki, bir kız daha vardı yanlarında, belki de yoktu. Can alıcı nokta bu değildi zaten o an için.

Ynsan, çok arzuladığı bir hayali gerçekleştirmek için, hasta kardesini kaderine bırakıp bir daha eve dönmemeye karar verebilir

miydi, esas soru buydu sadece. Grit Adigar'ın anlattıklarından sonra, bunu hayal etmek bile çok zordu. O ana kadar uygun bir anlam yüklenemeyen bir baska soru daha vardı: Agır bir kafa travması birkaç haftada iyilesebilir miydi? Bunu hayal etmek de çok zordu.

Grovian, Çora Bender'in baba evinden çıktığında, biraz daha ileriye, uygun fiyata mükemmel bir yemek yiyebileceği restorana dogru yol aldı. Ne yazık ki sansı yoktu. Restoran saat 15.00 ile 18.00 arası kapalıydı çünkü. Bunun üzerine Grovian, Bölge Hastanesine yöneldi. Wilhelm Rosch'un yaşam mücadelesi verdiği, Margret Rosch'un da yanında nöbet tuttuğu hastaneye. Ancak Çora Bender'in babasıyla konuşamadı. Halası Wilhelm'in konuşmasına siddetle karşı çıkmıştı.

Bes yıl önce, kalp-böbrek fonksiyonlarının durması yüzünden ölmüş bir kızın, Frankenberg olayıyla ne ilgisi olabilirdi ki? Kesinlikle olamazdı! Magdalena'nın adı Cora'nın dengesini bozmak için anılabilirdi sadece. Bir hala olarak, bu kararı yegenine bırak-saydı, çok daha iyiydi aslında! Cora'ya, "Agustosta evden neden kaçtığını anlat onlara," demisti Margret. Çora anlatmayınca da kendisi açıklamaya çalışmıştı. Suçluluk kompleksiydi tamamen, saf ve iyi niyetli bir cinayet masası memurunun hiçbir sonuca varamayacağı bir durumdu.

Grovian hiç itiraz etmeden, saf cinayet masası memuru olmayı kabullenmişti. Margret Rosch, Grovian'ın dönüp de kendisine haddini bildireceği kadar zaman bırakmamıştı. Bu kadın, dikkati kendi hatasından baska tarafa çekip saf cinayet masası memuruna baska bir iz sürdürmenin yolunu çok iyi biliyordu. Pazartesi günü -Cora'mn çıldırmasıyla ilgili tek kelime duymadan önce-Wilhelm'den yegeninin o zamanlar tedavi gördüğünü klinigin adını öğrenmeye çalışsaydı ya...

Klinikten haberi yoktu Wilhelm'in. Sadece bir doktordu! Ve bu doktor, Wilhelm'e bir isimle Hamburg'da bir adres vermisti. Daha sonraları Wilhelm'in bu adrese yolladığı tesekkür mektubu

247

geri dönmüştü. Mektubun gönderildiği kişi verilen adreste bulunamamıştı!

"Ylgınç, öyle değil mi?" dedi Margret Rosch, daha ılımlı bir ses tonuyla. "Yanlış isim vermek için ne gibi bir nedeni vardı ki bu herifin? Ne yapmaya çalışıyordu? Düşünebiliyorum aslında!" Derin bir nefes alarak, başını salladı. "En çok kızdığım şey ne biliyor musunuz, Bay Grovian? O gün, benim mutfagımda, Co-ra'ya o saçmalığı kullanması için izin vermiydim."

"Hangi saçmalığı?"

Tekrar derin bir içini çekti Margret Rosch, çekingen bir ifadeyle omuz silkerek, "Eroin," dedi alçak sesle. "Size anlattım, içinde bulunduğu berbat durumu, uyusturucudan mahrum olmasının bir sonucu olarak görüyordu. Ystasyonda biraz tedarik etmişti nasıl olduysa, igneyi benim yapmamı istedi. Ben de elinden aldım hemen. Bu yüzden daha önceki igneleri o herifin yaptığını, bu yüzden Cora'nın bu işi bilmediğini düşünüyordum. Ama eğer durum böyle olsaydı, en azından bir kez olsun görürdü nasıl yapıldığını, diye de düşünüyordum. En ufak bir bilgisi yoktu Cora'nın. Bana inanmazsanız, bir kez denemesine izin verin isterseniz."

Tek kelimesine bile inanmıyordu artık Grovian. Ne sözümlü ona yanlış isimli doktora, ne de geri kalanına... Grit Adigar'la ağız birliği yapabilmek için yeterince vakti olmustu Margret Rosch'un. Ne amaçladıkları, oldukça esrarengizdi Grovian için. Bir hemşire olarak, Çora Bender'in kafatasındaki kırığı ilk sömestri okuyan bir tıp öğrencisinin tedavi ettiğine inanacak kadar budala değildi Margret Rosch.

Hamburg ve çevresindeki bütün hastanelerden bilgi toplamaya çalışmaktan başka çaresi kalmıyordu böylece Grovian'ın. Ayrıca, muayenehanesi olan doktorları da unutmamak gerekliydi.

Horsti'yi bulmak için gerekli bilgiler eksikti. Ayrıca karnı da çok acıkmıştı. Margret Rosch'la konuştuktan sonra, uygun fiyata söyle güzel bir yemek yiyebileceği bir yer aradı. Sonra tekrar eski 'Alaaddin'e gitti: Sıcak bir atmosferi olan, rustik döşenmiş bir restorandı. Altıya birkaç dakika vardı, ağzına layık bir biftek ısmarladı. Karısına kendisini yemeğe beklememesini söylemişti.

Restoranda bir saatten biraz daha uzun bir süre oturdu. 'Ala-addin' olduğu zamanlar nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. Sempatik garson kız da yardımcı olamamıştı. Sadece iki yıldır Buchholz'daydı, Johnny, Böcki, Tiger isimlerini de duymamıştı, Frankie veya Horsti'yi de. Sekize doğru, yola koyuldu Grovian. Birkaç şey daha yapmayı düşünüyordu, ama bir adım bile ilerleme kaydedememişti. Tam tersi! Yedi saat sürdü dönüş yolu. Gecenin üç buçukunda evindeydi. Mechthild uyuyordu. Grovian'ın yastığının üzerinde, Werner Hoss'u mutlaka araması gerektiği yazılı bir not duruyordu. Bunun için saat çok geçti. Grovian mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, Mechthild'in yanına yatığa girdi. Yorgunluktan gözleri yanıyor, kafası uşulduyordu. Enseleri ve omuzları iyice gerilmisti, iki dakika bile geçmeden uykuya daldı.

Ertesi sabah, Çora Bender'in soruşturmayı kendi usulüyle sona erdirmeye çalıştığı haberini aldı. Bu Grovian'a bir kırbaç darbesi gibi gelmişti. Kadın yüzüne doğru içi dolu bir tabanca tutuyor olsaydı, bunun yarısı kadar bile berbat hissetmezdi kendini Grovian.

Bir paket kâğıt mendil! Hem de sadece yarıya kadar dolu bir paket. Cora'nın kafasından neler geçtiğini, nasıl düşünememişti?

Dakikalarca çalışma masasında öylece oturup kahve makinesine dikti gözlerini. Demliğin dibinde kahverengi bir tabaka oluşmuştu yeniden. Saat dokuz buçukta bürodan çıktı, bir süper marketten deterjan ve bulaşık süngeri aldı. Sonra sadece demliği değil, makineyi de yepyeni gibi olana dek ovarak parlattı. Ama demliği falan görmüyordu Grovian. Gözünün önünde, Cora'nın eli vardı sadece, zararsız mendil paketini kavrayan eli. Sonra sesi çınladı kulaklarında. "Sizinle konuştugumda neler olduğundan haberiniz yok. Her şey canlanıyor yeniden."

Şimdi haberi vardı artık. En azından, kimin ruhunu çağırdığını biliyordu Grovian: Cezasını çeken Magdalena'nım.

Çora, yatıyordu. El ve ayakları, geniş kumas bantlarla bağlanmıştı. Baş ağrıyordu, siddetle vurduğu için sersemlemisti, kafasının içi vızıldıyordu. Ayrıca sakinleşmesi için de bir iğne yapmışlardı. Her şeyin farkındaydı Çora. Kıyametleri koparmıştı, dövünmüş, tekmelemiş, ısırmış, bağırmıştı, kendini bağlatmamak için elinden geleni yapmıştı.

Olanlardan zihninde bir şeyler kalmıştı, ama hayal meyalıydı. Odaya getirildiğinden beri, yattığı yerde hatırlamaya çalışıyordu. El ve ayak bileklerindeki kelepçeleri hissediyordu gerçi, bedenindeki uyusukluğu ve alnındaki geniş yara bandını da... Ama umurunda değildi hiçbirisi...

Kafasının içi yavaş yavaş aydınlanmaya başladığında, gözyaşlarına yer kalmadığını fark etti. Kalbi atıyordu, nefes alıp verebiliyor, hatta düşünebiliyordu. Ve yaşamına son vermeye kalkışmıştı. Sadece birkaç dakikayla kaçırmıştı, ama olabileceği en kötü yerdeydi şimdi. Son durak tımarhane!

Odadaki tek yatak onunki degildi, ama diger yataklar bostu. arsaflar kırıksıktı, kullananların baska bir yerlerde serbestçe dolastıkları izlenimi veriyordu insana. Ama ora, serbest degildi! En utanç verici olan da altına baglamıs oldukları bezdi. Çok açık bir sekilde hissediyordu onu.

Bir ara kapı açıldı. Telaslı eller, kelepçeleri kontrol etti, ilgisiz bir yüz donuk bakıslarla gözlerinin içine bakıyordu: "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Hissetmiyordu ki! Hissetmek de istemiyordu zaten, basını yana çevirdi. Bir yerlerden iki  damla gzyası aktı yastık kılıfının zerine. Yki...  tane daha burnunun kenarından sızıp, kapalı dudaklarına ulastı. Dilinin ucuyla topladı akanları.

Susamıstı ora, bir yudum su istemektense, dilini ısırıp koparmayı tercih ederdi. Kuruluktan bogazı agrıyordu, maruz kaldığı kaba saba muameleden dolayı burnu da tahris olmustu...

Odanın içi çok aydınlıktı, glenden hemen önceki saatler olmalıydı. Demir parmaklıklı pencerenin bir kanadı aralıktı. Serçelerin cıvıltıları giriyordu aralıktan içeri. Esnek ve gıcırdayan lastik tabanlardan çıkan ayak sesleri kapıya dogru uzaklastı. Yeniden yalnız kalmıstı ora, dsnceleriyle, anılarıyla, korkusuyla ve suçuyla.

Kalbinin her atısını hissediyordu, her seferinde de, bu aptal seyin artık susmasını diliyordu. Bütün gücüyle konsantre olmaya alıstı. Eger insan, Magdalena'nım on sekiz yıl boyunca yaptığı gibi, sadece kendi istegiyle yasayabiliyorsa, kendi istegiyle lebilmeliydi. Neden olmasın ki, diye geçirdi içinden. Ama olmuyordu iste! Her sey devam ediyordu.

Daha sonra kapı yine açıldı. Dısrısı hâlâ çok aydınlıktı. Elinde bir tepsiyle biri girdi içeri. Aksam yemeği! Kendi arzusuyla, kararlarını gereklestirebilen bir kadının son yemeği degil, bir zombinin ilk yemeğiydi bu. Emzikli bir fincan ve üzerine peynir sürülüp küçük küplere ayrılmıs ekmek parçacıkları. Bir el, çenesini tuttu, ikinci bir el ise fincanın emzigini dudaklarına getirmeye çalışıyordu. Ysteksiz bir hareketle, basını yana çevirdi ora. Fincandaki bulamaç yastık kılıfına dklmst. Nane kokusu geldi birden burnuna. Son derece kayıtsız bir ses, "Gönüllü olarak yiyip imezseniz zorla besleneceksiniz. Evet simdi agzınızı açıyor musunuz, yoksa amıyor musunuz?" dedi.

ora, açmadı agzını. Susuzlugu dayanılmaz olmustu, bogazı tamamen kurumus, dili sismisti.

Tepsiyle gelen kim idiyse, geri gitmisti. Kapı kapandı. Ama çok geçmeden yeniden açıldı. Bu kez gelen O'ydu.

zerine dogru egildiginde, biliyordu ora, kim oldugunu. Uz-

251

252

manlığı kendine özgü bir koku bir renk gibi üzerinde taşıyordu sanki. Gözlerinin içinde ısıklar parıldııyor ve her nefes alısında burnundan dısrı yayılıyordu. Bilgi ve kudret var bende! Seni, bu sonsuz cehennem azabından kurtarabilecek olan kisiyim ben. Güven bana, kendini hafiflemis hissedeceksin, der gibiydi.

Oysa Cora'nım içinde hâlâ biraz dikbaslılık vardı. Ve o kalan parça, "Yanıldın, degersiz adam" diye dsnyordu. "Bir deste iskambil kğı var mı yanında?"

Ses, son derece içtendi, "Yemek yemek istemiyor musunuz?"

Ona cevap vermek isteyip istemediginden emin degildi ora. Vereceği cevaplardan ne sonuç çıkaracağını kim bilebilirdi ki? Sonunda bu odadan hiç dısrı ıkarmayacaktı onu, altındaki bu bezlerden kurtarmayacaktı, pençelerini çekmeyecekti üzerinden.

Sonra yine de bir kez olsun denemeye karar verdi. Uyusturucu bağımlısı bir orospu, sokaklarda iyice kasarlanmıs katılaşmıs bir kadındı ora. Amacı, onunla bas edemeyeceğini göstermekti sadece.

Boguk bir sesle, "ok tesekkür ederim," dedi, "a degilim, ama bana verebileceğiniz bir sigaranız varsa, minnettar olurum size."

"zgnm," diye cevap verdi, "sigara yok yanımda, kullan-, mıyorum ben."

ora, "Ne tesadüf," dedi aynı boguk sesle, "ortak bir yanıımız var. Ben de içmiyorum. On yıl önce bıraktım. Bir sigarayla ellerimden birinin serbest kalacağını dsnmstm sadece."

"Ellerinizden birinin serbest olmasını mı istiyorsunuz?"

"Aslında pek sayılmaz. Böyle çok rahatım. Ben burnumu kasımak istemistim sadece."

: Burun yerine baska bir kelime kullanmak istemisti daha amiyane bir kelime, gt delig Magdalena'nın en pis lafıydı bu, ama dudaklarından ıkınamıstı.

"zlmesi için gayret gösteririm."

ora, "Ne kadar mantıklı oldugumu ispat edemedim mi daha?" diye sordu. "Devlete, az da olsa katkıda bulunmak istedim. Ölüm

cezası tekrar ragbet görmeli. Yncil'de öyle yazılı: Gz göze, kanakas"

Adam duymazlıktan geldi. "Ellerinizi çözmek size bağlı," dedi, sakın bir ses tonuyla, "eger bir seyler yer, bir seyler içer ve ilaçlarınızı da alırsanız..."

Cevap vermesi için ugrasıyordu adeta. Ama bir kez baslarsa,1 devam etmek isteyecekti. "Benim için güzel bir seyleriniz var mı?!" dedi, "biraz Resedorm mesela?" î Cora'nın beyninin içinde kısa bir simsek çaktı. Bakımlı, ince bir el ve bir bardak portakal suyu. Karanlıkta kayboldu sonra tekrar görüntü. Ve karanlığın içinden şüpheli bir kadın sesi soruyordu, "Ne veriyorsun ona?"

Bir erkek sesi güvenilir, ama yumusak olmayan, sadece sogukkanlı bir ses, yanıtlıyordu, "Resedorm. Daha hızlı etki ediyor."

Kadın, mızdır bir sesle, "Ama daha suuru yerinde değil ki" diyordu, "yutabilecek mi?"

Adam, hafif kızgın bir ifadeyle, "Simdi deneyip göreceğiz," dedi, "yutup yutamayacağını. Ve eğer sessiz olursan çok sevinirim. Bizi anlayıp anlamadığından emin değilim."

Karanlıkta hâlâ. Bir elin, ensesinin altına girdiğini hissetti Çora, sonra bir ses duydu. "Beni anlıyorsanız gj3z kırpın."

Göz kırptı Çora, ama sis vardı sanki gözlerinin önünde. "Yyi," dedi erkek sesi. "Basınızı kaldırmayı deneyin. Ben yardım ederim size." Ve bardağın serin kenarı değdi dudaklarına, adam, "Güzelce için hepsini," dedi. "Güzel... yavaşça deneyin. Bir yudum... bir tane daha. Evet, harika oluyor iste. Sonra uyumaya devam edebilirsiniz. Çok fazla uykuya ihtiyacınız var."

Portakal suyundan sonra oldu birden. Tıpkı basının üzerine

253

bir çuval giçirilmiş gibi. Ama çuval değildi! Bir kül tablasıydı! Alçak bir masanın üzerinde duruyordu. Bu da, sadece bir simsek gibi çaktı beyninin içinde, yeşil, kırmızı, mavi ve sarı renklerde ısılandırılmış. Hiçbir anlamı yoktu, ansızın çakıvermişti iste. Belki de, sef bir kül tablasından söz ettiği içindi kim bilir? Ama ağzına kanla birlikte metalik bir tad gelmiş ve bir çılgılık daha atmıştı, ciyaklama da denebilirdi, "Pis herif, ısırdı beni!"

Ve bir el masaya uzandı, camdan yapılmış ağır bir kül tabla-sıyla çıktı ortaya, hızla geçip gitti ve sonra hiçbir sey. Simdi sadece beyninin içinde sırtırmış gibi duran bir düşünce vardı.

Kafatasını kimin parçaladığı sorusuyla eziyet etme kendine. Biliyorsun! Kendi yöntemleriyle ödemek isteyen son müşteriilerden biriydi.

Uzman, üzerine egilmisti hâlâ, gözünü dört açmış, en küçük bir kımıldamayı bile kaçırmamaya çalışıyordu.

"Resedorm'a alışkanlığınız var mı?" dedi. Çora, "En çok hangisiyle ilgilenirsiniz?" Bogazı öylesine kurumustu ki, konuşurken, gırtlğına igneler batıyormuş gibi hissediyordu, ama devam etti. "Dindar bir anneye dair alışkanlıklarımı mı? Güçsüz bir babaya dair alışkanlıklarımı mı? Yoksa uyusturuculara dair alışkanlıklarımı mı?"

Uzman "Resedorm uyusturucu değil," diye açıklamaya çalıştı, "uyku ilacı."

"Biliyorum," diye mırıldandı Çora. Birden, Margret'in ona Resedorm vermiş olduğu gelmişti aklına, erkek arkadaşı Achim Miek'in tavsiyesi üzerine. Bir doktor ve bir hemsire...

Hayır! Hayır, öyle değildi. Achim Miek, hiçbir zaman dudaklarına bir bardak tutmamıştı, Margret de portakal suyu uzatma-mıştı hiç! Bir bardak suyla iki tablet vermişti Margret. Az önceki Margret'in sesi değildi ki zaten.

Asık suratlı hemsire olmalıydı. Ve zarif elleriyle, temiz, bakımlı sakalı olan doktor! Komikti, o ana dek doktorun elinde bardak gördüğünü hatırlamıyordu. Hatırladığı, enjektörlerdi sadece ve bir de ona söylediği sözler! Sapık herifler!

Yorgundu Çora, sadece yorgundu. "Hepsini biliyorum," diye mırıldandı. "Ve bana bunu yaptırdınız, uyuttunuz."

Uzman, bir süre daha kaldı yatağın yanında. Çora, ilgilenmiyordu artık onunla.

Gözlerini kapadığında, suyun kenarında gördü kendini. Ufaklık, ayaklarının dibine çömelmiş kırmızı balığını yüzdürüyordu. Küçük, beyaz sırtı, yuvarlak parlak omuz basları, narin ensesi ve açık sarı saçlarıyla bir kız çocuğunu andırıyordu. Magdalena'nın küçük bir yumak halinde olduğu, bir odadan diğerine kucakta taşındığı zamanlardaki haline benziyordu. O çocuk heyecanı ve masumiyetiyle ondan nefret ettiği zamanlardaki gibi.

Neden yüzüp gitmemisti ki? Arkasından gelmezdi. Oglu için, hafta sonları çikolata ve lastik seker yerine onu elma ve yogurtla besleyen bir kadındı sadece. Ona, 'anne' dediginde bir anlamı yoktu ki... Elbet günün birinde bağlantıyı kuracaktı. Anne kavramını, Golden Delicious 'in tadı ve kanlı küçük bir meyve bıçağıyla bağladı belki de... Günün birinde büyükannesi ona "Gittigi için mutlu olmalıyız," derdi, "sürtüğün tekiydi. Gittikten sonra hakkında öğrendiklerimizi bir busen..."

Ayak seslerinin kapıya doğru ilerlediğini duydu bir ara, önemsemedi. Uzman tekrar gelmişti, cehennemden kendisi çağırırmıştı sanki bu iblisi.

Ruhlar! diye seslenmişti, şimdi de savamıyordu basından.

Büyücü çırağı. Bu siiri okulda ezberlemek zorunda kalmıştı. Doktorun, sürekli olarak okuttuklarından bir tanesiydi. O zamanlar hosuna gitmişti, ama artık hoslanmıyordu. Çok fazla ruh çıkıp gelmişti.

Ve su az önce kapıyı kapatan, en son pislik ortaya çıkana dek, huzur vermeyecekti. Birkaç sapık keyiflerini yaptıktan sonra, uyusturucu bağımlısı bir orospunun kafatasını parçalamıştı. Uzmanın göreviydi bu işi çözmek, bu yüzden para alıyordu.

Çora, ona karşı isyan edebilirdi -böylece her şey sonraya kalırdı. Ama kaçıp kurtulmaya hakkı yoktu, susmaya da... Haklarını, küçük bir meyve bıçağıyla bir adama saplamıştı Çora. Ve su dışarıdakiler de nedenini bilmek istiyorlardı. Aslında kendisi de bilmek istiyordu. O müzik parçası... Mantıklı bir sebep değildi. Sarkıyı duyduğunda korktuğu doğru değildi artık.

Bir aralık uykuya daldı, odaya giren kadınların farkında değildi. Kendi yataklarına gitmeden önce, Cora'nın yatağının kenarında durmuşlar mıydı? Belki yüzünü oksamışlardı, belki saçlarını da. Ertesi sabah, gece birisinin yüzünü ve saçlarını oksadığını düşünmüştü. Babası olmalıydı, onu bir kez daha kollarına almak istemisti, ya da bir kurt gibi aç olduğunu bildiği için bir tabak ılık bezelye çorbası getirmek istemisti kim bilir?

Uyandığında, yine bostu öteki yataklar. Yarı ölü hissediyordu kendini, uyanmadan az önce gördüğü berbat rüyayı anımsadı. Kâğıt mendil parçacıklarıyla burunu tıkamış, kalanları da boğazına tıkmıştı.

Sonra, alnına bir darbe... Ve bir kez olsun bilincini yitirmemisti. Panik, nefes darlığı. Kapıda anahtarların sıkırtısı. Gardiyanın cırlayan sesi: "Tanrı askına! Biliyordum aklını kaçıracağını."

Boynunda yabancı parmaklar. Gözlerinin önünde kırmızı daireler. Son durak tımarhane. Rüya değildi bu.

Kahvaltı gelmişti, sol elini çözdüklerinde yemeye çalıştı az da olsa. Kahvaltıdan hemen sonra, sağ eli ve her iki ayağı da kurtulmuştu kelepçelerden. Kalkması, yıkanıp giyinmesi gerekiyordu. Yatmaktan tüm organları uyusmuştu, zihni ise korkudan uyusmuştu. Saat dokuzda sefle randevun var, demislerdi. Onun böyle tanımlanmasına, içindeki bir şey direniyordu. Sef eskisi gibi Rudolf Grovian'dı. Korkunç bir adamdı, ona ne yapmış olduğunu asla kavrayamayacak bir adam. Ama en azından Çora onu kandırabilirdi. Bir psikiyatristin yanında ise kontrolünü tümüyle yitiriyordu.

Profesör Burthe, diyorlardı ona. Görüntüsü bir profesör gibiydi gerçekten de ufak tefek ve sarsak. Bir cüceydi o, öyle de olmalıydı zaten. Çünkü sadece cüceler, her kıvrımına girip her kösesini gözetleyerek yabancı beyinleri kurcalayabilirlerdi. Aksam olduğu gibi içten davranıyordu, sogukkanlılık ve hâkimiyet duygusu veriyordu karşısındakine. Baskalarının yüreğinin derinliklerini görebilen, müsfik bir tanrı gibiydi. Ve gözleri açıktı.

- Ayaklanma, isyan etme yoktu artık. Gece, babasının yatağın kenarında oturup sevgisini gösterebilmek için yaptığı ümitsiz de-nemeden sonra, küçük olmuştur Çora. Minicik seffaf bir insanlık haline getirmisti onu babası. Rahat bir koltukta oturmasına izin verilmisti ama bu arada yüreği ve en gizli yerleri açıkta kalmıştı.

Kendisini nasıl hissettiğini sorarak başladı Profesör. "Bombok," dedi Çora, derin bir nefes alarak. Eklem yerleri . ağrıyordu, ama bu o kadar da kötü değildi. Babası hiç gelmemeliydi. Gelmeye kalkarsa, Margret'in engel olmasını özellikle söylemişti. Sol bileğine masaj yapmaya başladı, sağ eliyle.

Gözlerini bileğine dikmiş, bir sonraki soruyu bekliyordu.

Cora'nın tahammül edemeyeceği kadar, sakın ve uysaldı bu adam. Yanlıştı çünkü yalandı. Cora'yla yaşamın anlamı ve cezadan kaçma konularında konuşmak istiyordu.

"Cezadan kaçmak istemiyorum," dedi, "Sadece, sefin babamdan öğrendiklerini dinlemek zorunda kalmak istemiyorum ben." "Ne öğrenmiş olabilir?"

Sen kendi işine bak, cüce! diye geçirdi içinden. Ben... Babam, bir keresinde odamızdaki komodini karıştırmıştı. Basit bir komodin, yukarıda bir çekmecesini, aşağıda da bir kapak vardı sadece. Kapalı olan yerde mızıkasını saklardı Magdalena, çekmecedeki ilaçları dururdu. Ve mum! Annemin, oturma odasındaki kilise

258

kürsüsü için aldıklarından biri! Annem odaya girmezdi hiç. Ama babam... Ve mumu buldu babam. Dua etmek için kullanmadığını da anlamıştı hemen, fitili beyazdı çünkü. Ucu da kirlenmişti bir parça.

Babasının kapıda duruşu gelmişti gözünün önüne, nefret ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu.

Mum, elindeydi. Çora'ya doğru uzatarak, "Neler oluyor burada? Ne işler çeviriyorsun bununla?"

Çora, babasını cevaplarken duyuyordu kendini: "Düşünemiyorum musun ne olduğunu? İnsan yapısıyla ilgili konuları anlamayacak durumda değilsin. Yas ilerledikçe doğaya karşı gelinemeyeceğini, sen anlatmadın mı bana? Benim de ihtiyaçlarım var. Ama ben, kuru bir şeyi tercih ediyorum. Bir mum, hiçbir şey fısırtmıyor, ayrıca pis de kokmuyor. Bulduğun yere koy onu tekrar, sonra da defol!"

Babası, omuzları düsmüş bir halde mumu elinden atıp, merdivenden aşağıya inmisti. Ağlıyordu, Cora'nın yatağının kenarında oturup, içinde bulunduğu zor durumu anlatmaya çalıştığı gece ağladığı gibi. Bu kez hiçbir şey açıklamıyor, mırıldanıyordu sadece: "Ne oldu sana? Bir orospudan daha da beter oldun."

Yıllar geçtikçe, her şey tersine dönmüştü. Yetiskin olmaktı ve herhalde, anlamak, idrak etmektir. Bazı şeyler vardı, anlamak istemezdi insan, ama mecbur olurdu. Örneğin babaların da erkek olduğunu anlamak gibi. Her erkek gibi ihtiyaçları vardı babamın da. Mutluluğu engellenirse, öfkeli ve insafsız olması normaldi. Bir şekilde anlıyordum onu.

Yasım ilerledikçe, sevilmenin nasıl bir şey olduğunu çok sık düşünür olmuştum. Sadece yürekle değil, bedenle de. Fedakârlık, tutku, öpüşmeler, orgazm ve buna benzer ıvır zıvır iste. Büyüdükçe, göğüslerime ve kanamalara da alışımdım. Tampon kullanmakta zorlanmıyordum artık. Bazen de tamponu mu soksam, yoksa bir erkek mi... diye düşünüyordum. Çok büyük bir fark olmamalıydı aralarında. Ve bir erkek buna ihtiyaç duyduğunda...

Ama bu işlerle hiç ilgilenmek istemeyen annemi de anlıyordum. Esasında zavallı bir yaratıktı o. Yani eğer bir kadının aklından zoru varsa, hiçbir şey yapılamazdı. Ynsan sadece çocuk istediği zaman yapmalıydı o işi, annemin inandığı saçmalık buydu. Hamile kalmadığın sürece, yolundaydı her şey, hem de günde üç kez bazen. O zaman da sevgili Tanrı'nın hosuna gidecek bir şey yapmak için çok büyük bir uğras verdiğini düşünüp avutmaya çalışırdı kendi kendini. Yki bin yılın çok uzun bur süre olduğunu, bu sürede gerçekten de çok fazla, hatta gereğinden fazla insan yapıldığını kavrayamadı annem hiçbir zaman.

Ayrıca, Margret'in o zaman mektubunda yazdığı gibi de olabilirdi. Peygamberin bütün bu yasaklarla hiçbir ilgisi olmadığını yazmıştı Margret. Bu müthiş saçmalık, daha sonraları yeryüzündeki vekilleri tarafından uydurulmuştu ve insanlar onlara inanmak zorunda kalmışlardı. Okumayı yazmayı bilmedikleri bir dönemde, baska ne yapabilirlerdi ki?

Buchholz'un nasıl olduğunu düşündüğümde... Bir avuç dolusu çiftlik ve çok kötü bir toprak geliyor aklıma. Sahip oldukları birkaç hayvan kısı geçirebilsin diye, çatılardaki samanları almak zorunda kalıyorlarmış bazı yıllar. Babam, bir keresinde, besili bir domuzun o zamanlar yüz libre, yani elli kilo geldiğini söylemişti. Bugün gülünürdü ancak buna. Sonra o felaket ve otuz yıl savaş... Hepsi yoksul ve aptaldı, kendi çocuklarını bile nasıl doyuracaklarını bilmiyorlardı çoğunlukla. Biri çıkıp da, "Cinsellige boyun egmek günâhtır, kötüdür lanetlidir!" diye vaaz verdiğinde, hepsi kendi çocuklarına bakıp, haklı diye düşünüyorlardı. Bu isten vazgeçersek, beslemek zorunda olduğumuz baska ağızlar gelmez dünyaya.

Ve kadınlar... Havva'nın laneti... Doğum sancılan içinde kıvranırken, kimse bir şey vermemisti onlara. Bir de bu vardı.

Annem, sorumlulukları fazla gelmeye başladığında, çıkış yolu bulamayınca, bu mahrumiyet ve aptallığa sığınarak kaçmıştı her şeyden. Orada da takılıp kalmıştı zaten. Ystemediği bir bebekle uğrasmak zorunda kalmayacaktı en azından. Çocuk düşürmenin, iyi bir yol olmadığım biliyordu herhalde. O zamanlar, saf ve cesur Almanlar olarak, düşmandan çocuk dünyaya getirmenin kötü olduğunu savunan birkaç kişi vardı mutlaka. Onlara inanıyordu annem.

Annemin, her zaman, ona neyin iyi, neyin doğru olduğunu söyleyen birine ihtiyacı vardı. Gençliğinde Führer'e inanırdı, daha sonraları ise zafer kazanmış birine. Kendine ise hiçbir zaman inanmadı. Bir süre için bana inanmıştı, o da hosuna gidecek şeyler söyledim de sadece. Yncil'deki birkaç vecize ile parmağında oynatabilirdi insan onu.

Babam, annemle hiçbir zaman uğrasmadı. Gece geç vakit, üstelik içkili olarak eve geldiğinde, iş yerinde bir şey kutladıklarını, katılmazlık edemediğini anlatıyordu. Oysa baska bir kadının yanından geldiğini, en azından benim kadar biliyordu annem de.

Onu banyoda yakaladığımdan beri, orospulara gider olmuştı sık sık. Sonradan kendini asagılık hissettiği için de zilzurna sarhos olana dek içip geliyordu eve. Kendine karşı duyduğu öfkenin, kendini hor görmenin acısını da annemden çıkarıyordu. Ystavrozun basından kalkıp, mutfaga ona yemek ısıtmaya gittiğini görünce, üzüliyordum annemin haline. Bir şey yapamıyordum ama, "Bırak," diyordum sadece, "bırak anne, ben yaparım."

Bazen, tekrar oturma odasına süzülüğünü görünce, ağlamak geliyordu içimden. On dört, on beş yaşındaydım henüz, ama kendimi öyle yaşlı hissediyordum ki. Her ikisi de benden daha büyük ve çok daha yaşlı olan, iki çocuğum vardı sanki. Ama bu durum, onların çocuk olduğu gerçeğini değistirmiyordu, sorumluluğu benim taşıyıp onlar için endiselendigim ve onları eğitmek zorunda olduğum gerçeğini de...

Annemin, çok fazla eğitecek bir yanı yoktu. Uslu bir kızdı o. Kirli düşünceleri yoktu, kirli iç çamasırları vardı sadece. Babam ise berbat bir haylazdı, onunla yeterince sert konuşulamazdı bile. On beş yaşına geldiğimde "Bugünkü orospu kaç para tuttu?" de-meye başlamıştım ona, "Yüz mü? Yki yüz mü? Bu hafta için üç yüz marka ihtiyacım var. Her şey pahalandı. Unutma ki, bu evde baskaları da var, onların da ihtiyaçları var."

Babam sadece bakardı bana, yemegini koyardım önüne. Hiçbir zaman bir şey söylemez, cüzdanından paralan çıkarıp masanın üzerine bırakırdı. Kullandığım deyimler yüzünden asagılardı beni, biliyordum. Ben de onu asagılardım, o da bunu bilirdi.

Düşman olmustuk birbirimize. Aynen, zamanın akışı içinde bir anne ile oğlunun düşman olması gibi. Oğul annenin, vazgeçse daha iyi olacak, diye düşündüğü şeyler yapar ve annenin de bu şeyleri bir zamanlar yaptığını veya benim durumumda yapacağını bilir. Ama anne daha güçlü olandır. Aynı çatı altında yasadıkları sürece, çok büyük bir güce sahiptir oğlu üzerinde. Oğlan, annesini sever ve bütün kalbiyle annesinin de onu sevmesini, onunla gurur duymasını ister. Yüz kez söylenip, küfretse de; bin kez bağırıp çağırırsa da; öfkesini ve hayal kırıklığını suratına çarpsa da annesinin sevgisini ister. Terside sadece umutsuzluktur, yalnızlıktır ve bir parça sevgi verebilecek olan son insan tarafından terk edilme korkusudur.

Annemin değil, babamın belini bük müstüm. Anneme yanasması, benim suçumdu. Sadece yatagını değil, istavrozunu da paylaşması, bir erkek olduğunu unutmaması, hepsi benim suçumdu. Erkek olduğunu tamamen unutmustu gerçekten de, erkekliğinin ispatı olabilecek tek şey de sonunda çürüyüp düsmüştü sanki.

Daha sonraları, ne yapabileceğimi sık sık sorup durdum kendime. Para karşılığı erkeklerle yatmak. Neden yaptığımı biliyordum. Paraya ihtiyacım vardı. Ve bu iğrenç seye katlanabilmek için uyusturucuya ihtiyaç duydum daha sonraları, bu yüzden de daha çok para gerekiyordu tabii ki. Ama hiçbir zaman yeterli bir açıklama olmadı bu benim için. Asıl saçma ojan ise, o zamanlara ait hiçbir şey hatırlamıyor olmam.

Horsti'nin arabasında bir kez esrar içtiğimizi hatırlıyordum. Horsti, öyle bir karıştırmıştı ki aklımı, bir kez bende çekmistem.

26\$

Horsti, çok çabuk dışarı üflediğimi, yanlış yaptığımı söylemişti. Bütün hatırladığım bu kadardı, gerisi silinmişti. Bağımlılığın doğal bir sonucu muydu, yoksa daha çok kafamdaki yaralanmayla mı ilgiliydi? Bilmiyorum.

Doktorun söylediğine göre, her ikisi de olabilirdi, ayrıca bilinçaltında hatırlamak istemediğim gibi psikolojik bir durum da olabilirdi. Çünkü, yaptıklarımın normal insanların yapamayacağı şeyler olduğunu biliyordum ve ben her seye rağmen normal olmak istiyordum. Kendimi sattığım erkekleri düşünmek zorunda kalmak istemiyordum. Bu yüzden de hepsini duvarın arkasına itmistim. Kafamın içinde, yüzleri, vücutları, bana dokunan elleri olsun istemiyordum. Onları görmek istemiyordum, hatırladığım zaman da hissetmek zorunda kalmayı hiç istemiyordum. Aslında hiçbir şey hatırlamak istemiyordum.

Yine de genç mi, yaşlı mı olduklarını sorardım sık sık kendime. Yık bastakiler yaşlıydı sanırım. Babam gibi adamları kısa süreli gelen, ihtiyaç duydukları şeyi gece banyoda ya da aksamı sokaklarda sağlamak zorunda kalanlardı. Azıcık sefkatten ve hâlâ erkek olduklarını hissetmekten başka bir şey istedikleri yoktu. Bazen neden babama teklif etmediğimi sormaya başlamıştım kendi kendime.

"Yile de ihtiyacın varsa, bana gelebilirsin. Dürüst ol, bana gelmeyi sen de düşündün. Endiselenmene gerek yok, kuzuyu kurban etmiş olmazsın. Hiçbir zaman kuzu degildim. Her zaman kurttum ben. Aidi ile Woolworth'tan neler toparlayıp götürdüğümü tahmin bile edemezsin. Aynen annemin karnından her şeyi toparladığım gibi. Göbek kordonuyla bütün gücünü almıştım, annemin beynini kurutup, onun delirmesine sebep olmuştum ben. Ben bir kurt adamım, gece olunca sandığım içinde fırlayıp çıkıyor ve masum çocukları yiyorum. Karşı koyamayan yaşlı erkeklerin de derisini yüzüp, yüreklerini koparıp alıyorum. Seytan! Küçükken seni de seydi o u' Seytan! Küçükken seni de seydi o u' "

bunu bana. Şimdi de ben söylüyorum sana "

Ona hiçbir zaman söylemedim bunları. Ama kendi yöntemlerimle özür dilemeye çalıştım babamdan.

Belki, de, ilk baslarda normal yollardan yattığım her erkekte onu gördüm. Ve günün birinde T¹ teslim olduk¹ da gerçekten anladım. Herkeste ihtiyaçlarından vazgeçecek bir peygamber gücü yoktu. Anlama ve affetme gücü de. Hatta orospu Magdalena'nın

263

ON BYR

>^~*i ora'nın saati dolmustu. Profesör, dindar annesi ve güçsüz

^/babasıyla ilgili alışkanlıklarını anlatmasını rica etmişti. Anlatmıştı o da. Mümkün olduğunca çabuk kurtulmak için pisliliği teshir etmişti iyice. Kolay olmamıştı gerçi. Ama basarmıştı, hosnuttu kendisinden, profesörün bütün dinlediklerini hemen savcıya iletceğinden de emindi.

Belki içlerinden biri, Frankie'nin eski bir müsteri olduğu fikrine kapılırdı. Sıradan bir açıklama degildi aslında! Çora adamı fark edip kocasına bir şeyler anlatmasına engel olmak için onu, öldürmek zorunda kalmış olabilirdi pekâlâ!

Aklına Gereon gelince, gözlerinde bir sıcaklık hissetmişti, ama çabucak geçip gitmişti. Onunla geçirdiği yıllar, Woolworth'tan çalıp okuldaki kızlara sattığı ya da hediye ettiği saç tokaları ve rujlar gibiydi.

Geçip gitmişti. Gereon, kime sadakat yemini etmiş olduğunu en son mahkemede görecekti

Öğlen yemeginde, patates püresi ve adım bile bilmediği bir

sebze yemeği vardı. Hepsi haslanmıştı. Et ise küçük parçalar halinde kesilmisti, büyük bölümü yağ ve sinirden oluşuyordu ve insanın iştahını kaçıran, kahverengi bir sosun içinde yüzüyordu. Tatlı olarak ise

bir kâse meyveli yogurt vardı.

Tepsinin içinde beyaz plastik bir kasık duruyordu. Çora yine göl kenarını hatırlamıştı. Her şeyi yeniden kurcalıyordu kafasını. Çocuk, neden yogurt istememisti ki sanki? Elinde küçük bir plastik kasık olsaydı, Frankie'nin yüzünü tırmalamış olurdu en fazla. Püreden biraz yedi. Tadı mukavva gibiydi. Yogurdu eline alıp demir parmaklıklı pencerenin önüne geçti, gökyüzüne bakarak diğer yataklardaki insanların, öğle yemeklerini nerede yediklerini sordu kendine. Onu diğerleriyle birlikte yemek yemesine izin vermeyecek kadar tehlikeli mi buluyorlardı? Baska insanlar var mıydı gerçekten de, yoksa diğer yatakları onu yanıltmak için mi kullanıyorlardı? Belki de aklının ne kadarının yerinde kaldığını saptamak için bir testti, kim bilir? Belki bir sonraki görüşmelerinde profesör, odadaki diğer kişilerle anlaşıp anlaşılmadığını soracaktı?

Ona ne cevap verebileceğini düşündü bir süre. Sonra, ayrıntılı olarak, Frankie'yi müsterisiymiş gibi anlatacağı hikâyeyi tasarlamaya çalıştı. Profesör, kendiliğinden böyle bir düşünceye varmazsa, zorla burnuna sokmalıydı Çora.

İj Magdalena, yukarıya ulaşsın da annesinin hâlâ orada olmadığını gördüğünde, rahatlamış mıydı? O zamandan beri, sürekli bağıyor muydu acaba, Kutsal! Kutsal! Kutsal! diye ve bunu yaparken canı sıkılıyor muydu? Yoksa, peygamberin karşısında sessizce bir kösedeki mi oturuyordu? Yüz yüze. Bir gün Yncil'deki bir resmi göstererek, "Daha doğru dürüst bir saç kesimiyle ve sakalı tıraş edilmiş olarak düşünsene onu," demisti. "Tipi hiç de fena görünmez o zaman."

265

266

Frankie de fena görünmüyordu. Güzel bir yüzü vardı, erkeksi, ama güzel. Çora müsterisi olduğunu iddia etse de kimse inanmazdı ona. Böyle birinin orospularla işi olamazdı. Sapık da olmazdı böyleleri. Hâlâ gözünün önündeydi yüzü, açık seçik ve kansız.

Doğrulup sarkıya tepki gösterdiği o an. Belki Çora gibi, onu da rahatsız etmişti sarkı kim bilir? Onu, bu iskenceden kurtardığı için minnettardı belki de? Nasıl bakmıştı Çora'ya?

Saat ikiye dek durdu pencere kenarında. Orada öylece durdu sadece, tekrar yataga bağlamadıkları için mutluydu. Yemek tepsisini almışlardı. Sebze yemeğiyle ete dokunmadığı için kimse azarlamamıştı. Özur dilemek için gülümsemiş ve de gırtlakını göstermişti, "Yutkunurken acıyor hâlâ ama yogurdun hepsini yedim. Ve eğer yarın çorba olursa, iki porsiyon yerim mutlaka." Sonra, yalnız kalmıştı yine.

Yki kez kapıda gürültü duymusttu. Arkasına dönüp bakmamıştı, gürültüye neyin sebep olduğunu biliyordu. Gözetleyen biriydi mutlaka. Saat ikiye biraz geçse, anahtar sesiyle irkildi. Bir anda doğumdan sonra kısa bir süre kaldığı Dören Hastanesi'ndeki kahve ve kuru pasta servisi geldi aklına. Erken çıkıp hafta sonuna bir an önce başlamak istedikleri için, öğleden sonra vermeleri gereken kahveyi öğlen, akşam yemeğini de öğleden sonra veriyorlardı orada.

Kapı açılınca, Çora dönüp baktı. Ve aynı anda tıpkı öfkeli bir köpek gibi, bir korku saldırısı üzerine. Sefi! Adamın yüzünde tarafsız ve donuk bir ifade vardı. Babasından öğrenmiş olabileceği her şeyi arkasına sakladığı bir ifade.

Oysa bu ifadesizliğin arkasında, sadece kendi duygularını saklıyordu Rudolf Grovian. Aslında Mechthild ile aynı fikirdeydi. Öğleden sonra, bürodaki pırıl pıl kahve makinesinin ve Çora'nın oturduğu o sandalyenin gözünün önünde olmasına dayanamamış, kalkıp eve gitmişti. Mechthild, hiç hesaplamamıştı geleceğini, öğlen-leri eve gitmezdi çünkü. Çok fazla bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Karısı kendiliğinden "Ne oldu Rudi?" demisti, "Ne var?"

Her şeyi açıklayıp düşünceleri doğrultusunda bundan sonra yapması gerekenleri söylediğinde ise, "Rudi," demisti, "çıldırдың galiba. Rahat bırak su zavallıyı. Sen yardım edemezsin ona, daha da beter ediyorsun her şeyi. Şimdi bulunduğu yerde iyi bakılıyor-dur."

"Yyi bakılıyor ha? Güleyim bari! Psikiyatride neler olduğundan haberin var mı senin?"

Mechthild, tavaya birkaç yumurta kırarken, "Hayır, Rudi," demisti, "haberim olsun da istemiyorum. Sizin orada neler olduğunu biliyorum ya, bu yeter bana. Hoss'la ikiniz hak eden bir — herifin üzerine yürüdüğünüzde, kimsenin söyleyecek bir sözü olmaz belki. Ama böyle genç bir kadın! Rudi, ne çok ızdırap çektiğini düşünsene Allah askına!"

Düşünüyordu Rudi, hem de durmadan. Kanun ona, Çora'ya karşı soruşturmayı sürdürme sorumluluğunun yanında, onun be-raatine yardımcı dokunacak her şeyi bir araya getirip toplama sorumluluğunu da veriyordu. Mechthild'e anlattı. Onun da cevabı, "Öyle yap o zaman, Rudi," oldu, "Hemen yap bunu Allah askına! Bulduğun her şeyi toplayıp savcıya götür. Ama ona gitme. Hele babasının ölüm döşeginde olduğu haberiyle, sakın! Daha fazla ne yüklemek istiyorsun ki ona?"

Grovian, pencerenin önünde Cora'nın süklüm püklüm durduğunu gördü. Genç kadının yüzünde gökkusagının renkleri vardı. Alnında ise geniş bir yara bandı. Grovian, ceketinin cebindeki malzemeleri ve Cora'ya vereceği haberi düşündü. Kafasının içinde Mechthild'in sesi çınlıyordu yine, "Rudi, çıldırdın galiba!"

Kapı kapanmıştı arkasından. "Üzgünüm," diye başladı. Bir yandan da konuşmaya devam ederse, yumruklarıyla üzerine yürüyebileceğini hesaplıyor, deli gömlegi giydirmelerim nasıl engelleyeceğini düşünüyordu. Ama Çora, tam tersi, olduğu yere yığılacak gibiydi. Nemli gözlerini Grovian'a dikmiş, titreyen alt duda-

I

268

gım kontrol etmeye çalışıyordu. Aglamak isteyen, ama yasak olduğunu bilen küçük bir çocuk gibiydi.

"Oturmak istemez misiniz, Bayan Bender?"

Cora basını sallayarak oturmak istemediğini belirtti. "Felç mi?" diye fısıldadı yavaşça. "Durumu nasıl? Yasayacak mı?"

"Doktorlar çok umutlu," dedi Grovian. "Margret, bir an bile ayrılmıyor yanından."

"Bu iyi," diye mırıldandı Çora. Sonra gidip yataga oturdu. Grovian ona birkaç dakika zaman tanıdı, soktan nasıl çıktığını, sonra da nasıl ümitlendiği görmüştü. Cora'nın omuzları gerilmisti birden. Basını kaldırdı, Grovian'ın gözlerinin içine bakarak, "O zaman, onunla konuşamadınız herhalde?" dedi.

"Hayır."

Genç kadının yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Bir kez olsun, memnun bir ifade gelmişti yüzünde.

"Yyi!" dedi. "Ben de sizinle konuşmak istemiyorum. Gidin!"

Grovian, hiç kıpırdamadı oturduğu yerden. En iyi çözümün bu olduğunu düşünmüştü birdenbire. Nefretin, dehşetin ayna-sıydı psikiyatri. Profesör Burthe, uzman olarak, muazzam bir şöretin keyfini sürüyordu. Georg Frankenberg'in neden ölmek zorunda kaldığını ortaya çıkaracaktı. Yıllar önce Çora Bender'in nerede ve hangi şartlarda Frankenberg'le tanıştığını, eroinin bu konuyla bir ilgisi olup olmadığını da araştıracaktı yüzde yüz. Ylgisi yok ise, daha sonraları uyusturucuya ne zaman alıştığını öğrenmeye çalışacaktı. Çora hakkında zihninden geçenlerin hepsi saçmalıklı aslında. Mahkemede ispatlaması imkânsız şeylerdi. Frankenberg'le bağlantı kurmak da pek uygun değildi. Ayrıca halasının yeniden bir sasırtma manevrası baslatıp baslatmadığından emin olmak istemek...

Grovian derin bir nefes aldı "Bana duyduğunuz öfkeyi anlıyorum, Bayan Bender," dedi. "Benimle konuşmak istememenizi de anlıyorum. Ama ben sizinle konuşmaya gelmedim. Sizden, sadece benim için bir şey yapmanızı rica edecektim."

Çora birden soru sorar gibi gözlerini açtı. Sasırmıştı, ama yüzünde hâlâ memnun bir ifade vardı.

Grovian elini ceketinin dış cebine attı. Allah kahretsin! Bulmustu ve artık bilmek istiyordu. Plastik bir torba çıkardı cebinden. Yaklaşıp torbanın içindekileri masanın üzerine yaydı. Ambalajı açılmamış bir enjektör, ısıya dayanıklı bir kasık, kullanılmış bir mum, kolunu bağlamak için bir lastik serit ve içinde pudramsı bir şey olan minik bir poset.

Cora'nın gözleri, masanın üzerindeki kiler arasında dolasıyordu. Buz gibi soguk bir ifadeyle savunmaya geçmişti suratı. "Bu da ne demek? Amerikalılar'dan hoslanıyor musunuz yoksa? Gaz odası ve de zehir enjeksiyonu hiç fena fikir değil, devlete bir servet tasarruf ettirir, batmışız zaten. Sizin için ne yapabilirim? Altın vurusu yapmamı mı istiyorsunuz yoksa?"

"Posetin içindeki o kadar fazla değil," dedi Grovian.

Ylgisiz bir tavırla omuz silkti Çora, "Sadece biraz keyiflenmek için mi yani? Çok sekersiniz, ama tesekkürler. Biliyor musunuz, burada bir şeyler veriyorlar zaten. Merak ediyorum, acaba burada verdiklerinden de diğeri kadar kolay vazgeçebilecek miyim daha sonra."

Grovian, "Ondan kolay mı vazgeçtiniz?" dedi. Bıyık altından gülüyordu. Küçük de olsa, halasının bu konuda gerçekleri anlatmış olduğunu bir belirtisiydi bu.

"Ama siz büyük bir istisnasınız," diye ekledi hemen. "Baskaları melankolik oluyorlar sonuçta."

Çora, küstah bir tavırla, "Ben o dönemi uyuyarak geçirdim," dedi.

Grovian basını salladı. "Sevimli bir doktorla öyle olmuştur eminim. Bir doktorun, yasakları kolaylaştırmak için bir sürü imkânı vardır elbette. Ama her şeyden öte, benim simdiye dek duyduğum, sey, doktorların tedavi edebilmek için cehennem azabı çektirdikleri. Evet ya! Cehennemin pek çok çesidi vardır aslında. Neyse, bunu daha sonra konuşuruz."

269

220

Cora, "Hiç konuşmayacağım," dedi hırsla, "ne simdi, ne de daha sonra!"

"Pekâlâ!" diye yanıtladı Grovian "konuşmak zorunda değilsiniz zaten. Bunu, kendinize enjekte etmek zorunda da değilsiniz. Sadece yapabildiğinizi gösterin bana, yeter."

Çora, yüzünde hor görür bir ifadeyle hafifçe güldü. "Ah! Konu buydu demek. Margret'le mi konustunuz? Ne anlattı size? O zaman, enjekte edemediğimi mi? Biliyor musunuz, bu ayrı bir mesele, eğer nereye yapacağınızı bilmezseniz ve bir sürü zahmete katlanıp, tam ıgneyi yaparken yakalanıp kovulma korkusu yaşarsanız eğer... Durum baskadır tabii ki."

Hafif bir kahkaha attı tekrar. "Nasıl yapabildiğimi gösterir-sem ne olacak? O zaman rahat bırakacak mısınız beni?"

Grovian basını sallayınca, yataktan kalkıp masaya geldi Çora. Sağ elinin işaret parmağını uzattı, küçük bir çocuğu uyarıp azarlar gibi. "Yyi, o zaman bir anlasma yapalım sizinle. Ben size göstereyim. Siz de karşılık olarak, sadece beni değil aynı zamanda babamı da rahat bırakın. Elinizi uzatın bana." Grovian elini uzattı. Cora'nın incecik parmaklarına rağmen sert bir şekilde tokalasmasına sasırmıştı. El sıkıştıktan sonra, Grovian çakmağını çıkardı.

Çora derin bir iç çekti önce, ambalajındaki enjektörü ve lastik bandı inceledi. Bir süre öylece baktıktan sonra, "Koluma yapmam ama," dedi, "o zamanlarda da hoslanmazdım kolumdan. Ygneyi çekmem yeterli. Elimini üzerine yaparım. Koldan içeri giremiyorum hiçbir şekilde. Tamam mı?"

Bir kez daha basını salladı Grovian.

"Evet, şimdi bırakın da bir düşüneyim. Epey zaman geçti üzerinden ne de olsa." Parmaklarından birini sakagina dayadı, kısa bir süre sonra, "Önce mumu masaya yapıştırılam," dedi, hatırlamıştı. "Burada mum artıkları kalırsa, siz açıklarsınız. Bu sizin fikrinizdi."

"Mumu masanın üzerine yapıştırmak zorunda değilsiniz, Ba-

yan Bender," dedi Grovian, ama Çora, çakmağı fitile tutmuydu çoktan. Mumu çevirerek masanın üzerinde akıttı.

"Bu daha emin bir yol," dedi. "Eğer insanın eli titriyorsa... Çoğunlukla da titrer zaten. Böyle olunca sabit duruyor en azından. Kasıga konsantre olmak daha kolay o zaman, pahalı malzememiz dışarı akıp gitmiyor. Evet, bundan sonra ne var sırada?"

Poseti aldı eline, parmaklarının arasında ovalayarak, plastigin üzerinden içindeki beyaz tozu görmeye çalıştı. "Bu da ne?" dedi birden, "bu uyusturucu filan değil! Bana verdığınız bu nesne nedir?"

Düünceli bir tavırla incelemeye başladı. "Böyle bir şey yapamazdınız zaten," dedi, "o kadar aptal değilsiniz. Daha arkanızı dönmeden, sizi ihbar edeceğimi çok iyi biliyorsunuz. Ne koydunuz içine? Un değil, rengi un gibi değil çünkü."

Grovian cevap vermiyordu, Çora devam etti: "Ayrısma durumu yüzünden soruyorum sadece.

Topraklar oluşmamalı içinde, yoksa çekemem ıgneye."

Grovian susuyordu. Çora ise, umursamaz bir tavırla omuz sil-kerek poseti yırttı, son derece dikkatliydi.

Önce kokladı, sonra tükürüğüyle ıslattığı parmağını yavaşça ağzına götürüp, dilinin ucuna degdirdi.

"Pudra sekeri," dedi, "bu hiç de centilmence değil, tatlıya bayılan biriyim ben. Bir parça tereyağ da var mı cebinizde? Güzel bir karamela yapardım. Su saçmalıktan daha fazla keyif verir en azından."

Grovian tepki vermiyordu, birden son derece ahmak hissetmeye başlamıştı kendisini. Margret Rosch'un düşüncelerinin örtbas etme taktiklerinin ötesinde olduğunu anlamıştı bu arada. Çora bir kez daha omuz silkti, "Güzel," dedi, "hadi bitirelim su işi."

Posetin içindekileri, kasıga bosalttı. Lavaboya yürüdü sonra sadece damlayacak kadar açtı musluğu da pudra sekeriyle dolu kasığı altına tutup beklemeye başladı. Her damlada basım sallıyordu, sayıyor gibiydi sanki. Yki kez parmak ucuyla söyle bir karış-

** *

tirdi dikkatlice. Sonunda beğenmişti kıvamını, musluğu kapatıp masaya döndü. Kasığı mum alevinin üzerine tutarken, gülümsü-yordu. Grovian ise ifadesiz görünmeye zorluyordu kendini. "Burada su temiz en azından," dedi Çora, "eskiden klozetin içinden alırdık. Kollarımı ne pisliklere sokmusumdur kim bilir. Fare ısırmış gibi göründüklerine sasmamak gerek aslında."

Süphe içerisinde olduğunu görmemek mümkün değildi. Gözleri, Grovian'ın suratıyla kasık arasında gidip geliyordu. Sonunda kasığı alevden çekti, umursamaz bir ifadeyle gülümseyerek, "Sanırım, yeterince ısındı," dedi, "pisirecek halim yok ya."

Grovian ise sırtmamak için zor tutuyordu kendini. Çora, eliyle enjektörü kavradığında, kolunu tuttu Grovian, "Tesekkürler Bayan Bender, bu kadarı yeter. Çekmenize gerek yok," dedi.

Gülmeli mi, yoksa küfür mü etmeliydi, bilmiyordu Grovian. Ayrıca, Frankenberg olayı açısından ne anlamı vardı bütün bunların onu da bilmiyordu. Tek bildiği halasının haklı olduğuydu sadece. Erolinin nasıl kullanıldığını haberi bile yoktu Çora Ben-der'in. Kendi basına hiç yapmadığı belliydi, en fazla televizyonda birisini izlemiş olabilirdi.

Mumu üfleyip söndürdü Rudolf Grovian, elinden kasığı alıp, akan suyun altına tutarak içindeki seker bulamacını yıkadı. Sonra her şeyi tekrar plastik posetin içine koyup, ceketinin cebine soktu.

"Evet," dedi "bu arada nasıl anlaşılmıştı, biliyorsunuz. Bu mereti kullanabileceğinizi gösterince, sizi rahat bırakacaktım. Oysa siz bana kullanmadığınızı gösterdiniz. Birkaç soru daha sorabilirim o halde."

Öylesine sasırmıstı ki Çora, birkaç saniye öylece bakakaldı. Sonra basını sallamaya başladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yanlıs bir sey mi yaptım? Evet, biliyorum, önce enjektörü çıkarmalıydım ambalajından. Ama yapacaktım. Tek elimle ve dislerimle de yapabiliyorum. Bu yaptığınız çok kötü, tarzınız son derece

asagılık. Tam gösterecegim sırada, kolumu tuttunuz. Ve simdi de yapamadığımı iddia etmeye kalkıyorsunuz.

"Öyle degil, Bayan Bender."

"Ne peki?"

"Neden öğrenmek istiyorsunuz? Eroinle ugrasmak istemiyorsunuz ki artık. Bilmenize de gerek yok o halde."

Cora'nın da Grovian'ın da korkularının, suçluluk duygularının, hepsinin canı cehennemeydi! O an iyi hissediyordu kendini Grovian, hatta fazla iyi. Yık adım atılmıstı. Simdi sıra ikincisin-deydi. Cora'nın suskun bir halde yatağının üzerine oturup, meydan okurcasına pencere yönüne bakmasını da çok fazla önemse-memisti dogrusu. Onu konusturabildiginden emindi. O ana dek, her seferinde basarmıstı. Dilini çözdürmüs, içinde bir seyler uyandırıp duvarından parçalar koparmıstı. Birkaç adıma daha gerek vardı sadece, dikkatli ve dogru birkaç adıma. "Babanızla konusamadım gerçi," diye başladı, "annenizle konuşmayı da denemedim henüz. Ama komsunuz, yardımcı oldu bana." Ysmini söylemeden önce küçük bir mola verdi. Sonra "Grit Adigar," dedi. "Hatırlıyor olmalısınız mutlaka." Çora, cevap vermedi. Alt dudagını dislerinin arasına almıs, pencereye bakmaya devam ediyordu,. Grovian, "Horsti ve Johnny Guitar'dan söz etti bana," diye devam etti, Grit Adigar'm anlattıklarıyla, kendi kurduklarını karıştırıyordu Grovian. "Johnny Georg Frankenberg'in arkadasıy-mıs. Ve Horsti de açık renk tenli, açık sarı saçlı, çelimsiz biriymis. On yedi yasınızdan beri Horsti ile arkadaslık ediyormussu-nuz. Komsunuz, Magdalena'dan da bahsetti bana. Kız kardesinizi anlattı. Ve Magdalena'nın ölümünün sizi nasıl altüst ettigini de..."

Gözlerini Cora'nın üzerinden ayırmıyordu Grovian. Genç kadının pencereye bakıp, alt dudagını çignemekten baska bir sey yaptığı yoktu. Bütün bu gökkusagı renkleriyle, alnındaki genis yara bandıyla son derece solgun görünüyordu. Grovian neredey-

273

se merhamet gösterecekti, ama sadece neredeyse. Merhametin Cora'ya hiçbir faydası yoktu ki. "Evet," dedi Grovian tekrar, sanki bu kelimeyle nokta koyuyor gibiydi hep. "Bir seyi anlamanızı istiyorum, Bayan Bender! Babanız degilim ben. Anneniz de degilim. Halanız da degilim, komsunuz da. O zamanlar, eve döndüğünüz bir yığın soru ve de elestiriye maruz kaldığınızı düşünեbilirim, ama Magdalena ile ilgilendigim yok. Kız kardesinizi neden özellikle o gece yalnız bıraktığınızı bilmek istemiyorum. Bu benim için son derece önemsiz. Anlıyor musunuz?"

Tepki yoktu yine, Grovian devam etti, "Ben o gece 'Alaad-din'de neler oldugunu ve daha sonra gecenin nasıl devam ettigini Öğrenmek istiyorum. Horsti'ye ne oldugunu; Johnny ile birlikte olup olmadığınızı; Georg Frankenberg'i nerede ve nasıl tanıdığınızı; eroin kullanıp kullanmadığınızı; kullandıysanız nerede başladığınızı ve onu size kimin verdigini. Her seyden önemlisi de sizi tedavi eden doktorun adını bilmek istiyorum."

Hiç tepki yoktu. Çora ellerini kucagında unutmus gibiydi. Alt dudagını ısırırmaktan kanatmıstı bu arada. Grovian, "Bana tekrar yalan söylemeyin, Bayan Bender," dedi, sert bir ses tonuyla. Bir çocukla konusur gibiydi -biraz çocuk gibi görüyordu zaten onu. "Görüyorsunuz, bulup çıkarıyorum her seyi. Biri hızlı gidiyor, bir digeri biraz daha uzun sürüyor. Ama sonuçta öğreniyorum. Çalışma arkadaslarımdan ikisi, bugün öğleden beri telefon basındalar. Ykisinin önünde de uzun birer liste var. Hamburg ve civarındaki bütün doktor ve hastaneleri arıyorlar. Eger kendiliginden söylerseniz, bir sürü zaman ve de para israfından kurtarırsınız bizi."

Birden yerinden sıçradı Grovian. Önce bir fısıldamaydı sadece. Yık tekrarda normal bir ses tonuna yükseldi. Ykincisinde ise bağırmaya başlamıstı. Çora, "Bilmiyorum! Bilmiyorum! Bilmek de istemiyorum. Ne zaman anlayacaksınız? O akşam çekip git-

medim ben. Dogum gününde kardesimi tek basına bırakır mıyım hiç," diye haykırıyordu.

Grovian iki elini birden havaya kaldırmıstı. "Sakin olun, Bayan Bender, lütfen sakın olun. Kız kardesinizin dogum gününden söz etmiyorum ben. O akşam dışarı çıkmadığınızı biliyorum. Benim bahsettigim, agustos ayında, Magdalena'nın öldüğü gece." Basını salladı Çora, bir köpeğin tüylerinin üzerindeki yağmur damlalarını silkelemesi gibi silkindi. Soluk solugaydı. Yaklasık bir dakika geçtikten sonra, yavaşça kolunu kaldırıp parmagıyla kapıyı isaret ederek, "Artık konusmuyorum," dedi. "Size söyledim hep. Simdi de son kez söylüyorum: Dışarı! Kaybolun. Defolun, ulan! Vebadan da betersiniz. Bir kez daha agzımı açacağıma inanıyor musunuz gerçekten de? Dayak yemem gerek. Size bombok seyler anlatırsam, pis kokudan kurtulamam sonra."

Hâlâ basını sallıyordu, birden ayagıyla da yere vurmaya başladı. "Hayır! Yeter! Gidin! Tatil gecesi! Burada hiçbir sey yok artık, yoksa sonunda kız kardesimi de yataga yatıracaksınız. Dışarı! Ya da

bütün binayı ayaga kaldırırm. Sonra da bana uyusturucu vermek istediğini söylerim herkese, eroini lavaboya döktüğümü anlatırım onlara. Bana inanırlar. Bütün ıvır zıvır cebinizde nasıl olsa. Ve daha sonra, benimle yatmak istediğini söylerim. Ysınız yoksa ispatlayın bakalım tam tersini. Bitiririm sizi, suradan yok olmazsanız sizin beni bitireceğiniz gibi. Burada sef olanla konusurum sadece. Ona da bu sabah her şeyi anlattım."

"Her şeyi mi?" Biraz esnek bir tavırla sormustu Grovian, Co-ra'nın tehdidini umursamaz gibiydi. "Ona gerçekten de her şeyi anlattınız mı Bayan Bender?"

Cora birkaç saniye, yüzünde buz gibi bir ifadeyle kapıya doğru baktı, sonra biraz sakinleşmiş olarak, "Bilmesi gereken her şeyi anlattım," dedi.

"Peki ne gizlediniz ondan?"

Yine birkaç saniye geçti, Cora defalarca yutkundu. Bu arada vereceği cevabı toparlamaya çalışıyordu. "Önemli bir şey değil

275

sakladığım," dedi. Devamı ağır ağır çıkıyordu ağzından. Dudaklarından kelimelerin güçlkle döküldüğü belliydi. "Sizin için önemsiz olanı sadece, on sekiz yaşında kalp yetersizliğinden ölen bir kız kardesim olduğunu."

Bu Allah'ın belası bocalama! Mantığı Grovian'a kapıyı gösterirken, duyguları Cora'ya doğru uzatmak istiyordu kollarını. Yyi, tamam, küçük kız, her şey yolunda. Senin suçun değildi. Hesap vermen gereken bir durum yok. Hiç kimse suçlu doğmaz.

Bütün bunların yerine "Kız kardesiniz ölümcül hastaydı Bayan Bender," dedi. "Nisan ayında, klinikten eve gelmesinin nedeni, evde ölmek istemesiydi. Kimseye söylemedi ama." **fi "Bu doğru değil."

Cora'nın sesi, soluk alamıyormuş gibi çıkmıştı.

"Evet, doğru," dedi Grovian sert bir şekilde. "Doktorlar tasdik ederler size. Eger doktorlara inanmıyorsanız, halanıza sorun, klinikten bütün evrakları almış. Her şey o evraklarda kayıtlı, Bayan Bender. Kız kardesiniz ölecekti zaten, o akşam evde kalmış olsanız bile. Engelleyemezsiniz."

Cora'nın ağzı, gülümsemeye benzer bir mimikle çarpıldı. Gülmeye mi başlamıştı, hıçkırma hıçkırma ağlamaya mı ayırt edemiyordu Grovian. "Kapayın çenenizi! Neden söz ettiğinizden haberinizi bile yok!"

"O zaman söyleyin bana, Bayan Bender. Söyleyin."

Çora, başını sallıyordu sadece, ileri geri, soldan saga, sağdan sola hareket ettiriyordu. Baska bir şey yaptığı yoktu.

Magdalena hakkında hiç kimseye konuşamıyorum. Onunla neler yaşadığımı açık ve dürüst bir biçimde anlatırsam, herkes ondan nefret ettiğimi düşünecek. Onu öldürebilecek kadar çok nefret ettiğimi hem de. Babam düşündü, Margret de düşündü. Ve Grit... Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu o.

Ben öldürmedim Magdalena'yı. Hiçbir şekilde öldürmüs olamam onu. Kız kardesimdi o benim, sevdim onu. Her zaman değil, bunu kabul ediyorum. Başlangıçta örneğin. Ama başlangıçta ondan hiç hoşlanmamam normaldi aslında. Benim yerimde hangi çocuk olsa, aynı şeyi hissederdi.

Magdalena, çocukluğumu çaldı benim. Magdalena, annemi aldı elimden, babamdan da çok ihtiyaç duyduğu karısını çaldı. Sözüm ona neseli, hayat dolu olması gereken kadını. Margret anlatmıştı.

Karnavalı kutlayan bir kadın, gülen, dans edebilen ve arada bir kadeh içki içen bir kadın... Düzenli olarak ve kendisi istediği için kocasıyla yatan bir kadın... Bir çocuk yapmak isteyen, ilk kızının doğumuyla son derece mutlu olan bir anne...

Annemi hiç gülerken görmedim ben, sadece dua ederdi. Hiç mutlu görmedim, deliydi hep. Magdalena delirtmişti onu. Magdalena olmasaydı, annemin karnındaki bütün gücü yiyip bitirdiğimi dinleyip durmak zorunda kalmayacaktım. Yıllarca dudaklarım ve dizlerim yara olana dek dua etmek zorunda da olmayacaktım. Babamla aynı odada yatmayacaktım o zaman, babamın kendi kendini nasıl mutlu ettiğini seyretmek zorunda hiç kalmayacaktım. Babam için sadece lezzetli bir et parçası olduğumu duymayacaktım hiçbir zaman. Bu iğrençliği hissetmeyecektim hiç. Yıllar yılı yatığıma isemeyecektim. Adet günlerimden dolayı tuhaf durumlara düşmeyecektim. Zorluklarla karşılaştığımda bana yardım eden, bana her şeyi açıklayan bir annem olacaktı o zaman. Öyle olunca da hiçbir zorlukla karşılaşmayacaktım belki de...

Ama Magdalena da aynen benim gibi hissediyordu. İlk kez on bes yaşına geldiğinde konuşmıştı bunu benimle, hatırlıyorum. Yine de iki günlüğüne Eppendorfa gitmiş, tepeden tırnaga check-up 'tan geçmişti yeniden. Elektrokardiyogram, kan tahlilleri, mümkün olan bütün testleri yapmışlardı. Sonucunda da bir sayı çıkarıyorlardı sadece. Her seferinde azalan kahrolasıcı bir sayıydı. Bu

•••

kez bestir çıkan sonuç. Bes ay! Magdalena'ya bes ay ömür biçmişlerdi doktorlar.

Kalbi çok büyümüş iyice yıpranmıştı artık. Doktorlar, son derece açık bir şekilde konuşuyorlardı kendisiyle. Eskiden annemle konuşmayı denemişlerdi birkaç kez, ama çok fazla bir şey yapılamıyordu

onunla ne yazık ki... Ve babam da o zamanlar... Evet, evde olan bitenle pek fazla ilgilenmiyordu o da

artık...

Klinikten döndüğü o akşam yataktaydık ikimiz de. Odanın içi aydınlıktı henüz. Magdalena gözlerini tavana dikmişti. "Bana ne kadar vade biçtikleri umurumda bile değil," dedi. "Simdiye dek her seferinde yanıldılar. Bu sefer de öyle olacak. Göreceksin sen de Yaslanacağım, rengim griye dönüşecek ve bunu gören tek kişi sen olacaksın muhtemelen. Sevgili annecigimizin ve ayyas babamızın o zaman dek hayatta kalabileceklerini sanmıyorum pek."

Kollarını ensesinin altına uzattı, bir iki saniye sonra da geri çekti derhal, sövüp saymaya başladı. "Kahrolasıca boklar, istediğin gibi yatamıyorsun bile. Ama yine de, simsiyah olana dek bir süre daha geçecek. Ve bu konuda bana söz vermelisin Çora. Çürümeme izin verme, toprağın altına, solucanların yanına sokma beni, olur mu? Güzel, tertemiz bir ates olması için, uğras. Eger baska şekilde olmazsa, ıssız bir yerlere sürükler, üzerime bir bidon benzin dök ve oturma odasında teneke kovanın karşısında durduğunu farzet. Gökyüzünde annemle yarışmak zorunda kalmadan önce, cehennem görmek istiyorum ben. Yukarıya varışımı ve onun beni gökyüzünün kapısında beklediğini düşündükçe, dehsete kapılıyorum şimdiden." Sonra hafif bir kahkaha attı, "Annem yukarıya yerleştiginde orada neler olabileceğini düşünabiliyor musun? Yyi kalpli Sen Piyer, emekliye ayrılabilirsin, garanti edebilirim sana. Annem reepsiyoncu olur kesin, içeri kimin girip kimin giremeyeceğine karar verir hem de. Zamanla hiç kimse giremez içeri yüzde yüz. Ama o zaman da canı sıkılırsa eger, Sen Piyer'le bir araya gelirler. Eskilerden konuşabilirler böylece. Her şeyine bahse girerim, annem Sen Piyer'den çok daha fazla şey

biliyordur. Sadece, burada aşağıdaki ihtiyaçlardan haberi yok onun."

Birkaç dakika sustu, odanın tavanına bakıyordu hâlâ, annemin hayalini görüyordu sanki. Sonra yavaş yavaş devam etti konuşmaya, "Bu arada, bunları bilmediği için de çok mutluyum aslında. Eger üç gün süreyle yıkanmaya vakit bulamaz da yakınım gelmezse, minnettar bile oluyorum. Ama eskiden o saçmalıkları okumak yerine, bir kez olsun beni kollarına almasını o kadar çok isterdim ki. Hele bulantılarım tuttuğunda. Öyle baktan bir durumda olurum ki, tahmin edemezsin. Ruhumu kusardım sanki bedenimden dışarı. Bir sonraki bulantıda anevrizmanın patlayacağını düşünürdüm hep. Ve kusarken legeni kim tutardı suratıma? Alnımdaki teri kim siler, kafamdaki saçları kim düzeltirdi? Genç bir stajyer hemşire. Bana güç, cesaret ve ne bileyim daha baska bir şeyler vermek için özellikle yanımda olan annem ise, o sırada hemşirenin yolunun ortasında dizlerinin üzerinde dua ediyor olurdu. Bazen hemşirenin ona güzel bir tekme yaptırtmasını isterdim bütün yüreğimle. Ona öyle ihtiyacım olurdu ki Çora! Ve o yanımda olmazdı. Sürekli yakınımdaydı, ama hiçbir zaman yanımda değildi. Kime anlatıyorum ki bunları? Senin için de durum aynı, senin yanında da olmadı o hiçbir zaman."

Basını çevirip yüzüne baktı. "Sen de istedin mi bazen seni bir kez olsun kollarına almasını?" "Aslında hayır," dedim.

Magdalena, içini çekerek, "Babam vardı senin yanında," dedi, "şimdi de bir erkek arkadaşın var dışarıda. Biraz anlatsana onu." Ve ben ona, var olmayan, hayali birinden söz etmeye başladım. Harika bir herif, benden iki yaş büyüktü ve okulu yeni bitirmisti. Motosikleti vardı, aksamları göl kenarında bulusuyorduk. Ailesi zengin ve modern görüldü. Harika bir evleri vardı, Dibbersen'e doğru, yol kenarındaki ormanlık alanda, yoldan geçerken sadece çatılarını gördüğümüz evlerden biriydi. Çok sık ve pahalı esyalarla döşenmişti. Ve tabii ki beni alıp oraya götürmesi-

ne bir itirazları yoktu annesiyle babasının. Tam tersine, beni çok seviyorlar ve her gördüklerinde çok mutlu oluyorlardı. Birkaç kelime hoş bir şeyler konuşuyorlar, ama çok uzun süre lafa tutmuyorlardı kesinlikle. Çünkü yalnız kalmayı çok istediğimizi biliyorlardı. Sonra yukarı odasına çıkıyorlardı, müzik dinliyor, yataga uzanıp, öpüşüyor ve birbirimizi oksuyorduk.

Her akşam anlatmaya başlamıştım. Her akşam yemekten sonra, onu yukarı çıkarıyor, soyunmasına yardım ediyor, dislerini fırçalarken tutuyor, yıkıyor, kremliyor yataga yatırıyordum. Ve bu arada, "Onun varlığına öyle seviniyorum ki!" diyordum.

Ona Thomas adını verdim. Okulda, adı Thomas olan bir çocuk vardı, onu çok da beğeniyordum.

Digerleri gibi kaba saba ve bayagı değildi. Hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Liseye gidiyordu, sadece teneffüslerde görebiliyordum. Çoğunlukla bir köselede yere oturup, kitap okurdu. Kızlarla pek ilgilendiği yoktu, kızlar da onunla ilgilenmiyorlardı zaten. Gözlüğü vardı bir de.

Benim Thomas'ımın gözlüğü filan yoktu tabii ki. Magdalena, gözlüklü olmayı bir kusur sayabilirdi. Onun için, oğlanlar iri yarı, güçlü, yakışıklı, biraz vahşi ve sefkatli olmalıydılar. Thomas benim bulduğum, bu vasıflara sahip ikinci kişiydi.

Magdalena yataga girdiğinde aşağıya inip, anneme, "Şimdi Tanrının gözünde iyi bir şeyler yapmalıyım," derdim. Evde kalamazdım, Magdalena hemen fark ederdi yoksa yalanımı.

Sehre inerdim yürüyerek. Şehir merkezi kalabalık olurdu hep. Çok fazla bina yapılmıştı. Ynsaatlara bakar, günün birinde etrafımızda bir duvar öceklerini düşünürdüm. Evimizin çevresine bir duvar çekileceğini, bizi, babamın eskiden anlattığı salgın hastalıklardan uzak tutacağını düşünürdüm. Bazen

de Thomas'a rastladığımı hayal ederdim. Gerçek Thomas'a, gözlüklü ve kitaplı olana. Ykimizin bir yere oturup, aynı kitabı okudugumuzu d slerdim.

Benim de kitaplarım vardı -satın aldıklarım. Ismarlamak zorunda kalmıstım, oldukça pahalı sayılırlardı.

Ama yeterince pa-
ram vardı. Babamdan evin giderleri için istedigim    yüz markın üçte birini bile kullanmıyordum, yine de eskiye göre çok daha lüks yaşıyorduk. Okul bahçesinde saç tokası satmıyordum artık. Ruj ve diğer makyaj malzemeleriyle, ama en çok da par  m ve kolay saklanabilen, çok para getiren seylerle u rasıyordum. Hatta bir keresinde bir walkman bile satmıstım.

Bir walkman de Magdalena'ya ayarlamıstım. Yatakta yanındaydı sürekli. Annemin yakalama tehlikesi hiç yoktu, çünkü odamıza gelmiyordu artık. Evdeki kilise k s s yle yatağı arasında gidip geliyordu sadece, fani sorumluluklarının tümünü bana devretmisti.

Sabahları okula gitmeden önce, herkes için kahvaltı hazırlıyor ve Magdalena'yı besliyordum. Eve d nd g mde ise,  glen yemegini pisiriyordum. Alıverisi yapıyor, çamasırları yıkıyor, evi temiz tutuyordum ve her bos dakikamı da, aksamları o yatana, ben de tura çıkana kadar, Magdalena ile geçiriyordum.

Sınıftaki kızlardan biri, günün en sevilen yeni müzik parçalarını düzenli olarak kasete çekiyordu benim için. Ben de karsılığında ufak tefek bir seyler hediye ediyordum ona. Kasetler olmasa walkman'in bir anlamı yoktu. Magdalena müziği seviyordu. Benim yollarda olduğum    saat boyunca kaset dinliyordu birbiri ardına.

Eve girmeden önce, odunluga u rardım. Patates çuvallarının altında sekerlemeler ve  ikolatalar yoktu artık. Onların yerine bir yığın baska sey vardı: sigaralar ve küçük bir  akmak gibi. Her seferinde bir sigara yakar, birkaç nefes  ek'tikten sonra da dikkatlice söndürüp paketin içine sokardım. Bu sekilde birkaç gün idare ederdim bir sigarayla.

Sigara içmekten çok fazla hoslanmıyordum aslında. Birkaç nefes çekince basım dönüyor, ardından da öksürmek zorunda kalıyordum sık sık. Ama Magdalena sigara içmenin çok sık bir sey olduğunu d  n yordu nedense. Y tigim zaman da beni koklu-yordu zaten. Birkaç ay sonra Thomas meselesine son verdim. Mag-

281

dalena'ya yeni erkek arkadasımın sigaradan nefret ettiğini, kızların sigara içmesine ise hiç tahammül edemediğini anlattım. Y meye devam edersem, benim yerime bir k l tablasını öpmeyi tercih edeceğini söylediğini u durdum. Öyle birini riske atmak istemiyordum sözüm ona, muhtesem bir g r n s  vardı çünkü ve sadece bacaklarıma bile dokundugunda k lotum ıslanıyordu. Magdalena anlayısla karsıladı. Yeni erkek arkadasımı -ona ne isim verdiğimi hatırlamıyorum, zaman içerisinde öyle çok isim olmuşt  ki- kendimden    yas büyük yapmıstım bu kez. Sonra yattığım ilk erkek olmuşt  bir de. Magdalena, nasıl yattığımı göstermemi istedi ısrarla.

Onun için elimden gelen her şeyi yaptım gerçekten de. Bazen "Kendi kararlarımı verebilecek kadar b y d g mde, bir kez daha ameliyat olacağım," derdi, "bu isi dogru dürüst yapacak bir doktor bulurum elbet."

Birlikte Amerika'daki en büyük Kalp Merkezleri'nden birine uçmak istiyorduk. Her hafta bir kenara yüz mark koyarsak, on sekizinci dogum gününe kadar kaç para toparlayabileceğimizi hesaplıyorduk sürekli. Evin mutfak masrafından ancak bu kadar bi-riktirebileceğimi söylemistim ona. Hayrete d s p, bir saksagan gibi hırsızlık yaptığımı d  nmesin diye, iki katı olabileceğini söylemek istemiyordum. Haftada yüz mark ile hiçbir sey yapılamayacağını d  n yordu Magdalena. Bir gün, istasyonda içinde bin mark olan bir cüzdan buldugumu söyledim ona. Artık gözlerimi dört a acağımı, birçok insanın son derece düzensiz olduğunu, kaybettikleri esyaların farkına bile varmadıklarını anlattım.

Magdalena güldü, " ok sekersin," dedi, "ama koyun gibisin. O zaman bir banka soymalısın, parayı toparlayabilmek için. Birilerinin bir seyler kaybedeceğim bekleyip ona bel baglamak... olacak sey mi?" Parayı bulmadığımı ve odunlukta bin marktan fazla para olduğunu söyleyecektim neredeyse. Ama gazetede, Amerika'da bir

ameliyatın kaç para olduğunu ve herkesin kendisinin ödemesi gerektiğini okumustum. Ameliyat parası kadar da birikmemisti henüz. Nasıl toparlayacağımı da bilmiyordum.

Aslında, okul çıkısında çalışabileceğim bir isim olsaydı, bu kadar büyük problem olmazdı o zaman.

Ama birinin ev isleri ve Magdalena ile ilgilenmesi gerekiyordu. Annem, istese bile beceremez olmuşt  artık. Bazen  yle dalgın oluyordu ki çorba tence-resiyle bulasık tasını birbirine karıştırıyordu. Babam, son derece modern bir çamasır makinesi satın almıstı, ama hiçbir sekilde basa çıkamıyordu annem.

Basa çıkmak da istemiyordu, sanırım korkuyordu makineden. Seytan icadı olduğunu söyleyip suyu kesiyordu durup dururken. Kırk gün   deymisiz gibi yaşamak zo-runda kalıyorduk. Aslında aklını  elip vazge irebilirdim onu. Sadece sürekli olarak, saçma sapan seyler yapmaması için dikkat etmek gerekiyordu.

Evde kalmamın çok daha iyi olacağını düşünüyordu Magdalena da. "Çalışmak mı?" dedi bir defasında, "nerede çalışmak istiyorsun? Senin yasındayken insanlar, bir şeyler öğrenir. Hiçbir şekilde para kazanamayacağın üç yıl var önünde neredeyse. Ameliyatım için para toplamak, gerçekten de bu kadar önemliyse senin için, başka bir şey düşünelim o zaman. Bir fikrim var aslında. Genç olanlara daha fazla para ödenen bir iş bu. Ama bu konuda senin ne düşündüğünü bilmiyorum."

—
ON YK.

C ora Bender'in, tutukluluk halinden çıkarılıp, devlet hastanesine sevk edilmesi, adli mercileri hemen onun adına bir avukat tutmaya mecbur bırakmıştı. Ailesinden kimsenin bir adım bile attığı yoktu bu yönde.

Kocası, kayınvalidesi ve kayınpederi Cora'nın varlığını dahi unutmus görünüyorlardı. Kültürlü hemşire halası, Kuzey Almanya'da yaşlı bir cadının ölümünü bekliyordu. Annesinden ise hiçbir şey beklenemezdi zaten.

Köln mahkemesinde görev sorumluluğu verilebilecek avukatların listesinde, Doktor Eberhard Brauning'nin adı başta geliyordu. Mahkemeye çok iyi çalışmalar yapmıştı. Arkadaşları ve birkaç hâkim Hardy derlerdi ona. Otuz sekiz yaşında ve bekârdı. Hayatında, onun için gerçekten önemli olan tek bir kadın vardı: Birlikte yaşadığı annesi, Helene.

Helene Brauning, uzun yıllar profesör Burthe ile aynı ihtisas alanında görev yapmıştı. Sık sık uzman psikolog olarak mahkemede ifade vermiş ve sadece iki kez sanığın hapis cezasına çarptırılmasını engelleyememişti. Helene Brauning, -sadece mahkemede değil- içinde ağır taciz bulunan durumlarla uğraşırdı özellikle. Gerçi, iki yıl önce meslek hayatından elini etegini çekmişti. Ama zaman içinde yardım etmek yerine sadece nezaret edebilmek üzücü olmaya başlamıştı.

Eberhard Brauning için, psikiyatri ve psikoloji çift taraflı kılıç gibiydi. Aklından rahatsızlığı olan suçlular, ilk gençlik zamanlarından beri, onu hep etkilemişti, ama sadece teoride. Gerçekte, nefret uyandıran tiplerdi. Bereket versin, bir hukukçunun normal iş hayatında bu tür olaylar istisna idi.

Adamların, içkili olarak ya da kıskançlıktan karılarını öldürdükleri durumlarda, olayla basa çıkabiliyordu. O ana dek hiç sabıkası olmayan bir memurun, eglenceli bir içki aleminden sonra, hanım mesai arkadaşının ırzına geçtiği bir durumda, kisisel olarak tüyleri ürperse bile, böyle bir adamı destekleyebilirdi.

Eberhard Brauning'in hesaplı reflekslere ve uygulanabilecek motivasyonlara ihtiyacı vardı. Ayrıca açık konuşmaya ihtiyacı vardı, pismanlığa değil, pismanlık gösterilirse hosuna gidebilirdi tabii ki.

Ve bütün bunlar, Helene'nin hayatının neredeyse yarısından fazlasını verdiği yaratıklardan beklenebilecek şeyler değildi. Onlar hiçbir çıkış yolu bulamadıkları bir dünyada yaşıyorlardı. Eberhard Brauning, müvekkilin ruh halinin ve olayın açık olduğu davaları almayı tercih ederdi.

Sorusturma yargıcına sunulan Frankenberg vakası da böyle bir vakaydı. Genç bir kadın, düzinelerce göz önünde eski sevgilisini öldürmüs, sorgulamanın baslarında adamı tanıdığını inkâr etmişti. Ayrıca motivasyonunu ortaya dökmüş ve bu arada bir de intihar girişiminde bulunmuştu.

Savcılığın tahkikat evrakları hemen hemen noksansızdı. Uzman psikologun raporu eksikti sadece. Bunun hazırlanması biraz zaman alabilirdi. Mesleki açıdan iyice gerilmisti Profesör Burthe. Ymzalı

286

bir itiraf yoktu ortada henüz çünkü. Genç kadın ilk ifadesini yalanlamış ve sonra da sert bir şekilde kurbanı tanıdığını inkâr etmişti. Bütün bunlardan çıkan sonuç da ortadaydı zaten. Eberhard Brauning, tedbir olarak tutuklama cezasının uygulanması konusunda Çora Bender'i ikna edebilecek en doğru adamdı.

Çora Bender'in psikiyatride kapalı bölümde bulunduğu sıralarda, Eberhard Brauning'e intihar girişimi anlatılmıştı. Kâğıt mendiller! Böyle bir fikir nasıl gelirdi ki insanın aklına? Son derece kurnazca yapılmış bir hamle olarak değerlendirmisti bunu Brauning. Ama yine de, Çora Bender'i kılını bile kıpırdatmayan biri olarak tanımlayan hâkimin kisisel izlenimlerine bırakmıştı gerisini. Sorgu hâkiminin risk almak istemeyisini de anlıyordu.

Dosyanın incelenmesini ve Georg Frankenberg'in ölümünden sonraki bes gün içinde doldurulan tüm dokümanların kopyalarını istemisti Eberhard Brauning. Aksam erken saatlerde dosyayı incelemeye başladı. Olaydan hemen sonra alınan ve daha sonra detayları tamamlanan şahitlerin ifadeleri de önündeydi.

Kurbanın davranışı da olay sırasında orada olup ifade veren o görgüsüz aile babasımınki gibi son derece açıktı. Çora Bender'le ilgili özel tarihlerin altına sonradan bir not eklenmişti. Bir kız kardeş, Magdalena Rosch, bes yıl önce kalp-böbrek yetmezliğinden ölmüş. Brauning bu notu çok daha fazla önemsememişti.

Ses bantlarının kopyalarını dinlerken kısa bir süre için de olsa, hoş olmayan bir duygu kapladı içini. Cora Bender ya zaman zaman bu hafif telaslı ruh hali içinde bulunuyordu ya da sorgulamasını yapan

memurlara büyük bir gösteri sergilemişti. Biraz düşündükten sonra, son yaptığı yorumu tercih etti. Aslında annesinin fikrini de almak isterdi bu konuda. Ama dosyayı okuyup bitirdiğinde, Helene yatmıştı çoktan. Vakit gece yarısını epeyce geçiyordu, ertesi sabah birlikte kahvaltı ederken ayrıntılı konuşmaya zaman kalmazdı pek. Sadece kısaca yeni ve oldukça ilginç bir dava aldığını söyleyebilirdi. Kahzlei'a vardıktan sonra, müvekkiliyle bir randevu kararlaştırdı hemen. Cora Bender'e yanlış anlaşılmayacak bir şekilde, ayrıntılı ve tam bir itirafta bulunmasını, davaya bakacak hâkimlerin insafı davranacağını umabileceğini söyleyecekti kesin bir dille. Cuma günü, öğleden sonra erken saatlerde, tam olarak saat on beste, kapı açıldı ve Cora Bender, karsısındaydı ilk kez.

Pencere kenarında duruyordu, son derece sade bir etek vardı üzerinde, yine aynı şekilde basit bir bluz giymisti; her ikisi de lekeli ve burusuktu. Çorapsız ayaklarında alçak topuklu ayakkabılar vardı. Saçları, günlerdir su ve sampuan yüzü görmemiş gibiydi. Ya yüzü... Yavas yavas kapiya ve sonra da ona doğru dönen yüzü...

Eberhard Brauning, nefesini tuttu elinde olmadan. Yçinde ilk süphelerin yükseldiğini hissetti birden. Bu denli duygusuzluk! Cora'nın gözleri, küçük bir çocukken çok sevdiği oyuncak ayısının kafasındaki cam düğmeleri hatırlatmıştı ona. Kocaman cam düğmeler, ısığa tutulduğunda ayna gibi yansıtırlardı her şeyi, kendisini, odasını, çevreyi. Yhtiyar Teddy, bombos olan iç dünyasından hiçbir zaman sır vermezdi dışarıya.

Brauning sıkıntıdan omuzlarını kastığını hissetti birden. Elindeki dosya çantasının ağırlığı da iki katına çıkmıştı sanki. Tutmuş olduğu solugu verdi yavas yavas, sonra yutkunup sakın bir ses tonuyla, "Yyi günler Bayan Bender," dedi. "Ben avukatınız Eberhard Brauning." Doktor olduğunu söylememisti. Yeşil-sarı surattaki cam gözler için etiketin pek bir önemi yok gibiydi.

Çora tepeden tırnaga söyle bir süzdü Brauning'i, "Avukat," diye mırıldandı yavasça, "benim avukatım." Sesi hiçbir şey çağırstırmıyordu.

"Mahkeme tarafından, sizin menfaatlerinizi kollamakla ya da baska bir deyişle sizi savunmakla görevlendirildim. Ne ile suçlandığınızı biliyor musunuz?"

Çora orada, öyle tuhaf duruyordu ki, bilmedigine yemin edebilirdi Brauning. Soruyu da yanıtlamadı zaten. Yanıtlamak yeri-

288

ne, "Yçerisi oldukça sıcak," dedi. Tekrar demir parmaklıklılı pencereye dönmüştü. "Gökyüzü de çok bulutlu. Yüzmek için uygun bir hava değil. Yık turda suda kalmalıydım aslında. Her şeyi çoktan unutmuş olurum, şimdi o adamla birlikte, huzur ve mutluluk içinde yasıyor olurum suyun dibinde."

Titirmiş gibi nefes alıp verdi, bluzu bile dalgalanmıştı. "Bu sabah bu konuyu, Profesör'le konuştuk. O adamla gölün dibinde yaşamak istediğimi yani. Ve ona, 'Yanılıyorsun canım, bugün pazartesi,' dedim. Ama bugün Cuma öyle değil mi? Bu sabah sordum Profesöre. Bugün Cuma olduğunu söyledi o da."

Birkaç saniye sustu, sonra basını Brauning'in olduğu yöne çevirip, elestiren bakışlarla, "Yoksa yalan mı söyledi bana?" dedi, "eger bana bir iyilik yapmak istiyorsanız, beni kandırdığım söyleyin. Beyaz gömlekle bas belaları onlar. Gerçeği söylediklerini düşünürsünüz, yanılırsınız. Yanıldıklarını düşündüğünüzde de gerçeği söylerler. Onlardan biri bana bir keresinde, sadece sapıklarla düşüp kalkan uyusturucu bağımlısı bir orospu olduğumu söylemişti."

Omuzlarını yukarı kaldırdı bir an, sonra hemen bıraktı. "Ama o yanılmamı ne yazık ki. Sapıklar daha fazla ödüyorlardı. Ve ben belli olmayan bir güne kadar bir sürü para toparlamak zorundaydım. Her şey bana bağlıydı. Ve o benim yapmamı istedi. Onun kalbinin bedelini benim bedenimle ödememi istedi." Üstünkörü, melankolik bir gülümseme, bir an için canlılık vermisti yüzüne. Hemen geçip gitti ama. "Her şeyi onun için yaptım," dedi. "Eger mümkün olsaydı kalbimi çıkarıp verirdim ona. O da biliyordu. Ve düzgün olmayan tiplerle ilgili bir yığın saçma sapan şey de biliyordu. Benim çok düzgün olmadığımı da..."

Eberhard Brauning onu seyretmekten baska bir şey yapamıyordu. Kız kadesi, kalbi...

Çora yüzünde dalgın bir ifadeyle basını önüne egdi. "Ama yapamadım ne yazık ki. Daha on altı yaşındaydım. Henüz hiçbir erkekle yatmamıştım. Bütün gece hüngür hüngür ağladım, baska bir yol bulması için yalvardım. Ve bana ne dedi, biliyor musunuz? "Sadece tek biriyle yat demiyorum ki, seni inek. Normal bir ilişki çok fazla bir şey getirmez. Oysa öteki yoldan çok iyi para kazanabilirsin ve bunu yaparken de kendini karsındaki o pis herifin yerine koymalısın. Yhtiyar bunakları yolmaya bak iyice. Kamçıla onları. Ceplerine sok elini kamışlarına igneler batır, böyle isterler, inan bana." Ama ben yaşlı erkeklerle isim olsun istemiyordum. Sadece düşüncesi bile...

Bir eliyle agzını kapamıştı Çora. Temkinli bir şekilde basını sallıyordu. "Bütün bunları yaparken, babamın bana bakıp nasıl tahrik olduğunu düşünmem gerektiğini söyledi bana. Magdalena bana bunları söylediğinde onun sinsi bir canavar olduğunu anlamıştım. Ama herkes kendi yöntemlerini kullanır, değil mi? O da sadece yaşamak istiyordu."

Çora Bender'in anlattıklarını onaylar bir biçimde basını sallayan Eberhard Brauning, "Bunu hepimiz istiyoruz," dedi.

Çora da salladı basını aynı şekilde. "Keske yapsaydım. Birçoğu böyle şeyler istiyor gerçekten. Bazıları asagılanıp eziyet görmekten hoslanıyorlar. Ve de böylece legal yollardan basımdan savmış olurdum kardesi. Bir şekilde yakamı kurtarmak zorundaydım ondan. Kendiliginden ölmeyecekti hiçbir şekilde. Ama ameliyattan sonra kendi basına yasayabilirdi. Bana ihtiyacı olmazdı o zaman. Daha vakit varken, neden yapmadım? Neden ancak öldüğünde yaptım? Sizin fikriniz ne, vicdan azabı mı? Yoksa bir tasla iki kus mu vurmak istiyordum? Babamdan özür dilemek ve aynı zamanda, "Selam! Hey! Yukarıdaki asagiya bir bak. Görüyor musun yapıyorum. Senin için yapıyorum," diyebilmek için... Basını kaldırdı Çora ve Brauning ile göz göze geldiler, cam gözlerde bir pırıltı vardı. Yasam pırıltısı degildi bu, ıstırapta sadece, cehennemden çıkmış bir atesin devamı gib,i.

"Yaptım," dedi uzunca bir iç çekerek, "onun bana önerdiği gibi degil ama. O şekilde yapamazdım asla, bir erkege igne batı-ramazdım. Olayı çevirip, kendimi oyaladım ben. Ama sonra üs-

289

tesinden geledim. Bütün bu saçmalıklara dayanabilmek için uyusturucuya başladım. Mantıklı geliyor kulaga, öyle degil mi? Bence çok mantıklı geliyor hem de. Ama sef inanmıyor bir türlü. Siz inanıyor musunuz?"

Oradan kurtulmak için, kapıyı yumruklamanın zorunlu bir ihtiyaç olduğunu hissetti birden, Eberhard Brauning. O anda daha çok parlayan o gözlerdeki bakıstan, o odadan, hatta mümkünse bu müvekkilden kurtulmalıydı. Önündeki notlara baktı. Kalp-böb-rek-yetmezligi! Çok büyük bir yanılgıydı- bu davadaki tek yanılgı da degildi ayrıca.

Kapıyı yumruklamadı, içinden ısıklık çılmaya başladı sadece. Neseli bir sarkı: Rhein babayı yatağında gördüm! Aklına nereden geldiğini bilmiyordu. Ama içinden ısıklık çılmak, çocuklугundan beri sakinlestirirdi onu.

Odadaki yatakların hepsi muntazam bir şekilde düzeltilmişti, ama çarsaf ve nevresimlere dikkatle bakınca kullanılmış oldukları anlaşılıyordu. Çora Bender'in üzerindeki kıyafet gibi lekeli ve burusuktu hepsi.

Neredeyse bir dakikadır sesi çıkmıyordu Cora'nın. Ancak, bakışlarını takip edip sırtmaya başladığında farkına varmıştı Brauning. Alay eder bir ses tonuyla "Burada yalnız degilim gibi görünüyor, degil mi?" dedi. "Gördüğünüz yataklar aldatmasın sizi. Sasırtmaca sadece. Burada çalışan hizmetlilerin, profesörün ve sefin dışında hiç kimseye rastlamadım henüz. Sanırım, suurumun yerinde olup olmadığını ya da hayali insanlarla konuşmaya başlayıp baslamadığımı test etmek istiyorlar." Bu degisiklik, tamamen hazırlıksız yakalamıştı Brauning'i. Sesi, hatta bakışlarıyla bile alay eden ve bundan da keyif alan birisi oluvermişti Çora birdenbire. Kötü bir oyun oynamışlardı ona, ama isin iç yüzünü çoktan anlamış olduğunun farkında de-1 gildiler. O da digerlerinin aptallıklarıyla eğleniyordu iste.

Çora omuz silkerek "Belki de çok fazla uyudugum içindir ki bilir," dedi. "Yatar yatmaz iki saniye sonra dalıyorum uykuya"

Yanında top atsalar, uyanmıyorum. Sabahlan yine sarsmak zorunda kalıyorlar, uyanmam için. Profesöre göre kuskı duymaya çok yatkın olmam ve çok uyumam iyiye isaret degil. Sanırım bir yerlerde okumus, uyku ölümün küçük kardesiymis." Keyifli bir şekilde güldü. "Saçma," dedi, "küçük kardeşlerle ilgili hiçbir şey bildigi yok. Yıllarca büyüğüyle aynı odada uyudum. Ve babam yan tarafa kardeşim de yanıma taşındığında, çok da sevinmistim." Eberhard Brauning rahatlamış olarak derin bir nefes aldı, Çora için hazırlamış olduğu konuşmaya baslamak için uygun sözcükleri bulması gerekiyordu.

Çora birdenbire gözlerini kırpıstırmaya başladı, konuşmaya devam ettiğinde ise, sesi baslangıçtaki gibi son derece sıkıntılı ve soguktu. "Özür dilerim. Neden söz ettiğimi anlamadınız herhalde. Bazen ben de bilmiyorum. Her zaman kafam tam yerinde olmuyor. Burada bir sürü saçmalık verip duruyorlar bana. Profesör, depresyonum için psikoformatik ilaçlar olduğunu iddia ediyor. Ama size su söyleyeyim: Bir sürü yalancı var burada."

Omuzlarını diklestirmisti. Bu arada, sesi de canlanmıstı, "Ama ben hallediyorum," dedi, "hep yaptığım şey bu benim. Eskiden beni çok sık söyledigim bir söz var, biri kıcıma bir tekme vurdugunda, otomatik olarak iki adım öne fırlıyorum hep. Hareketten dolayı kendiliginden ortaya çıkıyor bu, yoksa siz o fikirde degil misiniz?"

Çora iyice kendine gelmiş gibiydi. Hele son cümlesinde sesi son derece keskin ve alaycı çıkmıştı. "Simdi, öyle korkmuş bir yüz ifadesi takınmayın. Deli degilim ben. Sadece deliyimim gibi davranıyorum. Buradan içeride deli olmak çok kolay inanın bana. Bunu çok çabuk kesfettim. Akıl zayıflığını insan kendiliginden rol yaparak ortaya koyabiliyor, hos olmayan her soruya da saçma sapan bir cevap buluyor nasıl olsa. Onlar da seviniyorlar iste. Yhtiyaçları var buna, sonuçta para kazanıyorlar

bu yoldan. Ama biz ikimiz, sizinle ben yani, çok mantıklı çok akli basında konuşuyoruz birbirimizle. Hiç

kimseye, aklımın hâlâ yerinde olduğunu
m.

292

anlatmamalısınız aslında. Sanırım avukatım olarak, meslek sırlarına önem veren birisiniz. Sadece, benim size ihtiyacım yok. Üzgünüm, bosu bosuna uğrastınız bu kadar."

Eberhard Brauning, birdenbire sıcak dustan çıkıp soguk dusa girmiş gibi hissetti kendini. Gerçi, Cora'nın konuşmalarından ne çıkarması gerektiğini ve nasıl bir tepki vermesi gerektiğini biliyordu.

"Mahkeme tarafından, sizi savunmakla görevlendirildim," diye tekrarladı cansız bir sesle.

Sürekli omuz silkiyordu Çora, yeşil-sarı yüzündeki ifade küstahlık yansıtıyordu sanki.

"Birinin beni savunmasını istediğimi nereden çıkarıyor mahkeme? Benden para kazanamazsınız, iyi adam. Sizi terslediğimi söyleyin mahkemeye. Ayrıca, benimle konuştuktan sonra, olayı daha baska türlü düşünmeye başladığınızı da söyleyebilirsiniz onlara."

"Bu mümkün değil, Bayan Bender," dedi, "bir avukata ihtiyacınız var, ve-" Devamı gelmedi.

"Saçma," diye sözünü kesmişti Çora. "Kimseye ihtiyacım yok. Tek basıma olursam, daha kolay basa çikabilirim. Hiç yalnız kalamıyorum çünkü. Büyücü çağırıyor musunuz?"

Brauning'in saskın bakışları karşısında, açıklama gereği duydu: "Ruhları ben çağırmadım. Sef yaptı o isi. O domuz, hepsini birbiri ardına davet etti. Cehennemden. Simdi bir de Magdalena'yı saldırttı üzerime. Böyle olacağını biliyordum. Bu yüzden uzak tutmaya çalışıyordum o köpegi. Ama gidip Grit'le konuşmus. Nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Diğerlerini de savamadım basımdan. Johnny, Böcki ve Tiger... Onları nereden buldum, hiç bilmiyorum. Ve bir kez daha Allah kahretsin! Kafamın içinde dolanıp durmasınlar diye, nereye sokacağımı da bilmiyorum onları."

Bir eliyle, açık olan diğer eline bir yumruk attı, sonra derin bir nefes alıp, gülümsedi. Tavrı küstahça degildi artık, sıkâyet eder gibiydi sadece. "Böyle bir ortamda, iyi bakılıyor insan, inanın bana. Sonumun bir tımarhane olması degildi hiçbir zaman haya-

lim. Ama insan seçemiyor ki. Ayrıca hapishaneden de çok fazla bir farkı yok. Belki daha bile iyi, diğer karılara sinirlenmiyorum en azından. Uslu uslu, haplarımlı içiyorum, tabagıma konanları yiyip bitiriyor ve profesöre duymak istediklerini anlatıyorum. Ama bırakalım da bu kadarı yetsin. Biri daha çıkıp mahkemede savunabilmek için, beni sorularıyla sinirlendirecekse, çok tesekkürler. Beni kimsenin savunmasını istemiyorum. Bunu kendi basıma yapabilirim."

Rudolf Grovian'in ilk saatlerde hissetmiş olduklarını hissediyordu Eberhard Brauning de. Cora'nın aklının dengede durduğu o oldukça dar, sivri ucu görmüyordu. Yçinde gittikçe artan bir öfke vardı, yine de sakin olmaya çalışıyordu. Tarafsız göstermeye çalışmalıydı kendisini. "Bunu yapamazsınız, Bayan Bender. Bir ağır ceza mahkemesi önünde, kimse kendini savunamaz. Ağır bir suçla itham edilsem, ben bile savunamam kendimi. Eger sanığın avukatı yoksa, varılan hükmün de kanunen geçerliliği yoktur."

Brauning kısa bir ara verdi, Cora'nın cevap vermesini bekliyordu. Sustugunu görünce, masaya doğru bir iki adım attı, evrak çantasını masanın üzerine koydu, ama hemen açmadı. Sadece iskemlelerden birini çekerek; "Bu is böyledir," dedi. "Ykimizin hosuna gider veya gitmez, bunun hiçbir önemi yok. Sizin avukatınız olarak görevlendirildim, kabul etmezlik edemedim. Ama simdi reddedebilirim. Hâkime, 'Bayan Bender isbirliğine yanasıyor,' diyebilirim. Bu şartlar altında sizi savunamayacağımı söylerim. Hâkim anlayacaktır, beni görevden alıp sizin için baska bir avukat belirleyecektir. Onu da reddedebilirsiniz tabii ki, aynı şekilde bir üçüncüyü ve bir dördüncüyü de. Hâkimin sabrı ne zaman tasar, bu oyunu sizinle nereye kadar sürdürür bilemiyorum. Ama . belki, kavrarsanız sonunda, alternatifiniz sadece su: Ben veya herhangi biri."

Brauning bütün bunları, Cora'ya neden açıkladığını da bilmiyordu. Bu konuşmayı hâkime sunmak, çok daha kolay olurdu aslında. Sözlerinden pismanlık duymasının nelere sebep olacağını

293

i

göremiyordu o anda. Çora tarafından alaya alındığını hissediyordu sadece, sorgulamayı yapmış olan memurlara oynadığı oyunun aynısını kendisin de denemeye çalıştığına yemin edebilirdi Brauning. Johnny, Böcki ve Tiger! Rolünde çok iyiydi Çora, hatta mükemmeldi. Ama, Brauning de akli erdiginden beri Kelene ile birlikte yaşıyordu ve ondan öğrendiği bir sey vardı: Birkaç bahaneyi uslu uslu yutabilen pısrıklarla eglenebilen biri, ne yaptığını tam olarak bilir.

Cora'nın suratını incelemek, dudaklarındaki alaycı tavrı canı gözlerindeki yaşam pırıltısını görmek, büyüleyiciydi. Hiç süphesi yoktu, alay ediyordu onunla, hem de adamakıllı. Emindi Brauning, Helene de onaylayacaktı onun izlenimlerini, keske o sırada Çora da yanlarında olabilseydi. Cora Bender, tüm dünyayı parmağında oynatabileceğini zannediyordu çünkü.

Çora, masaya yaklaşıp bir sandalye çekerken, "Ykimiz de sapa oturmuş durumdayız, öyle mi?" dedi "Peki, ne yapacağız simdi? Gerçekten de bu durumun özellikle sizi bulmuş olmasından dolayı, çok

üzgünüm. Ama eger bu isler böyleyse en iyisi sizin kalmanız. Yoksa ihtiyarın tekini yollarlar basıma. Siz, gözüme hitap ediyorsunuz en azından. Davanın sizin için çok büyük eziyet olmaması için, isinizi kolaylaştıracam, söz veriyorum. Ben suçluyum, şüphe götürmez bir şey bu. Ynkâr etmiyorum, suçumun tamamını itiraf ettim, daha baska bir açıklama da yok. Yeterli mi?"

Eberhard Brauning oturdu sonunda, çantasını açıp evrakları çıkardı dışarı, hepsini masanın üzerine, önüne koydu.

"Mahkumiyet için yeterli," dedi, elini dosyanın üzerine koyarak "sizin açınızdan pek de iyi görünmüyor." Çora, sırtıtmaya başlamıştı. "Alistım artık. Benim için hiçbir zaman hiçbir şey iyi görünmedi ki. Onu yerine sokun tekrar, içinde ne olduğunu biliyorum. Özenle vurulmuş bıçak darbeleri! Ve bir şey daha var. Sefin neleri kurcalayıp neler bulup çıkardığını Tanrı bilir sadece. Profesör'ün benimle isi bittiginde, savcı için

güzel bir rapor yazmak isteyecektir kesinlikle. Belki size de bir hosluk yapar, hafifletici birkaç sebep söyler, kim bilir?"

Uzunca bir iç çekerek ekledi: "Görecegiz bakalım. Her şeyi bir araya toparladığınızda, stratejinizi düşünürsünüz. Sonra yine gelirsiniz buraya, daha sakın bir sekilde konusuruz. O zamana dek daha zeki olurum belki. Su an, ikimiz de vakit kaybediyoruz sadece."

Çora mahmur gözlerle pencereye doğru baktı, sesi daha sert ve melankolik çıkmıştı. Kısa bir süre için, Cora'nın kendi yeteneklerinden daha fazlasını ispatlayamayacağına inanmıştı Eberhard Brauning bir kez daha.

"Söylediklerime biraz dikkat etmek zorundayım," dedi, "siz hiç kendinizi, aklınızı iki elinizle sıkı sıkı tutmak zorundaymış gibi hissettiniz mi? Oldukça mesgul ediyor insanı, inanın bana. Düşünmeye cesaret edemiyorum pek. Bazen üç kez demir parmaklıklara bakmak zorunda kalıyorum evde olmadığımı anlamak için. Her şey o kadar gerçek ki, tam ortasındayım sanki. Onu yataga götürüyorum, banyoda yanında duruyorum, mutfakta arkamda. Bütün bunlar ne demek bilmiyorum. Neden her şeyi bir kez daha yaşamak zorundayım? Oysa geride bırakmışım, kapıyı da kapatmışım sıkı sıkı. Sef girdi o kapıdan içeri. Beni tehdit etmeye hakkı yoktu. Öyle başladı zaten her şey." Sonra, saskın bir ifadeyle basını salladı iki yana, "Hayır," diye düzeltti, "Göl kenarında başlamıştı daha önce. Ahududu surubunun tadına bakmış, minik istavrozu görmüştüm o zaman. Ve şimdi, onun kanının tadına bakıyorum ve üç büyüğü görüyorum. Nereye baktığımı hiç önemli değil, her yerde görüyorum onu. Ve tam ortada, masum biri var."

Brauning Cora'nın monologunu kesmekten hoslanmıyordu aslında. Ama böyle bir gösteri de hiç uygun değildi. Bunu ona anlatabilmenin tam vakti diye düşündü. "Kim tehdit etti sizi," dedi, "ve ne ile?"

Pencereye doğru bakıyordu Çora hâlâ. Suratı, başlangıçtaki

aynı ilgisiz ifadeyi takınmıştı yine. "Sef," diye mırıldandı, biraz daha yüksek sesle devam etti, "adı Rudolf Grovian. Ynatçı köpeğin teki. Bana kaburgaları kırılmış olan kızı buldugunu söyledi."

Bakışları Brauning'e dönmüştü tekrar, gözleri cam gibi parlıyordu yine. "Korkunç öyle değil mi?" Ağır ağır basını salladı. "Ama yapılacak bir şey yok. Ysini yapıyor o. Ondan sikâyet etmeye hakkım olmadığını biliyorum. Böyle bir şey istediğim de yok zaten. Ama şimdi öyle çok şey toparladı ki, artık huzur vermeli biraz. Huzur filan vermeyecek tabii ki. Beni bitirene kadar da bırakmayacak kesinlikle. Burada içeride yok olup gideceğim."

Sesi soguk bir saganak yaratmıştı sanki. Son cümlesi boguk bir fısıltı halinde çıkmıştı. Elini yumruk yapıp göğsüne vurdu kuvvetlice. Birkaç saniye, ağrı çekercesine gözlerini yumdu. Çok geçmeden kendine gelmişti yine.

"Bogazını koparabilirdim onun. Ama hoslanmışım ondan. Peygamberimiz her zaman: Düşmanlarınızı sevin, der ya. Sef, benim ilk düşmanımdı. Başlangıçta öyle güçlü hissettim ki kendimi. Adam orada yatıyordu, kanlar içinde kıpkırmızı ve ben muhtesemdim. Kendimi Golyat* gibi hissediyorum. Evet, ben Golyat'tım. Bıçağı yüksek masanın üzerinde görüp kavrayabilecek kadar da uzundu boyum. Sonra bu kısa boylu Davud gelip babamla konuşmak zorunda olduğunu söyledi. Sinirlerim berbat olmuştı, yalan söyledim. Ysin komik yanı, anlattıkça daha çok şey görüyordum. Duvardaki resim yerdeki yeşil taşlar ve merdivendeki kızla sisko. Şimdi de üç istavroz görüyorum. Biliyorum masum bir adamı öldürdüm. Korkuyorum. Babasının öfkesinden korkuyorum, hem de müthiş derecede."

Eberhard Brauning, annesinin yanında olmasını diledi o an, karar vermesine yardımcı olur, nasıl davranması gerektiğini söylerdi en azından.

Cora Bender, dudaklarını sıkı, her iki eliyle yüzünü kapatıp,

Ç.N. *Golyat: Kitabı Mukaddes'te Davut'un öldürdüğü Filistinli dev.

öyle durdu saniyelerce. Bu arada fısıldıyordu, "Bazen geceleri, uyurken yatığıma geldigini düşünüyorum. Onu görmüyorum, hissediyorum sadece. Üzerime doğru egilip, 'Oglumun bu felakette hiçbir suçu yok,' diyor, 'Elinden geleni yaptı o.' Öyle söylediğinde, 'Yalan söylüyorsun!' diye haykırmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Ağzımı açamıyorum. Uyuyorum."

Bir süre sonra, aşağıya indirdi ellerini. Brauning'in çocukken, akli hastası insanları hayal ettiği sekildeydi yüzü.

"Endiselenmesine gerek yok," diye mırıldandı bitkin bir halde, "bütün bunların kulaga nasıl geldiğini biliyorum. Ama kime söyleyip, kime söyleyemeyeceğimi de çok iyi biliyorum. Profe-sor'e mesela. Peygamber ve cezasını çeken Magdalena ile hiç isim olsun istememistim aslında. Ama sonra, ayaklarını yıkadı onun ve her şey degisti birden. Yncil hakkında bilginiz var mı?"

Bu soruyu takip eden bakış, sogukkanlı ve elestiren bir bakıştı. Uzman biri, bir acemiye bir şeyler açıklamaya çalışıyor gibiydi sanki.

Brauning elinde olmadan, omuzlarını kaldırmıstı yine. "Biraz," diyebilirdi sadece.

"Bu konuda bir sorunuz varsa," diye devam etti Çora, "bana sorun. Her kelimesini bilirim. Hiç yazılmamış parçaları bile bilirim. Ayaklarını yıkarken, aslında sadece bana yanasmak istiyordu. Amacı onu yok etmektir, basardı da. Ve ben de yaptım. Neden bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. O müzik parçası tek basına bir sebep olamaz zaten."

Parmak uçlarıyla masanın üzerine vurarak bir ritm tutturmaya başladı, "O adamın sarkısı benim kafamdaydı. Nasıl gelmişti oraya? Adamı tanıyor olmalıyım, sizce de öyle değil mi? Niye hatırlamıyorum, peki? Sizce, gerçekten de müsterilerden biri olabilir mi? Onları da hatırlamıyorum ki. Magdalena'nın ölümünden sonra olan her şey, silindi gitti. Öyle derine gömdüm ki, ulaşamıyorum hiçbir şekilde. Bütün beynimi iyice karıştırdım, hiçbir şey bulamadım. Belki burada arkalardadır."

297

Parmagıyla, saçlarının örttüğü alnına vuruyordu. "Hayatımın sonuna kadar eser dururum bakarsınız, hiçbir şey bulamadan. Önce buraya vurdu, şimdi yeniden hatırladım. Sonra bir kez de öbür tarafa. Her yer karardı o zaman. Öldüğümü düşündüler herhalde. Caddeye atıldılar beni. Ne dersiniz? Profesöre böyle anlatmalı mıyım sefe anlattığım gibi? Belki böylesi daha uygun olur, itiraz eden olmaz en azından. Çeliskiye düsmemeli insan, yoksa derde girer bası."

"Sefe ne anlattınız ki?" dedi Brauning tereddütlü bir sesle.

"Su iki erkekle birden olanı, Frankie koltukta otururken. Dosyanızda yok mu?"

Basını salladı Brauning, hayır anlamında. "Komik," dedi Çora, "sümsüğün teki olduğunu düşünmemistim." Sonra ses tonu heyecanla doldu, "Söyledim, Frankie'nin arkadaşlarıydı onlar ve o kız, her ikisini de aynı anda harekete geçirmemi istiyordu. Bu konunun üzerinde durmak istiyorum aslında, ayrıca Frankie'nin benim pezevengim olduğunu da açıklamalıyım."

"Öyle miydi?" diye sordu Eberhard Brauning.

"Tabii ki degildi," dedi Çora, hiddetlenecek gibiydi neredeyse. "Ama kimse aksini ispatlayamaz. Bunu çok düşündüm kendi kendime, ama o anda..." Sözünu yarıda kesti, gülümseyerek özürlü diledi. "Bazen düşününce her şeyi karıştırabiliyorum. Ama endiselenmeyin, bunu hallederim."

Sonra, oturduğu iskemlede arkasına yaslandı dalgın dalgın basını sallıyordu. "Simdi her şeyi konustuk iste. Sizin zahmetinize degdi en azından, tekrar gelmekten de kurtuldunuz. Bu konuda düşünmeyi deneyeceğim. Belki de en iyisi simdi gitmeniz."

Eberhard Brauning de öyle düşünüyordu. Sorgulamayı yapan memurların yerine koydu kendini bir an için. Sonra toparlandı, önce annesiyle konuşmalıydı. Bir zamanlar tertemiz bir beyni olan, bir duvar tarafından ikiye bölünmüş bu viranede ki kırıntılar; tekrar kendini toparlamakla; saskın saskın dolasmaya devam etmek arasında tökezleyip duruyordu.

Sefin ziyaretinden sonra öyle kötü olmuştur ki Cora Bender, kendini kaybetmisti adeta. Bazen kendi kendine buluyordu parçalardan birini, ama o da baska bir zamana ait oluyordu genellikle.

Avukatını karşısında gördüğünde, birkaç parça bir şey çıkmıstı bu karışıklığın içinden. Çocugunun dogumundan sonra, ihtiyara siddetle karşı koyması sonucunda büroda bir köse, aylık ücret ve hatta bir ev koparması zorla da olsa... Hatırladığı parça buydu iste. Ama avukat, masada karşısında oturduğu sürece bütün parçalar yok olup gidiyordu.

Yine Magdalena'nın yatağının kenarındaydı... Frankie'nin yanında gölün kıyısındaydı Çora... Suratını, Frankie'nin kanına kapatıyordu... Hemen ardından arabanın önünde oturan Johnny'nin gülümsemesini görüyordu... Aslında öyle olmadığını iyice hatırlamak için... Uyudugunu düşündüğünde, geceleri üzerine dogru egilip, ona oğlunun suçsuzlugundan söz eden Tanrı kadar imkânsızdı bu...

Cora'nın birine ihtiyacı vardı, ona yardım edecek, büyük parçaları bir kenara istifleyecek birine. Ama çok özel biri olmalıydı. Ruhların ve arzuların, gerektiğinde sekillere dönüştüğüne inanan ve bunu anlayabilen biri olmalıydı. Hiç çıkış yolu bulamayınca, inanmak zorundaydı insan... Ama böyle özel biri de yoktu ki zaten... O halde, kendi basına denemeliydi. Biraz düzene sokmayı becerirse, daha derli toplu görünürdü her şey.

Diger yatakların bir sasırtmaca olmadığını avukatıyla konustuktan kısa bir süre sonra anlamıstı. Ne kadar süre sonra anlamıstı, bilemiyorum. Günler birbirinin aynıydı, önemsizdi... Diger kadınlarla pek işi yoktu. Cora'nın tam tersi belli ölçüde özgürdü onlar hâlâ. Çora için ise sadece profesörle görüşme devam ederken açılıyordu kapı. Profesör! Profesörün karşısında duyduğu korku geçmiş zaman olmak

üzereydi neredeyse. Onunla kolay basa çıkmıstı, duymak istediklerini çabucak kesfetmisti. Hatta sonunda Magdalena hakkında bile konusmuslardı. Çora,

299

Magdalena ile baslamıstı konusmasına, Brauning de seften öğrenmisti zaten.

Ve Magdalena'nın ölümü, Frankie'nin suçuydu. En son böyle konusmustu avukatıyla. Yık ağızda inanmamıstı profesör. Çünkü, Frankie'nin babası meslektasıydı, o da bir profesördü. Yyi bir ailede yetismis hos bir delikanlı, pezevenklik yapmaya ihtiyaç duymazdı ki.

Çora'nın düşündükleri de buna benzer seylerdi hemen hemen. Ama onun ne düşünmüs oldugunun hiçbir önemi yoktu artık. Su anda önemli olan düşüncelerin ürkmüs bir kuzu sürüsü gibi bir arada kalmalarıydı. Ama kuzular genellikle kurtlar saldırdığında toplanırlardı bir araya. Pezevenk Frankie ile ilgili konusmada, sürüyü bir arada tutmaya çalışırken, kurtları da uzaklaştırmaya çalışıyordu Çora. Frankie, ıslık çaldığında dans edecek bir atı olmasını çok hos bulurdu. Tabii ki babasıyla hiç konusmamıstı bu konuyu. Kimse bilmiyordu. Ama öyleydi iste! Agustos ayındaki o gece alıkoymustu Cora'yı. Ondan aynı anda iki erkekle birden ilişkiye girmesini istemisti. Çok fazla sey istiyordu, hem de çok... Magdalena ölünce, Cora'nın ona deli gibi ihtiyacı olduğunda, can sıkıcı olmaya baslamıstı. Yeni bir kız arkadaş bulmustu kendine. Çora, gitmeyince de ona bir ibret dersi vermeleri için, emir vermisti arkadaşlarına. Ykisini birden üzerine salmış ve seyretmisti, hem de yeni kız arkadaşıyla birlikte. Avukatı eger dinleyebilmiş olsaydı, gurur duyardı onunla. Profesör, uzman olduğu halde, annesi gibi kolay kandırılıbiliyordu. Toplam üç seansta, pezevenk konusuna saplamıstı onu iyice, detaylar anlatıyor, ordan burdan bir seylerle süslüyor, bir beynin düşünebileceği bütün igrençlikleri döküyordu ortaya. Kıpırmızı disli minik şeytanlar, sapıklara iyi bir örnek sunuyorlardı.

Profesör, yeterince dinledikten sonra odaya geri dönmesine izin verirdi nasıl olsa. Orada da deliydi zaten, rahat bırakırlardı. Yakınında kimse olmadığında, nerede durduğunun ya da kendisi-nin var olup olmadığının hiçbir önemi yoktu. Etrafında yeterince insan vardı. Annesi, babası, Magdalena, Johnny, Böcki, Tiger, Frankie, bir doktor ve korku... Utanç... Suç...

Aralıklı da olsa kisisel bakımı için birileri gelip gidiyordu. Kapıdan içeri girdiklerinde, nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu Çora. Onlarla çok normal konuşuyor, hata yapmamak için de son derece dikkatli davranıyordu. "Mutfak ne ikram ediyor bugün?" diyordu örneğin, "Yine çok güzel kokuyor!" Önüne konan bulamacı görünce de, "Ystahımın yerinde olmasını istiyorum sadece," diyordu, "ama hayatım boyunca hiç fazla yemedim ki zaten."

Bazen de, "Ne dersiniz, söyle dogru dürüst bir kahve içebilir miyim?" diye soruyordu. "Hep çok yorgunum. Bir kahve iyi gelecektir eminim."

Söylediği gibi yorgun filan degildi, eger akşam verilen ilaçları yutsaydı yorgun olurdu tabii ki. Sonra da uykuya daldardı olduğu yerde, diğer kadınlardan uzaklaşmak zorunda da kalmazdı. Yçlerinden biri, neden burada olduğunu sorabilirdi belki. Ama sabahları tepsinin içindekini yok ediyordu Çora. Bakım için gelen görevlilerin hepsi dikkatsizdi, Çora ise çok ikna ediciydi.

Ylaçları içmeden durumu çok daha iyi kontrol altında tutabilirdi. Babasından af diler, annesine heyecanla Tanrı'dan söz edebilir, Magdalena'ya atesli erkek arkadaşlarını ve Amerika'ya uçuşu anlatabilirdi. Sadece Frankie ve diğer genç erkeklerle tek kelime bile konusmuyordu. Frankie, özür dileyen bakışlarını Cora'ya diktiginde gırtlığını sıkıyordu sadece. Co'ra'nın günahlarını kanıyla silecek olan kurbanlık bir kuzu olarak dogdugunu biliyor olmalıydı. O bakış baska türlü nasıl açıklanabilirdi ki? Belki de kurtarıcının sonu annesinin hep anlattığı gibi olmamıstı. Eger iki bin yıl önce gökyüzüne yükseldiyse, bir kez daha yardım etmek, kurtarmak için geri gelmesini kim veya ne engellemiş olabilirdi ki? Cora'nın birkaç dakikalığına da olsa mutlak özgürlüğü hissetmesi için... Belki de sadece bir tek bu sebepten

507

502

dolayı o sarısın kadınla birlikte göl kenarına gelmisti, Magdale-na'nın bir canavar olduğunu gözüne iyice sokmak için... Ve belki de görünürdeki özgürlüğü için degil, sadece iç özgürlüğü ve de kurtarılmışlık duygusu için mücadele etmesini istiyordu Çora.

Bu karışık durumu, avukatıyla konuşmak isterdi aslında. Ama onu bir daha görmemisti. Sadece sef gelmisti bir kez daha. Önemsiz seyler hakkında konuşmak istiyordu o da. Çora basını iki yana salladı, sef de bununla yetinmek zorunda kaldı. Polis olarak degil, ziyaretçi olarak gelmisti zaten.

Hasta ziyaretine gelen biri gibi bir seyler getirmisti. Bir dergi bir sise saç sampuanı ve biraz da meyve. Üç tane elma. Golden Delicious. Bıçak yoktu. Kesekâğıdım Cora'nın önüne masanın üzerine koyarken, sıkıntılı ve çekingen bir hali vardı.

"Umarım," dedi, "küçük parçalara ayırmadan da severek yiyebilirsiniz."

Sıkılganlığı onu zararsız ve daha insancıl yapmıstı. Sordugu ilk sorularla ise baska bir sekle girmisti.

Baskaları tarafından ziyaret edilip edilmediğini bilmek istiyordu.

"Avukatım geldi bir kez."

"Baska gelen oldu mu?"

Kim yani? Kimi sormak kastettigini biliyordu Çora. Gereon! Ama o bölüm kapanmıstı çoktan. Onunla geçirmis olduğu yıllar, uydurulmuş gibiydi neredeyse. Aile, is, bir çocuk, bir ev, güzel bir yaşam. Rüyaydı sanki. Cora'nın hikâyelerinde dramatik bir son vardı hep, devamı yoktu hiçbir zaman. Sef, Margret'le konuşmıstı bir kez daha, onu anlattı Cora'ya. Buchholz'a kadar o uzun yolu gitmeye katlanmıstı bir kez daha, bütün amacı babasının hatrını sormaktı, Cora'yı ilgilendireceğini düşünüyordu çünkü. Tabii ki ilgilendiriyordu Cora'yı. Gözleri yasarmıstı neredeyse, gerçi düşman bile olsa bu tip insani bir tepki gösterirdi.

Margret, babasının yanındaydı hâlâ. Selam göndermisti Cora'ya. Kelimesi kelimesine aynen söylediklerini tekrarladı sef.

"Tanrı askına, gerçekten aklını yitirmeden çıkarın Cora'yı oradan. Ona ne yaptığının farkında mısınız siz?"

Sef ise son derece açık konuşmıstı, oldukça dürüsttü. Hiçbir etkisi olamayacağını anlatmıstı. Oradan çıkması sadece Cora'ya ve onun Profesör Burthe ile yapacağı işbirliğine bağlıydı. Bu arada profesöre Magdalena'dan söz edip etmediğini sordu. "Evet, tabii," diye yanıtladı Çora.

Basını salladı Rudolf Grovian. Cora'nın gülümsemesinde çok sey vardı, "Ona iyice attım tuttum," da demis olabilirdi su anda. Sesine babacan bir hava vererek, "Bayan Bender," dedi, "bir izlenime varması için, ona gerçeği söylemelisiniz. Kandırmaya kalkırsanız, sadece kendinize zarar vermiş olursunuz. Geleceğiniz, onun vereceği rapora bağlı."

Çora, son derece alçak sesle, "Gelecek filan istediğim yok," dedi. "Öyle bir geçmişim var ki, bana bir yüz yıl daha yeter. Margret'e benden güzel bir selam söyleyin. Yanılıyor, bence burası aynen tatil gibi. Sadece bronzlaşmıyorsunuz, ama onun dışında her sey tamam. Servis, ucuz bir otelden daha kötü değil. Herkes çok içten, kimse homurdanmıyor, kimse bahsis beklemiyor. Bakın, gündüzleri bana ait bir odam bile var. Size bir sey söyleyeyim mi? Burası dolu olsa, basınızı kasiyacak vakit bulamazsınız. Burada benim yanımda olmanıza izin verilse, günün birinde mutluluk duyarsınız eminim. Burada huzur bulursunuz, size garanti edebilirim. Arada bir, kültürlü bir adamla hos bir sohbet. Bunun dışında, kendi düşüncelerinize teslim olabilirsiniz."

"Siz, hangi düşüncelere teslim oluyorsunuz, Bayan Bender?"

Cora omuz silkti. "Ah, bu değişiyor. En çok, keske Frankie yerine karısını öldürseydim, diye düşünüyorum. Minik şeytanların benim günâhlarımla ugrasması çok daha iyi olurdu."

Basını önüne egdi Rudolf Grovian. Evde ilk kavgalarını yapmışlardı on, on iki veya on bes yıldır ilk gerçek kavgalarını. Mechthild'in en son ne zaman heyheylerinin tuttuğunu hatırlamıyordu bile. Sabah kahvaltıda banyodaki yedek sampuan sise-

303

304

<ini alıp alamayacağını sordugunda, bir de gazete veya okuyacak bir seyler istediğinde, çok kötü bir şekilde çıkısmıstı Mechthild.

Gerçi önce saskın ve de kuskulu bir tavırla bakmıstı. "Hoss'un kafasını mı yıkamak istiyorsun, ya da ona bir seyler mi okuyacaksın? Neler tasarlıyor olabilirsiniz Rudi?... Daha ileri gitmek istemiyorsun, değil mi?"

Tabii ki istiyordu, mecburdu. Buchholz'a ikinci ziyaretinde, bir yığın sey öğrenmisti, tahmin ettiginden çok daha fazla hem de. Ama bağlantı kurabilmesine yetmiyordu hâlâ. Birkaç kırıntı eksikti. Cora'nın kafasının içi molozlarla doluydu. Mechthild'e açıklamaya çalışmıstı aslında.

Ama karısı birden saldırıya geçmiş, sonra da, "Git!" diye bağırırmıstı. "Haydi git ona, eger bırakamıyorsan bu olayı, git! Sen çıkar çıkmaz, arkandan telefon edip, seni alıkoymasını söyleyeceğim."

Sonra, oturma odasında kosup meyve çanagındaki elmaları masanın üzerine fırlatmış, "iste bunları da al en iyisi. Cinayeti tekrar edebilirsin böylece," diye bağırırmıstı Mechthild.

Yanlış varsayımlardan yola çıkıyordu Mechthild. Grovian'ın tekrar etmek istegi seyin, elmalarla ilgisi yoktu, limonlarla olabilirdi belki...

Tatlı tatlı konuşmaya başladı Grovian, zararsız ve tehlikesiz görünüyordu. Babasının gerçekten de biraz daha iyi olduğunu söyledi Cora'ya. Doktorlar, atlattığını düşünüyorlardı. Margret, iyi bir bakımevi bulmak ve bir sonraki hafta Köln'e dönmek istiyordu. Grovian, avukatının fazla konuşmamasını tavsiye etmiş olabileceğini düşünüyordu. Böyle olup olmadığını sordu, Cora'ya.

Yeniden gülmeye başlamıstı Çora, "Hayır, kendisinin iyi bir tavsiyeye ihtiyacı var gibi görünüyordu aslında. Biliyor musunuz, Horsti'yi hatırlattı bana. Çelimsiz bir herif olduğundan değil, ama onun gibi utangaç ve de kolay etki altında kalabilen birisi sanırım."

Rudolf Grovian, biraz avukatı hakkında konuşmak istedi. Eber-

hard Brauning, ismini savcıdan duymustu, ama ona bir sey ifade etmiyordu. Acar avukatlardan sayılıp sayılmadığını bilmek isterdi aslında. Görevliler arasında, müvekkilleri için yapılabilecek her şeyi yapan,

birkaç disli avukat vardı.

Mechthild'e göre Çora Bender'in böyle disli birine ihtiyacı vardı. Savunmasını üstlenecek avukatın da ilk yapması gereken, polisın müvekkilinin üstünden elini çekmesini sağlamak olmalıydı. Çünkü bu polis, aklını yitirmek üzereydi neredeyse. Evdeki kızgınlığın en iyi tarafı buydu belki de, Mechthild sırf onun için endiseleniyordu. "Kendini harap ediyorsun Rudi. Nasıl görüldüğüne bir bak! Yirmi beş yaşında degilsin artık, uykuya ihtiyacın var senin."

Evet, Grovian son zamanlarda uyuyamıyordu. Kafasında öyle çok düşünce vardı ki! Birkaçını seve seve baskalarına verebilirdi aslında! Cora'nın avukatına örneğin. Cora'nın ona, yani polise, son stoklarını elletmemesini anlamak mümkündü. Yık dakikadan itibaren saldırgan davranmıstı çünkü. Ama bir avukat, yetenekli bir adamsa, ilk saniyelerden itibaren sürekli telkinde bulunabilirdi Cora'ya: Senin tarafındayım.

Cora'nın az önce söyledikleri ise yetenek veya telkin gücü çağrıştırmıyordu. Ve Horsti, bugünün ikinci konusuydu aslında. Ypi yakalamıstı Grovian, Cora'yı o konuya getirmek için yeniden oynatmak zorunda kalmadı için de minnettardı.

Margret'le konuşmak veya babasının sağlık durumuyla ilgili bilgi edinmek için, Buchholz'a o uzun yolculuğa yeniden katlanamazdı. Öğrenilecek bir sey de kalmamıstı zaten. Wilhelm Rosch ölmüştü. Margret, yengesi için bir bakımevi arıyordu. Elsbeth'in bakımı sürekli olarak komsuya bırakılamazdı. Ama bunu Cora'ya söylemeye Grovian'nın gönlü elvermemisti bir türlü. Profesör Burthe bu konuya dikkat çekmek zorunda degildi. "Bayan Bender üstesinden gelemedi," demisti. Tabii ki gelemezdi! Horsti, tehlikesiz bir konu olarak kabul edilmisti. , Çok fazla zahmet çekmemisti Grovian, Cora'nın gençlik askı-

305

nı bulup ortaya çıkarmak bir iki soruya mal olmustu sadece. Grit Adigar'm kızı Melanie, Danimarka'dan dönmüs ve Horsti'nin nerelerde bulunabileceğini hatırlamıstı. Buchholz yakınlarında küçük bir kasaba olan Asendorf daydı. Melanie daha baska seyler de biliyordu.

Üçü, aydınlık ve modern döşenmiş bir oturma odasında yemeğe oturdular, Melanie Adigar hafızasını zorluyordu.

Cora'yı bir kez Johnny Guitar'la birlikte 'Alaaddin'de görmüştü. Magdalena'nın dogum gününde. O noktada Grit Adigar, kızının anlattıklarına itiraz etmeyi denedi, "Yanılıyor olmalısın. Onun dogum gününde gitmiş olamaz."

Melanie ise sitemli eden bir sesle, "Anne ne gördüğümü biliyorum ben," dedi. "Ben de sasırmıstım zaten. Hatta onunla konustum bile. Yalnızdı ve..."

Sonra bir kıskançlık sorunu çıkmıstı ortaya. Johnny Guitar, sarısın bir Adonis, büyüleyici bir erkekti, Melanie bile itmezdi böyle birini! Çok dikkatli olunması gerektiği halde! Sürekli olarak, o ufak tefek siskoyla birlikte dolasıp duruyordu.

Melanie, bir keresinde kızlardan birinin, ikisiyle birden beraber olduktan sonra 'Alaaddin'e nasıl geri döndüğüne tanık olmustu. Hüngür hüngür ağlayarak! Yanına birkaç kız alıp, tuvalete kosmustu. Merak eden Melanie arkalarından gitmiş, hıçkırıkların arasından birkaç cümle yakalayabilmisti ancak.

"Domuzun teki! Hiçbir sey yapmaya yellenmedi. Ona yaptırdı sadece. Göstereceğim günlerini!" Baska bir ses, "En iyisi çeneni tutman. Uyarmıstık seni, ama kendi isteginle kosa kosa gittin onlarla," diyordu. Hepsi tutmuşlardı çenelerini, ama Johnny için isler zorlaşmıstı, eskisi gibi iyi karşılanmıyordu artık. Bölgesini degistirmek zorundaydı Johnny. Ayrıca Cora'nın bile kulagina gitmiş olan tehlikeli halinden süpheleniyordu herkes. Gerçi o aralar Çora sürekli Horsti ile beraberdi.

Ama o aksam degildi ne yazık ki. Johnny de derhal fırsatı de-gerlendirmisti. Çora ona öyle âsıktı ki... Dans ediyorlar, oynasıyorlardı. Melanie ise onları gözlüyordu, Cora'yı Johnny ile dolasmaya çıkmaması için uyaracaktı, kesin kararlıydı. Ama bazen de mucizeler oluyordu. O aksam siskonun da şansı vardı. Melanie onun da dans ettiğini gördü, neredeyse hiç ara vermeden ve de hep aynı kızla dans ediyordu. Kız 'Alaaddin'e ilk kez gelmişti, sarısın, biraz tombulca ama çok sevimli bir kızdı. Kısa boylu siskoya çok uygundu.

"Biz saat on buçukta ayrıldık oradan," diye anlatıyordu Melanie Adigar, onlar "hâlâ dans ediyorlardı. Keyfini bozmak istemedim. Dört kişi olduklarından, bir sey olmayacağını düşündüm. Cora'yı son görüşümdü. Johnny ile arkadaşı da bir daha görün-mediler."

Horst Cremer, bu ifadeyi onaylamış ve tamamlamıstı. En son mayıs ayının ilk hafta sonu birlikte olmuşlardı Çora ile. Ancak iki hafta sonra tekrar bulusabileceklerini söylemişti Çora. Özel bir sebep ileri sürmemisti. Kız kardesinin her zamankinden çok daha kötü olduğundan baska bir tek söz çıkmamıstı agzından. Gerçi kız kardesinden de çok seyrek bahsederdi zaten.

Horst Cremer 16 Mayıs'ı evde geçirmisti. Mayısın 23'ünde ise 'Alaaddin'de Cora'yı bos yere bekledi.

Yki aksam üst üste evlerinin yakınında dolasıp durdu, belki Cora'nın yüzünü görüp bir açıklama duyabilir

diye. Ama bosuna. Gidip evlerinin kapısını çalmaya ise cesareti yoktu, o kadar utangaçtı ki... Ayrıca Cora'nın babasının sertliğiyle ilgili anlattığı onca hikâyeden sonra...

Mayısın son cumartesi günü sansını bir kez daha denedi Horst Cremer, 'Alaaddin'de. Çora yine yoktu ortalıkta. Etraftakilere sordu ve ayın 16'sında alçakça ihanete uğradığını öğrendi. Cora'nın Johnny Guitara ile olan ilişkisinin başlangıcını gören bir tek Melanie Adigar değildi. Gece geç vakti, ikisinin de siskonun arabasına bindiklerini gören birkaç kişi daha vardı, ayrıca hiç kimsenin tanımadığı o kız da yanlarındaydı!

Bir anda, bu bilgilerden yola çıkarak, iskelet halindeki ceset

307

gelmisti Rudolf Grovian'in aklına. Yok canım! Dört kişiyken pek bir şey olmazdı.

Hangi arabayla gitmişlerdi? Gümüş rengi bir Golf olabilir. "Siskoya ait olmalı ama. Johnny'nin aklı lüks arabalarda çünkü, Porsche veya Jaguar. Bir kez onu, bir Amerikan arabasından inerken görmüştüm. Ne marka olduğunu bilmiyorum. Rengini hatırlıyorum, hoş bir yeşildi, kuyruklu kulaklı, tam bir gösterişçi arabasıydı. O zaman, herifin zengin bir babası olduğunu düşünmüştüm. Ya da evlerinde kiralık oto servisi vardı."

Araba hakkında, Horst Cremer de bilgi veremiyordu. Kimse ona arabanın markasından söz etmemisti çünkü. Johnny'nin arabasına bindiğini söylemişlerdi sadece. Duyduğu üzüntünün içinde boğulmuştu Horsti. Temmuz ayının ortalarına dek, hem hayal kırıklığının acısını yaşamış hem de Cora'nın ona geri döneceğini ümit etmiş, bu iki duygu arasında sallanıp durmuştu. Johnny epeyce ün yapmıştı, Buchholz'a sadece kızların tadına bakmak için geldiği biliniyordu herkes tarafından.

Her hafta sonunu 'Alaaddin'de geçiriyordu Horsti, akşamları da Cora'nın evini geztiliyordu. Temmuz sonlarında bir Pazar günü olayın üzerine gitmeye karar verdi. Sokakın köşesinde beklemekle yetinmedi. Cesaretini toplayıp evlerinin kapısını çaldı.

Rudolf Grovian'a şöyle anlatmıştı Horsti: "Yaslı bir karı açtı kapıyı, uzun tüylü korkunç bir hayalet gibiydi. Cora'yı sordum ona. Cevabı: 'Bu evde Çora diye biri yok artık. Kızım kayboldu,' oldu. Yıyı duyamadığımı düşündüm bir an."

Rudolf Grovian da düşünmüştü bunu. Kaybolmuş! Temmuz sonu! Halası ve komsusu, Cora'nın 16 Ağustos'a kadar ölmekte olan kız kardeşinin basucundan ayrılmadığını anlatmışlardı hararetle!

Grit Adigar da Margret Rosch da artık o kadar emin değildiler sanki. Kızının ifadesinden sonra, geri çekilmisti Grit Adigar. Mayıstan agustosa kadar olan dönemde Cora'nın yanında değildi ne de olsa.

Ayrıca şimdi bu konuyu düşünüp kafa yorunca tuhaf bir durum olduğunu hatırladı. Evlerinin içine her an girip çıkması, Wilhelm'i birdenbire rahatsız etmeye başlamış gibiydi. Mutfakta onu basından savdığında, Grit hiçbir şey düşünmemisti. Endiseli bir ses tonuyla odanın tavanına bakıp "Çora yerinden bile kıpır-dayamıyor!" diyerek mırıldandığında inanmıştı Grit. Wilhelm, neden yalan söylemiş olabilirdi ki?

Bunu, Margret de soruyordu kendine. Eger Cora, Rudolf Grovian'ın tahmin ettiği gibi 16 Mayıs'ta kaybolduysa, Wilhelm telefon konuşmasında neden sadece kötü bir toplumdaki söz etmişti?

Wilhelm'e sorulamazdı artık. Rudolf Grovian, sansını Elsbeth Rosch'ta da denemisti. Bas bas konuşmuydu onunla. Erkek kardeşinin ölümünden sonra eve yerleşmiş olan Margret isteksiz bir şekilde çıkmıştı mutfaktan dışarı. Elsbeth'ten, Magdalena'nın yepyeni bir güzellik içinde Tanrı'nın ayaklarının dibinde oturduğunu dinlemisti Grovian.

Çok fazla anlamı yoktu söylediklerinin. Yık anda, Elsbeth'in büyük kızını artık hatırlamadığını düşünmüştü Grovian. Sonra, kadın herkesle alay eden şeytanın varlığından, günah mabetlerinde dolastığından söz etmişti. Sehvete kapılıp aklı basından gitmiş dertli yaratıkları felakete sürüklediğinden... Şeytanın varlığının hangi zaman diliminde sırtını dönüp, evlerinden çekip gittiğini ise bilmiyordu Elsbeth.

Elsbeth'in zıvaladıklarını, unutulabiliyordu Grovian. Diğer iki ifade çok daha fazla şey söylüyordu. Ama mahkemede hiçbir değeri yoktu ne yazık ki. Horst Cremer'in söyledikleri, kulaktan duyma şeylerdi sadece. O zamanlar, Cora'nın ihanetini anlatan kim olduğunu bile hatırlamıyordu. Melanie Adigar da Cora'nın o Mayıs gecesi lokalden nasıl çıktığını görmemisti. Johnny sisko ve o tanımadıkları kızla mı yoksa tek başına mı gitmişti, söyleyemiyordu.

Gençlik askıyla sohbet edilmiş olması, Cora'yı mutlu etmiş

309

görünüyordu. Sesi melankolik bir tondaydı, ağır ağır "Nasıl?" dedi, "Yıy mı? Ne yapıyor? Evlenmiş mi?" Grovian'ın cevaplarını dinledi, Horsti'nin onunla ilgili bilgi edinip edinmediğini de bilmek istiyordu.

Sonra kendi hikâyesini anlatmaya başladı. 'Alaaddin' deki aksamlardan, bazen dans edip, bazen de nasıl bir köşede durduklarından söz etti. Horsti, Udo Lindenberg hayranıydı. Vahşi parçalarını değil, durgun olanlarını seviyordu: "Geçmişin karanlık derin yollarında. Bir küçük anı dolanıyor zaman denizinde."

Ve şimdi Çora yürüyordu ağır ağır, karanlık yollarda. Ara sıra soguk bir zaman dalgası çarpıp onu uzaklara sürüklüyordu.

Ama o anda öyle degildi, dalga ılıktı. Genç kadın alçak sesle güldü. "Sevimli bir herifti. Sık sık vicdan azabı çekerdim, diğerlerini bedenimden uzak tutmak için kullanıyordum onu çünkü. Dogru insan gelene kadar beklemek istiyordum. Adi bir düşünce, öyle degil mi?"

Rudolf Grovian, omuzlarını kaldırdı sadece, onun anlattıklarını dinliyordu. Bir yandan da Magdalena engeliyle asıp nasıl 16 Mayıs rotasına dönebilecegi düşüncesiyle beynini zorluyordu. Sadece 'Alaaddin'de geçirdigi zamanla, park yerindeki o küçük olay ve baska bir sey hakkında konuşmak istemiyordu onunla. Son konuşmadaki gibi Cora'yı yeniden duvarının arkasına sürüp atmak da istemiyordu, kesinlikle. Bir on bes dakika basını sallamasını seyrettikten sonra, artık Cora'yı dinlemedigini fark etmişti.

Sadece, Johnny ile olan birlikteliginin nasıl devam ettigini bilmek istiyordu. Çıkardığı sonuçlara göre bir tek olasılık vardı: Johnny ile Hans Böckel aynı kisiydi. Böckel eglenip hos vakit geçirecegi kızlar buluyor bu arada arkadaşlarının da bundan pay almasını saglıyordu. Ve eger Cora'nın basına da Melanie Adigar'ın tuvalette hıçkırıklarını dinledigi kızın basma gelen sey geldiyse, o zaman bir anlam kazanıyordu hikâye.

Büyük ask bir yana, bir de iki erkegin eline kalmak... O aksam

sisko da yanında bir kız olmasını istemis olabilirdi, Georg Fran-kenberg ise oradaydı hâlâ. Ve Frankie hislerine kapılmayan, ciddi bir genç adam olmalıydı... Geriye Georg Frankenberg'in kolunun 16 Mayıs'ta degil de bir süre sonra kırıldığını ispatlamak kalıyordu sadece.

Kolunun nasıl kırılmış olabileceğini tahmin etmek için, çok fazla hayal gücüne gerek yoktu. Genç bir adamın, tamamen dağıtmış vaziyette eve gelip birkaç uykusuz gece geçirmesi yeterliydi. Babasına bir veya iki ölü kızıdan söz etmişti belki de. Genç adam korkuyordu. Babası onu sakinleştirmisti herhalde. Birkaç soru sormus ve oglunu o iki kızla birlikte kimsenin görmedigi sonucunu çıkarmisti. Ayrıca olay çok uzak bir yerde gerçekleşmişti. "Endiselenmene gerek yok, oğlum," demisti babası. Hallederiz. Canın da yanmaz. Önce bir igne yaparım."

Rudolf Grovian'ın düşünceleri, sadece Cora'da degil Frankfurt'ta 'Alaaddin'de ve baska yerlerdeydi. Önemli bir sey kaçır-mamıstı, öyle görünüyordu. Çora, Horsti hakkında konuşmaya devam ediyordu, bu da Grovian için hiçbir önem tasımıyordu.

Derin bir iç çekti Çora. "Umarım, mutlu bir evlilik yapmıstır, Gerçekten öyle dilerim. O hak etti mutlulugu. Beni memnun etmek için ugrastı hep. Dogum günümde bir kaset hediye etmişti bana. Kendi doldurduğu bir kasetti. Queen grubunun. Aslında aynı kasetten vardı bizde. Ama onun çektiği çok daha iyiydi. Hısırtı yoktu kesinlikle. "We are the Champions" ve "Bohemian Rhapsody. " Magdalena çılgına dönmüştü. O hafta o kasetten baska bir sey dinlememisti. Freddy Mercury'nin sesinden çok etkilendigini söylüyordu. Ve ne yazık ki Freddy Mercury de öldü gitti. Tanrım, neden herkes ölüyor?"

Dehset içinde gözlerini açmıstı Çora, bir eliyle agzını kapatmaya çalışarak, "Öyle bir sey yok ama bende! Kesinlikle yok bende... O hastaydı, çok hasta oldugunu okumustum bir yerde..." Baglantıyı kaçırmıstı Rudolf Grovian. Onun için söz konusu olan Horst Cremer'di hâlâ. Cora'nın yüzündeki dehseti gördü-

günde, söylediklerini onaylamak için acele etmesi gerektiğini düşündü birden. "Hayır, endiselenmeyin Bayan Bender. Sağlığı yerinde onun, sapaşaglam. Bugünlerde karısı dogum yapacak, bebeği olacağı için çok seviniyor. Gerçekten de harika hissediyor kendini. Konustum onunla. Küçük bir oto tamirhanesi açmış."

"Yalan söylüyorsunuz," dedi Çora, dudaklarını ısırarak, basını sallıyordu bir yandan da. Bu sallamayla da beyninin içinde baska bir görüntü olustu birden.

Sefi unutmustu, komodinin üzerindeki küçük çalar saati görüyordu sadece. Açık seçik görülüyordu saat. On biri biraz geçiyordu.

Merdivendeki ayak seslerini duymamıstı Magdalena, her iki kulagını da walkman'in kulaklıklarıyla tıkamış, müziği de sonuna kadar açmıstı çünkü. Yüzünde saskın, ama memnun bir ifadeyle oturduğu yerde dogruldu, "Süper dakiksin," dedi, "Disko' da bir sey yok muydu?"

Çora, yatağın kenarına oturdu. Magdalena'nın yüzündeki uzun saç perçemlerinden birini arkaya dogru itip, yanagına bir öpücük kondurdu. "Hayır," dedi, "hiçbir sey yoktu. Daha uzun kalmak istemedi canım. Senin yanında olmak istedim."

Magdalena'nın elindeki minik kulaklıklardan, vızıltı sekilde Freddy Mercury'nin sesi geliyordu.

Bohemian Rhapsody. Is this the real life? -Gerçek hayat bu mu?

Hayır, degildi tabii ki. Her sey yalandı! "Yıllardır senin için orospuluk yapıyorum. Yakında toparlamış olacağız bütün para-yi."

Toparlayamadık. Hırsızlıklarla çok hızlı gitmiyordu çünkü. "Erkek arkadasımdan ayrıldım. Aptal aptal sorularıyla canımı sıkmaya başlamıştı. Yeni biri var şimdi, adı Horst. Havalı bir tip!" Zırva! Herkesin alay ettiği, bakımsız tarzanın tekiydi. "Senin yanında olmak istedim." Ystememistim, bu da yalandı! Kalmak istemistim aslında. Johnny oradaydı. Ondan bahsetmedim sana. Simdi de anlatmayacağım hiçbir sey. Johnny, bana ait sadece. Düşünsene, genç, güçlü ve ancak dergilerde görebileceğin kadar da yakışıklı. Annemin Yncil'indeki bronzdan melek heykeline benziyor. Elledim onu, omuzlarına dokundum, yüzüne de... Kollarım onun belindeydi, onun elleriyse benim enseme. Cora'nın eli, Magdalena'nın saçındaydı hâlâ. Sonra çekti yavas yavas, pürüzsüz yanagına dokundu. Tek parmağını dudagının kenar çizgilerinde gezdirdi. "Yatmadan önce, bir kez daha tuvalete gidecek misin?"

Basını salladı Magdalena. Çora, yatağın kenarından kalkarak, "O zaman sampanyanın kalanın getireyim," dedi.

Sise, hemen hemen dolu sayılırdı. Saat sekizde ikisi de sadece birer küçük yudum içmişlerdi. Magdalena tadından hoslanmadığını söylemişti. Kardesi' Alaaddin'e gitmesi konusunda ısrar ettiginden, Çora da dikkatli içmek zorunda kalmıştı. Magdalena'nın inatçılığına minnettardı şimdi. Elinde sampanya sisesi ve iki bardakla odaya geri geldiğinde, yastıkların arasında dimdik oturur buldu Magdalena'yı. Elestiren bir bakış vardı gözlerinde. Gülümseyerek, "Tuhaf görünüyorsun," dedi, "bir şeyin mi var?"

"Hayır," diye cevap verdi Çora, "neyim olabilir ki?" Özlemim var. Uzun süredir bir kez olsun benimle konuşmasını diledim durdum. Daha fazla bir sey hesaplamadım hiç. Ve o bugün bana dokundu. Dans ettik birlikte. Ve ben, benimle çıkmasını beni sevmesini istedim. Dans ederken hissettim, tahrik olmuştum. Gitmem gerektiğinde ise, perisandım, talihime küsmek üzereydim neredeyse. Bir sonraki hafta tanımayacaktı beni. Bugün kendisine göre kimseyi bulamadığı, canı sıkıldığı için benim olmuştum. Biliyordum. Ele geçirdiğim sansı kaybetmistim. Ne yapabilirdim ki? Sana çok uzun kalmam, dönerim diye söz vermistim.

Bazen nefret ediyorum senden! Ve şimdi başlangıca göre çok daha fazla nefret ediyorum. Artık bir çocuk gibi nefret etmiyorum. Kendi yasantisından mahrum bırakılan bir kadın gibi nefret ediyorum. Sen olmasaydın, özgürdüm ben. Sen olmasaydın, iki yıldır, bu asalak Horsti ile 'Alaaddin'de oturup durmazdım. Herkes alay ediyordu. Espri konusu olmuştum yine. Çora, artık dua ederek okulun bahçesinde dolanmıyor, bakımsız tarzanın tekiyle 'Alaaddin'de oturuyordu. Çünkü doğru düzgün bir erkek için vakti yoktu. Bir kız kardesi vardı, onun tüm hayatını yiyip bitiren bir kız kardesi...

Ama bugün herkese göstermisti iste! Önemli sayılan insana! O ortalık karıştıran Melanie de oradaydı. Melanie'yi yakından tanımıyorsun sen. Aslında kendinde baska hiç kimseyi tanımıyorsun. Biraz sohbet ettik. Horsti'yi sordu Melanie. "Bakımsız Tarzan'ı nerede bıraktın?"

"Evde," dedim, "isi var." Sonra, içimi bitirip eve dönmek niyetindeydim. Ama tam o anda içeriye, Johnny ile arkadaşı girdi.

Belki de onu sana anlatmalıyım. Her şeyi, her ayrıntıyı. Sadece görmen için, senin yüzünden bozulmadığımı, çok normal hissedebileceğimi anlamam için. Nasıl içeri girdiklerini, bir masaya oturup nasıl etrafa bakındıklarını, nasıl birbirleriyle konuştuklarını dinlemek istiyor musun? Ne hakkında konuştuklarını tahmin edebiliyordum. Burada hiçbir sey yok, baska bir yere gidelim, diyorlardı kesin. Ama sonra, bir kız çarptı siskonun gözüne. Her seferinde birini bulurdu. Ama şimdiye dek hiç başarılı olamamıştı. Kızların onu baslarından savdıklarını ne kadar çok gördüm, bilsen! Bu sefer de öyle olacağını sandım. Sisko, oturduğu masadan kalkıp kıza doğru yürüdü. Biraz konustuktan sonra, dans pistine çıktılar birlikte.

Johnny yalnız kalmıştı masada. Canı sıkılıyordu, farkındaydım. Bugün sansın yok, diye geçirdim içimden. Sonra birden, bana baktığını gördüm, göz göze gelmistik. Gülümsedi. Karsılık vermek için gülümseyip gülümsemediğimi hatırlamıyorum. O an suratım uyusmuştu sanki, kalbim ise akıp gidiyordu neredeyse.

Sonra ayaga kalktı ve bana doğru yürüdü. Ne dedi, biliyor musun? "Zavallı bir erkege bir sans verebilir misin?"

Ynanamamıştım. Onunla dans etmek isteyip istemediğimi soruyordu, isteyip istemediğimi"? Simdiye kadar benimle konuşmaya cesaret edemediğini, çünkü Horsti'nin sürekli yanımda olduğunu söyledi, dans ederken. O kadar sıkı sarılmıştı ki mumu düşünmek zorunda kaldım birkaç kez. Mum, onun önündeki sey kadar kalın degildi.

Johnny'nin dudaklarını hissettim alnımda, sonra öpmesini bekledim. Ama kendisi ve arkadaşıyla birlikte baska bir yere gelmek isteyip istemediğimi sordu sadece. Onunla bas basa olsa giderdim. O zaman biraz daha geç kalırdım, sen de daha çok beklemek zorunda kalırdın beni. Ama yanımda arkadaşısıyla, olamazdı. Bir keresinde biri bana, bu ikisi sadece bir çift ayaktakımı demisti. Ne

anlatmaya çalıştığım tahmin edebiliyordum. Kız siskoyla dans ediyordu, böylece Johnny'ye yaklaşılabileceğini düşünüyor olabilirdi.

Johnny'nin teklifine, "Gelmek isterdim," diye cevap verdim, "ama mümkün değil. Çok uzun süre dışarıda kalamam. Kız kardesim evde yalnız." : Sasırmıstı. "Kız kardesin kaç yaşında ki?"

"On sekiz," dedim, "bugün on sekiz oldu."

Gülmeye başladı, "Neden evde peki? Niçin seninle gelmedi?"

"Kendisini iyi hissetmiyor."

İsrarla onun yanında kalmamı onlarla gelmemi istiyordu. Kızla dans eden siskoya bakarak, "Tiger çok mesgul," dedi, "onu burada bir süre yalnız bırakmamıza hiç itirazı olmaz sanırım."

Ona Tiger demesini çok esprili bulmustum. Kaplan değil de ; küçük pembe bir domuz yavrusuna benziyordu daha çok. ; "Annenlere telefon edip, bugün de onların bebek bakıcılığı yapmalarını isteyemez misin?" diye sordu Johnny.

"Anne babamız yok artık," dedim.

Yoktu ikisi de. Hiçbir zaman olmamışlardı ki. Sadece biz ikimiz vardık. Ve ben daha büyük ve daha güçlü olduğum için, senin adına da her şeyi düşünmek zorundaydım.

Ölmek üzereydim neredeyse. Kalbimi koparıp atıyor gibiydim. Onunla kalırsam, bana gerçek ismini söyleyeceğine söz verdi. Yalvardı. Bir yarım saat daha, bir dans daha. Birlikte dışarı çıktık, park yerine. Arabaya binmeden önce beni öptü. Horsti ile olduğundan çok farklıydı. Viski-Cola içmişti. Belki oydu değişik olan. Çok tatlıydı. Saatlerce onunla orada öylece durabilirdim, ama birkaç saniye sürmüştü sadece.

Sonra bıraktı beni, "Kız kardesine bir ninni söyle, sonra geri gel, tamam mı?" dedi. "Bekliyorum."

Orada durup el salladı arkamdan. Sen uykuya dalarsan, belki gerçekten geri dönebilirdim. Kız kardesine bir ninni söyle...

i-"i/

ON ÜÇ

Sadece bir saniye dikkatsizlik ve olan olmuştı. Magdalena' nın adını bile söylemeden, fırlayıp kalkmıstı Çora. Nasıl yatağın kenarına oturduğunu izledi Rudolf Grovian, kenara ilisip yüzünü yastıklara çevirdiğini. Bir eliyle kırsımıs yastık kılıfını oksuyordu. Degisen yüz ifadesinden, orada, Grovian'm yanında olmadığı belliydi.

Birkaç sözcük duymayı umdu. Grovian, en azından bir mırıldanma, o sırada yasadıklarının ne olduğunu ele verecek birkaç ipucu... Neler olup bittigini yüzünden okumak... Ama Çora, Gro-vian'ı o zevkten mahrum etti. Suratında, nefret ve tiksinti dolu bir ifade vardı, sık sık da yutkunuyordu. Bir öğürtüyle veya boğazın-daki bir seyle mücadele ediyor gibiydi.

Dakikalar geçti. Onunla konuşmaya cesaret edemedi Grovian. Onu hangi noktada yakalayabileceğini Tanrı bilirdi sadece. Sonra Çora birden bire geri geldi. Gözleri, korkunç derecede açılmıştı. Bir elini alnında gezdirerek, "Eve gittim," dedi, son derece açık ve anlaşılabilir bir ses tonuyla.

Rudolf Grovian, rahatlamıstı, derin bir nefes aldı, telasla, "Tabii Bayan Bender," diye yanıtladı.

"Magdalena'yı ortada bırakmadım."

Sadece Magdalena'ya dokunulmasın! Son konuşmasındaki iz-lenimleriyle, kız kardesini Profesör Burthe'ye bırakmak istiyordu Grovian.

"Tabii ki bırakmadınız, Bayan Bender. Ama Magdalena'dan söz etmiyoruz. Sadece Horsti hakkında konuşuyoruz. Siz ' Alaad-din'e gitmemeye başlayınca, o sizinle ilgili bilgi edinmeye çalışmış.

Çora yüzünde saskın ve şüpheli bir ifadeyle Grovian'a bakı-yordu. Grovian, onun kendisini dinleyip dinlemediğini bilmiyordu. Genç kadın ağır ağır konuşmaya devam etti. "Temmuz ayın-daydı. O zaman evdeydiniz herhalde. Yoksa temmuzda yok muydunuz?"

Tabii ki yoktu! Her seye bahse girebilirdi Grovian. Mayıs ayında kaybolmustu Çora, agustosta değil. Ve bir türlü anlaşılamayan bir sebepten babası öyle söylemişti. Ya da diğerleri, olay kesinlik kazanana kadar, Cora'nın Magdalena'mn yatağının başında oturmasının daha iyi olacağı düşüncesinde birleşmişlerdi.

Bu arada bu küçük oyuna halası ve komsusu kadar hâkim olmuştı Grovian. Cora'nın dikkatini çekmemiştı Allahtan. "Bir kez Horsti, babanızla konuşmus. Babanız sizin onun hakkında hiçbir şey duymak istemediğinizi söylemiş. Sizin Johnny ile birlikte olduğunuzu da eklemiş ayrıca. Ve bu Temmuz ayında olmuştı."

Çora'dan nasıl bir tepki beklediğini bilmiyordu Grovian. Herhangi bir tepki olabilirdi. Oldu da sonunda.

Çora basını önüne egerek mırıldandı, "Hayır, eve gittim ben."

Sesindeki bir şey rahatsız etmişti Grovian'ı. Çok daha dikkatli olmaya çalışarak "Bundan çok eminsiniz," dedi, "ama Johnny ile beraber oldunuz bir kez?"

"Evet."

"Ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Şimdi hatırlıyorum. Magdalena'mn doğum günüydü. Ama eve gittim ben."

Gitmedin diye d s nd  Grovian. Sonra "Tabii Bayan Bender," dedi, "benim bundan s phem yok. Hatırlıyor musunuz o akşamı?"

"Evet, hem de çok iyi hatırlıyorum. Simdi aklıma geldi her sey. Saat on bire dogru eve gittim." Böyle devam edemedi Grovian. Baska bir yaklaşımdenedi. "Neden eve gittiniz peki?"

"Magdalena'ya söz vermistim. Bir de, Tiger'in birlikte gelmek isteyeceginden korkuyordum. Kız gelmezdi kesinlikle, daha yeni tanışmışlardı."

Kız! O an ısıklık  alabilirdi Grovian! Böyle iyi, böyle devam et, anlat bana, çok yavas, çok dikkatli. "Hangi kız Bayan Bender?"

"Bilmiyorum."

Güzel, bunu hiç kimse bilmiyordu zaten. Sözü geçen zamanda, Buchholz'da hiç kayıp ihbarı olmamasına sasmamak gerekiyordu.

Zavallı kızın nereden geldigini, Tanrı bilirdi sadece. Esas noktaya geri d nm slerdi.

"Frankie de orada mıydı?"

 ora kendi ellerini inceliyordu, parmaklarını birbirinden ayırıp, tırnaklarının üzerinde gezdirdi. Tavrı, onu inatçı bir çocukla kıyaslamaya zorluyordu. "Bilmiyor musunuz Bayan Bender?"

"Biliyorum," dedi birden, "yoktu. Onu hiç görmedim."

Derin bir nefes aldı Grovian. Hedere  n cepheden gitmeye karar vermisti. "Hayır Bayan Bender. Onu gördünüz. O gece bir kez mahzende gördünüz. Ama saat on birden çok daha sonra, çok iyi biliyorum. Eger on birde eve gittiyseniz, geç vakit tekrar  ıkkmış olmalısınız. Tekrar çıkıp gitmenizi çok iyi anlıyorum. Sizin yerinizde olsam, ben de bir kez daha Alaaddin'e giderdim. Johnny'ye  sıktınız ve onun yanında olmak istiyordunuz. Bu çok normal. Her normal genç kız yapardı bunu Bayan Bender.

319

L

Ve siz de normal bir genç kızdınız, degil mi? Deli degildiniz. Sadece bir deli, Johnny'yi bırakır ve... gidip eve kapanırdı."

Neredeyse, "...gidip hasta kız kardesinin yatağının basına oturur, " diyecekti. Ama söylemedi, tam zamanında yutkunmustu, bir parça da olsa rahatlamıştı, devam etti: "O gece, Johnny sisko ve o kız hep birlikte bir arabaya binip uzaklastınız oradan, sahıtlerim var. Mahzene indiginizde gördüğünüz adam Frankie olmalı."

"Bilmiyorum." Sesi aqlamak  zereymis gibi çıkıyordu. Tırnaklarını  ekistirerek, "Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Saat on birde eve gittigimi biliyorum sadece. Ve sonra Ekim ayı oldu birden. Nasıl oldugunu bilmiyorum."

Parmaklarını birbirine kilitlemiş, s rt yor, döndürüyor ovusturuyordu, kendi ellerinden baska destegi yoktu sanki. Sesinden de biraz paniklemiş oldugu çıkıyordu ortaya. Bakısı ise, anlayış için yalvarır gibiydi.

"Kız kardesimi öyle ortada bırakmadım. Her sey  onun için yaptım. Sadece onun için. Para kazanmak istedim, ama öyle kazanmak istemedim. Sevdigim, erkekle yapmak istiyordum sadece. Ve Johnny... Dans ederken d s nd m tabii ki. Ystiyordum... Onunla bir kez olsaydı. Gerisi umurumda bile olmayacaktı. O bir kereyi yasasaydım, kimse alamazdı elimden o anı. 'Kardesine ninni söyle,' demisti, 'Ben burada bekliyorum seni.' Ve ben d s nm st m ki... iyice yorgun d s p uyursa, belki tekrar  ıkabilirdim..."

Gözlerini açmıstı iyice, yemin edercesine, "Ama dikkatliydim," dedi, "her zaman dikkatliydim. Ynanmalısınız bana. Kız kardesimi sevdim ben. Hiçbir zaman ona zarar verecek bir sey yapmadım. Her zaman dikkat ettim. Nelere dikkat etmem gerektiğini de biliyordum. Nefesini tuttuğunda, ara verirdim hemen. Nefesi hızlandığında ise yavaslardım. Bir elimi sürekli g gs n n üzerinde tutup, kalp atışlarım hissederdim. Hiçbir zaman üzerine çıkıp yatmadım, hiçbir zaman.  ogunlukla sadece parmaklarımla yapırdım. Seyrek olarak da mumla, dogru söylüyorum. Ve dilimle... bu bana çok... Bundan heyecanla söz etmist  bir keresine... Ben de denedim, ama bana çok igrenç geldi, ayrıca tehlikeliydi de, o sırada nasıl nefes alıp verdigine dikkat edemiyordum çünkü."

Alt dudagını büzerek çaresiz bir ifadeyle omuz silkti. Ses tonu gizlemeye  alıstığı g zyaslarından dolayı ağırlasmıştı. "Dogru olmadığını biliyordum. Yapmamalıydım. Dogaya ayırıydı. Bunun için Sodom ve Gomore yok edilmisti ya... Ben de yapmak istemiyordum. Ama Magdalena, sadece babalar ve erkek kardeslerle yasak oldugunu söyledi, kız kardeslerle yasak degildi. Ve onun hayatında hiçbir sey yoktu. Bir kez olsun dogru dürüst bir erkekle yatmak istiyordu, ama hiçbir zaman böyle bir sey... Sade-ce ben vardım onun yasamında. Onun da duygulan ve istekleri vardı..."

Sesi yavasladı, hi kırıklar arasından yalvarır gibiydi. "Profesöre söylemeyeceksiniz!" dedi. "Söz verir misiniz?"

"Tabii Bayan Bender söz veriyorum." Nasıl bir sır oldugunu anlayamadan söz vermisti Grovian. Kavrayıp anlaması o kadar da çabuk olmuyordu. Ve  ora konusmasına devam etti, "Kız kardesimi

sevdim ben," cümlesinin yorumu açıklığa kavusmustu Grovian'ın kafasında. Harfi harfine, kelimesi kelimesine aynen öyleydi!

"Sürekli olarak orgazmın çılgınca bir şey olduğunu söylüyordu Magdalena. Oysa ben, bilmiyordum nasıl bir şey olduğunu. O akşam öğrenmek istiyordum aslında. Ama ne yazık ki eve dönmek zorundaydım. Magdalena bir şeyler olduğunu farkındaydı, bırakmadı beni. Bir tuhafısın, dedi. Bir şeyin mi var! Sonra tek basıma içmemi söyledi. Sampanyanın tadından hoslanmamı, içince bası dönüyordu."

Hıçkırıklar kesilmisti. Göz yaşlarını akıtmadan ağlıyordu Çora. Bakışlarını ellerine dikmişti, kıvrılan bükülen parmaklarına. Onu kollarına almak veya en azından teselli edecek bir şeyler söylemek ihtiyacı duyuyordu Grovian. Ama dengesini bozmak iste- < medi, kekeleyip zorlanmasını izlemeye kararlıydı.

"Onun yanında kaldım. Ystedigi her şeyi yaptım. Tırnaklarına oje sürdüm. Müzik dinledik. Ne olduğunu bilmiyorum. Hâlâ duyuyorum onu: Benim için dans et!"

Cora'nın parmakları kucagında bir düğüm olmuştı sanki. Parmaklarının çıtladığını duydu Grovian, sonra duyduklarını sıralamayı denedi. Film kopuktu! Cora'nın sert inkârı, onay gibiydi biraz da. Grovian tahminlerinde haklıydı. Kız kardeşi öldüğünde evde değildi Çora. Yık kez kasım ayında duymustu... Cora'nın sesi Grovian'ı düşüncelerinden sıyırdı. Nefes alamıyor gibiydi, cümleler savrulup çıkıyordu ağzından. "Benim için dans et! Benim için yasa. Benim için bir sigara iç. Benim için orospuluk yap. Benim için, en çok para ödeyen erkekleri ara bul. Ve kendi adına bir şey yapmak için de Disko'ya git. Kendine bir erkek arkadaş bul, onunla yat. Sonra da nasıl olduğunu anlat bana. Ona 'Alaaddin'deki ısıgın müzik yükseldikçe nasıl yanıp söndüğünden söz etmistim. Kırmızı, yeşil, sarı ve mavi."

Isık oyunu diye düşünüyordu Grovian. Birden bağırırmaya başladı Çora. "Mahzendeki ısıgın aynıydı. Gidemem oraya. Lütfen, tutun beni. Yardım edin bana. Buna dayanamıyorum. Bir şeyler yapın. Haydi bir şeyler yapın. Mahzene gitmek istemiyorum." Yki eliyle birden kendine vuruyor, kollarını havaya doğru sallıyordu, destek arıyor gibiydi.

Grovian, Profesör Burthe'yi aramalıydı. Bunu düşünmesiyle vazgeçmesi bir oldu. Profesör çok mesgul biri, kendisiyle birlikte, mahzeni keşfetmek için vakit ayırıp ayıramayacağı süpheliydi. Tahminen, sakinleştirici bir ıgne yapılmasını uygun görecekti.

Rudolf Grovian, durumu kontrol altında tutabileceğine inandı birden. Yatagın kenarına, Cora'nın yanına oturup ellerini sıkı sıkı tuttu, sonra kucakladı onu. Yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmaya özen gösteriyordu, oysa kalbi ağzından çıkacak gibi atıyordu. Çora hiç kendinde değildi. Bakışları odanın içinde dolanıp duruyordu. Göğsü ve omuzları sık sık nefes alıp verirken sarsılıyordu.

"Sakin olun Bayan Bender, sakın olun. Ben yanınızdayım. ! Tutuyorum sizi. Ellerimi hissediyor musunuz? Hiçbir şey olamaz. , Simdi birlikte asagiya inip bakalım etrafa. Sizi tekrar yukarı çıkarırım. Söz veriyorum."

Delice bir şeydi! Kulaga da öyle gelmişti zaten. Ama baska ne söyleyebilirdi ki? Cora'nın elleri, Grovian'ın ellerine sarılmıştı, öyle çok titriyordu ki kollarına dek çıkıyordu titreme. Gözlerini kapadı Çora.

"Bana ne gördüğünüzü söyleyin, Bayan Bender. Mahzende kim var? Kim var asagıda?"

Titrek ısıklı bir oda tarif ediyordu Çora. Sol duvarda bir bar, raflarda bir sürü sise, arkasında bir ayna. Karsı taraftaki köse, merdiven sahanlığında müzik enstrümanları ve ses yükseltici bir : aygıt... "Song of Tiger"... Ve Cora dans ediyordu bu parçayla. Odanın ortasında tek basına dans ediyordu. Sağda duvarın önünde bir divan, onun önünde alçak bir masa, masanın üzerinde de bir kül tablası...

"Song of Tiger!" Vahsi bir parçaydı, vahsi bir danstı. Sonra Frankie elindeki degnekleri bırakıp divana kızın yanına oturdu. Johnny bir kaset koydu ve parça odanın içinde yankılanmaya başladı yeniden. Tiger bara gitmişti. Yine maglup olmuştı Tiger, ama pek de canı sıkılmış görünmüyordu.

Hâlâ dans ediyordu Çora. Yalnız değildi ama. Johnny kolları- , na almış, öpüyordu onu. Bir rüya gibiydi. Sonra ellerini eteginin altına soktu. Dokunuslarının keyfini çıkarıyordu Çora. Ve bu kez s Magdalena için değil, sadece ve sadece kendisi için. Her zaman , iki kişilik yasanmıyordu.

Bir ara yere uzandılar. Johnny Cora'nın üzerindeki kileri çıkar- î di. Her şey çok iyiydi. Divanın üzerinde oturan Frankie, o kızla sohbet ediyordu, onlarla ilgilendiği yoktu. Tiger bardaydı, bir li- «mönü küçük parçalara ayırdı, elinin üzerine beyaz bir toz serpti.

323

Sonra elinin üzerini yaladı ve bir bardaktan seffaf bir sıvı içip, ardından da limonu ısırdı. Tam üç kez yaptı bunu. Elini pantolonunun cebine sokup, "Bir şey getirdim," dedi, "bir parça kokain veee... simdi hepimiz rahatlayacağız."

Rudolf Grovian dinliyordu. Cora'nın ellerini sıkı sıkı tutmuş, ona iyice sarılmıştı. Genç kadının sarıldığını hissedeceğini umuyordu.

Çora hâlâ yerdeydi. Frankie ile kız, Johnny'nin onu nasıl sevip oksadığını seyrediyorlardı. Sonra Tiger

geldi sallana sallana. O da payını istiyordu. "Biraz yer aç Böcki," dedi.

Johnny, onu def etmek için hiçbir şey yapmadı. Ve oradaki — kız, "bir tutam versene ona, bu onu gevsetir," dedi.

Arkasından Grovian'ın net anlayabileceği birkaç düzgün cümle daha geldi.

"Ne yapıyorsun orada? Ystemiyorum. Kokain istemiyorum. Kaldır sunu ortadan." Ardından yine anlaşılmaz bir mırıldanma. Çora ani bir hareketle basını yana çevirdi birden. Sesi tizdi ve nefes alamıyor gibiydi. "Ne yapıyorsun orada? Hemen kes sunu! Aklını mı oynattın? Bırak onu, Allah kahretsin! Onu hemen bırak!"

Cora'nın bütün vücudu sallanmaya başladı. Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. "Hayır! Kes! Bırak sunu!" Bağıırması inlemeye dönüşmüştü. Bası hâlâ tir tir titriyordu, gözlerini de alabildiğine açmıştı. Bakışları Grovian'ın suratının ortasına takılmıştı, ama Cora'nın hiçbir şey görmedigine yemin edebilirdi Grovian. "Vurma! Kes! Vurmaktan öldüreceksin! Kesin! Kesin, domuzlar! Bırakın beni! Bırakın!"

Bu sözcükler Grovian için yeterince tanıdıktı. Tam olarak bu çerçevede değil, ama buna benzer şeyler düşünmüştü o da. Yine de daha sonra olanları aklı almamıştı bir türlü. Muazzam bir güçle Çora birden ellerini kurtardı. Serbest kalınca da fırlayıp kalktı. Her şey öyle hızlı olmuşt ki, Grovian tepki bile gösterememişti. Çora ellerini yumruk yapmış, var gücüyle Grovian'ın boynuna vuruyordu. Soluk solugaydı. "Boynunu, enseni koparacağım, seni domuz! Boynunu kıracağım! Gırtlakını keseceğim!"

Adli tıp raporundaki hususları sayıyordu tek tek. Her cümlede de vuruyordu bütün gücüyle. Bir kez, iki kez, üç kez... Sonunda bileğinden yakaladı Grovian. Ama sağ elini tutabiliyordu sadece. Çora sol yumruğuyla hâlâ vurmaya devam ediyordu. Grovian, birkaç saniye sonra sol bileğini de yakaladı, ardından da ayağa kalktı.

Cora'yı kendisinden bir kol boyu uzaklıkta tutarak sallamaya başladı. Bir yandan da, "Bayan Bender! Yeter artık! Kesin Bayan Bender!" diye bağıırıyordu.

Çora birkaç saniye kadar, öylece Grovian'ın önünde durdu. Bakışlarından, neler olduğunu anlamadığı belliydi. Grovian'ın seçemediği bir şeyler mırıldandı, sonra yere düşüp bayıldı.

325

Öfkesini saklamak için hiç çaba göstermiyordu Profesör Burt-he. Bir polis memuru, ikinci kez, sorularıyla, psikolojik açıdan ağır derecede rahatsız birinin bayılmasına sebep oluyordu. Uyarıldığı halde hem de! "Ne yapıyorsunuz, siz? Açıkça anlatmadım mı size, Bayan Bender'le sıradan bir suçluyla konuşur gibi konuşamayacağınızı? Bu onunla yaptığınız son konuşmadır, bilmiş olun! Bayan Bender'in intihar girişiminin de sizin sorgulama tekniginizin bir sonucu olduğunu anlayamadınız mı?"

Rudolf Grovian, kendini savunmaya kalkışmadı. Babasının ölümüyle ilgili tek bir laf kaçırmamıştı ağzından. Çora Bender'i, bir iki tetkik yapmak için alıp götürdüler telasla, hâlâ baygındı. Grovian, son yarım saati hiç yaşamamış olmak için neler vermezdi. Kendi de anlamıyordu artık, nasıl olmuşt ki bu aptal sözü söylemeye dili varmıştı. "Ben sizi tekrar yukarı çıkarırım. " Hata! O kadar da kolay değildi. Gerçi ugrasmıştı Grovian. Dakikalarca

326

yanaklarına vurmuş, adını seslenmiş, suratına soguk su serpmiş, onu doktorların eline bırakmadan önce, elinden geleni yapmıştı. Ve bu arada sürekli, ya elinde bir bıçak olsaydı, diye düşünmüştü. Grovian'ın biraz midesi bulanıyordu. Ama yine de memnundu. Cora'nın birer birer sayması: ense, boyun, gırtlak. Kasıtlı mı öldürmüştü? Hayır, kesinlikle öyle değildi! O sırada tesadüfen oğluna elma soyuyor olmasaydı, Georg Frankenberg'e yumruk-larıyla saldıracaktı. Sonra da yıllar önce yapamadığı şeyi yapacaktı. Her vurusun mesru müdafaa sayılabileceği bir durumdu bu.

Bu düşüncesi hakkında, Profesör Burthe ile konuşabilseydi keske, ama ne yazık ki ağzını açamamıştı. Saniyelerce, teknik terimler üzerine üzerine gelmişti. Sizotimik vs, ben duygusuyla dış dünya arasındaki bilinçli zıtlık, duyarlı ve kısmen kayıtsız bir kendini diğer insanlardan geri çekme durumu. Hayal -fikirler-ve prensipler dünyasına verilmisti öncelik.

Çok dokunaklı geliyordu kulaga, sadece çok fazla ilgilendirmiyordu Grovian'ı. Kafasından geçenler, bir amatörün yorumuydu, ama çok da dokunaklıydı. Bes yıl sonra mesru müdafaa olmazdı. Bes yıl sonra, adam öldürme olurdu. Biri çıkıp da Çora Bender'in cinayet saatinde Otto-Maigler Gölü'nde değil de o lanet olası mahzende olduğunu ispat etseydi ya! Grovian, kendisi ispatlayamazdı bunu. Bu Profesörün göreviydi.

Yüzünü gözünü çarpıtmadan yüzlesmeye boyun egdi Grovian. Profesör Burthe sakinlesmisti, Cora Bender'in bayılmadan önce en son ne söylediğini bilmek istiyordu. Rudolf Grovian, mahzen sahnesini ve de daha önceki konuşmaları anlattı tüm ayrıntılarıyla. Kendisine saldırdığını ise gizlemisti. Ama

mesru müdafaa için bir cümleyi de hatırlamadan edememisti. Sonuçta sadece kendini değil, diğer kızı

korumak istemisti Çora.

Sonuna geldiğinde, Profesör Burthe hafifçe basını salladı, ama bu bir onaylama değildi! Tam tersi! Mahzen sahnesini tabii ki biliyordu Burthe, hatta iki versiyonunu da. Biri kasetten dinlediği su kırılan kaburgaların olduğu... Ve diğeri de divanda pezevenğin oturduğu...

Cora Bender'in içine hiç kimseyi sokmadığı bir üçüncü versiyon daha olmalıydı. Ve bu üçüncü versiyonun mahzende gerçekten olanları içerdiğini düşünüyordu Burthe. Tahminen, Cora'nın hevesi bumerang'a dönmüştü.

Bu durumda da mahzen sahnesi önemli değildi, Çora Bender'in hayatındaki kara bölümün ufacık bir parçasıydı sadece. Ve Çora Bender, var gücüyle, bütün bölümleri her türlü müdahaleye karşı korumaya çalışıyordu. Üstelik bunu ruhsal sağlığını tehlikeye atarak yapıyordu. Sanki Rudolf Grovian bütün bunları bilmiyordu!

Profesör Burthe, gerçek ve yalan arasındaki farkı ve Çora Bender'in her ikisiyle nasıl basa çıkabileceğini anlatıyordu ayrıntılı olarak. Stresli bir durumda, önce gerçeği sorumlu tutuyordu Çora. Sonra duruma uyum sağlayıp üzerindeki baskıdan kurtulduğunda, menfaatini kolluyordu. Bu da sadece yalanlarla mümkündü. Ancak söylediği yalanlar yeni bir baskı olusturuyordu üzerinde. Daha sonra gösterdiği telas ve heyecan, acemi birini etkiliyor ve en son sırrının da açığa çıkmış olduğunu düşündürüyordu.

Sorgulama sırasında da öyle olmuştur. Profesörle de aynı şeyi denemisti Çora. Ama o uzmandı, onu kimse öyle kolay kolay parmağında oynatamazdı. Kimsenin, Çora Bender'in yıllar önce adamın biriyle belki de bir çocukla, kötü deneyimler yaşamış olduğu düşüncesine bir itirazı yoktu. Kimsenin, bu ilişkilerden birinde kötü muamele gördüğünden şüphesi jde yoktu. Çora kendine zarar veren tezleriyle, bazı kişiler üzerinde, meydan okur gibi bir etki bırakmış olmalıydı.

Bu noktada ilk itirazım yaptı Rudolf Grovian. "Eğer açıklamak istediğiniz onun orospuluk yapmış olduğuyorsa, durum öyle değil. Kız kardeşi beklemiş yapmasını ve hatta istemiş, eğer doğru anladıysam, ama o yapmamış."

Karşısındaki gülümsüyordu. Her şey çok iyi bildiğini gösteren bir gülümseme idi bu. "Pekâlâ da yaptı, Bay Grovian. Kız kardeşinin ölümünden sonra aklına gelebilecek en kötü cezayı seçmişti kendine. Sapık erkekler. Bana birkaç yöntem anlattı. Ben böyle şeylere alışkınım, ama inanırım bir ara dinlemek bana bile fazla geldi. Kabul edin Bay Grovian, hiçbir kadın gerçekten denemeden bu tür şeylere izin vermez. Günaha ihtiyaç duymak bu, babasıyla bir enest ilişkiye duyduğu yasak istekle bir arada bulunan bir şey."

"Ama bu akıl zayıflığı," diye karşı çıktı Rudolf Grovian. Ytiraz etmesine rağmen, Burthe'nin fikirlerinden etkilenmiş gibiydi. Sorumlu ve dikkatli bir gözlemci olarak, o kocaman yalan y— gınının içinden, minik gerçek kırıntılarını yakalayabilecek yetenekteydi Burthe. "Korkarım," dedi Rudolf Grovian kupkuru bir tonuyla, "bu olayda birkaç yalan yakaladınız. Size neden böyle bir saçmalık anlattığını bilmiyorum. Zaman konusunda bir uyumsuzluk var. O..."

Az önce düşünüp bulduklarını anlatmak istiyordu. Magdale-na'nın doğum gününden, hiç zaman kaybetmeden, mahzene gidiyordu olay, ardından da ekim ayı geliyordu hemen. Ancak Burthe bir el hareketiyle Grovian'ın sözünü kesti. Burada söz konusu olan zaman değildi. Fuhus da değildi. Heyecanlanmak için neden yoktu.

Georg Frankenberg'in ölümüydü söz konusu olan, Cora Bender'in gerekçesi ve idrak yeteneği yoktu. Cora Bender suç işlemeye gücü yetecek biri değildi. Yslediği suçtan dolayı sorumlu tutulamazdı hiçbir şekilde. Göl kenarındaki adamın davranışının resmini çekmek bir saniye bile sürmemisti. Kadın deklansör vazifesi görmüştü.

O anda, Rudolf Grovian'ın kulaklarında Çora Bender'in sesi çınladı: Adamın sanssızlığı üstte olmasıydı. Yine de basını salladı. "Bu kanaate nasıl vardınız, Bay Burthe? Eger mahzenin önemsiz olduğunu söylerseniz büyük bir hata yapmış olursunuz. Yki

kez yasadım ben bunu! Ve ben de sorumlu ve dikkatli bir gözlemciyim. Bayan Bender, mahzende iki erkek tarafından tecavüze uğramış, neredeyse öldürülüyormuş. Ve bu sebeple bir kız daha öldürülmüş. Büyük bir ihtimalle Georg Frankenberg tarafından. O bu yüzden ölmek zorunda kalmış." Profesör Burthe iyice sakinleşmişti. Oturduğu koltukta arkasına yaslandı, düşünceli bakışlarla Grovian'ı inceliyordu. "Nereden bu kadar emin olabiliyorsunuz?" dedi, "Bayan Bender'in sözlerinden mi? Yoksa delilleriniz mi var?"

Hayır, yoktu Allah kahretsin. Sadece sözler vardı elinde... Oradan buradan birkaç sözcük... Horst Cremer, Melanie Adigar ve Johnny Guitar! Hans Böckel ile Johnny Guitar'm aynı insan oldukları bile kesin değildi daha. Ve Böckel, Frankenberg'le tek bağlantıydı. Mahkemenin önünde, "Song of Tiger" ile hiçbir şey ispatlanamazdı.

Grovian'ın cevap vermediğini görünce, Profesör Burthe, "Onun için üzülüyorsunuz," dedi. Yargılar gibiydi ses tonu, çürü-tülemeyen bir gerçek gibi odanın içinde yankılanmıştı. "Ona yardım etmek istiyorsunuz. Sizin de bir kızınız var, değil mi? Sizin kızınız kaç yaşında, Bay Grovian?" Burthe yine cevap alamayınca basını salladı ve Rudolf Grovi-an'ı hiddetlendiren o anlayışlı ses tonuyla devam etti: "Sadece son kaseti dinlemekle kalmadım ben. Sizi anlıyorum. Normal bir yasanti sürmekten baska bir sey istemeyen genç bir kadın, çaresiz, ümitsiz. Etkileyemediği şartlardan dolayı rahatsız, anlayış için yalvaran biri. Perisan durumdayken birini buluyor karşısında. Onunla konuşurken yalnızdınız, değil mi? Çora Bender'in yardım çılgılığı size yönelikti aslında. O an babasını temsil ediyordunuz onun gözünde. Siz de kendinizi öyle hissettiniz aynen. Birkaç dakika önce de aynı sahne tekrarlandı. Ve Bay Grovian, bir baba inanmak ister. Düşünün bir kez, bunu bir meslektasınıza, baska birine yapsaydı, nasıl değerlendirdiniz, bunu sorun kendinize!"

Rudolf Grovian dislerini sıkıyordu var gücüyle, "Burada kendimi analiz etmek için bulunmuyorum," dedi, "sadece birkaç yeni bilgi koymaya çalışıyorum ortaya."

Düünceli bir tavırla basını salladı Burthe. "Peki, Bayan Bender bu yeni bilgileri onaylayabiliyor mu?" "Belli bir ölçüde, evet."

Profesör yine basını salladı, düünceliydi. Yeni bilgilerin ne olduğunu sormadı. "O size her şeyi onaylayacak Bay Grovian. Georg Frenkenberg'le kendisi arasındaki ilişkiyi içeren her şeyi. Yine kendisi, rasyonel bir açıklama bulmak için uğrasıp duruyor. Frankenberg'in ölümü içinde bir ferahlama duygusu yaratmış ve şimdi buna bir sebep arıyor. Olanca gücüyle, Frankenberg'i, yasantisında bir yerlere yerleştirmeye çalışıyor. Geçerli gerekçeler bularak hem de... Bu yüzden de onu pezevengi pozisyonunda, divanın üzerine bile oturtuyor."

Bir şey söylemek istiyordu Rudolf Grovian, ama yine bir el hareketiyle susturuldu. "Size bir şey açıklamaya çalışıyorum. Ve artık sizin isinizin nerede bitip, benimkinin nerede başladığını kavramış olduğunuzu umuyorum. Simdi, Georg Frankenberg'i ve mahzeni unutup, bir kenara bırakalım. Bayan Bender'in travması mahzen değil, Magdalena."

Profesör Burthe için çok basitti. Onun için Georg Franken-berg, tesadüfi bir kurbandı sadece. Cora'ya, kız kardeşini hatırlatacak bir kadına refakat eden her erkeğin basına bu facia gelebilirdi. Yasamını berbat eden bir kadını öldürmek mi? Bir kez daha yapmazdı Çora böyle bir şeyi. Adamın üzerine saldırdığında, müthis bir sıkıntı içindeydi -gerçekten de çok sıkıntıdaydı. Adamın ölümüyle aynı anda iki seye birden ulaşmıştı. Magdalena'nm en büyük arzusunu gerçekleştirmiş, ona iyi görünüşlü, hoş bir adam yollamıştı. Magdalena'yı temsilen Frankie'nin karısından nefret etmiş ve artık yardıma ihtiyaç olmadığını bildirmişti. Çora Bender özgürdü. O an öylesine özgürdü ki, ömür boyu hapis cezasının kesinliği bile ürpertmiyordu onu. Kendince cezayı da hak etmişti zaten.

Rudolf Grovian, yüzünde donuk bir ifadeyle dinliyordu. Adli sicil gibi bir yaşam: Yalanlar, dolandırıcılık, hırsızlık, uyusturucu ve muhtesem bir son olarak da cinayet! Hayır! Kurban etmek istediği Georg Frankenberg değildi. Bu düşünce doğru değildi. Kurbanın adı Magdalena'y di!

Cora Bender, kız kardeşini kasıtlı olarak öldürmüş olabilir miydi? Magdalena'yı kendi öz benliğini mahveden biri olarak görüyordu çünkü, sadece kendisi değil, babası da mahvolmustu ve Çora Bender babasını çıldırması seviyordu. Yoksa yanlışlıkla uyusturucu sarhosu iken mi olmuştı, bilmiyordu Profesör Burthe. Ama o kırılan kaburgalar Magdalena'nın kaburgalarıydı.

Cora'nın sesi, Rudolf Grovian'm kulaklarındaydı: Bir elim hep göğsünün üzerinde olurdu... Bu kadarı yeterliydi Grovian,Beyaz gömleli, diye düşündü, Çora Bender'in düşünce tarzını kendine mal ettiğinin farkında değil. Ynsan bir yarım saat dinleyince, yeniden Noel Baba'ya inanıyor herhalde.

Ama kendisi inanacak değildi! Bütün verileri toplamıştı bir araya. Burthe oturduğu yerden kalkmaya yeltenirken, Grovian, "Size bir şey söyleyeyim mi?" dedi, "Siz kendi isinizi yapın, ben de kendiminkini. Eger hazırlayacağınız raporda beni faka bastırmak istiyorsanız, üç cümleyle çürütebilirim sizi."

Bu üç cümleyi hemen duymak istedi Profesör Burthe. Ve Rudolf Grovian saymaya başladı. Nokta bir: Kız kardeşi öldüğünde, Çora üç aydır evde değildi. Zedelenmiş kâfatasıyla, her hangi bir klinikte yatıyordu, kasım ayında taburcu olabilmisti ancak. Nokta iki: Kız kardeşinin ölümünden sonra günah isleyerek orospuluk yapmasının altındaki neden, babasıyla ensest ilişkiye girmek için duyduğu yasak arzuydu, seklinde bir formül çok sıkı tabii, ama Grovian böyle ifade edemiyordu bunu. Zamanlama yanlıştı ne yazık ki, Çora darbe almış kâfatasıyla fahiselik de yapamıyor-

du. Buradan yola çıkılınca, yasak bir arzu ve çıldırması sevilen bir baba da yoktu ortada.

"Yncil'i bir karıştırın, Bay Burthe. Her şeyi bulabilirsiniz orada. Çora, kendi yöntemleriyle, bize gerçeği söylemeye çalışıyor aslında sürekli. Magdalena bir fahiseydi." Basını sallayarak gülümsedi:

"Magdalena ön hazırlığını yapmıştı, mahzendekiler de geri kalanını verdiler ona. Eger bana inanmıyorsanız, ısıt oyunlarıyla bir deneme yapın. Ya da o şarkıyı çalın ona. "Song of Tiger "ı. Her seyhine bahse girerim, Cora'yı harekete geçiren Bayan Frankenberg değil, o parçaydı. Kendisi de

söyledi zaten, o müzik parçası olduğunu. Eger bu denemeye kalkışırsanız, güvenliğiniz açısından yanınıza bir korama alın. Birkaç kuvvetli adam var orada."

Yavaşça kapıya doğru yürürken, son kozunu da oynadı. "Nokta üç: Fırsat olursa, Bayan Bender'e bir sorun bakalım. Bir uyusturucu bağımlısı, kendine iğne yapmadan kıvamı tutturmak için, tuvaletten kaç damla su çeker?"

Profesör Burthe alnını kıristırdı "Ne sormalıyım?"

Rudolf Grovian'ın eli kapının kulundaydı. "Ne istedigimi anladınız," dedi, "önüne uyusturucu takımlarını koyun ve Bayan Bender'in cildinin her santimetre karesini inceleyin. Eger eskiden uyusturucu kullandığını gösteren bir tek iz bulursanız, ben bu mesleği bırakırım, ama, bırakmak zorunda kalmayacağımdan eminim."

Kapıyı açtı, koridora doğru bir adım atarken, "Sarkıyı bir düşünün, Sayın Profesör," dedi, "ne yazık ki size dinletmeye cesaret edemedim. Ama ilk fırsatta bunu telafi edeceğim. Eger Bayan Bender'i, kendi soruşturma yöntemlerimle buraya getirebildiy-sem, aynı şekilde çıkarabilirim de buradan. Bu bir sözdür Bay Burthe."

Grovian, bölge hastanesinden çıkarken, hiç olmadığı kadar öfkeli, bir o kadar da çaresizdi. Üniversite sınavına bile girmemisti, birçok konuda kendi kendini yetistirmisti. Sert bir şekilde üzerine gelen profesöre nasıl karşı çıkabilirdi ki? Aksini ispatlayan bir rapor bile hazırlayamıyordu. Hürth'e dönüp, telefona rehberinin basına oturdu. Eberhard Brauning'in adı iki kez geçiyordu, biri avukat bürosu, diğeri özel numaraydı. Büronun numarasını çevirdi. Telefondaki sempatik hanım, Sayın Doktor Brauning ile görüşemeyeceğini, en erken bir sonraki gün için randevu verebileceğini söylüyordu.

Grovian biraz ısrar edince, Brauning'i bağlatmayı basardı.

Rudolf Grovian, kendini tanıtip, bir mesele hakkında mutlaka konuşmak istediğini söylediğinde, Eberhard Brauning birdenbire durdu. Hemen ardından "Ah, Tanrım, sefi!" sözcükleri çıktı ağzından. Hafifçe güldü ve nötr bir sesle, "Zaten önümüzdeki günlerde sizden bir görüşme isteyecektim. Birkaç belirsizlik var..."

Daha fazla devam etmesine izin vermedi Rudolf Grovian. "Birkaç mı?" B" kez gülme sırası ondaydı. Konuşmasını, son derece enerjik ve kararlı bir şekilde sürdürdü. "Benim için biraz zaman ayırabilirseniz, minnettar olurum. Mesgul olduğunuzu biliyorum, ama benim vaktim de çok değerli. Önümüzdeki günlerde ise hiç vaktim yok ve mesele çok acil."

Hem de nasıl acildi. Burthe'nin söylediklerine bakılırsa, neredeyse isin sonuna gelmişlerdi. Eger su kahrolası rapor savcılıkta ise... Burthe'nin açıklamaları kafasının içinde, bir yaban arısı sürüsü gibi vızıldıyordu. Bir kadına eslik eden herkese saldırabilir-di...

Bu doğru değildi aslında. Cora Bender onu bıçakladığında, Frankenberg bir kadına eslik etmekten oldukça farklı bir durumdaydı. Konu buydu iste! Çora Bender'in nasıl sıraladığı hâlâ ku-lagındaydı... Ense, boyun, gırtlak. Telefondaki kişinin durakladığını fark etmemisti o an. Ancak uzunca bir "Eveet," sesi duyduğunda, dikkatini yeniden toparlayabildi. "Burada takvimimde gördüğüm..." Eberhard Brauning açıklamadı ne gördüğünü, kısa bir sessizlikten sonra, "Bu akşam uyar mı size?" diye sordu. "Evimin adresini biliyor musunuz?"

555

"Evet."

"Yyi. Saat yirmi uygun mu?" -'

"Daha erken olmaz mı?" Saat daha dört bile olmamıstı ve Grovian öğleden sonrasını nasıl geçireceğini bilmiyordu. Bu konuyu çözmeden, başka hiçbir şeye konsantre olamayacaktı. "Saat on sekiz nasıl? Yoksa akşam yemeği zamanınız mı?" Saat on dokuzda anlastılar.

Görüşme saatini kararlaştırdıktan sonra, Grovian kendine kahve hazırladı. Yık fincanı içerken, bir kez daha kasetleri dinledi. "Sadece normal bir yasantı istemistim! Anlıyor musunuz?" Ve: "Ge-reon benimle yapmamalıydı. " Oral seks, diye düşündü Grovian. Magdalena'nın rüyası. Kocas, denemeye kalktığında çıldırmıstı Çora. Her şey çözülmüyordu yavaş yavaş.

Grovian daha sonraki kahveleri içerken, hatırladığı kadarıyla, Cora'nın mahzen tarifini not etti. Hafızasına güveniyordu. Pek güzel kurmustu mekânı, olduğu gibi gözünün önündeydi. Raflar-"daki siseler, arkasındaki ayna. Ve aynanın önünde, ufak tefek sisko bir adam, elinin üzerine beyaz toz serpererek yalıyor, bir yandan da bir limonu ısıırıyordu. Tekila, diye düşündü. Tekila, kokain ve Böcki... Çora 'mn hevesi bumerang a dönüşmüştü. Bu bir saçmalık! Ama, Margret Rosch'un ifadesi kulagındaydı: hâlâ her şeyin çok taze olduğu zamanlardaki kâbuslar...

Cora'nın bilincinin yeniden yerine gelip gelmediğini, yolu tek basına bulup bulamadığını sordu kendine Grovian. Yoksa kendisini mahzende bıraktığı için bela mı okuyordu acaba?

Yçeriye, bir iki yeni haberle Werner Hoss'un girmesi, Grovi-an'ı melankolik düşüncelerden sıyrıp aldı. Ottmar Denner'in ikametgâh adresiyle ilgili hiçbir delil bulunamamıstı ve Hans Böckel de hâlâ bir isimdi, henüz bir bedene kavusamamıstı. Ham-1 burg'daki hastanelerden hiçbir şey elde edememişlerdi. Ama Ute Frankenberg yattığı klinikten taburcu olmuştı.

Harika! Ute Frankenberg'le mutlaka konuşmalıydı. Belki Frankie, bir zamanlar nerede müzik yaptığından bahsetmiş olabilir. Brauning'e dinleteceği kasetleri cebine koyup, Köln'e doğru yola çıktı. Nerdeyse sözleştikleri dakikada oradaydı Grovian. Eberhard Brauning'in evi, eski yıllardan kalma, dört katlı, bakımlı bir binaydı. Dış cephesi yeni boyanmıştı, çeşit çeşit süslemeler vardı üzerinde. Grovian bunları hiç umursamadan zile basar basmaz, elektrikli otomatik girmisti devreye. Kapının arkasında hoş bir serinlikte, oldukça karanlık bir hol uzanıyordu. Yerler siyah beyaz fayansla kaplıydı. Kulaklarında Cora'nın sesi çınladı: "Yerler minik yeşil taslarla kaplıydı. " O yerin de bulunması gerekiyordu daha.

Asansör yoktu. Merdivene doğru yöneldi Grovian. Eberhard Brauning'in dairesi ikinci kattaydı. Yüksek tavanlı, yüksek pencereli, değerli antikalar ve az sayıda lüks bitkilerle süslenmiş büyük bir mekândı. Her şey, akşamın erken saatlerinin hafif ısığında yüzüyor gibiydi.

Çora Bender'in avukatı, daire kapısında karşıladı Grovian'ı. Sıkışkan bir hali yoktu, daha çok gergin olduğu izlenimi veriyordu. Geniş koridordan geçip, oturma odasına girdiler. Avukat, "Konuşmamız sırasında annemin de yanınızda olmasına karşı çıkmazsınız umarım," dedi, yüzünde buz gibi bir ifadeyle.

Rudolf Grovian, lanet olası, diye düşündü, ama hemen, "Hayır," dedi. Odaya girer girmez de onu gördü zaten. Aristokrat görünüşlü yaşlı bir hanımdı, altmış bes-altmış altı yaşlarında olmalıydı. Son derece uyanık bir yüz ifadesi, gümüş rengi saçları, itinalı bir saç modeli vardı. Haftada iki kez kuaföre gidiyor gibiydi. Cora Bender, sampuanı kullanmış mıydı acaba?

Sempatik bir şekilde selam verdi Grovian, sonra tokalaşmak için elini uzattı. Hanımın sağ elindeki oldukça ağır altın yüzüğün üzerinde, tırnak büyüklüğünde bir yakut çarpmıştı gözüne. Hayalinde ise, Elsbeth'in darmadagin, perisan saçları, vardı sadece. O zamana dek neden yıkamamıştı ki acaba? Tamamen tükenmiş miydi? Sapıklar! Kadın, böyle bir iddia ile geriye dönüş yolunu

335

sonsuz kadar kapatıyordu. Kocasını ise bu konuda uzlasacak bir tip değildi.

Grovian, çizgili kumasla kaplanmış bir koltuğa oturdu, yanındaki oymalı bacaklı alçak sehpanın üzerinde, pırlı pırlı bir tepsinin içinde incecik porselen bir kahve fincanı vardı. Kafeinsiz kahvenin rengi tam kıvamındaydı. Grovian, nereden başlayacağını bilmiyordu.

Dul ve yetimlerin, yoksulların koruyucusu; mirastan mahrum bırakılanların öcünü alan Robin Hood, diye düşündü önce, bir nebze ironiyle. Evet, haydi o zaman Robin, su delikanlıya müvekkilinin ihtiyaçlarını açıkla. Cora'nın alnına damga vurmaya-336 çak, mantıklı bir rapor hazırlasın. Bir kadınla konuşmaya ihtiyacı var onun. Yaşlı bir erkeğe güvenmiyor. Belki de kendi babası geliyor gözünü önüne. Ama, bir kadın...

Gözünün önüne, mutfak masasının basındaki Elsbeth gelince, basını salladı. Her şey ne kadar saçmaydı. Yaşlı, aristokrat hanıma gülümsedi, sonra bakışlarını Eberhard Brauning'e dikti, "Bugün Bayan Bender'in yanındaydım," diye söze başladı, "bu ara-• da sizinle konuştüğünü söyledi. Bir kez görüşmüştünüz öyle mi?"

Eberhard Brauning, çekingen bir tavırla basını sallayınca, "Bir görüşme yeterli mi sizce?" diye sordu.

"Tabii ki yetmez. Ama bütün evrakları toparlayamadım henüz. Psikiyatrinin raporunu bekliyorum."

"Psikiyatrinin vereceği raporda ne olacağını söyleyeyim ben size: Suç işlemeye gücü yetmez! Georg Frankenberg, tesadüfi bir kurbandı sadece. Onun yerine baskası da olabilirdi"

Eberhard Brauning'in alnı kırmıştı, öylece bakıyordu. Bir cevap almayı bosuna bekledi Grovian.

"Bayan Bender, sizde nasıl bir etki bıraktı?" diye sordu sonunda.

Yaşlı, aristokrat bayan, gözlerini Grovian'dan ayırmıyordu. Hem de çok belirgin bir şekilde gözlerini ona dikmişti. Oğlunun cevabını bekleyisi, gülümsemesi, dikkat çekmeyecek gibi değildi, eğleniyordu büyük bir ihtimalle. Eberhard Brauning ise henüz soruyu cevaplamamıştı.

Rudolf Grovian, sırtarak, "Haydi, Bay Brauning," dedi, "böyle bir konuşmayı ilk kez yapmıyorsunuz herhalde. Nasıl bir etki bıraktı sizde Bayan Bender? Bir sürü şey saçmalamıştır, haksız mıyım?

Yncil'den bir şeyler anlattı mı size, Kurtarıcımızdan, cezasını çeken Magdalena'dan."

Eberhard Brauning, yapı olarak kuskucu ve çok dikkatli bir adamdı. Ve böyle bir konuşmayı da ilk kez yapmıyordu. Normal şartlarda bu, bir polisin karşısındakinin vicdanını etkilemeye çalıştığı anlamına geliyordu.

Söz konusu, sadece hapis cezasıymış gibi sanki. O da çok hafif kalmıştı ya. "Nelerin bir araya toplanacağını düşünün bir kez." Bu standart bir cümleydi ve Cora Bender vakasında bir yığın şey bir araya toplamıştı.

Cora'nın anlatmış olduğu 'saçmalık'lar, çok net bir şekilde hatırlıydı hâlâ. Son günlerde, Helene ile oldukça sık konuşmuşlardı. Sadece saçmalıklar değildi konuştukları, Cora'nın kız karesi hakkındaki net anlaşılabılır ifadesi de dikkatlerini çekmişti. "Bir şekilde ondan kurtulmalıydım." Helene oğluyla aynı fikirdeydi. Sorgulama evraklarını okumus, ve "Hardy," demisti, "oturduğum yerden, bu kadının nasıl bir

ruh hali içinde bulunduğuna karar veremem. Kurbanını tanıyıp tanımadığını da söyleyemem sana. Sadece evli bir müsteriydi, diye kestirip atılamaz. Yyi ilişkileri olan genç erkekleri de sık sık çeker bu çevre içine. Ama bu bağlantıyı ortaya çıkarmak, polisin ağırlığına gidecektir ve bu yapılırsa, senin için bir dezavantajdır. Senin isine karışmak istemiyorum. Psikiyatryi, yeterli olmayan, tatmin etmeyen bir çözüm olarak gördüğünü biliyorum. Ama belki kendi düşüncelerini bir kez daha gözden geçirirsin. Bu durumda en iyi çözüm yolu bu olur. Bu kadın için pek fazla bir şey yapamazsın. Yatagının kenarında ona görünen Tanrı ve istavrozlar hakkında onu Burthe ile konustur. Eski bir fahisenin kısa devre reaksiyonundan çok daha ilginç bir etki bırakır en azından." Helene haklıydı.

"Bay Grovian!" diye başladı Brauning, her şeyden haberdar

üt'

I"l-||>, W.', '1

338

bir gülümseme yerleşmişti yüzüne. Yavas ve düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti. "Bayan Bender'in bir sürü şey saçmaladığı düşüncesinde değilim ben. Bu kadını, cezası infaz edilirken görmek istemenizi anlıyorum, ama-" daha çok şey söylemek istiyordu.

Tek bir kelime ile sözünü kesti Rudolf Grovian. Sesi son derece kararlı çıkmıştı. "Hayır!" dedi ve kısa bir aradan sonra açıkladı: "Onu, evinin terasında görmek isterim, minik oğlunun yatagının yanında, mutfağındaki ocagin başında ve büro dedigi o barakada... Orada kendini her zaman iyi hissetmiş. Orada yetişkin olmuş, yetenekli ve mutlu olmuş... Gidip o köseye baktınız mı? Bakmalıydınız! Pencere bile yok. Benderler'in evinde önemsenmeyen bir hayvandan, bir köleden baska bir şey değilmiş Çora. Ama yine de özgürmüş. Orası gökyüzüymüş onun. Yster istemez soruyor insan, gökyüzü öyle ise, cehennemi nasıldı bu kadının?"

Grovian bütün bunları söylediğine kendisi de inanamıyordu. Ama dökülüvermişti dudaklarından öylece. Üstelik gerçektir. Ve ilk kez, o pek sayın Bay Profesör'ün maksadını tümüyle ortaya koymadığını düşünüyordu. Cora'nın onunla ilgili düşüncesi doğruydı. Canı cehenneme! Genç kadının Elsbeth'in yanında yaşadığı on dokuz yıl yeterliydi. Müebbet hapis cezasında bile, on bes yıl yattıktan sonra af beklenirdi. Bu açıdan bakılınca, Cora Bender dört yıl fazla ceza çekmişti. En azından, af hak edene verilmeliydi!

"Çora Bender'in çocukluğu ve gençliği hakkında ne biliyorsunuz, Bay Brauning? Sadece dosyadakiler mi bildikleriniz? Yoksa, sizinle konustu mu kendisi?"

Konusmamıştı. O halde, onun yerine Grovian yapacaktı bu işi. Bütün sefaleti, bir çeyrek saate sıkıyordu. Son cümleleriyle birlikte, getirdiği kasetlerden birini cebinden çıkardı. "Bakin sonra basına gelene!" dedi. "Bunun basına geldiginden eminim... Üstelik aynen onun anlattığı gibi olduğundan da eminim, ama bunu ispat edemem, Bay Brauning. Yspatlayamam!"

Bu sözlerle hissettiği can sıkıntısını aktarmıştı. Koltuğun solundaki duvarı göstererek, "Orada güzel bir stereo setiniz olduğunu görüyorum. Simdi, Bayan Bender'in yapmadığını yapacağım, size bir fırsat tanıyacağım. Sorgulamaya hazırlanmış olursunuz. Bir sürü şey kaçırmışsınız. Dinlemeliydiniz.

Okuyarak olmaz. Dügmeye basın, doğru yerde zaten."

Kocaman hoparlörün kutularından öyle bir ses çıktı ki, Çora Bender o odada, asil, yaşlı bayanın yanında oturuyordu sanki. Herkes çok net duyuyordu. Çora hüngür hüngür ağlıyor, yalvarıyor, dili dolarak, "Yardım edin bana!" diyordu.

Eberhard Brauning'in birkaç kez kuvvetlice yutkundugunu gördü Grovian. Sonra kahvesinden bir yudum aldı. Çora Bender'in sesi, birkaç dakika sonra kesilmisti. "Bugün yine bu noktadaydı," dedi Grovian, "bana saldırdı. Aynen Frankenberg'e saldırdığı gibi. Eger elinde bir bıçak olsaydı, su anda burada oturuyor olamazdım."

Eberhard Brauning cevap vermedi, bütün dikkatiyle kaset çalara bakıyor, bir şeyler bekliyordu sanki. Ama hiç ses yoktu. He-lene ise tam anlamıyla sessizliğe bürünmüştü, hiç hareket etmiyor, gözlerini bile kırpmıyordu. Brauning, Grovian'm anlatmaya çalıştığını kabul edecek gibiydi, ama yine de, "Benden tam olarak ne istediginizi anlamış değilim, Bay Grovian," dedi buz gibi bir sesle. Rudolf Grovian, yeniden öfkelenmişti. Dilinin ucuna kadar gelmişti, "Normalde, görevli avukat olarak ne yapıyorsunuz ki? Ortalıkta salınıp gövde gösterisi mi yapıyorsunuz?" demek istedi. Tuttu kendini.

"Cora Bender hakkında yeni bir rapor hazırlayın," dedi. Sonra sasırıp sustu.

Yaşlı hanım birden söze karışmış, "Bay Burthe mükemmel bir söhrete sahiptir," demisti.

"Olabilir," dedi Grovian, "ama Cora Bender saçmalamaya, atıp tutmaya başladığında, en muazzam şöhetin bile bir faydası dokunmuyor. Cora Bender, yağlı bir lokma atmış Profosör Burthe'nin önüne, o da yutmuş. Fahiselik ve sapık erkekler..." Grovian konus-

340

masına devam ederken, Eberhard Brauning'in yüzünün degistigini fark etti. Delikanlı pokerde kazanamamıştı.

"Akıl zayıflığını size de mi yutturdu?" diye sordu. Cevap alamadı. Brauning, yüzünde o çok şey bilen ifadeyle bakıyordu sadece. Grovian, "Dinleyin!" dedi. Gülmek üzereydi neredeyse! Dans eden parmakları ve gözlerindeki öfkeyle, Çora gözlerinin önündeydi. Babamı rahat bırakın! Grovian, artık gülmiyordu. Bir kez daha çok keskin bir ses tonuyla, "Dinleyin" dedi, "Aklından zoru olduğun düşünseniz bile, size ne anlattığını kelimesi kelimesine bilmek zorundayım. O bütün konuşmalarında bir sürü ipucu veriyor aslında. Sadece doğru değerlendirmek lazım."

Eberhard Brauning, teybin yanına gidip, kaseti çıkardı, Grovian'a uzatarak, "Bütün kasetlerden birer kopya istiyorum," dedi, "göl kenarında çalınan kasetten de."

"Sizinle o şarkı hakkında konuştunuz mu?" Eberhard Brauning cevap vermedi, kalktığı yere tekrar oturdu. Alın kırısmı, sesi eleştiren bir ifade taşıyordu. "Bay Grovian," dedi, "Bayan Bender'le olan konuşmayı karşı tarafın önüne sermemi beklemeyin benden."

"Lanet olsun! Ben karşı taraf değilim ki. Ağzınızı açmanız için yerlere mi kapanmalıyım? Burada bir soruşturma memuru sıfatıyla bulunuyorum gerçi, ama Cora Bender'in düşmanı değilim ben."

"Bayan Bender o fikirde değil."

Helene yardım etmiyordu hiçbir şekilde, orada öylece oturmuş bıyık altından gülüyordu sadece. Eberhard Brauning'de, Çora Bender'in anlattıklarından birkaç şey aktarmanın hiçbir zararı olmayacağı düşüncesi uyanmıştı birden.

Davut ve Golyat ile başladı, ortadakinin masum olduğu üç istavrozdan ve bazen yatağının basucunda belirip Cora'ya oğlunun suçsuzluktan söz eden Tanrı'dan bahsetti kısaca.

Bütün dikkatiyle dinliyordu Rudolf Grovian. Daha fazla konuşmanın zaman kaybından başka bir şey olmadığını çabucak kavramıştı. "Eveet!" dedi uzatarak. Bu arada oturduğu çizgili koltuktan kalkmış ve yaşlı aristokrat bayana gülümsemisti hafifçe. "Bizde herkes, en kestirme yolları dener. Ve bu konuda hepimiz çok iyiyizdir. Zavallı olana kimse hüküm giydirmesin. Sadece onu kilitleyip saklarız. Ve kimse de, neyi niye yaptığını sormaz artık. Bir kez daha, aynı noktadaydım, ama sonra olayın sebebinin üzerine gitmek için ayaklandım. Ve şimdi de gırtlığıma kadar içine battım. Tek korkum beni daha fazla içine sokmamaları. Burthe, Bayan Bender'in benim sorgulama yöntemlerim yüzünden bölge hastanesine getirildiğini düşünüyor. Yıyı bir avukat için, hazır lokma olmalı."

O an, rolünü hatırlamış olmalıydı Eberhard Brauning. Bu rol kendisine hatırlatılmıştı aslında. Görevli avukata Kendisini biraz huzursuz hissediyordu. Oturup sükûnetle Helene ile konuşmalı ve ne gibi bir ihtimalin söz konusu olabileceğini düşünmeliydi. Yıyı sırf savcıya da bırakmamalıydı herhalde. Eger bir polis bu kadının tarafını tutuyorsa, kadının durumu o kadar da kötü sayılmazdı.

Belli etmemeye çalışarak öksürdü hafifçe, "Tamamen aramızda Bay Grovian. Bir karşı raporla, beraat ettirme şansım var mı?"

"Hayır," dedi Rudolf Grovian son derece sakin bir ifadeyle, "öyle bir şansınız yok. Ama birkaç yıl hapis yatmak ölüm cezasından iyidir. Ve sanırım, Cora Bender için de öyle sonuçlanacak. Hâkime ihtiyacı yok artık. Kendi hükmünü vermiş o. Su anda da, sebepleri ortaya koyuyor. Bir sonraki infazda belki daha fazla şansı olur. Bence hapisyanede bunu bir tarafa bırakır. Çünkü oraya kapatılanlar normal suçlulardır. Bay Brauning, Cora'nın oraya girebilmesi için, Georg Frankenberg'i göl kenarında görüp ondan intikam almak istediğini kabul etmesi yeter."

"Yntikam mı? Ne için?" diye sordu Eberhard Brauning. Ve

342

Rudolf Grovian açıklamaya başladı. Anlattıklarının hepsi, yasal olmayan şeylerdi. Bunu yaparken kellesini koltuğuna alıyordu ve bu kendisine pahalıya mal olabilirdi, ama o anda bu umurunda bile değildi.

Grovian vedalamak üzere ayağa kalktığında, saat dokuza geliyordu. Brauningler'de geçirdiği son bir saatte, Grovian büyük bir saskınlığa düşmüştü. Eberhard Brauning, Helene'nin mesleğini açıklayana kadar, bu yaşlı bayanın olaya gösterdiği ilgi onu çok şaşırtmıştı. Öğrendiğinde, hiç fena bir kombinasyon değil, diye düşündü. Cora Bender'in, Helene Brauning'i kabul edip etmeyeceğini sordu kendine. Ederdi belki kim bilir?

1 Baska bir ziyaret için, saat oldukça geçti. Gerçi Ute Frankenberg'e o ana kadar çok nazik davramıştı. Hiç kimse soru sorarak sıkılamamıştı onu. Sadece iki üç sorunun cevabını istiyordu, Grovian.

Saat dokuzu on geç, arabasını Frankenbergler'in evinin yakınına park etti. Modern bir apartmanda oturuyorlardı. Dairenin kapısını Winfried Meilhofer açtı. Oturma odasında genç bir kadın vardı. Grovian onu şahsen tanımiyordu, ama o da Frankenberg'in karısı gibi, geçen cumartesi sahitlik yapmamıştı. Yfadesini daha sonra Werner Hoss almıştı bir ara.

Kadının adı tanındı. Alice Winger, Cora Bender'in, Meilhofer'le sohbetini böldüğü kadını ve Ute Frankenberg'in arkadaşısıydı. Görüntüye göre ikisi daha da yakınlaşmışlardı. Birbirlerine davranışları, samimi oldukları izlenimini veriyordu.

"Bu kadar geç rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye başladı Grovian, "ama bu mesele bekleyemezdi. Bu yüzden, Bayan Frankenberg'in Hürth'e getirilmesini istemedim. Sorularımı burada da yanıtlayabilir." Bayan Frankenberg, görünürde yoktu. "Ute yattı," dedi Alice Winger, "Sorular nedir?" Çok önemli değildi aslında. Kocasıyla nerede ve nasıl tanıştığı türden bilgileri doğrulamak için soracağı sorulardı. Alice Winger de cevaplayabilirdi bunları.

"Geçen aralık ayında. Ludwig Müzesi'nde tanıştılar. Ben de yanlarındaydım," dedi Alice.

Bir sonraki soru, kocasının hiç Çora diye birinden bahsedip bahsetmediği idi. Alice Winger'in yüz ifadesi degisti birden, "Bunu hayal bile edemem," dedi.

Sorusturma sırasında rastladığı birkaç degisik isim daha vardı. "Eger Bayan Frankenberg'le sahsen konuşabilirsem, çok daha iyi olur," dedi Grovian.

"Getiririm onu." Alice Winger oturduğu yerden kalktı, yavaşça odadan çıktı. Dışarıda kaldığı birkaç dakika, Winfried Meilho-fer'in isine yaramıştı. "Sorusturma için mi geldiniz?" diye sordu.

Grovian basını salladı. Özellikle, olay sırasında Cora'mn yanında olan bir adamın, hâlâ sorusturmanın sürdüğünü düşünmesi iyi idi aslında.

"O bakısı hiç unutmuyacağım," dedi Winfried Meilhofer, alçak bir ses tonuyla. "Frankie'nin yanında oturup, ona nasıl baktığını... Mutluydu. Belki bunu söylememeliydim, ama acımıştım ona. Ne tuhaf! Aslında dehsete kapılmalıydim. Öyleydim de. Ama daha çok, Frankie'nin, onun kocasının tepkilerinden ve kendi davranışından dolayı dehset içerisindeydim. Kendi adıma, hiçbir şey yapamadığım bir durumda kalabileceğimi düşünmezdim hiç. Onu engelleyebilirdim. Yık bıçak darbesini değil belki... ama ikinciye. Ve-"

Alice Winger kesti sözünü. "Hemen geliyor," dedi, "lütfen, temkinli olun. Her şey daha o kadar taze ki. Onlar, çok mutlu bir çifttiler."

"Evet, tabii." Grovian, neredeyse yaptığı isten utanç duyacaktı. Bu da isin bir baska yanı, bu kez onların haklarını koruyan

343

344

tarafı. Terbiyeli kentliler, bir delilik yüzünden bir iki saniye içinde hayatları berbat olan düzgün insanlar...

Ute Frankenberg birkaç dakika sonra kapıda göründü. Yık anda Grovian'ın gözüne, kadının yerlere kadar uzanan pembe pelüş sabahlığı çarptı. Yıyce sarınmıştı, üsüyor gibiydi. Sabahlığın yakasının üzerinde yuvarlak, gri bir yüz vardı. Burnuyla gözleri uykusuzluktan ve aklamaktan kıpkırmızı olmuştı. Yüzünü çevreleyen açık sarı saçlar, ensesinde bir tokayla tutturulmuştu.

Grovian, Alice Winger'den cevabını almış olduğu halde ilk sorusunu tekrarlardı. Ute Frankenberg son derece alçak ve zor anlaşılabir ses tonuyla, aynı seyleri tekrarlardı. Grovian, sözü kocasının eski arkadaşlarına getirdi. Ute sadece Frankie'nin anlattığı kadarını biliyordu. Kocasının, bu tür seyleri konuşmaktan hoslanmadığını söyledi. Sadece bir kez, her akşam dinlemeden uyuyamadığı o sarkıyı sordugunda, birkaç eski fotoğraf gösterip neredeyse çok büyük bir aptallık yapmak üzere olduğunu anlatmıştı.

Kocasından Çora ismini hiç duymamıştı. Frankie, diger iki arkadaşının tam tersiydi, her disi yaratığın pesinden giden bir adam değildi. Sürekli olarak diger ikisinin yaptıklarından tiksindığını söylerdi. Kızlar ve kokain. Kokain ve kızlar. Ve bir kez, hep onu beklemiş olduğunu, rüyalarının kadını olduğunu, iyileşmek için ihtiyaç duyduğu kadını sonunda bulduğunu söylemişti.

Ute Frankenberg, güçlü sakinleştirici ilaçların etkisindeymiş gibi konuşuyordu. Grovian, kadının eski fotoğraflardan söz etmesiyle heyecanlandığı halde, basını sallamaktan baska bir şey yapamıyordu.

Temkinli olun, demisti Alice. Tabii ki!

"Bayan Frankenberg, su eski fotoğraflar, onlar sizde mi hâlâ?"

"Frankie atmak istiyordu. Ben, yazık olacağını düşündüm. Ben..." Oturduğu yerden güçlükle kalktı, dolaplardan birinin önünde eğilip çekmecelerden birinden bir albüm çıkardı. "Bunun içinde olabilir," dedi yine alçak sesle.

YJ

Resimler orada değildi. Ute yatak odasına gitmesi gerektiğini söyledi, orada bir albüm daha vardı, ama gidip getirecek gücü yoktu. Alice Winger hemen gidip getirdi. Sonra, Ute Frankenberg koltukta albümü kucagina aldı ve gözleri kartpostal büyüklüğünde bir fotoğrafta saplanıp kaldı. Frankie! Ute kagıdı parmak uçları-yla oksamaya başlamıştı, gözyaşlarını tutamıyordu. Daha fazla bakamadı zaten. Rudolf Grovian sabırlı davranmaya çalışıyordu. Albümü Alice Winger aldı eline, biraz karıştırdıktan sonra, bir fotoğraf çıkardı. "Bu mu aradığınız?" diye sordu.

Evet, oydu! Hafiflemisti Grovian. Yalan söylemek zorunda değildi artık. Yaklaşık bir saat önce Cora Bender'in avukatına önerdiklerini de yapmak zorunda değildi: "Baska çaremiz kalmazsa Frankie'yi iyi bir aileden, sevimli ama sınırtılmış haylazın teki yaparız. Bence, alkol ve kokainin etkisinde kalarak, bes yıl önce agustos ayında, erkek arkadaşlarını kendi kız arkadaşının üzerine salan biri olsun. Eger

16 Agustos'ta ısrarcı olursak, ispatı yok, ama çürütecek bir karşı delil de yok. Bu atmasyonlardan faydalanalım. Size, Çora Bender'i 16 Agustos aksamı Georg Frankenberg'in arabasına binerken gördüğü konusunda yeminli ifade verecek bir şahit de getiririm. Eminim, komsusu yapar bunu Çora için. Tabii ona arkasının gelmeyeceğini garanti etmek kosuluyla... Bunları Bayan Bender'in kafasına sokun iyice. Durusmada Kurtarıcı'dan, Magdalena'dan tek kelime etmesin. Ayrıca fahiselikten ve pezevenklerden de söz etmesin hiçbir şekilde. Bize gerekli olan, trajik sonla biten bir ask hikâyesi." Tam olarak da öyleydi!

Fotoğraf kötü ıskıta çekilmisti. Yine de biraz gayret ve aklının bir kösesinde kalmıs olan tarife bir şeyler seçilebiliyordu. Kösede yerde duran müzik aletleri ve iki erkek. Baterinin arkasındaki Frankie olmalıydı. Kollarını kaldırmıstı. "Suratı bulanık bir leke halindeydi. Orgun arkasında duran diğeri ise çok daha net seçilebiliyordu. Dalgın ifadeli, sarısın bir tombalaktı. Çok iri degildi.

"Bu kim?"

Grovian'ın elinin üzerinden egilip Ute Frankenberg, "Ottmar Denner olmalı," dedi.

Grovian, Tiger, diye düşündü. "Kocanız, Ottmar Denner'in takma adım söylemiş miydi hiç? Tiger demis miydi?"

"Hayır, hiç söylemedi."

"Baska takma adlar da söylemedi mi? Böcki veya Johnny GuitarT

"Hayır."

Yazık! Çok yazık! "Bu fotoğrafta sadece iki erkek var, Bayan Frankenberg. Üçüncüsü nerede, Hans Böckel?"

Nerede olacak? Tabii ki deklansöre basıyordu!

"Bueckler," dedi Ute mekanik bir sesle, "Böckel değil, Bu-eckler onun adı. Ue ile yazılıyor."

Winfried Meilhofer bir özürlü mırıldandı yavaşça. "Öyleyse adını yanlış anlamışım ben."

"Hans Bueckler'in de bir fotoğrafı olmalı," diye mırıldandı Ute Frankenberg kendi kendine konuşur gibi.

Albümü tekrar aldı eline, bir sayfa açtı, basını salladı sonra, bir sayfa daha açtı ve "Burada," dedi.

Fotoğrafı seffaf folyonun altından çıkarıp uzattı Grovian'a. Aynı anda diğeri eliyle ensesini tutarak, hızlı bir hareket yapmıstı basıyla.

Rudolf Grovian aynı zamana ait iki şey saptamıstı. Fotoğraftaki adam. Melanie Adigar'ın Johnny tarifine tıpatıp uyuyordu. Sarısın bir Adonis. Yunanlı heykeltıraşlara tanrı heykelleri için modellik yapmıstı sanki. Ve... Ute Frankenberg'in sırtından aşağıya doğru uzanan saçları, ensesinde bir tokayla toplanmıstı, ama uzundu, kalçalarına kadar uzanıyordu.

Grovian yürüreginde müthiş bir telas hissetti birden. O anda gözünün önüne Cora'nın evinde, eski komodin üzerindeki fotoğraf gelmisti. Magdalena, diye düşündü. Deklansöre basan kadındı.

Vay canına! Su psikolog, su uzman yer cücesi haklıydı! Ama

L

olamazdı! Elinde tuttuğu delildi. Elindeki sipsak çekilmiş fotoğrafa konsantre olmaya çalıştı yeniden.

Hans Bueckler elinde bir bardakla mahzendeki bara yaslanmıstı. "Bu fotoğrafların nerede çekildiğini biliyor musunuz, Bayan Frankenberg?" Kadın basını salladı, "Prova yaptıkları mahzende." "Nerede bulabilirim bu mahzeni?" "Bilmiyorum. Önemli mi sizin için?" "Çok önemli."

"Gerçekten bilmiyorum. Belki Denner'in babasının evinde ya da Hans Bueckler 'kikinde. Evet, orada olmalı. Nerede oturduğunu bilmiyorum. Kuzey Almanya'da bir yerlerde. Babası da müzikle uğrasiyordu. Müzik yapan gruplarla ilgileniyordu sanırım, emin değilim ama."

"Fotoğrafları almak zorundayım, Bayan Frankenberg ve ne kadar çok fotoğraf alsam o kadar iyi olur.

Bu mahzende çekilmiş baska fotoğraf varsa onları da alayım. Belki evin de bir fotoğrafı vardır?"

Evin fotoğrafı yoktu, ama iki baska fotoğraf daha vardı ve onlar da gayet netti. Birinde divan ve önündeki alçak sehpa görünüyordu. Divanın üzerinde Frankie oturuyordu. İkinci fotoğrafta ise Frankie ile Denner kırmızı bir spor arabanın yanında poz vermişlerdi.

"Bu arabanın kime ait olduğu biliyor musunuz?" Ute, olumsuz anlamda basını salladı, elindeki fotoğrafı ince-, liyordu. Cevap verecek durumda degildi. Winfried Meilhofer ce-;, vapladı onun yerine. "O, Frankie'nin afabasıydı, onu tanıdığım-ı da bu arabayı kullanıyordu."

! Grovian, vedalasırken, kendini biraz hafiflemiş hissediyordu. ' Sadece biraz. Elinde pek fazla bir şey yoktu, cebinde Johnny'nin -j bir fotoğrafını tasımak, aslında sadece umuttu. Yçinden bir ses, ; Ute Frankenberg'in fotoğrafını alsaydın çok daha iyi olurdu, di-i yordu. Fotoğrafı Çora Bender'e göstermeli, hatta sormalıydı: "Bu kim, Bayan Bender?"

347

Hayalinde Cora'nın gülümsediğini görüyordu Grovian. Yüzünde tıpkı o fotoğraftaki gibi, temkinli, yumusak bir ifadeyle gülümsüyordu. Ve yine hayalinde, melankolik bir ses tonuyla, "Bu Magdalena," diyordu.

348

ON DÖRT

Cora'nın saçı hâlâ nemliydi. Kahvaltıdan sonra yıkamıştı, ama Margret fon makinesini getirmeyi unuttuğu için saçını kurulamamıştı. Öğleden sonra olmuştur, bunu biliyordu. Saçının hâlâ nemli olduğunun da farkındaydı. Ensesindeki serinliği hissediyordu. Disardan bir rüzgâr estiginde, basında da hissediyordu aynı serinliği. Baska bir şey hissettiği de yoktu. Sağ bacağı kasınıyordu, dizinin altında, baldırında bir yer, böceğin teki gelip yerleşmişti oraya sanki. Ellesin mi ellemesin mi diye epeydir düşünüyordu. Kasımalı mı yoksa böceği mi kovala-malıydı, bilememisti. Bir sivrisinek olabilirdi. Konsantre olmaya çalıştı, belki bu yolla ne olduğunu anlayabilir ya da onu yok edebilirdi. Hiç bakmamıştı, elini de sürmemisti. Yarım saat önce, bir ara kesilmisti kasıntı. Tam yarım saat olduğundan emindi, saniyeleri saymıştı çünkü. Profesörle görüştüğünden beri sayılarla uğrasiyordu. Tam on binin üzerine çıkmışken, bacağındaki kasıntı bölmüştü sayması-

m. Yeniden bastan başlamak zorunda kalmıştı. On sekiz! Magdalena on sekizine basmıştı. On dokuz... Kendisi on dokuzundaydı o sırada. Yirmi... Yavaş yavaş yaşamaya başlamıştı... Yirmi bir... Binlerce baska insan gibi bir yaşam sürebileceği hayalleri kuruyordu, bir erkekle, tehlikeli olması mümkün olmayan aptal bir erkekle... Ama bu bir yanılgıydı. Yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört... Profesör, "Bakıyorum, saçınızı yıkamışsınız, Bayan Bender," demisti. O saatte, ıslaktı hâlâ nemli degildi. Saçını yıkaması profesörün hosuna gitmişti. Eskiden ne sıklıkta yıkadığını sormuştu. Her gün tabii ki! Saçları dalgalı mıydı yoksa perma mı yaptırmıştı? Hangi sampuanı kullanmıştı? Çok hoş kokuyordu. — "Çok kaliteli bir sampuan," diye cevaplamıştı Çora, "Sef getirdi. Sahi nerede o? Yoksa öldürdüm mü onu?"

Barın üzerindeki minik bıçakla saldırmıştı üzerine, hatırlıyordu. Ama tam bıçağı batıracağı anda, karsısındaki sef degildi. Yapmaması gereken bir şeyi yapan biriydi sadece. Sonra bir kez daha, çok kısa bir an için yüzünü görüp, tanımıştı. Ancak, yarasının kanayıp kanamadığını, hâlâ yasıyor olup olmadığını fark edememisti. Birdenbire kapkara olmuştur her yer.

Ve sonra beyaz bir yataktaydı, ince, endiseli bir yüz, üzerine doğru eğilmisti. Tertemiz ve bakımlıydı, sakalı yoktu. Cora'nın ilk aklına gelen, sakalını kestigi olmuştur. O uyurken tıras olmuştur mutlaka. Portakal suyu içirmesini, ya da kollarını, bacaklarını hareket ettirmesini bekledi. Okul zamanlarından bir siir okumasını da isteyebilir, elinin üzerindeki kamillere bir seyler enjekte edebilirdi. Basındaki bandajı kontrol etmesini ya da topuguna bir seyler batırmasını bekledi.

Ama bu korku... Bu çıldırtan korku... Her şeyin en bastan başlayacağı, her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalacağı korkusu! Eve dönüş... Annesinin, evin açık kapısındaki umursamaz sesi: "Çora öldü. Kızlarımın ikisi de ölü."

Yatağının yanında duran babası: "Ne yaptın, Çora?" Korku dolu, endiseli yüzüyle Grit, konuşması mı yoksa susması mı ge-

rektigini bilmeyen Grit. Her cümle bir çekiç vurusu gibiydi. "Endiselenmeye gerek yok. Margret her şeyle ilgileniyor. Ölüm raporunda, kalp-böbrek yetmezliği yazılı. Margret Eppendorf dan evrakları almış, bir de ceset bulmuş, sanırım kız uyusturucu ba-gımlısıymış. Erkek arkadaşı yardım etmiş Margret'e, raporu o hazırlamış."

Grit, basını sallamış, aynı anda da omuz silkerek devam etmişti konuşmasına: "Genç bir kadındı. Margret, arabayla getirdi."

Hız. Ysa'nın komutuydu bu, ama defin için bir seye ihtiyacımız vardı. Yaktık onu. Magdalena öyle istemisti. Ve Margret, böylece olayın belirsizlik içinde kalacağını söyledi. Eger aptalca sorular sorulacaksa bile, cevapları yoktu artık.

Bu dehşetli korku... Her şeyi bir kez daha yaşamak zorunda kalacağı korkusu, öldürecekti onu neredeyse. Bağırmağa başladı, bileğinden nabzını ölçmekte olan ele sarılıp sıkı sıkı tutarak, "Eve gitmek istemiyorum," dedi. "Göndermeyin beni, lütfen. Bırakın, burada kalayım. Temizlik işlerine yardım ederim. Ne isterseniz yaparım. Her şeyi yaparım. Sadece beni eve göndermeyin. Kız kardesim öldü. Magdalena'yı öldürdüm ben."

Ne kadar süreyle bağırıp yalvardığını, ne kadar süreyle sıkı sıkı adamın elini tuttuğunu bilmiyordu. Çıldırıldığını fark edene kadar epeyce bir süre geçmişti. Sonra kendine geldi birden. Adam tıraş olmamıştı. Sakalı yoktu ki zaten. Psikologdu karsısındaki. Ve Çora, neler anlatmıştı ona... Adam, hedefine ulaşmıştı iste. Cora'nın içindeki son şeyi de çıkarmıştı dışarı.

Dört bin üç yüz yirmi yedi...

Dört bin üç yüz yirmi sekiz...

Kurummuş çimenlerin arasındaki tozların içinde Magdalena'mın kemikleri...

Dört bin üç yüz yirmi dokuz... , Dört bin üç yüz otuz...

351

Kimliği meçhul bir ölü! Lüneburger çalılıklarında, askeri birliğin talim meydanı yakınlarında iskeleti çıkmış bir ceset.

Dört bin üç yüz otuz bir! Düşünme! Düşünmemeliydi, düşünmek istemiyordu artık. Grit demisti ki: "Baban, mayıs ayının o pazar sabahı kapıma gelip, 'Kızlar yok,' dediginde, önce inanmamıştım. Sonra, senin Magdalena'yı Eppendorf'a götürmek zorunda kaldığını düşündüm. Her tarafa telefon ettik. Hiçbir sonuç alamadık. Öğleden sonra arabayı' Alaaddin'in park yerinde bulduk. Bu durumu açık-layamıyorduk bir türlü, ne yapmamız gerektiğini de bilmiyorduk. Babana, polise gitmesini önerdim. Kesinlikle bunu yapmak istemiyordu. Neredeyse, babanın senin Magdalena'yı...Öyle bir şey zannettiği hissine kapılmıştım." Derin bir iç çekmişti, Grit. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğini anlayamayacağım hiçbir zaman. Magdalena için senin kendini kaç parçaya ayırdığını bilmesi gerekirdi. Sonra aramızda konuştuk. Magdalena'nın sonu gelmişti artık, sen ise onun yanından hiç ayrılmıyordun. Melanie'nin o hafta sonu arkadaşlarında kalmış olması, büyük bir sans... Belki çenesini tutamayabilirdi."

Sonra, agustosdan söz etmeye başlamıştı Grit. "Margret'in yaptığını hâlâ doğru bulmuyorum. Cesedin bulunduğunu gazetede okudugumda, hiçbir şey söylemediğim için kendimi kınıyorum. Yık önce babanla konuşmak istememistim. Gereksiz yere telaslanacağını düşünmüştüm sadece. Öyle de oldu zaten. Margret'e telefon etti baban. Ve, ona ne dedi biliyor musun? "Magdalena'yı bulduk." "Wilhelm!" diye atladım, "bu doğru değil! Hiçbir şey bulamadık. Bir ölü bulundu, herhangi bir ölü, kimse kimliğini saptayamıyor. Mümkün değil, Magdalena olamaz o. Magdalena olsa, elbise parçaları da bulunurdu, gecenin parçaları en azından. Her zaman gecelik giyerdi çünkü." Baban tuhaf tuhaf bakıp basım sallamıştı sadece. Sonra Margret, "Ölünün kim olduğu hiç önemli değil," demisti, "bir şeyler yapmak zorundayız. Çok fazla bekledik." Aslında haklıydı. Sonsuza dek, senin Magdalena'nın yatağının baş ucunda oturduğunu söyleyemezdik. Onun hâlâ yaşadığına da inanmıyorduk zaten."

Dört bin üç yüz otuz iki... Ve gözlerini önündeki o resimle kıyamete kadar devam... Pislighin içindeki çürümüş kemikler... Kulaklarında Magdelana'nın sesi: "Cehennem istiyorum," Ama o dışarıdaki ceset yanmamıştı, çürümüş, siyah olmuş, kurtlanmıştı.

Sekiz bin yedi yüz kırk üçte geldiğinde, kapıda bir anahtar sesi duydu. Ara vermemeye kararlıydı.

Kendisini bir kez daha profesöre götürmek için almaya geldiklerini düşündü.

Öğleden önceki seans, profesör için çok sıkıcı olmuştur. Sefle en son ne hakkında konuştuklarını öğrenmek istemisti Cora'dan. Sahtekâr herif! Aslında hepsini biliyordu. Çora, o kadar aptal değildi. Ne kadarın bildiğini sorularından çıkarabiliyordu.

Onunla bir kez daha mahzen hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormuştu. Sonra da pezevenklerin normalde dindar olmadıklarını söylemişti. Pezevenkler, kızları sık sık dövdürürler-di, kendileri de döverdi, ama vururken de 'Amin! Amin! Amin!' diye haykırmazlardı. Oysa Çora sık sık 'amin' demek zorunda kalmıştı besbelli, ama sık sık da genç bir erkekle, normal bir yasantının özlemini çekmişti.

Profesör, "Magdalena yüzünden ne kadar ağır bir yük altında olduğunu biliyorum" demisti. Ardından da müzik hakkında konuşmak istemisti, özellikle Magdalena'nın severek dinlediği şarkıları öğrenmek istiyordu. Bazılarını hatırlayıp hatırlamadığını sormuştu.

Ama, sefin nerede olduğunu söylemek istemiyordu. Onunla ilgili tek kelime bile etmemisti, yasayıp yaşamadığını bile söylememisti. Çora da onun sorduğu soruya cevap vermemisti. Sonra profesör müziği açmış, bateriyle orgun gürültüsünü dinletmeye başlamıştı. "Song of Tiger!" Sonra da bu riyakar köpek, kendini nasıl hissettiğini sormaya kalkışmıştı Cora'ya. Aklına ne geldiğini öğrenmek istiyordu. Ne gelmiş olabilirdi ki?

251

I

On sekiz! On dokuz! Yirmi! Yirmi bir! Dislerini öylesine bir sıkıyordu ki, çenesinin çatırdadığını duymuştu. Ama her şey yolundaydı iste. Yirmi iki! Yirmi üç! Yirmi dört!

Profesör sinirlenmişti. Görünürde bir şeyi yoktu, ama Çora hissetmişti, saymaya devam etmişti.

Devam... durmadan devam...

Sekiz bin yedi yüz kırk dört... Kapı açıldı. Bakıcılardan biri girdi içeri. Bir önceki akşam, iki kez gelip Cora'ya bakan adamdı. Bir gelisinde alındaki saçları oksayarak "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, küçük kadın?" diye sormuştu hatta, "düzeldiniz mi?"

Adı Mario idi, sevimli bir herifti, her zaman içtendi, her zaman keyfi yerindeydi. Koyu renk saçları vardı, babasının gençliğindeki gibi... Üstelik çok güçlüydü, inanılmaz derecede güçlüydü. Yetişkin bir erkeği kolunun altına kıştırıp, hiç zorlanmadan taşıyabilirdi. Adam çırpınıp, tepinerek her iki eliyle Mario'nun sırtını yumruklasa bile... Çora, Profesör'ün yanından odasına dönerken bir kez bunu yaptığını görmüştü. Babasının da bir zamanlar böyle olduğunu düşünmüştü o anda, Mario gibi iri yarı, Mario gibi güçlü. Gençliğinde Mario kadar yakışıklıydı. Annesinin ona nasıl asık olduğunu; ilk kez öpmesine nasıl izin verdiğini; onunla ilk kez nasıl yattığını; nasıl keyif aldığını hayal etmeye çalışmıştı. Ve ilk çocuğu nasıl yaptıklarını... Annesinin, geç gelen bu gebelik ve kendisine ait olan bu erkekten dolayı nasıl

mutlu olduğunu... Ve o an, annesinin yerinde olduğunu hayal etmişti Çora, Mario'nun da babasının yerinde olduğunu...

Dün aksam, ilaçlardan dolayı mahmurlasıp hiçbir şey düşünemez bir haldeyken, bir şey dilemişti: Mario onu yatağından alıp uzaklara, çok uzaklara taşısaydı. Geriye, mahzene... Orada yere bıraksaydı Cora'yı... Oda'nın orta yerinde Herkül gibi dursaydı ve orada bulunan herkesi, tek tek kolunun altına sıkıştırıyordu. Sonra hepsini dışarı çıkarıp öldürene kadar dövseydi. Hepsini! Hepsini döverek öldürdükten sonra da geri dönüp, onu yerden kaldırsaydı, "Geçti artık, bitti, küçük kadın," deseydi, "her şey bitti artık!" Sonra onu uyumaya bıraksaydı ve Çora kıyamete dek uyusaydı.

Böyle bir şey istemek günahı. Bütün yaşam günahı. Ölüm de! Kız kardeşini öldürmüştü Çora. Magdalena'nın öldüğünü görünce de, panige kapılıp evden fırlamıştı. Tekrar' Alaaddin'e kosmuştu. Johnny'nin onu beklediği yere. Johnny yardım etmişti ona, cesedi bir çalılığa tasımlardı birlikte. Magdalena'yı kolay bulunamayacağı bir yere bırakmışlardı. Askeri bölgenin yakınları uygundu, oraya kimse girmezdi, askerler bile. Orada, kokan, iğrenç bir parça pislige dönüşebilirdi Magdalena. Böyleydi herhalde, tam olarak hatırlamıyordu Çora, ama Grit öyle söylüyordu. Grit'in iddiasına göre, Çora gece eve döndüğünde, Magdalena yeni ölmüştü. Grit yanıyordu. Ve artık profesör onun yanıldığını biliyordu... Eger sayı saymasaydı, kendi kendine sormak zorunda kalacaktı Çora: Neden onu yakmadım? Söz verdim. Benzinim yok muydu? Babamın arabasında her zaman dolu bir bidon bulunurdu. Ama babamın arabası 'Alaaddin'de duruyordu. Bu yolculuk için kullanılmazdı o. Öyleyse biri yardım etmiş olmalı bana. Onunla yalnız kalmış olamam. Yalnız olsaydım onu atese verirdim. Yanımda biri daha vardı mutlaka, babamın arabasına binmek istemeyen biri. Kendi arabasında dolu benzin bidonu olmayan biri, ya da atesin tehlikeli olduğunu düşünen biri... Alevlerin görüleceğinden korkan biri... Johnny mi? Baska ihtimal yoktu kesinlikle.

Sag gözünü kırpyordu Mario. Cora elinde bir tepsi tuttuğunu gördü. Tepsinin içinde, kalın beyaz porselenden küçük bir demlik, iki tane fincan vardı. Mario tepsiyi masanın üzerine bırakıp parmaklarını dudaklarına götürdü, "Bu aramızda kalsın" dedi, "ben hazırladım. Doğru dürüst, iyi cins kahve."

Çora önce dudaklarını ısırdı, sonra gözlerini kırptırdı. "Evet," dedi Mario, "kendiniz koyun en iyisi. Kahveyi çok fazla sulandırmak istemezsiniz herhalde. Bir fincan sizin, bir fincan da ziyaretçiniz için."

*

"Sef geldi mi? Yasıyor mu hâlâ?"

"Tabii ki yasıyor." Gülümsüyordu Mario ağzını yayararak. "Ama

356

o kadar çabuk ortalarda görüneceğini zannetmem. Profesör iyice beynini yıkadı onun."

Ve Çora, şimdi de sefin nemli saçlarla ortalıkta dolastığını hayal ediyordu. Mario ise, "Avukatınız burada," diyordu, "şimdi masaya gelin ve kahvenizi onunla için."

Sonra, Mario kapıya doğru dönüp, "Gelin," diye seslendi, "hazır sayılır." Cora'ya tekrar göz kırptı. Genç kadına cesaret vermek için, zafer isareti yapıyordu. "Ben buradayım, tamam mı? Hiçbir şey olmaması için tetikteyim," demek ister gibiydi. Sonra, kapının yanına dikildi Mario, ellerini arkasında birleştirdi, nöbet tutan bir askere benziyordu.

Çora, küçük bir çocuk gibi yataktan kayarak indi. O sırada avukatı kapıdan içeri giriyordu. Çora onu daha önce bir kez gördüğünü ve uzun süre konuştüğünü hatırladı. Ama... "Üzgünüm adınızı unuttum." Brauning, "Önemli değil," dedi, "ben de her şeyi not etmek zorunda kalıyorum. Yoksa yarısını unuturum. Adım Brauning."

Adını söylerken, gülümsenmişti. Ama Mario'nun gülümsemesine benzemiyordu, sinirli bir gülüştü bununki. Cora'nın bu kadar yakınında olmaktan rahatsızdı, öyle hissetmişti Çora.

"Benden korkuyor musunuz?"

"Hayır, Bayan Bender. Sizden neden korkayım ki?"

Çora da bilmiyordu, ama öyleydi iste. "Size hiçbir şey yapmam," dedi, "hiçbir insana bir şey yapmam ki ben. Eger Frankie bana, insan olduğunu söyleseydi, ona da bir şey yapmazdım, eminim. Ama söylemedi... O, benim bunu yapmamı istedi. Son günlerde, unuttum bunu size söylemeyi."

"Pekâlâ, Bayan Bender," dedi avukatı, "bunu daha sonra da konuşabiliriz."

"Hayır!" dedi Çora. "Artık konuşmayacağım. Şimdi sayı sayıyorum sadece. O zaman bir şey olmuyor." Yık ziyaretinde olduğu gibi, bu kez de evrak çantası yanındaydı Eberhard Brauning'in. Masanın yanına bırakıp, kapıyı ve ka-

pıcıyı görebileceği bir şekilde sandalyelerden birine oturdu. Güçlü biriymi bakıcı! Kollan, bir güreşçinin kolları gibiydi. Adamın görünüşü Brauning'i biraz sakinleştirmişti.

"Bana yardımcı olmanızı gerektiren birkaç şey var elimde, Bayan Bender," dedi.

Helene, bir takım talimatlar vermisti ogluna. Rudolf Grovian'm açıklamaları ve açık açık Çora Bender'in tarafını tutması, ayrıca baska çare kalmadığında kendi varlığını bile riske atmaya hazır olması, Helene'yi etkilemişti.

"Olaya çesni katmayı iyi beceriyor. Bu, onun önerilerini tasvip ediyorum anlamına gelmez tabii ki. Tanrı askına, Hardy, sana sadece mesafeli durmanı tavsiye edebilirim. Belki de buna hiç gerek kalmayacak. Biliyor musun, Hardy, Burthe gerçekten iyi ün yapmış biri, hakkında kötü hiçbir şey söylenemez. Sadece hemen Freud Teorisi 'ne saplanıp kalıyor. Bu da, bu kadar karışık bir durumda yeterli değil. Aslında Grovian doğru tahmin etmiş olabilir. Bir amatörün fikirlerini pek hafife almamak lazım, birkaç bir şeyi bir araya getirip ispatladı zaten. Bir gerçek daha var, o da Cora Bender 'le basa çıkabilmesi. Onu konuşturabiliyor. Bunu sen de becerdin, Hardy. Bu bir otorite meselesi sadece. Ama yine de karar senin, ben karışmak istemem. Cora Bender'le konuşursan, tek bir şeye dikkat etmelisin. Doğal davran ona. Yardımseverliğine ve de sorumluluk bilincine yönelt dikkatini. "Helene için konuşmak kolaydı tabii ki.

"Size kahve ikram edebilir miyim?" Kendisinden hangi konuda yardım isteyeceğini sormuyordu bile. "

"Evet," dedi Brauning, "iyi olur, çok nazıksınız."

Çora, "Ayakta dursam, rahatsız olur musunuz? Bütün gün otur-dumda. Bir saat boyunca profesör Burthe ile birlikteydim. Geri kalan zamanda da yataktaydım."

"Onu, konunun içinde tut," demisti Helene, "uzaklaşmasına izin verme. Denerse, ki mutlaka deneyecektir, tekrar aynı noktaya geri döndür onu. Bir de seni tahrik etmesine fırsat verme, Hardy.

357

•258.

Aklı birazcık bile yerindeyse, bunu yapacaktır. Tam anlamıyla kendi basına bırakılmış bir çocuk düşün. Birdenbire birisi çıkıp onu sevdiğini, ona yardım etmek istediğini söylediğinde, çocuk onu mutlaka sınava tabi tutar. Yıce hiddetlendirene kadar uğrasır. Sınırların nerede olduğunu göster ona. Sakin ol, mutlaka sakin ol, Hardy. Bir çocukla basa çıkabilirsin. "

"Oturursanız sevinirim," dedi. Helene'nin direktifleri ve tahminleri ile her şeye hazırlıklıydı. Bir sırtıma, bir itiraz, sıkılmış ya da ilgisiz bir tavır gibi şeyler degildi beklediği.

Bir sandalye çekip oturdu Çora. Uslu bir çocuk gibi, ayaklarını yan yana getirdi, etek uçlarına çekistirip gülümseyerek, "Hâlâ bilmiyorum," dedi, "sivrisinek miydi yoksa bir sinir refleksi mi? Bakmalıydım aslında. Bunu yapmamak, aptallık. Eger bir sivrisinek ise, buralardadır mutlaka. Ve gece tekrar gelir. Vurmalyıdım, üzerine vurmalyıdım! Yıce vurmalyıdım! Beni sokmak isteyen boktan bir sinekti sadece. Ve sokan her şeye, öldürene dek vurmali insan."

Eberhard Brauning karar veremiyordu, aklı kısmen de olsa yerinde miydi, Rudolf Grovian'ın düşüncelerini mi doğruluyordu? Üstü kapalı bir şekilde ölmek istediğini mi ifade etmeye çalışıyordu, yoksa sadece öylesine saçma sapan mı konuşuyordu? Helene'nin tavsiyelerini tuttu yine de, "Buraya, sizinle sivri sinekler hakkında konuşmaya gelmedim, Bayan Bender," dedi, "elimde birkaç fotoğraf var ve ben bu erkeklere bir bakmanızı ve bana..."

Devam edemedi. Çora, "Hiçbir erkeğe bakmak istemiyorum," dedi. Nokta ve kapanış! Tavrı, nokta değil de daha çok koca bir ünlem koyduğunu gösteriyordu aslında.

Bu sadece bir çocuk, diye düşündü Brauning, sevgisiz kalmış bir çocuk. "Bu çok önemli Bayan Bender. Fotoğraflara bakıp, bana o erkeklerden birini tanıyıp tanımadığınızı söyleyeceksiniz sadece.

"Hayır!" tepkisini kuvvetlendirmek için de hızlı hızlı basını

sallıyordu. "Garanti, Frankie'nin de bir fotoğrafı vardır içlerinde. Ve ben, onu görmek istemiyorum. Hafızamdakileri canlandırma-mahyım. Onu, o kadar net görebiliyorum ki, resmini bile çizebilirim size." Sonra, birdenbire sesi kesildi. Kuru bir hıçkırıya benzer bir ses çıktı ağzından. "Onu görüyorum, kanlı ve kansız... Baterinin başında ve istavrozun önünde görüyorum onu. Ve sürekli ortada asılı.

Peygamber o. Hayır! Hayır, lütfen, öyle bakmayın bana. Deli değilim ben. Onun gözlerinde okudum.

Ama Pilatus* da değilim ben."

Hiçbir anlamı yok, diye düşündü Eberhard Brauning. Esas durusmaya kadar basarabilirsek... Bu tip bir çıkış...

Çora, elleriyle yüzünü kapatmış, daha alçak bir ses tonuyla devam ediyordu. "O ölmek istemiyordu. Babasına yalvardı: Bırak sunu, geçip gitsin. Öyle güzel bir karısı vardı ki. Neden bırakmıyorsunuz beni, öleyim? Artık düşünmek istemiyorum! Bittim, tükendim."

"Simdi bastan başlayabilirim. On sekiz, on dokuz, yirmi, yirmi bir..."

Derin bir nefes aldı Eberhard Brauning, sonra Helene'ye ve de Helene'nin yeni uyanan meslek askına lanet okudu. Ardından, bu fikirleri annesinin kafasına sokan, Rudolf Grovian da aldı nasibini.

Bakıcı, hiç kıpırdamadan kapıda duruyordu. Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu sanki.

Brauning'in koruması degildi o, Çora Bender'in bekçi köpeği de degildi. Savcılığın özel direktifiyle oradaydı.

Aslında Profesör Burthe, bu durumu kabul etmediğini söyleyebilirdi. Cinayet masasından birini bırakırlardı Çora Bender'in yakınında. Avukat olarak böyle piyango vurmustu kendisine iste! Ama, tarafsız bir sahide ihtiyaçları vardı. Mümkünse, Çora Bender'in

Ç.N. *Pilatus Pontius: Hz. Ysa'yı yargılayan mahkemeye başkanlık eden ve çarmıha gerilmesi emrini veren Yahuda Valisi. pozitif tepki vereceği biri olmalıydı. Aksi halde, her türlü denemenin anlamsız olacağını ileri sürüyordu, Profesör. Su anda, hiç kimse Bayan Bender'in ağzından tek kelime alamıyordu. Yirmi bir tane resim vardı çantasında. Hangisini göstereceğini bilemiyordu Brauning. Fotoğrafları, öğlene doğru Rudolf Grovian getirmisti bürosuna. Polis laboratuvarından, gece nöbetinden geliyordu. Hepsini hemen hemen aynı yaşlarda yirmi erkek resmi. Başlarından başka bir yerleri görünmüyordu hiçbirinin. Hepsinin arka planı bulanıktı, minicik bir ipucu bile çıkarılabilecek gibi değildi. Kahvesinden bir yudum alarak, fincanı yerine koydu Brauning. Çora sayı saymada kırk beşe gelmişti. "Yeter artık, kesin sunu Bayan Bender," dedi, "simdi fotoğraflara bakacaksınız, iç-lerinde Frankie de var mı bilmiyorum. Eger görürseniz söyleyin bana. Hemen alırım elinizden. Bakmak zorunda değilsiniz. Sadece diğerlerine bakın. Eger tanıdığınız olursa, söyleyin bana. Ve eger ismini hatırladığınız olursa onu da söyleyin lütfen." Çora gerçekten de saymayı kesmişti. Brauning hiç beklemiyordu, hemen kişisel bir başarı olarak algıladı bunu. Çantasına egildiginde, bakıcı gelip, yanlarına dikilmisti. Adamın bu kadar yakınında olması, az da olsa sakinleştirmisti Brauning'i. Korktuğu için değil, ama ortada bir örnek vardı. Çora daha önce Grovian'ın üzerine saldırmıştı. Çantasından bir zarf çıkarıp masanın üzerine koydu. Kocaman, kahverengi bir zarftı. Fotoğrafları çıkarırken, yüzünde Cora'ya cesaret vermeye çalışan bir ifadeyle basını sallıyordu. Cora Bender, eline aldığı fotoğraflara, zehirli bir sürüngen ordusuna bakar gibi bakıyordu. "Nereden buldunuz bunları?" "Bugün öğleyin, Bay Grovian getirdi." * Bir an Cora'nın gözleri parladı. "Nasıl o, iyi mi?" "Yyi, selam söyledi size." "Bana kızgın mı?" ;' "Hayır Neden?" Çora masanın üzerinden, Brauning'e doğru eğilerek fısıldadı: "Ben bıçakladım onu." "Hayır, Bayan Bender." Avukat enerjik bir tavırla basını salladı. "Bıçaklamadınız. Vurdunuz ona. Ama o bunu neden yaptığınızı biliyor. Asırı derecede üzerinize gelip tahrik etmiş sizi, siz de sinirlenmissiniz. O, kızgın değil, gerçekten! Fotoğraflara bakmanızı istiyor. Onları toparlayana kadar epeyce kosturmuş. Hatta damadının fotoğrafı da varmış bunların arasında, öyle söyledi." Tekrar arkasına yaslandı Çora, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, "Pekâlâ," dedi dudaklarını ısırarak, "bakarım." Sonra öne doğru eğilerek, en üsteki fotoğrafı alıp söyle bir baktı, basını sallayarak kenara koydu. Ykinci, üçüncü, dördüncü, her seferinde basını sallıyordu. Besinciye geldiğinde, "Hangisi damadı," diye sordu. "Bilmiyorum, Bayan Bender. Bilmemem de gerekiyor zaten." Genç kadın, "Yazık," diye mırıldandı. Altıncı fotoğrafta durakladı, alnını kırıştırarak parmağını dudagina götürdü. "Bu olabilir mi?" dedi tırnağını yemeye başlamıştı. "Bir kez görmüstüm onu. Ama nerede gördüğümü hatırlamıyorum. Ysmini de bilmiyorum. Ne yapalım şimdi bunu?" "Kenara koyalım," dedi Brauning. Yedinci, sekizinci fotoğrafları inceliyordu. Dokuzuncuda gözlerini kapadı birden, kısık bir sesle "Çabuk alın sunu," dedi, "bu Frankie." Brauning, fotoğrafı alıp, ayırdığı fotoğrafın yanına koydu. Co-ra'nın tekrar devam edebilmesi için, birkaç dakika geçmesi gerekiyordu. Bakıcı, elini Cora'nın omzuna koymuştu, sakinleştirmek istercesine. Çora ise, dudaklarını sıkımsı, basını sallıyordu sadece. Sonra, sıradaki fotoğraflar geldi, onuncu, on birinci, on ikinci... On üçüncü de, "Su domuzu hiçbir şekilde tanımak istemiyorum" dedi, "adının ne olduğunu da bilmek istemiyorum." Sonra hızlı bir hareketle fotoğrafları Brauning'e doğru itti. "Ama ben, adının ne olduğunu bilmek zorundayım, Bayan Bender." Cora, "Tiger" dedi kısaca. Sonra on dördüncü fotoğrafı aldı eline, gereğinden fazla inceledi, on besincide bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Tanrım, ne büyük bir burnu var." "Tanıyor musunuz?" "Hayır, ama burnuna baksanıza." Brauning'in beklediğinden daha iyi gidiyordu. Kendisiyle gurur duyuyordu avukat, dramatik bir olayı dikkate almasına gerek kalmamıştı artık. Ama on sekizinci fotoğrafta durum birden kri-tikleşti. Eberhard Brauning bunun hemen farkına varmadı, ama bir şeylerin yolunda olmadığı Mario'nun dikkatini çekmişti. Elini Cora'nın omzuna koydu yeniden. Ve o sırada, Eberhard Cora'nın o fotoğrafa nasıl baktığını gördü. "Tanıyor musunuz, onu?" diye sordu.

Hiç tepki yoktu. Brauning, Cora'nın yüz ifadesine hiçbir anlam verememisti. Acı mı? Özlem mi? Hüzün

mü? Yoksa nefret mi?

Birdenbire masanın üzerine bir yumruk indirdi Çora. Yki fincan da tabakları içinde zıpladı.

Cora'ninkinden kahve dökülmüştü masanın üzerine. O sangırtı arasında Çora çatallı bir sesle bağırıyordu: "Ne yaptın bana? Sadece senin için yaptım ben! Onun ölmesini istemiyordum. O sadece uyumalıydı. Onu uyutup, sana gelmemi sen söyledin bana! Geldim mi? Bilmem lazım!"

Eberhard Brauning kendini toparlayamamıştı, sorusunu tek-rarlayamadı, pantolonun cebinden mendilini çıkarıp dökülen kahveyi sildi. Bütün derdi fotoğrafların kirlenmesini önlemektir.

Bakıcı, Cora'ya doğru eğilip, yumusak bir ses tonuyla, "Hey, küçük kadın," dedi, "sinirlenmenize gerek yok. Bu sadece bir fotoğraf. O size bir şey yapamaz. Ben buradayım bakın. Kim olduğunuzu söyleyin bana, hemen aşağıya bildiririm. Eger gelmeye kalkarsa, içeri sokmazlar onu."

Çora hiçkırı hiçkırı ağlıyordu. "Her yere girer o! Seytan o! Hiç seytanın resmini gördünüz mü, Mario? Her yerde uzun siyah kuyruklu, sakat ayaklı ve boynuzlu gösterirler, onu, elinde gübre yabası olan bir erkek keçi gibi. Ama öyle görünmesine imkan yok, o meleklerden biri çünkü. Ve birinin karşısına çıkınca da, melek gibi görünüyor. Bütün kızları çıldırıyor, hepsi ona sahip olmak istiyorlar. Uyarıldıkları halde, hiçbirisi söz dinlemiyor. Ben de dinlemedim. Arkadaşı ona Böcki diyordu. Ne anlama geldiğini bilmeliydim aslında. Ynsan hep iyiyle kötü arasında tercih yapmak zorunda, özgür iradesini bu şekilde kullanıyor. Ben tercihim kötüden yana kullandım."

Eberhard Brauning, Cora'nın elindeki fotoğrafı çekip almaya cesaret edemedi. Ama bunu, onun yerine bakıcı yaptı. "Böcki," dedi, "pekâlâ, o zaman. Tiger'in yanına koyalım onu simdilik. Sanırım oraya ait." Çora basını salladı.

Bakıcı, devam etti sorularına. "Ya buradaki ne olacak? O da mı oraya ait?"

Yık ayırdığı fotoğrafa tekrar baktı Çora, omuz silkerek, "Onu sefin yanında daha önce gördüm gibi geliyor. Bu yüzden, damadı olabileceğini düşündüm. Ama bu mümkün değil aslında. Yoksa damadı da polis mi?"

"Bir dahaki sefer geldiğinde, sefin kendisine sorarız," dedi bakıcı. Sonra Eberhard Brauning'e dönerek, "bana ihtiyacınız var mı, yoksa bu kadar mıydı?" diye sordu.

Eberhard, fotoğrafları tekrar zarfın içine soktu. Böcki ve Ott-mar Denner'in hüviyetlerini, sorgu hâkiminin önünde bir kez daha tespit etmek zorundaydı. Çora hâkimin karşısına çıkarılır çıkarılmaz hem de. Brauning, basını sallayarak, "Hayır," dedi, "sanırım, artık bizi yalnız bırakabilirsiniz." Sesi pek inandırıcı çıkmamıştı.

Bakıcı odadan çıktı. Eberhard, kahvesinin kalanını içip bitirdi. Kahve buz gibi olmuştur. Çora ise, elini bile sürmemisti fincanına.

363

Cora, pencereye bakıyordu. "Bitti mi?" dedi.

"Tam sayılmaz." Nasıl yapması gerektiğini bilmiyordu.

Rudolf Grovian, "Eger adamların kimliklerini tespit edebilirse, çok büyük bir adım atmış oluruz," demisti. "Bir sonraki isimiz ise, klinigin adını öğrenmek. Hamburg 'da hiçbir şey elde edemedik. Bütün doktorlara sorduk tabii ki. Ama doktoru unutabiliriz. Halasının baska fikirde olduğunu..."

Arkasından hafifçe gülmüş, nöroloji raporundan söz etmişti.

Bu arada iyice muayene edilmisti Çora. Kafatası röntgeni bile çekilmisti. Nörolojinin verdiği rapor savcılıktaydı. Basındaki travmanın, bir doktor muayenesinde tedavi edilmiş olması mümkün değildi.

Röntgen filmi, tam bir örümcek ağı görünümündeydi. Her çizgi için özel bir terim vardı. Alın kemigiyle, sakak kemigi çatlağı, dirsek kırığı vs... Epidural kanama ihtimali göz önüne alınmalı ve buna benzer bir takım baska şeyler...

Bes yıl sonra tam bir teshis koyabilmek, tabii ki mümkün değildi. Yine de Cora'nın, bu travmayı bedeninde bir hasar kalmadan atlattığı olması bile, bir uzman doktor tarafından, bir hastane ortamında, gerekli aygıtlar kullanılarak, özenle tedavi edilmiş olduğunu ispatlıyordu. Ancak o klinige giden bir yol yoktu.

Eberhard Brauning, mesgul gibiydi, çantasını kucagina almış, içini karıştırıyordu ama hiçbir şey çıkardığı yoktu.

Kelene, Çora Bender'in motivasyonu ve polisi belli bir noktada dolastırıp durduğu konusunda uzun uzun konuşmıyordu.

"Cora Bender'in kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını aklından çıkarma," demisti Helene. "Uyusturucu bağımlısı bir fahişe olduğunu düşünüyor. Grovian'in mantığıyla karşı çık ona. Eger onu fahiselik konusunda inandırıcı bir şekilde konuşturmayı basara-bilirsen, o zaman kazanırsın, Hardy. Sonra ona, ümitsizce aradığı, normal ve namuslu hayatı vaat edersin."

Çok fazla umudu olmadan deniyordu Brauning. Çora da en azından dinliyordu. Ve bazen durum Helene'yi hakkı çıkarıyor

gibiymi. Brauning sustugunda, omuzlarını kısarak gülümsedi Çora, özür diler gibiymi. "Söyledikleriniz çok hos. Haklı çıkmanızı dilerim." Derin bir nefes aldı sonra, Brauning'e dikti gözlerini. "Cinayet isledigini düşünüp örtbas etmek için her şeyi yapan bir insana ne olabilir?"

"Eger bilinmezse, hiçbir şey olmaz. Ama şimdi klinik hakkında konuşmalıyız Bayan Bender."

Cora, "Hayır," diye karşı çıktı. Sol elinin bir tırnağıyla, sağ elinin basparmagını ovuşturmaya çalışıyordu bir yandan da. "Bunu sonra yaparız. Size bir şey sormalıyım. Siz benim avukatımsınız. Bu konuda konuşamazsınız. Varsayalım ki, herhangi bir yerde bir insan cesedi bulmuş. Ysminin ne olduğunu kimse bilmiyor. Geri kalan birkaç kemik, toprağın altına gömülmüş. Simdi, diyelim ki, bu insan yakılmak istiyordu. Diyelim ki, ben de bunu biliyorum. Gidip, 'Bu zavallı insanın son arzusunu yerine getirmek, onu yakmak istiyorum,' diyebilir miyim? Yapabilir miyim böyle bir şey?"

"Eger o insanı tanıyorsanız, yapabilirsiniz." "Ama o zaman ismini söylemek zorundayım, değil mi?"

Çora, hâlâ tırnağını ovuşturuyor, Brauning'in yüzüne bakmaktan da çekiniyordu.

Cora'mn nereye varmak istedigini anlayamamıştı Brauning. Sabırlı olmaya çalışarak, "Evet," dedi, "söylemek zorundasınız." "Eger söylemeye iznim yoksa?" "O zaman hiçbir şey yapılamaz ne yazık ki."

Çora sonunda basını kaldırdı, vahsi bir kararlılık ifadesi vardı yüzünde. "Ama, mecburum! Yoksa delirebilirim. Bir şey bulun, Herhangi bir hilesi olmalı bunun. Eger sizin aklınıza bir şey gelirse, benim de aklıma gelir belki."

Derin bir nefes aldı Brauning. "Bayan Bender, bunu baska bir zaman konuşamaz mıyız? Bu çok karışık* bir mesele. Önce, bu konuda yapabilecek bir hile olabilir mi, bir bakmalıyım. Bakacağım, söz veriyorum size. Ama şimdi, o zamanlar hangi klinikte tedavi gördüğünüzü öğrenmek zorundayım. Eger bilmiyorsanız, hangi şehirde olduğunu söyleyin bana. Uyusturucu bağımlısı bir fahişe olmadığınızı ispatlayabileceğim herhangi bir ipucu verin bana. Uyusturucu bağımlısı değilsiniz. Bay Grovian ispatladı bunu. Bay Grovian sizin, sapık erkeklerle uğraştığınızı da hiç sanmıyor."

Grovian'dan yeniden söz ederek, onu bir kez daha uyandırmayı ummıyordu, ama bosuna, Çora tepki vermiyordu, sadece temkinli ve ifadesiz yüzle ona bakıyordu. Brauning, Helene'yi unutmuştu. 'Psikolojik ukalalıklarının canı cehennem!' diye geçirdi içinden. O avukattı ve avukat olarak baska delilleri vardı.

"Düşünmek zorunda kalmamak için, burada yaşamınızın sonuna kadar oturup, saymak mı istiyorsunuz gerçekten? Bir kez etrafıca düşünüp kafanızı rahatlatırsanız, daha iyi olmaz mı? Bir seye inanmak zorundasınız, Bayan Bender. Birkaç yıl hapis ve birkaç yıldan daha fazla olmaz, söz veriyorum size, geçer biter. Ve hapishanede kimse delirmez. Ama burada," dedi masanın üzerine vurarak, "insan deli değilse bile, deli olabilir. Bunu mu istiyorsunuz?"

Çora bir cevap vermedi, sadece bakıyor ve alt dudagını kemi-riyordu.

"Bunu istediğinizi sanmıyorum," diye devam etti Brauning. Konusurken, formundaydı, sesi gittikçe daha büyük bir ikna gücü kazanıyordu sanki. "Bir adamı öldürdünüz, Bayan Bender, sadece bir adamı, bir peygamberi değil! Bu ifadeyi duymak istemiyorum sizden. Neden yaptığınızı, bulup çıkaracağız. Her normal insanın anlayacağı bir sebebiniz olduğunu ispat edeceğiz. Ve Bayan Bender, birkaç yıl içinde, özgürlüğünüze kavuşacaksınız, gerçekten! Bunu bir düşünün. Daha yirmi dört yasındasınız. Bir kez daha..."

Cora'nın bakışlarında değişen hiçbir şey yoktu. Sadece saskın bir ifade yerleşmişti yüzüne, daha fazla bir şey yoktu. "Kaç yasında olduğumu biliyordu o," diyerek kesti Brauning'in sözünü.

"Ah!" dedi Brauning, kimden bahsettiğini anlamadan. Ayrıca onu tekrar geriye o noktaya döndürebileceğinden de emin değildi. Cora'nın yüzündeki ifade, konsantre olduğunu gösteriyordu.

"Kimliğim üzerimde değilse, nereden biliyordu bütün bunları? 'Sokakta, çıplak vaziyetteydi, ağır yaralıydı ve neredeyse tüm bedeni eroinle doluydu,' demisti. Sonra da eklemisti: 'Yirmisinde bile değilsiniz daha.' Tahmin mi etmistir? Yüzümden anlamasına imkan yoktu. Korkunç görünüyordum.

Ehliyetime bir bakın. O zamanlar kimliklerimi yenilemek zorunda kalmıştım. Elimde sadece eski fotoğraflarım vardı. Ama resmi makamlar kabul etmek istemediler. Benim fotoğraflarım olduğuna inanmadılar, çok yaşlı görünüyordum çünkü. Benim yasımı anlayamazdı hiçbir şekilde."

Çora birkaç saniye sustu, sonra parmaklarıyla alnını ovuşturdu. Derin bir iç çekerek, "Adını bilmiyorum gerçekten de," dedi sonunda. "Bana söylemedi. Bir kez, nerede olduğumu sordum. Onu da söylemedi. Trene nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Kondüktörün biri, inmem gerektiğini söyledi. Elimde bir kagıt vardı, üzerinde nerede ineceğim yazılıydı. Param da vardı. Biri taksi şöförüne parayla kagıdı vermiş olmalı. Taksiyle geldiğimi, Grit söylemistir."

Tekrar derin bir iç çekti, üzgün bir ifadeyle omuzlarını kaldırarak, "Eger Margret ve Achim'in hazırladıkları rapor ve o yabancı kadın konusunda cezalandırılmadan, kız kardesimi yakmama yardım edeceğinize söz verirsiniz, doktoru tarif ederim size. Daha fazlasını yapamam ama. Söz veriyor musunuz?"

Brauning söz verdi. Yarım saat sonra telefonda, "Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyorum Bay Grovian," diyordu, "söylediklerinde ısrar ediyor. Sadece bir doktor ve de arada bir gelen bir hemşire. Odası penceresiz, küçücük bir hücre gibiymiş, sadece tek bir yatak ve de birkaç tıbbi cihaz için yer varmış, öyle söylüyor. Bence, tecrit odası gibi bir şeymiş."

Sonra adamın tarifini verdi. Telefon hattında birkaç saniye süreyle sessizlik oldu. Brauning, "Bay Grovian?" dedi şüpheli bir ses tonuyla, Bas Komiserin hâlâ telefonda olup olmadığını merak etmiş gibiydi.

"Evet, buradayım," dedi Grovian, "ben, sadece..." Tekrar birkaç saniye sessizlik. Sonra Rudolf Grovian, "Tanrım!" dedi saskın bir sesle, "bu tamamen... bu... kaç kilometre ki? En az yedi yüz vardır. Bu mümkün değil."

Çora yaklaşık yarım saattir, arabada yanında oturuyordu. Yolculuğun başında, yüzleştirmek için bir ön hazırlık yapmayı denemisti Rudolf Grovian. Nereye ve ne amaçla gittiklerini açıklamaya çalışmıştı ona. Savcı, sorgu hâkimi, profesör Burthe ve Eber-hard Brauning ile uzlaşacakları konuların her kelimesini tek tek yerleştirmisti kafasına -en az üç kez.

Normal şartlarda, hiçbir değeri yoktu artık bütün bunların. Ama şartlar, normalin çok dışındaydı. Hatta, Profesör Burthe de aynı fikirdeydi, savcıyı ikna ettiği gibi sorgu hâkimini de aynı seye inandırmıştı.

Çora Bender'in parmağını uzatıp, "Beni tedavi eden adam bu," demesi için kamçılanması gerekiyordu sadece.

Rudolf Grovian'ın kamçıya ihtiyacı yoktu. Çora, onu dinlemisti. Her şeyi anlayıp anlamadığını; doktoru bulmak için çok fazla zaman ve uğraş verdiğinden, ona bu iyiliği yapıp yapmayacağını sordugunda da basım sallamıştı bir kez.

Nöroloji ve kaza cerrahisi uzmanı... Kendi kliniğinin sefi... Profesör Johannes Frankenberg!

Cora'ya bu ismi söylememeliydi. Çora Bender'in kafasının içinden geçenleri okumak, çok zor değildi.

Eger Frankie Peygamber ise, Johannes Frankenberg'de şüphesiz sevgili Tanrı olmalıydı. Ve bilinci yerinde değilken, yatağının başına sık sık gelen de onun gibi biriydi mutlaka.

Bu her şey gücü yeten insan, kelimenin gerçek anlamıyla bir mucize gerçekleştirmisti. Cora'nın paramparça olmuş kafatasını

toparlayıp isler hale getirmisti. Kim bilir ne çok kereler üzerine egilip, hareketsiz göz kapaklarına ısıtılmış ve "Oğlumun bu felakette bir suçu yok," demisti. Belki de, ona sonsuzluğun yolunu göstermenin gerekliliği konusunda sorumlu hissetmisti kendini. Onu gerçekten de iyileştirebileceğini, hiç hesaba katmamıştı.

Helene Brauning, "Bilinci yerinde olmayan bu tür hastaların, ne yapacakları hiç belli olmaz," demisti.

Cora Bender, "Size iyilik yaparım, hem de seve seve, gerçekten," demisti, "ama yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Ona ne söylemeliyim? Tanrım anlamıyor musunuz? Bana karşı o kadar iyiydi ki. Ve ben onun öz oğlunu öldürdüm. Üstelik Frankie bana hiçbir şey yapmamıştı."

Bu, iki gün önceydi. Grovian'ın kliniğe gelmesinden pek hoşlanmamıştı Profesör Burthe. Önce, baş başa uzun bir konuşma geçmişti aralarında -uzman ve üniversite eğitimi olmayan bir polis!

Bulgular, masanın üzerindeydi. Tam olarak ele alındığında birkaç kelimeydi sadece, ama bir açıklaması vardı. Grovian buna şahitlik edebilirdi. Profesör Burthe de, bu isin, sırf Çora Bender'in fantezisi olamayacağını kabul etmeliydi. Profesör, çok kısa olmak şartıyla, Grovian'ın Çora Bender'le konuşmasına izin vermişti.

Yçeri girdiğinde, Cora'nın nasıl sıçradığı, Bas Komiser'in gözünün önündeydi hâlâ. Boynuna baktığını görüyordu. Neden geldiğini, ancak ikinci kez anlattığında sakinleşebilmişti. "Önümüzdeki günlerde sizinle bir gezintiye çıkmak istiyorum Bayan Bender. Sadece ikimiz. Frankfurt'a gideceğiz."

Yki gün önceydi ve Çora söylediklerini anlamıştı. Ancak yaklaşık yarım saat önce onu alıp yola çıktığından beri, sadece yola bakıyordu Çora. Bir kez daha denedi Grovian. "Pekâlâ, Bayan Bender, dediğim gibi, Bay Frankenberg'le konuşmak zorunda değilsiniz. Sadece söyle bir bakmanızı istiyorum. Sonra hemen çıkarız. Ve siz de bana-"

Sonunda tepki gösterdi Çora, ıstırap çektiğini gösteren bir ba-

570

kısla, "Baska bir şey konuşamaz mıyız?" dedi. "Yaparım, tamam. Oraya vardığımızda, bakarım ona, ama oraya gidene kadar, bunu konuşmayalım."

Aldığı ilaç nedeniyle ağır ağır konuşuyordu. Hastaneden, dışarı bırakmadan önce Cora'ya ilaç vermiş olmalıydılar. Grovian, uyumayacağını umuyordu. Konusmak da, uyanık kalmasını sağlamak için iyi bir yöntemdi. Konunun ille de Frankenberg olması şart değildi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Sanki kafamın içinde su var gibi hissediyorum, bir kova dolusu su."

"Bunu giderecek iyi bir çare biliyorum."

Vakitleri vardı. Saat on üçten önce gidecekleri yere ulaşmalarına gerek yoktu. Rudolf Grovian, geleceğini önceden bildirmiş, ama yanında birini getireceğini söylememisti. Saat daha on bile değildi. Bir kahve molası iyi olacaktı.

Kısa bir süre sonra, kahve içecek bir yer bulmustu. Pencere kenarındaki masalardan birine geçtiler. Çora, seker dökmeye başladı fincanına, Grovian elini tutana kadar de devam etti, "Simdi karıstırmamaksınız," dedi. Yoksa kahveyi içemezsiniz. Sekersiz içiyordunuz, değil mi? Yoksa yanılıyor muyum?"

Çora basını sallayarak, pencereden dışarıya bakmaya başladı. Suratı profilden çok daha solgun görünüyordu. "Size bir sey sormak istiyorum," dedi birden.

"Söyleyin bakalım!" dedi Grovian.

Çora, derin bir nefes aldı, kahvesinden bir yudum içti. "Su kız," dedi tedirgin bir sesle, "ölü bir kızıdan söz etmisticiniz bana, su askeri bölgede bulunan... O kızı ne yapıldığım biliyor musunuz?"

"Gömlüdü."

"Ben de öyle düşünmüstüm. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Ama ilgileniyorsanız, araştırıp öğrenebilirim."

"Ylgileniyorum tabii ki, hem de çok. Eger öğrenip, bana söy-

leyebilirsiniz, minnettar olurum." Grovian basını salladı sadece. O anda, mümkün olan bütün ihtimallerden süpheleniyordu. Sadece, Cora'nın bunu neden söylediğini anlamamıstı. Gerçi, Eberhard Brauning, hangi rapordan ve hangi yabancı kadından söz edildiğini anlayamamıstı, ama verdiği sözü de tutmustu. Rudolf Grovian da, Magdalena Rosch'un 16 Agustos'ta, kalp-böbrek yetersizliği nedeniyle öldüğünden yola çıkıyordu hep.

Çora, fincanı tekrar eline aldı ve agzına doğru götürmek istedi. Ama elleri öylesine titriyordu ki, kahve masanın üzerine döküldü. Fincanı tabağın içine koydu. "Yapamayacağım. Olamaz zaten. Düşünün bir kere. O zaman bu kadar uzun gitmemistik. Ve orası Hamburg'tu, Frankfurt değil. Otobandaki tabelaları gördüm. Geri dönmeliyiz. O öyle iyi bir insandı ki. Belki beni gerçekten caddede bulmustur. Çok uzaklara kadar yürümüş de olabilirim."

"Yürüyecek halde olduğunuzu sanmıyorum, Bayan Bender," dedi Grovian.

"Ah, siz!" Öylesine elini sallamıstı. Üzgün bir ifadeyle, "Söylenen yalanlara inanıyorsunuz sadece," dedi. "Hiç kimse gerçeği söylemedi size, inanın bana." Sonra basını pencereye doğru çevirdi yine, tek kelime etmeden saniyelerce dışarı baktı. Bası hâlâ pencereye doğru dönük olarak, "Size bir cinayet daha itiraf edersem, ne olur bana? O zaman iki olur. Ne kadar ceza yerim bunun için?" diye sordu. Grovian, "Sadece itiraf ettiğiniz için ceza yemezsiniz," dedi. "Ama o zaman bana bir ceset daha sunmak zorundasınız."

Çora kahvesine bakıyordu, fincanı bir kez daha agzına götürmek istedi. Elleri hâlâ siddetle titriyordu, ama dökmeden kahveden bir yudum almayı basarmıstı. Fincanı tabaga koyduktan sonra, "Bir cesediniz var ya," dedi, "çalılıklardaki o kız." Yüzüne hafif bir gülümseme yayılmıştı. "O kızı öldürdüm," diye devam etti, "onu öldüren bendim." Grovian'dan tepki görmeyince de, "Bu bir itiraf," dedi, "ve ben sizin öyle değerlendirmenizi istiyorum."

azı

Grovian basını sallayarak, "O zaman daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak."

"Biliyorum. Magdalena'nın doğum günüyle ilgili yalan söyledim size. O uyudugunda tekrar gittim 'Alaaddin'e. Ama Johnny orada değildi, sadece Tiger'in dans ettigi kız vardı. O kız, ikisinin birlikte baska bir yere gittiklerini, Johnny'nin, 'Tutuk bir keçi beklemeye degmez,' dedigini söyledi. Öyle öfkelenmisticim ki, deliye döndüm bir anda. Ama son derece sakın davrandım. Kıza, benimle baska bir yere gelmek isteyip istemedigini sordum. Kabul etti, çalıllıklara götürdüm onu. Sonra, vurdum, tekmeledim. Göğsünün üzerine çıktım. Yki ayagımla birden zıpladım üzerinde. Kaburgaları kırıldı bu arada. Ölmüştü, üzerindeki kileri çıkardım, erkekler yapmış gibi görünmeliydi. Esyalarını yolda bir yerlere attım. En iyisi geri dönelim biz. O zaman zapta geçebilirsiniz bütün bunları."

Grovian, "Geri dönmeyeceğiz, Bayan Bender," dedi kesin bir tavırla. "Zapta daha sonra da geçirebilirim. Bes yılın yanında, bir iki saatin pek bir önemi yok."

Cora'nın dudakları sorgulama gecesindeki gibi titremeye başladı. Grovian ise, hâlâ soğ yaptığını düşünüyordu. "Oraya gitmek istemiyorum," dedi. "Yapamam gerçekten. Neden yaptığımı soracak bir kere. Üstelik avukatım, peygamberden artık hiç söz etmemem gerektiğini söyledi. O, senin gebermeni sağlamamı söyleyecektir. Kendisi yapsa daha iyi. Ama o benim hayatımı kurtardı."

Grovian, masanın üzerinden uzanıp genç kadının ellerini tuttu, hem de sıkı sıkı. Cora'yı yüzüne bakana kadar sarstı. "Simdi beni iyi dinleyin, Bayan Bender. Bay Frankenberg, sizin hayatınızı kurtardı, bu takdir edilecek bir sey. Ama o sizi kurtarmadan önce, birisi hayatınızı tehlikeye sokmuş olmalı. Yabancı biri için yapılamaz böyle bir sey. Simdi düşünün biraz. Sadece bunu düşünün. Beni anladınız mı?"

Çora basını salladığında, bıraktı ellerini Grovian.

I

"Ama ölü kız için, ben hapse girmek zorundayım?"

"Evet, tabii."

"Ve sadece birkaç yıl değil?"

"Hayır, bu haince bir cinayet. Bu yüzden ömür boyu hapis cezası yersiniz."

Grovian, hesabı ödedi, Cora'yı kolundan tutarak arabaya götürdü. Genç kadın hafiflemiş gibi görünüyordu. Yolun geri kalanında, Gereon'la olan yasantısını anlattı. Üç yıl, bir sabun köpüğünde yaşamış gibiydi. Ve sabun köpükleri kolay patlardı. Ama ufaklık, büyükanne ve büyükbabasının yanında rahattı, ondan emindi.

Bir saat erken gelmişlerdi. Grovian arabayı, klinigin önündeki park yerine bıraktı. Yki katlı, beyaz sıvalı, sevimli bir binaydı. Grovian, Cora'nın binayı anımsadığına ilişkin bir isaret umuyordu, ama bosunaydı. Savcının görüşü geldi aklına: "Eğer olay gerçekten de böyle gerçekleştiyse, istasyona getirmeden önce uyusturucu vermişlerdir tahminime göre. Ancak ne yazık ki, Profesör Frankenberg'i tanısa bile, bu bütün bunların oldugunu ispat etmez. Frankenberg'in kendi itirafı gerek bize, bunu hiç hesaba katmamaksa en doğrusu."

Dakikalarca arabanın camından dışarıya bakıyordu Çora, bu arada sıkıntı içinde omuzlarını kasiyordu. Sonra, o kızı, hain bir şekilde öldürdüğüne dair ifadesini almasını istedi Grovian'dan. Sadece güvenlik için. Neler olacağını bilemezdi kimse. Az sonra kendini bu kadar iyi hissetmeyebilirdi belki de. Onun için, en iyisi bir an önce halletmekti.

Bir lütufta bulunup, not defterine birkaç cümle karaladı Grovian, sonra da Çora'ya imzalattı. Çora, oturduğu yerde arkasına yaslandı, rahatlamıştı.

"Çok vaktimiz var mı?"

"Yaklaşık bir saat kadar."

"Su uyusan bacaklarımızı, bir parça olsun açabilir miyiz?"

Park yerinin etrafı ağaçlarla kaplıydı, iki katlı binanın etrafın-

373

da da yaşlı ağaçlar vardı. "Ne kadar huzur verici," dedi Çora, "ne kadar sakin."

Arabadan indiler, Grovian kapıları kilitledi. Sonra birlikte ağaçlık boyunca klinige doğru yürüdüler. Frankenbergler'in evi klinigin arkasındaydı. Bulundukları yerden görünmüyordu. Ama Grovian ilk ziyaretlerinden biliyordu, klinik ile aynı stilde inşa edilmişti.

Cora'yı yavas yavas binaya doğru götürmeye çalışıyordu Grovian. Bütün çabası, her şeyin bir an önce olup bitmesi içindi. Yine bir şeyler anlatıyordu Çora. Bir çocuk gibiydi, karanlık bir mahzene korkudan sarkı söyleyip ısıklık çalarak giren bir çocuk gibi. Ve Grovian, Cora'nın kendisini nasıl hissettiğini o kadar iyi biliyordu ki: Suçlu! Saçlarının dibinden, ayak tabanına değin suçlu hem de!

Grovian, kendi duygularını bir tarafa bırakmaya çalışıyordu, yoksa Cora'ya yardım edemezdi. O da edemezdi Brauning de, savcı da, hâkim de... Hiçbiri yardım edemezdi. Georg Franken-berg'in ölümü için, binlerce makul sebep bulacaklardı hepsi. Ama hiçbiri Cora'nın omuzlarından Magdalena'yı almayacaktı. Burt-he deneyebilirdi, bir kaza olduğunu ya da hastalıklı bir yaratığın Tanrı'nın yanına çıktığını söyleyebilirdi.

Bu noktada yanıldığını anlamamıştı Grovian, Cora'nın ona neyi açıklamak istediğini de. Magdalena'nın ölümü! Bes yıl önce agustos ayında, bulunan iskeletin kime ait olduğunu da anlamamıştı Grovian. Ama iki ayagıyla göğsünün üzerine çıkıp tepindigi saçmaydı. Aklı Johnny'de olduğu için, biraz fazla bastırmış olabiliirdi eliyle. Bundan baska bir şey olamazdı.

Babası, o Cora'yı her şeyden çok seven babası, çenesini tutmıştı. Akli hastası annesi, ne olduğunu kavrayamamıştı. Komsu kadını evlerine sokmamışlardı. Ceset, aylarca yukarıda odada kalmıştı belki de... Sonunda Margret bir şeyler yapmış, iskeleti çalılıklara atıp, bir ölüm raporu hazırlamıştı. Bu kadar basitti iste.

Evin girişi üç basamak yukarıdaydı. Grovian, bir adım önden

gidip zile bastı. Birkaç saniye sonra, beyaz gömlekli, genç, güzel bir kadın açtı kapıyı. Önce Grovian'a, sonra da onun omuzunun üzerinden süpheci bir ifadeyle Cora'ya bakarak, "Ne istemistiniz?" dedi. Grovian resmi kimliğini uzattı. "Profesör .Frankenberg'e saat on üçte geleceğimizi bildirmistik, ama biraz erken geldik, ne yazık ki," dedi.

Önemli değildi. Salonda bekleyebilirlerdi. Grovian önden girip, koridoru geçti. Çora ise onu takip ediyordu. Salonun orta ye-rinde bir cellat kütüğü varmışçasma korkmuş ve sinmisti birden. Salonda, bir kenarda bir kanepede vardı. Hemen yanında da dev bir palmiye duruyordu, yaprakları semsiye gibi yayılıp açılmıştı. Kanepenin üzerine ise, basit çerçeveli modern bir sanat eseri asılıydı. Yık ziyaretinde baska bir odaya alınmıştı Rudolf Grovian, bu renkli lekelerden oluşan resmi ilk kez görüyordu.

Çora o tarafa doğru yönelip, kanepenin önünde durdu. Suratında saskınlıkla panik karışımı bir ifade vardı. Bakışları yere inmiş, zemini inceliyordu. Sonra tekrar yukarı, kanepenin yanındaki duvara bakmaya başladı.

"Bu mümkün değil," diye itiraz etti, "merdiveni, kapatmışlar." Sonra çaresiz bir halde, odanın içini gösterdi eliyle, "Burada tadilat yapılmış, her şeyi degistirmişler." Bir parmagıyla karşı duvarı isaret etti. "Orada durmştuk, Johnny ve ben. Ben iyi degildim, çünkü ben Magdalena'yı..."

Cümlesini yarıda kesti Çora, birdenbire titreyerek ağzının içinde bir seyler gevelemeye başladı. Sonra,

ağır ağır devam etti konuşmaya.

ON BEŞ

Magdalena yatakta uzanmış yatıyordu. Hiç o anki kadar nefret etmemistim ondan. Ve biliyordum, bu kez parmaklarım da yetmeyecekti, mumlar da. Sonrasında çoğunlukla konuşmak ve biraz da oynamak istiyordu. Eger iyice yorgun düşmesini istiyorsam, dilimle yapmalıydım... Aklıma geldiğinde bile, midem bulanıyordu.

Her şeyin tam tersi olduğunu kavradığım andı o an. Ben, onun için yaşıyor degildim. O, benim hayatımı yaşıyordu. Eskiden babam serçe derdi ona. Evet, bir serçe gibi benim berbat yasantım-daki yulaf tanelerini gagalıyordu. Bana sadece geri kalanı bırakıyordu: Tiksinti!

Her şeyimi alt üst eden, sampanyaydı belki de. Ya da arkada bıraktığım Johnny idi. Magdalena'yı öpmek, onu oksamak zorunda kaldığımda, manevi olarak yanacağım duygusuna kapılıyordum. Eger yanında kalsaydım, aynı seyleri Johnny yapacaktı bana.

Ve o anda bütün gerçeği anlatmaya başladım. Ona anlattığım erkeklerin hiçbirinin var olmadığını, sadece bir Bakımsız Tarzan'ım olduğunu; sıkı tiplerle atesli seks yapmadığımı; sadece bira kokan ağızlardan birkaç ılık öpücük aldığımı ve bunun artık burnuma geldiğini anlattım.

Sessizce yatmış beni dinliyordu. Aklamaya başladığımda, kollarına aldı beni. Ellerini sırtımda hissettim. Tisörtümü çıkardı, ellerini sırtımda gezdiriyordu sürekli. Fısıldadığını duyuyordum: "Tamam, her şey yolunda sevgilim. Üzgünüm. Senin için korkunç bir yüküm ben. Biliyorum bunu. Ama çok uzun sürmeyecek. Çok sürmeyecek artık, sevgilim. Söz veriyorum sana." Sonra ellerini, kollarımın altından öne doğru uzatıp göğüslerimin üzerine getirdi. Bana böyle dokunmasını istemiyordum, Johnny'nin ellerini hissetmek istiyordum orada; Johnny'in fısıldamasını; , Johnny'nin öpücüklerini; Johnny'nin bedenini. Ona bunu söyleyip söylemedigimi, hatırlamıyorum. Herhalde söylemiş olmalıyım ki, birden kendini geriye çekerek, "O senin olacak, sevgi-! lim," dedi, "git al onu. Ve nasıl olduğunu da bilmek istemiyorum." Yattığı yerden doğrulurken, "Simdi ne yapacağımızı biliyor musun?" dedi. "Johnny'ye gidiyoruz."

Beni kastettiği zaman, biz diye konuşurdu hep. Daha önce anlattığı stajyer kız gelmişti aklıma. O kötü günlerde annemin sarılmasına nasıl hasret kaldığını, kimsesinin olmadığını düşündüğünü hatırladım. Sadece ben vardım onun için.

Ona bu tür adice seyler söyledim için, çok üzgündüm. O, bir şey yapamazdı ki. Ama ben de bir şey yapamazdım, asık olmustum. On dokuz yasındaydım! On dokuzunda birinin, bir erkege asık olması çok normaldi. Hayatımın geri kalanında, erkekler bulup sonra da onlar tarafından sevilmenin nasıl olduğunu kız kardeşime göstermeye mahkûm olamazdım. Simdi, o anda bilmek istiyordum, nasıl olduğunu.

Daha sonra eve gelip, babama, "Yıllardır neyin hasretini çektiğini, biliyorum simdi," diyebilirdim. "Affet beni, baba! Sana

söylediğim ve senin hakkında düşündüğüm bütün igrenç seyler için affet beni. Nefretimi, tiksintimi affet. Sanırım, ben sadece kendimden nefret edip kendimden tiksindim. Ama geçti artık. Ben, bir kadını simdi, tam bir kadın. Bir erkekle yattım. Ve harikaydı."

Sadece yaşamak istiyordum. Çok normaldi yaşamak. Benim sevdiğim ve beni seven bir erkekle. Eski günlerinden mutlu olan, mutlu bir babayla yaşamak istiyordum. Karalara bürünmüş Buchholz'u anlatmamalıydı artık, Polonya'da vurmak zorunda kaldığı çocukları unutmalıydı. Polonya'ya yalnız gitmiş olsaydı, kesinlikle yapmazdı bunu. Ve benim istediğim sunu anlama-siydi: Benim Magdalena'nın kalbindeki deliklerde ne kadar suçum varsa, onun da bu konuda o kadar suçu vardı. Unutmasını istiyordum ben.

Belki, günün birinde kucagina oturup, demiryolunun eski hikayelerini anlatacağı çocukları düşünmeliydim sadece. Benimle gurur duymasıydı bütün istediğim. Çocuklarında, cezasını görmesini istemiyordum artık. 'Bir kez fedakârlık edip, zamanını kollasaydım, Magdalena hiç dogmamış olurdu,' diye düşünmesini de istemiyordum.

Magdalena, gülümsüyordu. Sampanya basımı döndürmüştü biraz, düşüncelerim, duygularım birbirine karışmıştı. Yçimde öyle bir ağırlık vardı, öylesine zavallı bir haldeydim ki. 'Biz' demisti. Bunun anlamı: Bir kez daha 'Alaaddin'e gitmeliydim. Onu, sı-kıntısı, düşünceleri ve duygularıyla yalnız bırakmalıydım. "Bu mümkün degil," dedim, "bugün senin dogum günün."

"Bu yüzden bunu yapmalıyız ya!" diye itiraz etti, yumusak bir sesle. "Simdi sen benim ayaga kalkmama yardım et, ve ..."

Ancak o zaman kavramıstım, gerçekten neyi kastettiğini. "Sen delisin!" dedim. Bütün hafta boyunca, hiç yataktan çıkmamıstı. Bir kez olsun yemege bile inmemisti asagıya. Banyoya ise çok seyrek gitmistti sadece üç kez. Onu yatakta, oturduğu yerde yıkamıstım, dislerini fırçalarken çanak tutmustum çenesinin altına.

Ayaga kalkamıyordu, yardım etsem de kalkamazdı. Mümkün degildi.

Ama o baska türlü görüyordu. Ve bir seye ulasmak istediginde, çok enerjik olabiliyordu. "Saçmalama Çora," dedi, "eger olur diyorsam, olur. Bütün hafta dinlendim, çok iyi hissediyorum kendimi. Biraz kilo bile aldım. Bacaklarıma baksana? Eger dikkat etmezsem, yağlanacak gibiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece öylesine söylemiyorum. Mümkün olmadığını düşünsem, böyle bir şey teklif etmezdim zaten." Kuskulu bir ifadeyle gözlerini kapadı sonra, "Yoksa bana bunu çok mu görüyorsun? Orası, dışarısı senin bölgen, öyle değil mi? Ystedigin, benim yatakta kalmam."

"Bu doğru değil."

"Ama öyle görünüyor. Yoksa korkuyor musun? Korkmana gerek yok. Ne yapabileceğimi biliyorum ben." Yavaşça gülerek devam etti, "Vaktimiz var. Acele etmemize gerek yok. Eger senin su Johnny, söylediklerinde ciddi ise bekleyecektir mutlaka. Saat on iki bile olsa orada olacaktır. Simdi, giyinmeme yardım et, yüzüme biraz bir seyler sür, sonra da tırnaklarımı boya. En son yapabiliriz o isi, yolda giderken kurur."

"Bu mümkün değil," dedim bir kez daha.

Magdalena itiraz etti, "Nasıl mümkün değil? Amerika'ya gitmek istesek, ne olacak? Aynı şey iste. Sadece merdiveni inmeme yardım edersin. Arabada otururum. Diskoda da oturabilirim. Park yerinden sonraki birkaç adım, yürümek bir şey değil, beceririm kolayca. Bir köseye oturur, Johnny ile nasıl dans ettiğini seyrederim."

Ystemedigimi fark edince, "Hayır!" dedi hemen, "Seyretmem, bu senin aksamın. Ben gider, Johnny'nin arkadasının yanına otururum. Bir arkadası olduğunu söylemistin ya. Nasıl biri? Arkadası yani?"

"Çok sempatik," diye yalan söyledim. "Komik biri, Tiger* di-

Ç.N. "Tiger Almandada kaplan demektir.

yorlar ona." Özellikle o aksam ilk kez bir kız tavladığını söylememistim o ana dek. Simdi de susmak en iyisiydi.

"Kulaga hos geliyor," dedi Magdalena, alaycı bir tavırla sırtıyordu. "Çizgileri ve uzun bir kuyruğu var mı?"

Ykimiz birden gülmeye başladık. "Bilmiyorum," dedim. "Onu pantolonsuz ve gömleksiz görmedim henüz."

Magdalena gülüyordu hâlâ. "Sen, Johnny ile ortadan kaybolursun, ben de bir bakarım ona." Yan yatmıstı, basını kaldırmaya çalışarak, "Göreceksin," dedi, "müthis olacak. Çok hosuna gidecek, biliyorum."

Hâlâ istemiyordum, ama Amerika hakkında söylediklerinde haklıydı. Belki de bir deneme olurdu bizim için, çok fazla uzaklaşmadan, yakın çevrede yapabileceğimiz bir deneme.

Lacivert saten bluzumu ve püsküllü beyaz etegimi istedi benden. Etek seffaftı neredeyse, bacakları görünüyordu. Gerçekten de kilo almıstı, bacakları inceydi, ama eskisi gibi degnek degildi.

Giymesine yardım ederken, "Sen geri dönene kadar vakit geçiririm," dedi, "merak etme. Keyfine bak, sevgilim. Ben de öyle yapacağım. Ben diskoda! Ne zamandır bunu istedigimi biliyorsun? Bu yıl becerebileceğimi hiç düşünmemistim. Tanrım, ne dogum günü olacak!"

Tırnaklarına koyu kırmızı bir oje istedi, ne kadar mor olduğu görünsün istemiyordu. Arabada, gerçekten ne kadar paramız olduğunu sordu.

"Sadece otuz bin mark," dedim, "doksan bin değil, üzgünüm."

Omuz silkerek, "Otuz bin de çok hos bir miktar. Nasıl topla-dın o kadar parayı?"

Bu kez omuz silkme sırası bendeydi. "Biriktirdim. Sürekli her şeyin en ucuzunu satın aldım."

Tuhaf tuhaf baktı, ama bir şey söylemedi. Son derece yavas ve dikkatli kullanıyordum arabayı.

Sampanya yüzünden kaza yapmaktan korkuyordum. Ve Magdalena için korkuyordum, feci sekilde korkuyordum hem de.

"Simdi, unut bunu, haydi," dedi, "ilk kez çıkmıyorum dışarı.

Klinige gitmek çok daha yorucu. Yol daha uzun çünkü. Ama şimdiye dek üstesinden geldim." Tekrar gülmeye başladı.

Sonra, ben de unuttum her şeyi. Park yerine gelmistik, her zamanki gibi dolu degildi. Gümüs rengi Golfu görür görmez kalbim deli gibi çarpmaya başlamıstı. Girise doğru olan son birkaç metre problem olmadı. Kolumu Magdalena'nın beline dolamıstım, çok yavas yürüyorduk. Tam girise geldigimizde durdu birden. "Bekle," dedi, "birkaç saniye su anın keyfini çıkarayım."

Hava rüzgârlıydı biraz. Nefes alıp verdigini duyamıyordum o yüzden. "Devam edemiyor musun?" diye sordum.

"Devam edemez miyim hiç?" oldu yanıtı, "Sadece etrafıma bakınmak istiyorum. Bırak beni. Yoksa içeridekiler, yanında bir manken sürüklüyorsun zannedecekler."

Bıraktım. Ama hemen yanındaydım, en ufak bir şey olsa, korumaya hazırdım onu. Bir adım attı, bir adım daha... duvara bile tutunmamıstı. Sonra arkasına dönüp "Görüyor musun?" diye güldü, "her şey yolunda."

Yçeri girip Johnny'nin gülümsedigini gördüğümde, benim için de her sey yolundaydı artık. Ykisi masada oturmus, sohbet ediyorlardı. Yabancı kız görünürde yoktu. Johnny, geri geldigime ve Magdalena'yi getirdigime hiç sasırmamıstı...

Johnny'nin Magdalena'ya bakısı ve gülümsemesi çok farklıydı. Hiç hoslanmamıstım. Beğenmisti Magdalena'yi- Erkeklerin hepsi beğenmisti zaten. Öyle bir hazırlamıstım ki, harika görünüyordu. Johnny temkinli olmaya çalışıyordu. "Bir yanlışlık olmasın sonra," dedi Magdalena, "ben, bir Tiger'e bakmaya geldim sadece. Burada, ortalıkta serbestçe kosup durdugunu söylediler bana. Oturabilir miyim?"

Tiger sırtıttı, agzı kulaklarındaydı. Keyifle basını sallayarak, oturduğu yerde kenara çekildi biraz. Magdalena, iki eliyle masaya tutunmustu, "Bacaklarım uyusmus da,r dedi, "bütün gün yataktaydım. Bunu yapmamalı aslında, kan dolasımı için hiç iyi değil."

Tiger'in yanına oturdu sonra, ben de Johnny'nin yanına oturdum. Magdalena'dan yüz bulamayacağını anlamıstı Johnny, kolunu omzuma atarak, kendine doğru çekti beni. "Ninni tutmadı galiba, öyle mi?" dedi yavaşça.

Magdalena duymustu, yüzüne doğru gülerek, "Ninni için biraz büyük sayılırım," dedi.

Utanmıstım. Bunu ona söylediğimi hatırlamıyordum. Johnny dans etmek istedi. Beach Boys'un eski bir parçası çalışıyordu. Johnny, kollarına aldı beni: "Hiç benzemiyorsunuz. Kardesin mi gerçekten?"

"Hayır," dedim. "Kız kardesim evde uyuyor. O, gerçekten de çok hasta. Bu, Magdalena. Dışarda, park yerinde tanıştım. Sizi kandırmanın hos olacağını düşündü."

"Ah, öyle mi?" dedi Johnny sadece. Ne kadar dansettigimizi, bilmiyorum. Bana çok kısa gibi gelmisti. Ama yarım saatten fazlaydı herhalde. Masaya döndüğümüzde, Magdalena müzigin çok cansız olduğunu söyledi. "Queen'den bir sey yok mu burada?" dedi.

Tiger atladı ordan. "Queen de ne demek? Gerçekten iyi bir orkestra mı dinlemek istiyorsun? Canlı?"

"Pantolonunun cebinde var mı yoksa bir tane?" dedi Magda-; lena.

"Gömlegimde ve ayakkabılarımda da var, ama sadece bir parçası. Ben Keyboard'cuyum." Johnny'yi isaret ederek, "bas gitar" dedi. "Bateriyi mahzene bıraktık. Frankie'nin keyfi yoktu. Frankie'nin hiçbir zaman keyfi olmaz zaten. Hep korkar o, onun ihtiyarlar birdenbire ortaya çıkabilir diye."

Soluk almadan devam etti: "Hey millet, ne dersiniz, ona bir sürpriz yapalım mı? Burada hiçbir sey yok zaten. Gidip, kendimize bir parti verelim. Frankie'nin de kitaplardan ayrılmasını saglarız belki." Magdalena çok heveslenmisti. Bense sampanyayı düşünüyor, çok uzaklara gitmek istiyordum.

Johnny, onların arabasıyla gide-

bileceğimizi söyledi, daha sonra arabamızın olduğu yere bırakacaklardı bizi.

Dışarı çıkarken, Tiger'e yaslanmıstı Magdalena. Hiç dikkat çekmiyordu. Magdalena, daha uzundu ondan, kolunu Tiger'in omzuna atmıstı, onu yıllardır tanıyor gibiydi. Hosuna gitmisti Tiger'in de. Ykimiz, arabanın arkasına bindik. Johnny, öne geçti.

Magdalena için endiseleniyordum, kalbim deli gibi atıyordu. Yaptığımızı doğru bulmuyordum, çok riskliydi. Ama, Johnny yüzünden heyecan verici ve güzeldi. Yolculuk sırasında, arkasına dönüp yüzüme bakıyordu zaman zaman. Hiçbir sey söylemiyor, sadece bakıyordu, sanki yalnızdık ikimiz, bir odada veya herhangi bir yerde.

Hangi yoldan, nereye gittigimize hiç dikkat etmedim. Evin nasıl göründüğünü de bilmiyorum. Tek bildigim, Golf durduğunda, ikisinin de asığıya indigi. Sonra ikisi de koltuklarını geri iterek, ellerini arabanın içine uzattılar. Johnny, tek bir hareketle kollarının arasına çekti beni.

Tiger de, Magdalena'ya yardım ediyordu. Ona, gerçekten sefkat ve ihtimam gösteriyordu. Masada baş basa kaldıklarında, Magdalena ona gastrit yüzünden yattığını anlatmış, Tiger da doğru yere geldigini, tıp öğrencisi olduğunu söylemiş, Frankie de Tıp okuyormus. Üstelik Frankie okulda bir numaraymış. Günün birinde mutlaka profesör olabilecek biriymis. Magdalena, bunları bana, seyden önce anlattı... Sanırım, arabada söyledi. Hatırlamıyorum.

Onlar bizden önce, evin kapısındaaydılar. Tiger zili mi çaldı, yoksa anahtarı mı vardı hiç dikkat etmedim. Biz kapıya ulaştığımızda, onlar çoktan içeri girmislerdi. Ben, gözlerimi kapamıstım. Johnny sıkı sıkı tutuyordu beni, kendisine doğru çekip öptü. Bir kez, "Dikkat et, basamak var," diye mırıldandığını duydum. Beni kucagina alıp kaldırdı, koridora girdiğimizde tekrar yere indirdi. Beyaz boyalı kocaman bir hole gelmistik.

Beni duvara yaslayıp öpmeye devam etti. Omzunun üzerin-

38?

384

den resmi gördüm, bir de aynadaki merdiveni. Tiger ile Magdale-na merdivendeydiler o sırada. Magdalena sadece bir eliyle kenara tutunmus, kendi basına asığıya iniyordu. Lanet olsun, diye düşündüm, bunu beceremez. Tek basına gitmesine izin vermemeliydim. Neden Tiger'den yardım istemiyordu ki?

Sanırım, biliyordum. Eve girer girmez, Frankie'yi görmüş olmalıydı. Belki de kapıyı o açmıştı onlara. Ve de Frankie, o pembe domuzcuktan birkaç kat daha iyiydi.

Merdivende arkasını dönüp, "Geliyor musunuz?" diye seslendi Magdalena, "asagıda devam edersiniz. Orası çok daha rahattır, eminim." Asagıdan, baterinin sesini duyuyordum. Johnny, "Haklı," dedi, "haydi

gidelim."

Mahzene indigimizde, Magdalena gözlerini müzik enstrümanlarının durduğu kösedan ayırmadan, kanepede oturuyordu. Frankie baterinin arkasına geçmiş, bir seyler çalışıyordu ama o da gözlerini Magdalena'dan alamıyordu. Tiger barda durmuş, bir limonu küçük parçalara ayırıyordu. "Önce bir yudum ates suyu," dedigini duydum. Magdalena'ya bakarak, "sen de ister misin bir bardak?" Magdalena, basını sallayarak, "Bir limonata," dedi, "eger varsa. Yıki istemiyorum. Mide bulantımı artırır sadece."

Sonra, çalmaya başladılar... Benden çok Magdalena için.... Star, oydu. Sanırım, üçü de onu arzuluyordu. Ama o sadece ve sadece Frankie'yi görüyordu. Sonra, dans etmemi istedi benden. Hiç itiraz etmeden kalktım.

Johnny sürekli gülümsüyordu. Çok sıcak olmuştı. Asagısı daha da sıcaktı sanırım. Magdalena yanıp sönen, ısıgın altında harika görünüyordu. Lacivert bluz, açık renk saçlarına çok yakışmıştı. Seffaf etegin altındaki ince bacakları... Cildinin morluğu belli olmuyordu. Bronzlaşmış gibi duruyordu, yeni güneşlenmiş gibiydi sanki.

Sonra, Frankie elindeki bateri sopalarını fırlattı, Magdalena'mn yanına gidip kanepeye oturdu. Tiger ise yine bardaydı, bir seyler

içmekle mesguldü. Johnny, müzik setinin düğmesine bastı. Kasetteki müzik de onlara aitti. Yanıma geldi, birlikte dans ediyorduk.

Müzik oldukça hareketli olmasına rağmen, kollarında tutuyor bırakmıyordu beni. Sonra, yavaş yavaş üzerimdekileri çıkarmaya başladı.

Ellerini sırtımda, dudaklarını boynumda hissediyordum. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum, ama bir anda ikimiz yerde yatıyorduk. Çok güzeldi, ama doğru dürüst keyfini çıkaramıyordum. Tam olarak konsantre olamıyordum bir türlü, hep yan tarafa bakmak zorunda hissediyordum kendimi.

Frankie, kolunu kanepenin arkasına doğru uzatmıştı. Magda-lena'yı tutuyor gibi görünüyordu. Sohbet ediyorlardı. Müziğin sesi çok yüksekti, ne konuştuklarını anlayamıyordum. Birbirlerine nasıl baktıklarını görüyordum sadece, Magdalena Frankie'ye, Frankie de Magdalena'ya. Bir aralık öptü onu. Aklım onlardaydı. Öpebilir, diye düşündüm, bu ona zarar vermezdi. Son derece yu-

, musak ve dikkatli olduğunu fark etmistim. Sonra, Magdalena'mn

.bluzunu çıkardı...

Yara izleri dikkatini çekmişti tabii ki. Tek parmağıyla oksuyordu Frankie, ağır ağır ve yumusak... Ne izi olduğunu öğrenmek istedi. O sırada kaset durmuştu kısa bir süre için konuştukları her kelimeyi duyabiliyordum. Magdalena'mn cevabını da duymuştum. "Onlar benim merdivenlerim" demisti, "gökyüzüne ulaşabilmem için."

Sonra uzun bir süre dikkat etmedim onlara, Tiger de umurumda değildi, bara yaslanmış, ilk tutam kokaini çekiyordu muhtemelen. Sonra yanımıza geldi, tam dibimizde durmuş, bize bakıyordu. Hoslanmamıştım, Johnny ile yalnız olmak istiyordum ben. Ama bunu söyleyemezdim. Magdalena'yı iki erkekle bas basa bırakamazdım orada. ,

Tiger'in elinde minik bir ayna ve bir içki kamısı vardı. Johnny hafifçe doğruldu, Tiger'in elindekinden aldı biraz. Tiger, kanepeye doğru seslenerek, "Ya sen Frankie?" dedi.

385

386

Frankie istemiyordu, Magdalena'yı öpüyordu o.

Sonra Tiger benim basucuma diz çöktü. Göğüslerimi oksamaya başladı, Johnny'nin onu kovacağını düşündüm önce, ama umurunda bile değildi. "Kes artık" dedim, "bırak sunu. Çek su parmaklarını. Ystemiyorum," ya da buna benzer bir seyler...

Magdalena birden dikkat kesilmisti. "Öyle davranma," diye bağırmaaya başladı, "bunda bir sey yok."

Sonra Tiger'e dönüp, "bir tutam bir sey ver ona," dedi, "gevsesin. Biraz gergin."

Tiger elindeki aynayı uzattı bana doğru. Ama ben, istemiyordum. Magdalena ise, "Keyfimizi kaçırma tatlım," diyordu. "Yüz kere söyledim sana, çılgınca bir duygu bu. Simdi, al bir parça, gevse biraz, sonra da bırak sımarırsınlar seni."

O kahrolası aynadan hiçbir sey almak istemiyordum. Sadece Johnny idi benim istedigim. Johnny, parmağım ağızma soktu önce, sonra toza batırdı. Elindeki, tozu alt tarafıma sürüyordu.

"Kaldır sunu," diyebildim sadece.

"Bunu önceden tasarlamıştım," diye cevap verdi, asagılara doğru kayarken...

Oramdan öptüğünü hissediyordum. Bu... Bu müthiş bir seydi.

Magdalena'nın benimle ilgilendiği yoktu. Bana bakabilmesi için, Frankie de fırsat tanımıyordu ona. Magdalena'yı, kucagina çekmişti. Her iki koluyla sarılmış, öpüyor, oksuyordu. Magdalena'nın yüzündeki ifadeyi hiçbir zaman unutmayacağım. Zannederim, çok mutluydu.

Ben de çok mutluydum. Tiger, bir şey yapmıyordu artık. Bir süre diz çökmüş bir vaziyette seyretti sadece. Sonra pantolonunu açtı. Ama o anda, hiçbir şey, umurumda değildi. Ygrenç değildi. Baş parmağını emmekten daha farklı değildi kesinlikle. Bir an annemi düşündüm. Beni böyle görse ne derdi acaba? Yerde, aynı anda iki erkekle birlikte.

Yanlıştı. Her şey yanıltı. Ama bir yandan da harikaydı. Karnımın içinde bir ates, kafamda sampanya, kanımda kokain ve Johnny... Her tarafta Johnny vardı.

Bir ara, kanepeye dogru baktım. Çok fazla bir şey göremiyorum. Tiger'ın bacağı kapatıyordu görüş alanımı. Sadece bir sırt çarpmıştı gözüme. Çıplak ve geniş bir sırttı, yanıp sönen ısıgın altında bronz gibiydi rengi. Yık anda, anlayamamıştım ne anlama geldiğini, Magdalena'nın bedeninin üst tarafı Frankie'nin kucagında değildi artık. Tümüyle altına yatmıştı. Bluz ve de beyaz etek kanepenin bir kenarındaydı.

Her şey o kadar çabuk oldu ki... Ama ben, ağır çekim bir film izliyor gibiydim. Frankie, seviyordu onu, önce yavas yavas... Sonra hızlandı. Tekrar öpmeye başladı. Ve sonra birdenbire durup, ayaga fırladı. Magdalena'nın bacakları arasına diz çökmüş, yumruğuyla Magdalena'nın göğsüne vuruyor, "Amin!" diye de bagırıyordu.

Sonra üzerine atlayıp, yeniden öptü. Bu arada Magdalena'nın burnunu kapatıyor, yumrugunu göğsünden kaldırıp, tekrar vuruyordu. Bu kez iki yumruğuyla birden, aynı anda hem de... Ve bir taraftan da bagırıyordu: "Amin! Haydi, nefes al! Amin, Amin, Amin!" Ve her kelimedede her iki yumruğuyla birden vuruyordu göğsüne.

Magdalena'nın kafası, kanepenin üzerinde bir ileri bir geri sallanıp duruyordu. Sag bacağı asagı sarkmıştı. Sol bacağı ise kanepenin sırt kısmındaydı. Sonra o da kaydı asagiya.

Kasetteki iki müzik parçası arasında kısa bir mola vardı. Belki bir yarım saniye, bu süre içinde yeniden vurmaya başlamıştı Frankie. O sırada duydum iste, çatırtıları. Biliyorum, kaburgalarıydı. Ama yanına gidemiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum, sadece düşünüyordum. Barın üzerindeki bıçağı düşünüyordum, Magdalena'yı öldürmemesi için o bıçağı Frankie'nin neresine batırma-lıydım?

Johnny, bütün ağırlığıyla üzerimdeydi. Tiger ise iki eliyle birden basımı tutuyordu sıkı sıkı. Agzımda, organı varken, bagıra-mazdım bile. Müzik tekrar başlamıştı, Frankie gürültünün içine dogru haykırıyordu, "Yardım edin bana! Yardım edin! Nefes al-

387

malı! Nefes almıyor!" gözlerinde cinnet geçiriyormus gibi bir ifade vardı.

Bir seylerin yolunda olmadığını anlamıştı Johnny sonunda. "Aklını mı kaçırdın?" diye bagırdı o tarafa dogru, "Ne yapıyorsun orada, geri zekâlı?" Ama beni bırakmak için de en ufak bir harekette bulunmuyordu. Kanepeye dogru bakıyordu sadece.

Frankie cevap vermiyordu artık, sadece çıldırmıscasına hâlâ iki yumruğuyla birden Magdalena'ya vuruyordu.

Ve sonra Tiger bagırdı: "Pis karı, ısırıldı beni!" Fırlayıp, masanın üzerindeki kül tablasını kaptı. Elinde kül tablasıyla bana dogru geldiğini gördüm. Isık sönmüştü. Müzik çalıyordu hâlâ. Song of Tiger! Sonra her yer karanlığa ve sessizlige gömüldü.

Geri dönüş yolunda, sessizce ağılıyordu Çora. Bazen basını sallıyordu, bir iki saniye için aqlamay kesiyordu. Rudolf Gro-vian rahat bıraktı onu. Resmin önünde durduğunda... Dimdik, gözleri kapalı, her iki eli de yumruk halinde, transa geçmiş gibi konusmustu. Donmus gibi sanki, diye düşünmüştü Grovian. Simdi de çözölüyordu yavas yavas.

Grovian'in hiçbir süphesi kalmamıştı. Magdalena böyle istemisti. Magdalena biliyordu, her seyin bittigini. Dializ yoluyla kanının temizlenme sansı yoktu. Kalbi, sonunda pes etmistı. Çora, 'Magdalena'nın istegini kabul etmeseydim, ne olurdu?' diye sordu kendi kendine. Sormaya gerek yoktu! Evde kalırlardı. Sonra da Magdalena, ölümü Cora'nın kollarında arardı muhtemelen ve bulurdu da! Suçtan söz edilecek ise, degisen bir şey olmazdı.

Ancak bütün bunları Çora için açıklığa kavusturmak onun görevi değildi. Johannes Frankenberg hakkında duyduklarını da, hâkimlerin yorumlaması gerekiyordu. "Bu felakette oglumun bir suçu yoktu!" Grovian bundan emindi. Zihninde sadece, Grit Adigar'm gü-

zellik ve doganın ihtimamı hakkında söyledikleri vardı. Ne yazık ki doga, Magdalena'nın isteklerini dikkate almamış, kabul etmemisti, üstelik bir erkegi de felakete sürüklemisti. Baska türlü bakamıyordu olaya Rudolf Grovian. Ona fırsat taninsa, uygun bir sekilde fikrini söylerdi. Onun gözünde Magdalena, yasamı beraberlerinde götürmek için yol arayan sorumsuz geri zekâlılarla aynı düzeydeydi.

Ciddi, genç bir erkekti Georg Frankenberg, hafta sonları iki arkadaşıyla birlikte müzik yapmaya düşkünlüğü vardı en fazla. Anne babası, onun bu ilgi alanına pek iyi bakmadıkları için de, büyükanne ve büyükbabasının evine giderlerdi gizlice, anne babasının haberi olmadan.

Gittikleri ev, Hamburg-Wedel'deydi. Annesinin dogdugu evdi ve aylardır bos duruyordu. Satmayı düşünmüşlerdi, ama istedikleri fiyatı verecek bir alıcı bulamamışlardı. Georg, sık sık hafta sonları gidip bakıyordu. Yıgılandığını iddia ediyordu! Oysa annesi uzun süredir, bu ilginin sadece sorumluluk duygusundan kaynaklanmadığını tahmin ediyordu zaten.

O aralar su ufak tefek, sisman, Bonn'lu arkadaşı vardı yanında, Ottmar Denner. Georg'un annesi hiç hoslanmamıştı ondan. Georg onu iki kez Frankfurt'a getirmisti yanında. Ottmar Denner'in bakışlarında kurnaz, biraz da keyfine düşkün bir ifade vardı. Ve mayıs ayının o cumartesi günü...

Bayan Frankenberg, birçok kereler oğlunun Köln'deki evini aramıştı, ama bosuna... Öğleden sonra, Hamburg'daki eve telefon etti. Ve telefonu Ottmar Denner açtı!

Bayan Frankenberg agzını bile açmadan, Ottmar konuşmaya başlamıştı. "Sonunda, Böcki! Bir yerlerde sızıp kaldığını düşünüm yine. Bir saatir aramanı bekliyorum. Simdi kaldır su kışını da, asagıdan bir sise ates suyu getir. Frankie yine unutmus. Bu akşam kokain tedarik ediyoruz. Çok atesli bir" gece olacak, oğlum! Hey, Böcki, niye cevap vermiyorsun?"

Bayan Frankenberg, tek kelime bile etmeden telefonu kapa-

390

tıp, derhal Hamburg'a gitmeye karar vermisti. "Orada bir seyler döndüğünü biliyordum. Ama uzaktan anlamak zordu. Gidip Ge-org'la ciddi bir sekilde konussak iyi olacaktı."

Gece yarısı on ikide eve varmışlardı. Ama Georg, konuşacak durumda degildi. Evin kapısı ardına kadar açıktı. Georg, mahzende oturmus, kucagında kafası kanlar içinde çıplak bir kız, sürekli aynı seyleri tekrarlıyordu: "Nefes almalı. Birden nefes alıp vermesi durdu."

Johannes Frankenberg, oğlunun ne demek istediğini anlayamamıştı. Kucagındaki kız ağır yaralıydı, bilinci de yerinde degildi, ama yasiyordu. Hâlâ! Ykinci bir kızın da orada olduğunu, ortalıktaki kıyafetlerden anlamıştı karısı. Hans Bueckler ve Ottmar Denner, Frankie'nin anne babası gelmeden önce diger kızın cesedini evden dışarı çıkarmışlardı. Bunu, üç gün sonra açıklayabilmisti Georg. Denner ile Bueckler, Cora'yı da almak istemişlerdi ama Georg kabul etmemisti. Ve Georg tekrar tekrar, "Magdalena'yı ben öldürmedim," diyordu, "birdenbire nefes alması durdu. Kalp masajı yaptım, suni teneffüs yaptım, olmadı..."

Kalp yetersizliği, diye düşündü Rudolf Grovian. Belki de heyecandan anevrizması patlamıştı. Her iki durumda da dogal bir ölümdü ve Magdalena için çok güzel bir ölümdü belki de. Fran-kie, ona istediğini vermiş, elinden geleni yapmıştı.

Winfried Meilhofer'in anlattığı genç hastayı düşündü Grovian, Frankie'nin iki kaburgasını kırdığı hastayı. Belki de o hastada bir kez daha Magdalena'yı görmüştü, kim bilir?

Kurtarıcı, diye düşündü Grovian. Evet, kurtarıcıydı o. Magdalena'yı acı çekmekten, Cora'yı da yükten kurtarmıştı ama tam tersi olmuştı! Cora'yı kanun karşısında suçlu duruma getirmisti.

Hâlâ ağlıyordu Çora. Bir saatten fazla bir zaman sonra basını çevirip sordu: "Böyle bir seyi nasıl unuttur insan?" dedi, "söyley misiniz?"

Grovian omuzlarını kaldırarak, "Bayan Bender," dedi, "bu konuyu Profesör Burthe ile konuşmalısınız. Ona sorun. Size açıklayacaktır mutlaka."

"Ama ben size soruyorum. Böyle bir sey nasıl unutulur?"

Grovian, "Birçok insanın basına geliyor bu tür seyler," dedi. Birkaç saniye sonra, "Daha çok kazalardan sonra böyle seyler olduğunu duyuyoruz. Ynsanlar bir noktaya dogru gittiklerini hatırlıyorlar, sonrasında ne olduğunu bilmiyorlar," diye ekledi.

"Bir noktaya," diye mırıldandı Çora, "ya da on birden önce eve..." Basını sallamaya başlamıştı yeniden. Dakikalarca sessiz kaldı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesinde acı vardı. "Bes yıl!" dedi sadece.

Titreyerek derin bir nefes alıp verdi, sonra, "Bes yıl süreyle kız kardesimi öldürdüğümü düşündüm hep," diye tekrarladi. "Herkes öyle düşündü. Babam, Margret ve Grit. Hayır, Grit degil. O her zaman, 'Senin böyle bir sey yapabileceğine inanmıyorum,' dedi durdu. O, 'Uyusturucu kullandığına da inanmıyorum,' diyordu, ama ben kollanma bakıp, inanıyordum."

Birdenbire sol kolunu dışarıya dogru savurdu. Grovian'a çarpmıştı. "Dikkat edin, Bayan Bender!" diye bağırdı Grovian. Elleri terden sırılsıklam olmuştı. Kilometre yüz altmış gösteriyordu, sol tarafları tehlike seridiydi, saglarında da bir kamyon kafilesi vardı. Cora'nın umurunda degildi, istifini bozmadan, "Neden yaptı bunu?" diye sordu, kolunu çekip kendini toparlamaya çalışmıyordu.

Grovian, hızı azaltmıştı bu arada. Sonra, Cora'nın kolunu, tekrar Cora'nın kucagina koyarak, "Bunu bir daha yapmayın," dedi, "yoksa ikimizi de öldürmek mi istiyorsunuz?"

Çora, "Neden yaptı bunu?" diye tekrarladi.

"Biliyorsunuz ya."

"Hayır!" diye karşı çıktı. "Bilmiyorum. Frankie'yi olayın dışında tutmak için, kollarımın canına okudu.

Bana, arabasının önüne atladığımı anlatması yeterliydi. Çok normal bir sekilde arabasının önüne çıkmış olmayı isterdim. Oysa o bana, vaginal bölgem-

deki berelerden söz ediyordu. Bu mümkün değil. Johnny, canımı yakmamı kesinlikle. Neden böyle şeyler anlattı bana? Tanrım, bugün bile kulağımda hâlâ. 'Yaraların şekli ve durumu tek bir sonuca vardiıyor insanı!' Neden böyle söyledi?"

Çora kendinde değildi. Önce bir sakinleşmesi gerekiyordu. Ama Grovian'm arabayı kenara çekmesi mümkün değildi. Kamyonlar arasında hiç boşluk yoktu. "Biliyorsunuz ya, Bayan Bender."

"Evet, biliyorum. Ama sizin de bilip bilmediğinizi duymak istiyorum. Söyleyin bana! Haydi! Simdi söyleyin! Bir kere de baskasından duymak istiyorum. Sadece düşünmek, yetmiyor, hiçbir yararı yok düşünmenin."

Yçinde bir nefret uyanmıstı Grovian'm. Duygularını geride bırakmıstı, birdenbire polis gibi hissetmeye başlamıstı yeniden. Yyi bir is yapmıs, mutlu bir polis. Ve böyle bir polis olarak da, söyleyecegi şeylerle onu bitmiş bir halde Burthe'ye geri yollamak istemiyordu.

Ama yine de, "Sizin polise gitmenizi engellemek istemis," dedi. "Hafıza kaybının devam edip etmeyeceğine güvenememis-tir. Mahzende olanlar bir aralık aklınıza gelseydi, kim inanırdı ki size? Aradaki boşluk neredeyse altı ay. O kadar süre, onun evinde yattığınızı bilenler, sadece o, karısı ve oğlu. Artık sakinlesin, Bayan Bender. Döndüğümüzde, Profesör Burthe ile konuşun her şeyi. Ben de konuşacağım onunla. Savcı ve hâkimle de. Hepsine, Bay Frankenberg'den duyduğumuz her şeyi anlatacağım."

Bir sürü şey söylemişti, Frankenberg. Mahzendeki acil durumla başlamıstı... Sonra, saatler süren gece yolculuğu... Frankie, Çora ile arabanın arkasındaydı. Genç kızın basını kucagına almıstı, parmaklarıyla her an nabzını kontrol ediyordu. Cora'nın boynun-daydı. Her saniye, "Nabız alınabiliyor hâlâ," diye bildiriyordu.

O yolculuğun ne büyük bir risk olduğunu uzmanlar değerlendireceklerdi. Eger yolda o minicik alev sönseydi, ne olurdu?

Belki de sönmesini umut etmişlerdi. Frankie değil, ama anne babası öyle düşünmüş olabilirlerdi. Böyle bir durumda, Johannes Frankenberg'in oğlunun kolunu kırması gerekmezdi. Yol kenarında kimliği meçhul, çıplak bir ceset daha olurdu. Lüneburger çalılıklarındaki gibi bir zavallı daha. Onun, gerçekten de Magda-lena'nın cesedi olup olmadığını ise, Ottmar Denner ve Hans Bu-eckler cevaplamak zorundaydı. Eger bulunabilirlerse tabii...

"Magdalena'yı götürmemeliydim" diye, Grovian'm düşüncelerini böldü Çora. "Onu götüremeyeceğimi biliyordum aslında. Hem de çok iyi biliyordum. Belki de, ölüp ölmeyeceği umurumda değildi. Aklım fikrim Johnny'deydi sadece. Her şey bu yüzden oldu zaten! Annem her zaman, insanın teniyle, etiyle ilgili ihtirasın, sadece felaket getirdiğini söylledi."

"Bayan Bender," diye araya girdi Grovian, "anneniz deli. Her zaman da öyleydi."

"Hayır," diye mırıldandı. "Her zaman değil. Margret anlatmıstı bana bir keresinde..." sözünü yarıda kesip, "sahi, Margret'e ne olacak?" dedi.

Sonra, Grovian'nın cevap vermesine vakit bırakmadan, devam etti, "Dinleyin!" sesi zor çıkıyordu, "söyle yapamaz mıyız? Johnny'ye, kız kardesimin hasta olduğunu ve evde yattığını söylemistim. Kardesimi de park yerinde tanıştığım yabancı bir kız olarak tanıtmıstım. Bu konuda ısrarcı olamaz mıyız? Kimse tersini ispatlayamaz."

"Bayan Bender, simdi bana bir iyilik yapın ve Margret'in size söylediklerini dinleyin. Kendinizi düşünün. Sizin söylediklerinizi duyan tek kisi ben degilim. Bay Frankenberg de oğlundan biliyordu, kızın adının Magdalena olduğunu ve siz kendiniz, evdeki hasta kız kardesinizin yanına gitmek zorunda olduğunuzu söylemissiniz Bay Frankenberg "e."

"Tabii, Magdalena'nın evde olusu da bir delil," dedi Çora, "Frankie bilemez ki. Eger kız ona adının Magdalena olduğunu ve benim kız kardesim olduğunu söylediyse bile, bu bir oyundu diyebiliriz. Park yerinde tanıştığım, böyle kararlaştırmıs olamaz mıyız? Eppendorf daki doktorlar, benim kız kardesim olamayacağını tasdik ederler zaten. Magdalena, evden dışarı çıkamayacak kadar hastaydı. Bu şekilde anlatırsak, sorun çıkmaz, inanın bana. Sadece istemeniz gerekli."

Grovian, basını sallıyordu. "Olmaz, Bayan Bender, Margret'i olayın dışında tutamazsınız."

"Ama o, sadece benim için yaptı her şeyi. Bu yüzden hapse atamazlar onu. Margret'i tutuklamayacağımız değil mi? Söz verin bana!"

Vicdanı rahat bir şekilde söz verebilirdi. Margret'le isi yoktu onun. Kuzey Almanya'daki meslektaşlarının ilgilenmeleri gerekiyordu onunla. Ne ile suçlanacağı ise soru isaretiydi zaten. Bir defin işlemini organize etmek, suç değildi ki! Bir cesedi yakmak da suç değildi.

Grit Adigar söz etmişti bundan. Her şey usulen gerçekleşmişti. Önce ates. Sonra deniz. Kavanozun içinde ne olduğunu sadece Margret biliyordu. Küller! Kuzey denizine serpildiğini görmüştü Grit Adigar. Kimi ya da neyi krematoryuma yollamak isteyeceklerini sordu kendine Grovian. Ya da böyle bir şey istemezlerse, adli görevlilerden birinin tabuta son bir kez göz atmasıyla ne olabilirdi? Sonra aklına, Margret'in hırsızlığı hakkında söylenenler geldi birden. Bir kez daha lanet olsun! Bir yerlerde bir cesedin eksikliği, bes yıl önce birinin dikkatini çekmiş bile olsa, bugün ispatlanamazdı kesinlikle.

Cora'nın istekleri karşısında gülmek geliyordu içinden. Bir parça yetenek, biraz da hayal gücü... Margret Rosch'da her ikisinden de yeterince vardı. Haklı, diye düşündü Grovian. Bu senaryo sadece olabilir değildi, olmalıydı da. Magdalena'nın hastalık hikayesi... Grit Adigar'ın ifadesi... Ve ölüm raporunu hazırlayan Ac-him Miek... Adam kız arkadaşına bir ölü temin etmek zorunda kaldığını söylemektense, dilini keserdi herhalde.

Cora Bender, pencerenin kenarında durmuş, puslu havayı seyrediyordu. Dışarısı soguk ve ıslaktı. Öğleden önce yağmur yağmıştı. Subat ayı gelmişti ve onun parmaklıkların arkasındaki son günüydü. Bunu biliyor, ama inanamıyordu.

Eberhard Brauning, ziyarete geldiğinde, "Öğleden önce erkenden alırım sizi, Bayan Bender," demisti, "ama tam olarak bir saat veremeyeceğim ne yazık ki."

Birkaç dakikanın önemi yoktu. Cora'nın çok vakti vardı, hem de çok. Diğerlerin ise hiç vakti yoktu. Profesör, öğleden sonra on bes dakikasının ayırabiliyordu sadece. Yemekte patates püresi, bezelye, tatsız tuzsuz, deri ve kemikten ibaret bir tavuk budu vardı. Yemekten sonra, Mario profesöre götürmüştü onu.

Profesör, Cora'ya bir şeyler daha açıklayıp, gelecekle ilgili iyi dileklerini ifade etmek istiyordu. Açık bir terapi önererek Cora'nın beraatini desteklemisti. Cora'nın artık onun için bir önemi yoktu. Çora, artık hiç kimse için önemi değildi, hâkim için bile. Köln Adliyesi'nin Büyük Ceza Mahkemesi'nde Çora Bender'e karşı, bir son soruşturma yapılmamıştı. Cinayet ya da en azından adam öldürme iddiası da yoktu, müebbet hapis kararı da! Ama, Cora'nın bu konuda ne düşündüğü ilgilendirmiyordu hiç kimseyi.

Sadece soruşturma hâkiminin bürosuna kadar götürülmüştü Çora. Psikolog raporuna dayanarak, savcı dava açılmaması için dilekçe vermişti. "Cezai ehliyeti yok!" Böyle olunca bir mahkûmiyet hesaplanamazdı tabii ki.

Ama hepsini dinlemişlerdi. Rudolf Grovian'ı, Johannes Fran-kenberg'i, Hans Bueckler'i bile! Kiel'de bulmuşlardı onu. Co-ra'yla yüzleştirmemişlerdi, böylesi daha iyiydi. ;

396

Hans Bueckler'in yeminli ifadesine göre; bes yıl önce o mayıs gecesi, Georg Frankenberg'in kızı öldürdüğünü anladıktan sonra Ottmar Denner ile birlikte Hamburg-Wedel'deki evden çarçabuk uzaklaşmışlardı. Kızın kim olduğunu bilmiyordu Hans Bueckler. Tek hatırladığı, Denner'le ikisinin bir lokalde iki kıza tanışmış olduklarıydı. Kızlar kardeş olduklarını söylemişlerdi, oysa değildiler. Cesede ve diğer kıza ne olduğuna ise, bilmiyordu. Yalan ifade vermiş bile olsa, ispatlanamazdı.

Psikolojik rapor da, mahzen sahnesiyle ve daha çok da Cora'nın kapkaranlık ruhuyla ilgiliydi. Suçlu dogmamıştı. Orta Çağ'dan kalma bir zindanda on dokuz yıl bir tutuklu hayatı yaşamıştı. Ama sonunda, suçlu bir baba vardı. Hayır, Cora'nın babası değil, ondan söz edildiği yoktu. Gerçek canı Frankie'nin babasıydı. Bu, raporda yazılı değildi aslında sadece görevli avukatın iddiasıydı.

Eberhard Brauning de muhtesemdi. Helene'nin azimkar desteğiyle, savunmasını tam bir söyleve dönüştürmüş, hakime Büyük Ceza Mahkemesi'nin önündeymiş gibi sunmuştu. Ancak verdiği sözü tutamamıştı. Zamanla sınırlı bir hapis cezası değildi verilen, Çora tımarhaneye geri gönderilmisti. Profesör yeterince iyileştigine karar verene dek de orada kalacaktı.

Her şey beklenenden çok daha hızlı gitmişti. Subat ayında bir gündü ve Çora pencereden bakarken, arkasında, yatağın üzerinde, Margret'in epeyce bir süre önce -kesinlikle baska bir yaşamda- sefin bürosuna getirmiş olduğu küçük bavul duruyordu.

Margret'in oturduğu minik daireyi düşündü Çora. Kanepede yatacak bir yer... Daha fazlasını veremezdi Margret ona. Banyo öylesine dardı ki, tuvalete oturunca, dizini kapıya çarpıyordu insan. Hayata yeni bir açılım, yepyeni bir başlangıç yapacaktı. Margret'in evinde yeniden, yaşamaya başlayacaktı. Her sabah evden çıkıp, aksamı geri dönmek zorundaydı. Yse gider gibi... Ama bu kez Herzog caddesindeki Cafe'ye değil, bir kliniğe gidecekti.

Profesör, Cora'nın basaracağından emindi. Yenilikçi fikirleriyle Margret onun için iyi bir kadın örneği teşkil ediyordu. Ayrıca, profesör onu bes yıl önce mahrum bırakıldığı noktaya getirmisti. Aslında bu tam da doğru sayılmazdı. Cora'yı o noktaya getiren sefti. Ama, Profesör itiraz etmemisti, onu incitmek ve fikirlerini tekrar gözden geçirmesini engellemek istememisti.

Eberhard Brauning, "Bayan Bender, memnun olmalıyız," demisti.

Memnun değildi Çora. Hâlâ Frankie'nin yüzünü görüyordu. Ona nasıl baktığını, karısının elini nasıl bıraktığını. Ve karısının elini bırakırken nasıl bağırıldığını: "Hayır, Ute! Yeter artık! Yapma! Bana bunu yapma!" Ute hiçbir şey yapmamıştı ona.

Yaptıkları konuşmalardan birinde, Frankie'nin ölümü aradığını söylemişti Profesör. Bu cümle hakkında çok düşünmüştü Çora. — Ama bir sonuca varamamıştı. Kesin olan bir şey vardı sadece, Frankie ölümü sevmisti bir kez. Ve sonra ölüme çok benzeyen bir kadın aramıştı kendine.

Eberhard Brauning saat dörde doğru geldi. Cora'nın bavulunu almak istiyordu. Çora kabul etmedi, kendisi tasımalıydı. Mario ile vedalasıp avukatını dışarıya kadar takip etti.

Arabaya bindiklerinde, Brauning, "Dün kocanızla bir kez daha konuştum Bayan Bender," dedi, "ama üzgünüm, hiçbir şey elde edemedim."

Çora omuz silkti. Gereon bösanma davası açmıstı, baska bir şey de beklemiyordu zaten. Gerçi en son ummıstı ki... Göl kenarındaki son ana kadar, kötü hiçbir şey yapmamıstı aslında...

"Önemli değil," dedi, Brauning'e doğru dönerek, "ben sadece, belki bir kez daha düşünmüştür diyordum, ama eğer istemiyorsa, hiçbir şey yapılamaz. Belki böylesi daha iyi. Bitmiş, bitmiştir, öyle değil mi?"

Eberhard Brauning basını salladı, trafige konsantre olmaya çalışıyordu bir yandan da. "Ben orada olmak zorunda mıyım?" dedi Çora, "ben olmadan da düzenleyebilirsiniz sanırım. Bütün gün bu klinikte kalmam gerektiğini, sadece aksamın dışarı çıkabildiğimi söyleyin onlara. Gereon'a da gömme mutfagımı ve özel

esyalarımı istediğimi iletin. Belki arada bir çocuğumu görebilirim. Çok sık ve uzun olmasına gerek yok. Ayda bir kez bir iki saat, bu yeter bana. Margret'in yanında kaldığım sürece, aksamın çocuğu alıp gelebilir. Ufaklığın iyi olup olmadığını görmek istiyorum sadece."

Bir cevap beklediği yoktu Cora'nın, Brauning'in basını sallayıp sallamadığına bile bakmıyordu. Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Bu terapi ne kadar sürer?" diye sordu. "Bir yıl mı? Yoksa iki mi?"

"Öyle bir şey söylenemez Bayan Bender. Bir sürü seye bağlı. Esas olarak da size bağlı tabii ki."

"Bunu düşünmüştüm. Her şey bana bağlı, her şey." Hafifçe gülerek, "Sonra çalışmak istiyorum," dedi.

"Sonsuza kadar Margret'in yanında kalamam. Kendime bir daire tutmaya kalksam, o kadar zahmete degmez. Mümkün olduğunda, eve dönmeliyim. Babamla ilgili yeni bir şey duydunuz mu?"

Nasıl cevap vereceğini bilemedi Brauning. Babasının öldüğünü açıklamayı, Rudolf Grovian üstlenmişti. "Ben yaparım," demisti, "Cora Bender için günah keçisiyim ben zaten."

Ve Frankfurt'a gitmeden kısa bir süre önce, Cora'ya söylemişti, bundan emindi Brauning.

Çora, caddeye dikmişti gözlerini. "Gereon'un bösanma davasını geri çekmeyeceğini düşünmüştüm," dedi, "böyle olunca da, bana ihtiyaç duyulan yere gitmem en iyisi. Babamın bakımıyla ilgilenmek istiyorum, onu yıkarım, beslerim. Yataga bağlanmış yaşlı bir adam için ne yapmak gerekirse, yaparım. Böyle yapmaya karar verdim. Annemi de geri alacağım. Onu bana geri vermelisiniz, değil mi? Tehlikeli değil o, kimseye bir şey yapmaz. Sonra da Magdalena'nın atesine kavuşması için uğrasacağım. Bunu nasıl yaparım, bilmiyorum. Ama bir şekilde becermek zorundayım. Eger onu geceleyin mezarlıktan çıkarmak zorunda bile kalsam, bir şekilde becereceğim."

Birkaç saniye süreye sustu, sonra gülmeye başladı, "Korkmayın!" dedi Brauning'e bakarak, "Konuşuyorum sadece. Sef, cesede tecavüz veya ölünün rahatsız edilmesi gibi şeyler söylemişti. Kimseye tecavüz etmem, kimseyi rahatsız etmem korkmayın. Babamın nerede olduğunu da unutmadım. Korkarım, hiçbir şeyi unutmayacağım. Anlattıklarım sadece hayal! Babamın yatağının yanında durup, onunla konuştüğümü hayal ediyorum, çok da hoşlanarak yapıyorum bunu. Her şeyi ona anlatmayı ne çok isterdim."

Sonra omuzlarını dikleştirdi, sesi sertleşmişti birden. "Mutfagımla ilgilenin lütfen," dedi. "Özel esyalarımı birlikte Buchholz'a getirtmek istiyorum hemen. Para istemiyorum. Yeterince param var. Evim de var, arabam da. Gerçi hepsi eski, ama her şey orada hâlâ. Ve her şeyin küflenmemesi için de birisi onlarla ilgilenmek zorunda. Ön bahçenin nasıl görüldüğünü bir bilseniz! Babamın gururuydu her zaman. Ön bahçe ve panjurlar. Evin içinin nasıl olduğu, o kadar önemli degildi onun için, ama panjurlar temiz olmalıydı. Bay Grovian, son ziyaretinde her şeyin düzenli görüldüğünü söylemişti, ama epeyce bir süre geçti üzerinden."

Derin bir iç çekti Çora, "Bay Grovian'dan haber aldınız mı?" diye sordu. Eberhard Brauning, hayır anlamında basını salladı. Çora omuz silkti yine. Geçmiş geçmişti, bitmiş de bitmiş... Her şey hızla geçip bitiyordu.

Sadece unutmak... O olmuyordu iste... En son günahla rahatlamıstı bir tek... Bir bakacaktı. Eger dayanılmaz olursa... Gündüzleri klinik, geceleri de Margret'in evi... Margret, gece nöbetine kalırdı sık sık ve yatağının yanındaki minik dolapta her zaman bir sürü ilaç bulunurdu.

